Despre autoare

Regina trădătoare
Copyright © 2020 by Danielle L. Jensen
All rights reserved.
© Storia Books, 2023, pentru ediţia în limba
română
Storia Books respectă legea dreptului de autor
pentru că apreciază şi încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediţiei autorizate a
cărţii susţii în continuare drepturile de autor. Îţi
mulţumim că nu scanezi, încarci sau distribui
cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate
scurte, dar pentru publicarea unui fragment este
necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: *THE TRĂITOR QUEEN*
Autor: Danielle L. Jensen

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a

României
Jensen, Danielle L, *Regina trădătoare;*
traducere
din engleză de Bogdan Voiculescu,
Bucureşti,
Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-29-4
eISBN 978-630-6525-45-4

Pentru a fi la current curent cu noutăţile
şi
ofertele noastre, abonează-te la
newsletterul
Storia Books (www.storiabooks.ro) şi
urmăreşte-
ne pe Facebook (@storiabooks) şi pe
Instagram
(@storia.books).

Pentru prietena şi confidenta mea cea mai dragă,
Elise Kova

1. AREN

DE TREISPREZECE ZILE era legat la ochi.

Şi încătuşat şi, uneori, îi fusese pus un căluş în gură, dar, în ciuda durerii arzătoare şi persistente cu care pielea i se jupuia de pe încheieturi din cauza frânghiilor şi a gustului scârbos al cârpei îndesate între dinţi, umbra nesfârşită a pânzei care-i acoperea ochii reuşea de fapt să-l aducă în pragul nebuniei pe Aren, fostul rege al Ithicanei.

Deşi durerea îi era prietenă veche şi disconfortul mai că devenise un mod de trai, faptul că era lăsat la cheremul imaginilor născocite de propria minte era cea mai cumplită formă de tortură dintre toate. Pentru că, în ciuda împotrivirii sale înverşunate, mintea lui nu se îndupleca să-i arate decât chipul *ei.*

Al Larei.

Al soţiei lui.

Al reginei trădătoare a Ithicanei.

Aren avea probleme mai urgente de rezolvat, prima dintre ele fiind: *Cum naiba* avea să scape de maridrinieni? Dar dificultăţile practice ale acestei provocări dispăreau când începea să analizeze toate momentele petrecute alături de *ea,* încercând să deosebească adevărul de minciună, realitatea de înşelătorie, deşi nu înţelegea de ce anume o face. Ce *importanţă* avea să-şi lămurească dacă fusese ceva real, din moment ce pierduse podul, supuşii lui muriseră şi mureau în continuare, regatul îi era la un pas de înfrângere şi toate acestea se întâmplaseră pentru că se încrezuse în duşmanul lui... pentru că îl *iubise?*

Te iubesc. Vocea şi chipul ei îi ocupau toate gândurile, părul încâlcit, de culoarea mierii, ochii azurii, din care lacrimi strălucitoare îi curgeau pe obrajii murdari de noroi.

Adevăr sau minciună?

Aren nu ştia care răspuns ar fi fost un balsam pentru rană şi care iar fi redeschis-o. Înţelept ar fi fost să dea pace problemei, dar, evident, el nu avea nicio înclinaţie spre

înţelepciune, aşa că a continuat să se învârtă în cerc, chinuit de chipul, de vocea şi de atingerea ei, zbătându-se împotriva maridrinieni-lor care-l târau din regatul lui înfrânt. I s-a îndeplinit dorinţa abia când a lăsat în urmă apele mării şi a ajuns sub dogoarea cerului maridrinian: i-a fost scoasă legătura de la ochi.

Dorinţele erau vise prosteşti.

2. LARA

LARA NU ŞTIUSE că Eranahlul are temniţă.

Dar numai aşa se putea numi celula întunecată şi construită în cavernele de sub oraşul insular. Aerul era stătut, mucegaiul acoperea pereţii slinoşi, iar gratiile de oţel nu aveau nicio urmă de rugină, pentru că Lara se afla în Ithicana, unde până şi lucrurile rareori folosite erau bine întreţinute.

Zăcea pe spate în patul îngust, învelită cu pătura subţire primită, care nu o apăra mai deloc de frigul umed din celulă, cu stomacul strâns de foame, pentru că primea aceleaşi raţii ca toţi ceilalţi de pe insulă.

Sperase ca întâlnirea să se desfăşoare altfel.

În loc s-o convingă pe Ahnna de meritul planului său de a-l salva pe Aren din ghearele tatălui ei, abilităţile războinice pe care le demonstrase în sala de consiliu îi garantaseră doar că va fi înlănţuită, târâtă pe străzile oraşului şi aruncată în această celulă. Cei care îi aduceau mâncare şi apă proaspătă refuzau să-i vorbească şi-i ignorau cererile de a o vedea pe Ahnna.

Şi fiecare zi pierdută era încă una în care Aren rămânea prizonier în Maridrina, supus unui tratament greu de închipuit.

Asta dacă mai era în viaţă.

La gândul ăsta, i-a venit să se strângă ghem. Să urle de frustrare. Să evadeze de aici şi să încerce să-l elibereze pe Aren de una singură.

Dar ştia că ar fi o prostie. Avea *nevoie* de ithicani.

Dacă ar fi reuşit să-i facă să înţeleagă că şi ei au nevoie de ea!

3. AREN

DE ÎNDATĂ CE pânza i-a fost înlăturată de la ochi, cineva a spus:

— Bună dimineaţa, Majestate!

Aren a clipit repede şi lacrimile i-au şiroit pe obraji când soarele i-a ars ochii, orbindu-l în aceeaşi măsură ca pânza năclăită de transpiraţie. Treptat, albul sclipitor s-a risipit, dezvăluind o grădină de trandafiri frumos îngrijită. O masă. Şi un bărbat cu părul argintiu, pielea bronzată de soare şi ochii de culoarea Mărilor Furtunoase.

Regele Maridrinei.

Tatăl Larei.

Duşmanul lui.

Aren s-a întins deodată peste masă, fără să-i pese că e neînarmat şi că are mâinile legate, convins doar că trebuie să-l rănească pe bărbatul care nimicise toate lucrurile de preţ din viaţa lui.

Ajungând cu degetele la doar câţiva centimetri de ţinta sa, Aren a fost smucit înapoi în scaun şi a descoperit că e imobilizat cu un lanţ care-i înconjura talia, ca un câine priponit.

— Măi, măi, hai să ne purtăm civilizat.

— Du-te. Dracului.

Regele maridrinian a strâmbat dispreţuitor din buze, de parcă Aren ar fi lătrat în loc să vorbească.

— Eşti întocmai cum îţi era regatul, Majestate. Sălbatic. *Era.*

Grimasa i s-a prefăcut în zâmbet.

— Da, Majestate. *Era.* Pentru că Ithicana nu mai există şi titlul tău e o concesiune acordată din politeţe, de care va trebui însă să te lipseşti, a spus el, rezemându-se de spătarul băncii pe care stătea. Cum să-ţi spunem? Domnul Kertell? Sau, din moment ce suntem oarecum înrudiţi, poate că s-ar cădea să ne vorbim puţin mai familiar, *Aren.*

— Puţin îmi pasă cum îmi spui, *Silas.* Cât despre cealaltă problemă, află că Ithicana nu e podul. Nici *eu* nu sunt Ithicana. Ithicana...

— E poporul tău, a încheiat Silas, cu o scânteie de amuzament în privire. Frumoase cuvinte, băiete! Şi poate că au un oarecare adevăr. Ithicana va rezista... atât timp cât va rezista Eranahlul.

Lui Aren i s-a încleştat stomacul, deloc obişnuit şi nici încântat să audă numele oraşului său rostit de un duşman.

— Un asemenea secret! a observat regele Silas Veliant, clătinând din cap. Dar nu mai e aşa.

— Dacă te gândeşti să te foloseşti de mine ca să negociezi capitularea Eranahlului, află că-ţi pierzi vremea.

— Nu-mi pierd vremea. Şi nici nu negociez, a spus Silas, frecându- şi bărbia. Aproape toţi supuşii tăi sunt adunaţi pe o singură insulă, fără acces la provizii din exterior şi fără speranţă de salvare. Cât vor rezista? Cât timp va trece înainte ca Eranahlul să nu mai fie o fortăreaţă, ci un cavou? Nu, Aren, n-am nevoie de *tine* ca să duc până la capăt distrugerea Ithicanei.

Nu avea să se ajungă într-o asemenea situaţie. Conducătorul oraşului, oricine ar fi fost acesta, va începe să scoată civilii din Ithicana pe furiş, la adăpostul furtunilor. Spre nord şi spre sud. Se vor împrăştia.

Dar vor supravieţui.

Şi, atâta vreme cât rămân în viaţă...

— Dacă sunt atât de inutil, atunci de ce m-ai adus aici?

În tăcere, Silas şi-a unit vârfurile degetelor. Inima lui Aren şi-a înteţit bătăile, bubuindu-i din ce în ce mai violent în piept.

— Unde e Lara?

O întrebare neaşteptată, pentru că Aren se aşteptase să fie *aici.* Din nou în Maridrina. Din nou alături de tatăl ei. Dacă nu era aici... Dacă tatăl ei nu ştia unde e...

Te iubesc.

Aren a clătinat deodată din cap şi un strop de sudoare i-a alunecat pe obraz. Lara îl înjunghiase pe la spate, îl minţise de la început. *Nimic* din ceea ce spusese nu mai avea importanţă.

— Habar n-am.

— E în viaţă?

Nelinişţit, Aren a simţit furnicături pe piele, iar vocea ei i-a răsunat în gând: *Credeam că am distrus toate copiile. Asta e... asta e o greşeală.* Lacrimile îi scânteiaseră în ochi ca nişte nestemate.

— Nu ştiu mai multe decât tine.

— Ai lăsat-o să plece? Sau a fugit?

Te rog, nu face asta! Pot să lupt! Pot să te ajut! Pot...

— Arfi fost nechibzuit să îngădui libertatea unei trădătoare.

Dar tocmai asta făcuse. De ce? De ce nu o omorâse când avusese ocazia?

Celălalt bărbat şi-a înclinat capul într-o parte. Apoi şi-a băgat mâna în buzunarul hainei de un alb-sclipitor şi a scos o bucată de hârtie, jerpelită şi pătată, ale cărei margini aurite se şterseseră demult.

— Am găsit asta când te-am percheziţionat. Un document foarte interesant!

Silas l-a întins pe masă. Scrisul lui Aren abia se mai vedea printre petele de apă şi sânge.

— Pe o parte, mă trădează pe mine. Pe cealaltă, a spus Silas, întorcând foaia, te trădează pe tine. O enigmă. Trebuie să recunosc că nu am ştiut cum s-o interpretăm, mai ales după ce ne-ai vizitat frumosul oraş. Spune-mi, cui crezi că-i e loială Lara?

Aren a simţit că i se lipeşte cămaşa de spate, iar un miros persistent de transpiraţie i-a umplut nările.

— Având în vedere circumstanţele de faţă, aş spune că răspunsul e evident.

— Poate, la prima vedere, a spus regele maridrinian, plimbând degetele pe coala de hârtie osânditoare. Dacă-mi poţi potoli curiozitatea: cine a ucis-o pe Marylyn?

— Eu.

Minciuna i-a scăpat înainte ca Aren să se poată întreba ce folos ar avea o asemenea înşelăciune.

— Nu, a spus Silas îngândurat. Nu, nu cred că ai omorât-o tu.

— Crezi ce vrei. Mi-e totuna.

Împăturind foaia, tatăl Larei s-a aplecat în faţă şi i-a strecurat-o lui Aren în gulerul cămăşii.

— Să-ţi spun o poveste. Despre o fată crescută în deşert, alături de surorile ei dragi. Despre o fată care, după ce a aflat că propriul tată vrea să le omoare pe ea şi pe zece dintre surorile sale, a hotărât nu să-şi salveze viaţa, ci să şi-o *rişte* pentru a le salva pe ale lor. Nu să fugă spre refugiul oferit de un viitor sigur, ci să se condamne unui destin necruţător. Doar pentru a salva acele vieţi nepreţuite.

— Ştiu povestea.

În parte. O aflase de la Lara. Şi de la sora pe care aceasta o omorâse.

— De ştiut, poate că o ştii. Dar o înţelegi? Pentru că din orice poveste bună se pot trage învăţături.

— Te rog, luminează-mă! a spus Aren, ridicându-şi mâinile legate. Vei găsi în mine un public captivat şi captiv.

Silas a râs scurt, apoi a întrebat:

— Dacă fata asta era atât de hotărâtă să-şi protejeze surorile, atunci de ce a ucis-o cu propriile mâini pe una dintre ele?

— Marylyn le-a ameninţat pe celelalte.

— Celelalte nu erau de faţă, prin urmare Lara ar fi avut timp. Dar, în loc să se folosească de el, i-a rupt gâtul surorii ei. O reacţie care-mi dă de bănuit, Aren, că ceva de mare preţ pentru ea se afla într-un pericol mult mai iminent.

Imagini au fulgerat pe dinaintea ochilor lui Aren. Expresia Larei din clipa în care îl văzuse în genunchi, cu pumnalul surorii ei la gât. Cum privise în jur, căutând o cale nu de scăpare, ci de rezolvare a unei dileme imposibile. Avusese doar două opţiuni: viaţa lui sau viaţa lui Marylyn.

Silas Veliant s-a aplecat deasupra mesei, aparent netulburat de faptul că Aren ar fi putut să pună mâinile pe el.

— I-am promis ceva fiicei mele, *Majestate,* a spus el în bătaie de joc. I-am promis că, dacă mă va trăda vreodată, aş ordona să fie ucisă în cel mai îngrozitor mod cu putinţă. Şi întotdeauna mă ţin de cuvânt.

Albastru-ticălos de Maridrina. Culoarea ochilor acestui bărbat. Şi a ochilor Larei. Dar, pe când ai ei erau profunzi şi plini de viaţă, uitându-se acum la tatăl ei, Aren parcă ar fi privit în ochii unui şarpe. Erau reci. Insensibili. Cruzi.

— Nu te-a trădat. Ai obţinut ce voiai.

Un zâmbet lent a scos la iveală nişte dinţi îngălbeniţi de prea mult tutun.

— Chiar şi acum, după ce a provocat atât de multe pierderi Ithicanei, minţi de dragul ei. O iubeşti.

Asta era o minciună. Din cauza Larei, Ithicana pierduse podul. Locuitorii regatului îşi pierduseră vieţile. Aren o ura.

— Nu-mi pasă deloc de ea. Silas a râs scurt, apoi a şoptit:

— Vom vedea. Pentru că ştie că eşti aici, fără doar şi poate. La fel de sigur e că va veni să te salveze. Şi atunci o voi ucide.

— Chiar eu îţi voi înmâna sabia.

Râsul lui Silas a devenit sălbatic şi strident.

— Să vedem dacă vei gândi la fel când îţi vei vedea soţia îngenuncheată şi implorând să-ţi fie cruţată viaţa. Sau când va urla cerându-mi să i-o cruţ pe a ei.

Fără niciun alt cuvânt, regele Maridrinei s-a ridicat şi l-a lăsat pe Aren singur, legat în grădină. Şi, deşi el tânjise zile în şir să-şi recapete *vederea* ca să-i alunge chipul, acum a închis ochii tocmai ca să-l revadă. *Fugi, Lara! Şi nu te uita niciodată înapoi.*

4. LARA

CU VISELE INVADATE de tropotul paşilor, Lara s-a ridicat deodată în capul oaselor, clipind buimacă în întuneric.

Câte zile zăcuse aici? În absenţa soarelui, nu putea să ţină socoteala decât după singura masă care-i era adusă zilnic. *Şase? Şapte?* A scuturat din cap, încercând să-şi limpezească mintea, apoi s-a concentrat asupra luminii care însoţea paşii.

Prinţesa Ithicanei, comandantul Insulei Southwatch şi sora geamănă a lui Aren, a apărut la intrarea în celulă. Ahnna a privit-o din cap până-n picioare.

— Arăţi ca naiba.

— Nu mă aşteptam să primesc musafiri.

Şi nu doar Lara era sleită. Ahnna purta tunică, pantaloni şi ghete, ţinuta preferată de majoritatea ithicanilor, şi avea părul legat într-o coadă la spate. Dar sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate şi buzele îi erau strânse într-o linie subţire, care-i trăda epuizarea. Cicatricea subţire şi roşie cu care se alesese în urma luptei cu invadatorii maridrinieni încă i se întindea vizibil între frunte şi pomete şi, sub ochii Larei, comandantul şi-a atins-o ca pentru a-şi aminti de existenţa ei.

Deşi îi era groază să afle răspunsul, Lara a întrebat:

— Ai vreo veste despre Aren? Ahnna a clătinat din cap.

— De aproape o săptămână suntem înconjuraţi de o furtună aprigă, aşa că am pierdut contactul cu exteriorul.

— Atunci de ce ai venit?

Apucând gratiile celulei cu ambele mâini, Ahnna s-a sprijinit de ele.

— Întregul oraş îmi cere să te execut. Ştii ce facem cu trădătorii în Ithicana?

Nu a aşteptat răspunsul Larei.

— Îi ţinem scufundaţi în mare, ca apa să le ajungă cam până la şolduri, şi împrăştiem nadă. Dacă au noroc, vine un peşte

mare şi problema se rezolvă repede, dar de obicei nu se întâmplă aşa.

Lara s-a uitat fix la prinţesă.

— Ai de gând să le faci pe plac ithicanilor? Ahnna a tăcut preţ de câteva clipe, apoi a răspuns:

— Îţi dau ocazia să mă înduplecI. Cred că cel mai bine ar fi să începi cu adevărul.

Adevărul.

I-l dezvăluise doar lui Aren, însă până şi lui îi ascunsese multe lucruri. Acum nu trebuia să mai ascundă nimic.

Ahnna a ascultat în tăcere cât Lara i-a povestit cum fusese dusă cu surorile ei la complexul din Deşertul Roşu. Despre corvoada antrenamentelor îndurate sub îndrumarea lui Serin, zis Magpie. Despre cum fuseseră spălate pe creier să creadă că Ithicana e cauza tuturor relelor, fără a bănui nicio clipă că adevăratul răufăcător e tocmai tatăl lor. Despre ospăţul cu ocazia căruia se sacrificase pentru a salva vieţile surorilor ei şi despre toate întâmplările care urmaseră, fără să omită niciun detaliu.

Când a terminat de povestit, Ahnna stătea pe jos, cu coatele pe genunchi.

— Aren i-a spus lui Jor că ai fugit. Dar, în clipa în care am auzit asta, am înţeles că te-a lăsat să scapi. Ce netot sentimental!

— M-a ameninţat că mă omoară dacă mă întorc.

— Şi totuşi, iată-te aici!

Ahnna şi-a atins rana de pe faţă, cu privirea rătăcită. Apoi s-a uitat la Lara.

— Ai spus că ai un plan? O strategie de a-l elibera pe Aren?

Un fior triumfător a străpuns inima Larei, dar chipul ei nu a trădat nimic.

— De a-l elibera pe Aren, da. Dar şi de a elibera Ithicana de sub tirania tatălui meu.

Ahnna a mijit ochii.

— Cum anume? Maridrinienii au pus stăpânire pe toate garnizoanele noastre, inclusiv pe cele din Northwatch şi

Southwatch. Sunt protejate de toate mijloacele de apărare create chiar de noi şi nu avem destui soldaţi ca să trecem de ele. Crede-mă, am încercat. Aşa a fost capturat Aren.

— Motiv pentru care aveţi nevoie de aliaţi. Ahnna a pufnit, ferindu-şi privirea.

— Parcă ai fi Aren. Şi tocmai din cauza strategiilor de felul ăsta am ajuns în situaţia de faţă.

— Dă-mi voie să-ţi explic.

Ridicându-se în picioare, Lara s-a plimbat înainte şi-napoi prin celulă.

— După ce am fugit din Ithicana, m-am dus în Harendell. Oamenii de acolo nu sunt încântaţi de faptul că Maridrina stăpâneşte podul, pentru că, în baza alianţei dintre tatăl meu şi regina amaridiană, Amaridul beneficiază de termeni preferenţiali la Northwatch şi pe pod. Harendellienii pierd bani cu duiumul şi *ştii bine* cât de puţin le convine situaţia.

Ahnna a încuviinţat din cap.

— Nu-i vor pe maridrinieni la conducerea podului şi nici nu-l vor pentru ei. Dacă am vorbi cu regele lor, cred că am putea să-l convingem să vină în ajutorul Ithicanei.

— N-o să fie de acord să-şi rişte flota doar pentru că-l rugăm frumos, Lara. Într-adevăr, Harendellul pierde bani din comerţ, dar ar pierde şi mai mult dacă ar porni la război.

— Regele va porni la război dacă-i vei cere să-şi respecte promisiunea.

Apucând gratiile celulei, Lara s-a uitat în ochii Aminei.

— Poate că Tratatul de Cincisprezece Ani încheiat cu Maridrina a fost încălcat, dar cel încheiat cu Harendellul a rămas în vigoare. Sau, în orice caz, va intra în vigoare dacă...

— Dacă mă voi căsători cu prinţul lor moştenitor.

Încordându-şi degetele în jurul gratiilor, Lara a dat din cap.

— Da.

Cu o mişcare subită, Amina i-a întors spatele şi a traversat

coridorul, rezemându-şi fruntea de gratiile celulei de vizavi. În cele din urmă, a spus:

— Ştii, n-am părăsit niciodată Ithicana. Nici măcar o singură dată.

Majoritatea ithicanilor se aflau în situaţia asta şi doar puţinele persoane antrenate ca spioni traversaseră graniţele regatului, dar, având în vedere statutul Ahnnei, informaţia era surprinzătoare.

— Din clipa în care a primit încuviinţarea mamei, Aren şi-a luat zborul ca o săgeată. În nord, în sud, a umblat peste tot. Şi au fost ani în care mi s-a părut că petrece mai mult timp sub identităţi false în regate străine decât în Ithicana, alături de sora lui, a spus ea, tăcând apoi pentru o clipă. Nu l-am înţeles niciodată. Nu am înţeles de ce caută să fie oriunde altundeva, numai *aici* nu.

— Pentru că, a răspuns Lara încet, ştia că va veni o vreme când nu i se va mai permite să plece. Aşa cum tu ai ştiut că va veni o vreme când nu ţi se va permite să te întorci.

Ahnnei i-au tremurat umerii şi Lara a auzit-o inspirând hârâitor înainte să se răsucească spre ea. Băgând mâna în buzunar, a scos o cheie, pe care a introdus-o în broasca uşii de la celula Larei.

— Ce altceva mai ai în plan?

5. AREN

NU I-A LUAT mult să-şi dea seama că e ţinut prizonier în curtea interioară a palatului din Vencia, un spaţiu locuit doar de regele Maridrinei, de nevestele lui şi numeroşii săi copii. *Motivul* pentru care era ţinut aici, şi nu într-o celulă din nenumăratele închisori ale Maridrinei, era mai puţin evident.

Probabil pentru că aşa îi e mai uşor lui Silas să se umfle în pene, a gândit Aren.

Deşi petrecuse mult timp în Maridrina, nu pătrunsese niciodată înăuntrul palatului. Roadele unei asemenea încercări nu ar fi meritat testarea mijloacelor de apărare stabilite aici de Silas. Mai ales pentru o persoană atât de importantă ca Aren. Singurul spion care se infiltrase în palat fusese tocmai bunica lui. Nana aranjase să fie primită în haremul regelui precedent, unde trăise mai bine de un an, după care îşi înscenase moartea şi fugise. Şi asta se întâmplase cu cincizeci de ani în urmă.

Abia acum blestema Aren lipsa de informaţii despre locul ăsta, pentru că ar fi fost profund dezavantajat dacă ar fi încercat să evadeze.

Zidul interior era înalt de zece metri, cu câte un corp de gardă stabilit în fiecare dintre cele patru colţuri şi cu soldaţi patrulând pe metereze. Se putea pătrunde printr-o singură poartă, care era mereu închisă şi păzită, atât pe dinăuntru, cât şi din afară. Între ziduri se aflau două clădiri cu pereţi curbaţi, între care se profila turnul, cu acoperişul de bronz vizibil pe o rază de câţiva kilometri. Iar printre toate acestea se întindeau grădinile, în care slujitoarele îşi petreceau zilele îngrijind flori, pe când altele măturau potecile pavate şi curăţau fântânile, adunând resturile aduse de furtuni şi îndeplinindu-şi sarcinile doar pentru a asigura confortul lui Silas şi al nevestelor lui.

În harem locuiau cincizeci de neveste, care, profitând de zilele cu vreme bună, ieşeau îmbrăcate în cele mai scumpe

mătăsuri, cu pietre preţioase sclipindu-le pe degete şi la urechi. Unele erau în vârstă, dar majoritatea erau atât de tinere, încât ar fi putut să fie fiicele lui Silas, fapt care-l dezgusta pe Aren. I se poruncise să nu vorbească cu ele, dar, în definitiv, femeile păstrau o distanţă suficient de mare de masa de piatră la care era legat încât să nu se ivească nicio oportunitate.

Mai erau copiii.

Aren numărase şaisprezece, toţi mai mici de zece ani, şi, cu toate că nu toţi moşteniseră culoarea ochilor tatălui lor, unii o căpătaseră. De fiecare dată când aceştia îl fixau cu privirile lor azurii, identice cu cea a Larei, Aren parcă primea un pumn în stomac.

Unde era?

Unde se dusese?

Era măcar în viaţă?

Urma întrebarea cea mai cumplită dintre toate: Avea să muşte momeala lui Silas şi să vină să-l salveze? *Bineînţeles că n-o să vină,* îşi spunea el. *Nu-ipasă deloc de tine. Totul a fost o minciună.*

Dar, dacă într-adevăr totul a fost o minciună, atunci de ce o vâna Silas?

Dacă ea îndeplinise toate dorinţele inimii lui, atunci de ce voia regele s-o omoare?

Întrebările îi luau minţile şi, înlănţuit de bancă în grădină, Aren nu avea nimic altceva cu care să-şi ocupe gândurile, nimic care să astâmpere neliniştea care îi creştea zi după zi în inimă.

Ţipătul unei femei a spulberat liniştea, trezindu-l din reverii. Femeia a ţipat iar şi iar, apoi Aren a văzut că nevestele din grădini fug înăuntru, alături de copiii lor adunaţi de slujnice.

Urletele s-au auzit tot mai aproape, până când gărzile de la poartă au sărit ca s-o deschidă, permiţându-i accesul unui bătrân cu capul acoperit cu glugă, care a pornit alene spre Aren printre clădiri.

Magpie.

— Mă bucur să te revăd, Majestate. Serin a plecat capul.

Apoi s-a încruntat.

— Iartă-mă, îmi slăbeşte memoria din cauza vârstei. Nu mai eşti rege, aşa că se cade să ne vorbim pe un ton mai familiar, nu-i aşa,

Aren?

Aren nu a răspuns, observând contrastul izbitor dintre atitudinea Maestrului de Spionaj şi ţipetele care răsunau din împrejurimi, din spatele porţii. Stropi grei de sudoare i-au alunecat pe spinare şi pulsul i-a uruit în urechi.

— Întâmplarea face că ai un musafir, a spus Serin şi, cu un gest, lea poruncit gărzilor să se apropie.

Doi soldaţi au apărut la intrarea în curte, târând după ei o captivă care se zbătea. Aren a încercat să se ridice, dar lanţurile l-au trântit la loc pe bancă.

Femeia purta o rochie în stil maridrinian, dar faţa îi era ascunsă sub un sac. Hainele îi erau pătate cu sânge şi, de fiecare dată când încerca să se elibereze din mâinile soldaţilor, împroşca dalele deschise la culoare cu picături roşii.

Să fie Lara? Aren nu-şi putea da seama. Femeia avea înălţimea potrivită. Silueta potrivită.

— Era doar o problemă de timp, n-ai spune? a îngânat Serin, scoţând un pumnal dintre faldurile robei. Mărturisesc că ne-a fost mai uşor s-o prindem decât mă aşteptam. Emoţiile nu fac decât să ne încurce, chiar şi în cazul persoanelor antrenate atât de bine ca ea.

Aren nu putea să respire. Nu putea să gândească.

— Lara şi surorile ei sunt obişnuite cu durerea, Aren. Mai obişnuite decât îţi poţi închipui.

Serin a întins lama pumnalului deasupra unui mangal adus de un soldat şi a privit cum se înroşeşte metalul.

— Aşa le-am călit minţile. Mă fascinează faptul că, deşi eu sunt cel care le-a ars, care le-a tăiat, care le-a îngropat de vii, datorită cuvintelor alese cu grijă pe care li le-am şoptit la

urechi, au ajuns să te învinuiască pe *tine* pentru lacrimile lor. Copiii sunt atât de maleabili! Daţi-i jos unul dintre pantofi, vă rog.

Soldaţii au ridicat cu forţa unul dintre picioarele Larei şi au descălţat-o, moment în care, fără nicio ezitare, Serin i-a apăsat lama fierbinte a pumnalului de talpă.

Lara a urlat, scoţând cel mai înfiorător sunet auzit vreodată de Aren.

S-a repezit la ea şi banca de piatră a alunecat pe pământ, cătuşele iau muşcat din încheieturi şi sângele i s-a prelins pe mâini.

— Eliberaţi-o! a răcnit el. Lara! Serin a zâmbit.

— Am auzit că nu-ţi pasă de prinţesa noastră rătăcită. Că, dacă tatăl ei ar hotărî să-i taie capul, tu i-ai înmâna sabia.

— Te omor!

— Sunt convins că ţi-ar plăcea s-o faci, a spus Magpie, întinzând din nou pumnalul deasupra mangalului. Cât crezi că poate îndura? Din câte îmi amintesc, Lara era *deosebit* de rezistentă. Cu adevărat extraordinară.

— Te rog!

Aren târa banca spre ea, centimetru cu centimetru, dar gărzile doar au făcut un pas în spate.

— Ce ai spus? a întrebat Serin înainte să lipească lama de talpa celuilalt picior al Larei, ţipetele ei ascuţite răsunând în toată curtea. Mă tem că vârsta nu-mi ajută deloc auzul.

— Te rog! Te rog, nu-i face rău!

— Ah, a răspuns Serin, coborând pumnalul. Ei, în cazul ăsta, poate că reuşim să ne înţelegem. Dacă ne spui cum putem pătrunde în Eranahl, mă voi opri.

Nu!

Serin a pocnit din degete şi o gardă a apărut cu un rulou din piele plin cu unelte, pe care Maestrul de Spionaj l-a desfăşurat cu grijă.

— De-a lungul anilor, am transformat meşteşugul acesta într-o adevărată artă.

— Nu aveţi cum să pătrundeţi în Eranahl! au izbucnit

hârâitor cuvintele din gâtul lui Aren. Distrugătoarele de nave sfărâmă toate corăbiile care se apropie.

— Şi dacă cineva ar dispune de o flotă numeroasă?

— Încearcă numai. Vezi ce se întâmplă. Serin a scos una dintre unelte.

— E oraşul tău. Cu siguranţă îi cunoşti vulnerabilităţile.

— Nu are vulnerabilităţi.

— Păcat!

Serin s-a întors spre Lara, cu instrumentul metalic lucin-du-i în mână, şi, după o clipă, femeia a urlat neinteligibil.

— Opreşte-te! Elibereaz-o! Te rog!

Un amestec confuz de cuvinte i s-a revărsat din gât şi trupul i s-a cutremurat din cauza efortului cu care se apropia de ei, târând banca. Trebuia s-o ajute. Trebuia s-o salveze.

— Cum putem pătrunde în Eranahl? a repetat Serin, întor-cându-se spre el. Nu? Să vedem cum rezistă dacă-i tăiem degetele.

— Smulgeţi blestemata de poartă! a răcnit Aren disperat.

Era adevărul, deşi nu avea să-i ajute cu nimic. Dar dacă aşa putea s-o salveze pe Lara...

— Şi cum am putea să facem asta?

Serin a luat altă unealtă şi Aren a căzut în genunchi, spunând:

— Te rog!

— O strategie, Aren. Dacă ne propui o strategie, toate astea vor înceta.

În clipa aceea, Lara s-a zvârcolit. Smulgându-se din mâinile gărzilor, s-a repezit la Aren şi s-a izbit de el. Înainte ca soldaţii să ajungă la ei, şi-a ridicat mâinile legate şi şi-a tras sacul de pe cap.

Emra, tânăra aflată la comanda garnizoanei din Kestark, s-a holbat la el cu o privire plină de agonie şi disperare. Din gură îi curgea sânge; de aceea nu spusese nimic. Avea ochii învineţiţi şi umflaţi.

— Netrebnicilor! le-a şuierat Serin gărzilor. Trageţi-o

înapoi!

Când bărbaţii s-au apropiat cu prudenţă, Aren a strâns-o pe tânără la piept, ştiind că nu se va putea împotrivi pentru mult timp. De îndată ce Serin ar fi pus mâinile pe ea, ar fi torturat-o până la moarte sau până când Aren i-ar fi dat informaţiile dorite.

Emra a bâiguit ceva, un cuvânt abia inteligibil. Dar era clar ce îi cere.

Aren a inspirat adânc.

— Opriţi-l! a răcnit Serin, dar Aren a fost mai rapid şi trosnetul gâtului Emrei i-a făcut pe ambii soldaţi să se oprească subit.

Aren a aşezat-o încet pe tânără pe pământ şi nu s-a împotrivit când gărzile au luat-o de lângă el.

— Atârnaţi-o! a poruncit Serin, iar Aren a strâns din dinţi, silindu- se să privească cum soldaţii o târăsc spre zid.

Una dintre gărzile de pe metereze le-a aruncat o frânghie, pe care cele de jos i-au legat-o Emrei în jurul gâtului, după care toate trei au tras-o în sus, până când femeia a ajuns să atârne de una dintre cornişe, la o înălţime inaccesibilă, şi sângele a început să-i picure de pe picior, împroşcând peluza verde.

— Aşa vrei să procedăm, Serin? a întrebat Aren, străduin-du-se să- şi stăpânească vocea. Scotoceşti Ithicana sperând să găseşti tinere pe care să mi le prezinţi drept Lara?

Magpie şi-a trecut o mână peste bărbie.

— Să scotocesc... Vezi tu, Aren, cuvântul ăsta nu e potrivit. Sugerează că am fi căutat-o pe rândunica asta, când, de fapt, ea însăşi a venit în zbor.

Lui Aren i-a îngheţat sângele în vene.

— Poporul tău nu pare dispus să renunţe la tine, a spus Serin. Şi, cu toate că asta a fost doar prima lor încercare de a te salva, mă îndoiesc că va fi ultima.

Apoi le-a făcut semn soldaţilor care aşteptau.

— Aduceţi-i şi pe ceilalţi doi prizonieri.

Dar, înainte ca bărbaţii să facă vreo mişcare, o altă voce a

răsunat împrejur:

— Doamne, Serin! Nu ai văgăuni şi cotloane întunecate pentru astfel de activităţi? Ce urmează? Decapitări la cină?

Aren a întors capul şi a văzut un bărbat zvelt, îmbrăcat în straie maridriniene scumpe, care urmărea scena de la vreo zece paşi depărtare, strâmbând dezgustat din buze, cu braţele încrucişate la piept. S-a apropiat, evitând cu grijă dârele de sânge de pe potecă. În spatele lui, doi soldaţi maridrinieni escortau o femeie valcottană cu mâinile legate. Era înaltă şi suplă, cu părul negru şi cârlionţat tuns scurt, cu ochii mari şi căprui încadraţi de gene dese. Frumoasă, dar pe tenul ei măsliniu se observau urme de vânătăi şi buza de jos îi era crăpată şi acoperită cu o coajă.

— Alteţa Voastră! a exclamat Serin, făcând o plecăciune scurtă. Ar fi trebuit să fiţi la Nerastis.

— Da, păi, am capturat o pradă pe cinste. Am considerat că ar fi prudent să mă asigur că ajunge aici întreagă. Lucrurile stricate sunt mult mai puţin valoroase.

Privindu-i prizoniera, Serin a ridicat o sprânceană.

— Generalul Zarrah Anaphora, nepoata împărătesei. O mare realizare, Alteţă. Veţi intra în graţiile tatălui vostru.

— Mă îndoiesc.

Serin a mormăit neclar.

— Din moment ce aţi adus-o la destinaţie, presupun că vă veţi întoarce imediat în Nerastis.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Oricare dintre fiii lui Silas ar fi fost tânărul de faţă, era clar că Magpie nu vrea ca el să rămână în Vencia.

Prinţul şi-a potrivit după ureche o buclă din părul blond-închis şi s-a întors cu interes spre Aren, privindu-l cu ochii lui albaştri.

— Aşadar, el e regele Ithicanei? Trebuie să recunosc că e mai puţin înfricoşător decât mă aşteptam. Sunt chiar dezamăgit să descopăr că nu are coarne.

— *Fostul* rege. Ithicana nu mai există.

Prinţul şi-a întors privirea spre locul în care Emra atârna de

zid, apoi s-a uitat încă o dată la Aren.

— Aşa e, greşeala mea. Te rog, continuă.

Trecând pe lângă Aren, a pornit spre turn, urmat de soldaţii care o escortau pe femeia-general Anaphora.

Dar ea s-a smuls din mâinile lor şi a căzut în genunchi înaintea lui Aren.

— Îmi pare rău, Alteţă! a exclamat ea, întâlnindu-i privirea, şi Aren a văzut că ochii îi lucesc înlăcrimaţi. Pentru toate pierderile suferite! Şi pentru partea de vină pe care o port pentru acestea. Mă rog ca într-o bună zi să-mi pot răscumpăra greşeala.

Înainte ca Aren să poată răspunde, unul dintre soldaţi a ridicat-o în picioare şi a mârâit la ea:

— Roagă-te ca Majestatea Sa să nu-ţi înfigă capul într-o ţeapă de pe poarta Venciei, valcottană nenorocită!

Zarrah l-a scuipat în faţă şi bărbatul a ridicat mâna, vrând s-o lovească, dar tonul rece al prinţului a săgetat aerul.

— Ai uitat ce a păţit ultimul om care mi-a lovit prada?

Soldatul s-a făcut alb la faţă şi şi-a coborât mâna, mormăind:

— Mergi!

Grupul lor şi-a continuat drumul, dar, înainte să se facă nevăzut, prinţul a strigat peste umăr:

— Fă bine şi curăţă mizeria asta, Magpie!

— Aduceţi-i pe ceilalţi doi prizonieri, a şuierat Serin printre dinţi. Să vedem ce ne mai destăinuie domnia sa.

6. LARA

LARA ŞI-A RIDICAT faţa din nisip şi s-a şters la gură, exasperată de faptul că, după trei zile petrecute pe marea învolburată, până şi *pământul* se legăna şi-i sălta sub picioare, ca pentru a-i da o pedeapsă bine meritată.

— Mi-e greu să înţeleg cum ai reuşit să te duci în Harendell şi să te întorci fără să te îneci cu propria vomă, fătucă.

— N-aş vrea să repet experienţa aia.

S-a ridicat încet şi şi-a scuturat fusta de nisip.

Doar ea şi Jor se aflau pe plajă, pe când ceilalţi ithicani - puţinii supravieţuitori ai gărzii de onoare a lui Aren – rămăseseră în barcă, cu expresii la fel de întunecate precum cerul din spatele lor.

— N-avem timp pentru căutările astea, a spus Jor, asta fiind cea mai politicoasă variantă a refrenului pe care Lara îl auzise neîncetat de când porniseră de la Eranahl.

— Se poate să ai dreptate.

Aplecându-se pentru a-şi ridica traista, Lara şi-a urcat-o pe umăr şi a privit dealurile abrupte pe care trebuia să le urce. Ar fi fost indicat s-o facă înainte ca soarele să ajungă la zenit.

— Dar, în circumstanţele date, nu prea văd altă opţiune.

— Am putea să atacăm acum. Ticălosul de taică-tău îl ţine prizonier pe Aren de *săptămâni întregi,* Lara. Dumnezeu ştie ce-i fac maridrinienii!

— Tatăl meu nu-i va face rău, dar crede că sunt şanse ca Ahnna să cedeze Eranahlul la schimb pentru întoarcerea lui în siguranţă.

Lara fusese de faţă când prinţesa ithicană primise scrisoarea de la tatăl ei. Ea însăşi o citise în timp ce Ahnna stătea cu spatele plecat, copleşită de suferinţă, şi cuvintele de atunci i-au revenit în gând.

Alteţei Sale Regale, prinţesa Ahnna Kertell a Ithicanei,

A venit vremea să punem capăt acestui război. Ca dovadă a bunăvoinţei noastre, fratele vostru, Aren Kertell, vă va fi trimis de îndată ce Insula

Eranahl va fi predată forţelor navale care o înconjoară. Dacă vor accepta pacea, supuşii voştri vor fi aduşi în Maridrina şi, după o perioadă rezonabilă, vor primi pământuri în interiorul regatului, pe care să se stabilească. Sperăm că veţi da dovadă de mai multă empatie şi de mai mult simţ de răspundere faţă de viitorul poporului vostru decât aţi demonstrat faţă de propriul frate.

Cu cele mai sincere urări de bine,
Silas Veliant, regele Maridrinei şi stăpânul podului

— Minte, îi spusese Lara Ahnnei. Dacă deschizi porţile, îi va măcelări pe toţi.

— Îmi dau seama, a răspuns Ahnna, ridicându-şi ochii. Dar, dacă refuz, ar putea decide că Aren nu-i mai e de niciun folos.

— Ştie că voi veni să-l salvez. Nu va irosi şansa de a fi martorul morţii mele.

Prinţesa i-a întâlnit privirea.

— Ştie că te vei duce să-l salvezi. Ştie, totodată, că e la fel de probabil să te duci în căutarea răzbunării.

Jor a tuşit, aducând-o pe Lara cu mintea în prezent.

— Tatăl tău ştie că Ahnna o să refuze înţelegerea.

— Poate. Dar n-ar avea ce să facă cu un cadavru şi nu îl costă nimic să-l ţină pe Aren prizonier. Îl va lăsa în viaţă măcar până când va câştiga războiul.

— Adică până când va cădea Eranahlul.

Lara l-a aprobat mormăind. *Acela* era termenul problematic. Oraşul era plin ochi şi, chiar şi sub regimul de raţii stabilit, proviziile se împuţinau vertiginos. Pescarii ieşeau cu duiumul în intervalele dintre furtuni, dar nu îndrăzneau să se aventureze departe, pentru că tatăl ei îi

plătea pe amaridi-eni să navigheze pe mările învolburate, ca să supravegheze insula-fortăreaţă. Eranahlul mai avea destule resurse cât să supravieţuiască până la începutul următorului sezon de furtuni, dar nu mai mult. Dacă s-ar fi ajuns în punctul acela, Ithicana ar fi fost cu adevărat pierdută.

Jor a privit-o încruntat.

— Şi, în ciuda situaţiei urgente, tu vrei să te aşteptăm să organizezi o reuniune de familie?

— Arfi cel mai bine, a răspuns Lara, mijind ochii în direcţia zorilor. Dar bănuiesc că veţi continua să irosiţi vieţile bărbaţilor şi pe ale femeilor noastre cele mai vrednice în încercarea de a pătrunde în palatul tatei. Motiv pentru care salvarea lui Aren va fi şi mai dificilă când va veni vremea s-o fac eu. Trebuie să colaborăm ca să avem o şansă cât de mică de a-l elibera. Şi, dacă nici aşa nu te laşi convins, îţi amintesc că Ahnna şi-a dat acordul pentru planul ăsta. Din câte ştiu, *ea* e la conducere.

Jor a oftat amărât şi Lara l-a privit nelinişti tă. Bătrânului soldat îi era greu. Făcuse parte din grupul care îi atacase pe maridrinieni în ziua în care fusese capturat Aren, iar Lara înţelegea că Jor se învinuieşte, deşi nu avea nicio vină. Lara reuşise să afle detaliile de la Lia, garda de corp a lui Aren, şi înţelesese că el căzuse în sfârşit pradă propriei înclinaţii spre fapte riscante. Se aventurase prea departe în rândurile maridrinienilor şi, când aceştia descoperiseră ce pradă le căzuse în mâini, bătuseră în retragere, răpindu-le lui Jor şi celorlalţi orice şansă de a-l salva.

— Nu ai nicio vină.

— Aşa e! a izbucnit el. *Tu* eşti de vină. Şi nu mai spune noi. Nu eşti de-a noastră, deci nu te gândi că ai vreun drept asupra bărbaţilor şi a femeilor care au luptat şi au murit încercând să-ţi îndrepte... *greşelile.*

Deşi aproape toţi ithicanii cu care dăduse ochii îi aruncaseră în faţă diverse variante ale acestor cuvinte, Lara

a tresărit. Merita furia, neîncrederea şi ura lor, pentru că, într-adevăr, Ithicana căzuse din cauza ei. Faptul că toate se întâmplaseră dintr-o greşeală, izvorâtă, pe deasupra, din laşitate, nu făcea decât să-i sporească vinovăţia.

— Ştiu, Jor. De aceea mă străduiesc din răsputeri ca să îndrept răul pe care l-am făcut.

— Pe morţi n-ai cum să-i învii.

— Roagă-te, totuşi, să reuşesc, a răspuns ea, amintindu-şi cum zăcuseră surorile ei pe masa ospăţului, cu piepturile nemişcate şi ochii neclintiţi. Pentru că altfel suntem cu adevărat pierduţi.

Jor a scuipat în nisip.

— Îţi dau înapoi armele.

S-a întins după sacul de la picioarele lui, dar a blestemat când, săltându-l, a văzut că atârnă gol.

Zâmbind, Lara şi-a ridicat marginea fustei pentru a dezvălui unul dintre pumnalele pe care şi le recuperase cu ore în urmă.

— Credeam că Maridrina ne-a trimis o mieluşea, a spus Jor, clătinând din cap. Dar, în tot timpul ăsta, am stat la masă cu o lupoaică, care ne-a păcălit pe toţi.

— Aren a aflat. *Şi totuşi o iubise.*

— Da. Şi uite unde a ajuns.

Chipul lui Aren, îndurerat la descoperirea trădării ei, i-a apărut înaintea ochilor, dar Lara a alungat amintirea. Nu putea schimba trecutul, dar era hotărâtă să influenţeze viitorul.

— Mă întorc în câteva săptămâni. Dacă nu apar, înseamnă că am murit.

Lara şi-a întors din nou privirea spre Maridrina. Dacă Marylyn spusese adevărul, atunci surorile ei erau pe aici pe undeva, vii şi sănătoase.

Şi venise momentul ca Lara să-şi colecteze datoriile.

7. AREN

RESPIRAŢIA LUI SERIN i-a risipit epuizarea şi i-a stârnit fiori de scârbă pe şira spinării.

— Spune-ne cum să cucerim Eranahlul, i-a şoptit el la ureche.

Zile în şir, Aren stătuse încuiat într-o încăpere mică şi goală şi suportase întrebările Maestrului de Spionaj, la care refuzase să răspundă.

— Nu am ce să-ţi spun, a mârâit Aren, incomodat de băţul care-i fusese fixat între dinţi, în caz că i-ar fi trecut prin gând să-şi muşte limba. Oraşul e impenetrabil.

— Dar dacă am escalada versanţii?

Tonul lui Serin nu se schimba niciodată, indiferent de ce ar fi răspuns Aren. Oricât s-ar fi străduit să-l facă să-şi piardă răbdarea.

— Un singur soldat ar putea să pătrundă nevăzut în craterul vulcanic?

— Ce-ar fi să testezi teoria?

Aren a încercat să-şi întoarcă capul pentru a-l privi, dar mişcarea ia învârtit tot trupul atârnat de lanţuri, iar vederea i s-a tulburat din cauza sângelui care i se aduna în cap.

— Însă bănuiesc că aţi încercat deja. Oare sora mea a folosit distrugătoarele de nave ca să arunce cadavrele spre corăbiile voastre? Ahnna ocheşte *foarte* bine.

Asta dacă într-adevăr era acolo. Dacă mai era în viaţă.

— Descrie-mi interiorul craterului, a spus Serin, păşind în jurul lui Aren în timp ce el se învârtea. Cum arată? Din ce materiale sunt construite clădirile?

— Foloseşte-ţi imaginaţia! a şuierat Aren, dar îi era tot mai greu să se concentreze şi începea să-şi piardă cunoştinţa.

Serin nu s-a lăsat descurajat şi a continuat cu întrebările.

— Poarta... e construită la fel ca hersa de la Southwatch?

— Du-te naibii!

— Câţi soldaţi o păzesc?

Aren a scrâşnit din dinţi, dorindu-şi să leşine, dar ştiind că atunci Serin i-ar fi vărsat o găleată de apă în cap ca să-l trezească. Apoi întrebările ar fi continuat. Nesfârşitele întrebări. De asta Aren era convins. După zile întregi de tortură, era *convins.*

— Câte vase ţineţi în caverna aceea? Câţi civili locuiesc pe insulă? Câţi copii?

Aren voia doar să doarmă. Ar fi dat orice ca să poată dormi. Dar Serin îl lăsa să se odihnească doar câteva minute, după care îl trezea subit prin cele mai cumplite mijloace, care-i provocau o panică atât de chinuitoare, încât inima stătea să-i explodeze în piept.

— Ce fel de provizii are oraşul? Unde sunt păstrate? Ce sursă de apă au oamenii?

— Ploaia, evident!

Cuvintele au răbufnit dintre buzele lui Aren şi întregul trup i s-a cutremurat. S-a înfierbântat, apoi i s-a făcut frig. De ce naiba punea omul ăsta nişte întrebări atât de prosteşti?

Deodată, Aren a fost coborât pe podeaua umedă a încăperii. Două gărzi l-au apucat de subsuori şi l-au târât până la patul lui, pe care lau azvârlit fără menajamente, ca apoi unul dintre ei să-i scoată bucata de lemn dintre dinţi şi să-i ofere o cană cu apă. Aren a dat-o pe gât şi garda i-a umplut-o la loc fără niciun cuvânt.

Prăbuşindu-se pe pat, Aren s-a făcut ghem şi şi-a tras mâinile încătuşate la piept.

Nu pierd nimic dacă-i răspund la întrebări fără rost, şi-a spus el, abia observând când soldatul l-a acoperit cu o pătură. Dar temerile sale lau hăituit şi în vise.

A visat Insula Midwatch.

A visat izvoarele termale din curte.

A visat-o pe Lara.

Şi-a amintit în vis cum o învăţase să plutească pe spate, ţinându-i în braţe trupul gol, cum părul i se răsfirase, purtat de vârtejurile curentului. Lara şi-a arcuit spatele şi sânii ei plini au răsărit deasupra apei, cu sfârcurile picurate de

ploaie. Privirea lui Aren i-a alunecat pe suprafaţa netedă a abdomenului şi s-a oprit acolo unde apele cascadei îi dezvăluiau, apoi îi ascundeau locul dintre copase, stârnindu-i o dorinţă care niciodată nu se domolea cu adevărat când se afla în preajma ei.

— Relaxează-te, i-a şoptit el, fără să ştie cui anume îi dă indicaţii, ei sau lui. Lasă-te purtată de apă.

— Dacă-mi dai drumul, a răspuns ea, o să fiu foarte nemulţumită.

— Apa ţi-ar ajunge doar până la talie.

Lara a deschis ochii şi s-a uitat la el, cu genele umezite de aburi.

— Nu asta-i problema.

Zâmbind, Aren s-a aplecat şi i-a sărutat buzele, gustând-o din plin înainte de a-i şopti:

— Nu-ţi voi da drumul niciodată. Dar, în loc să

răspundă, Lara a ţipat.

Aren a deschis deodată ochii şi a încercat să se ridice în capul oaselor, dar era legat de patul pe care stătea întins. Camera era cufundată în beznă şi Lara ţipa, cu vocea plină de durere şi teroare.

— Lara! a strigat el, zbătându-se să scape de legături. Lara!

Apoi ţipetele au încetat şi la urechile lui Aren a ajuns sunetul paşilor tot mai îndepărtaţi. O uşă s-a deschis şi s-a închis la loc, o lampă s-a aprins, orbindu-l, şi Aren a descoperit chipul ascuns sub glugă al lui Serin.

— Bună dimineaţa, Aren.

Ţipetele nu fuseseră ale Larei. Fusese doar încă un truc psihologic al Maestrului de Spionaj. Venindu-şi în fire, Aren a spus:

— Nu-i aşa de bună. Magpie a zâmbit.

— Azi-noapte am prins încă doi oameni de-ai tăi în canalele de sub palat... se pare că nu ştiau despre măsurile de protecţie introduse recent. Mă duc să-i primesc în Maridrina

cum se cuvine. N-ai vrea să mi te alături?

8. LARA

LARA ŞI-A FERIT ochii de strălucirea orbitoare a lacului montan, cercetând cu atenţie detaliile satului stabilit printre copaci pe malul vestic. În săptămâna din urmă vizitase în jur de zece alte aşezări asemănătoare, întrebând cu prudenţă despre o femeie frumoasă cu păr negru şi ochi albaştri ca marea.

Sarhina. Sora ei preferată. Sora ei cea mai apropiată. În al cărei buzunar strecurase biletul cu explicaţii cu doar câteva clipe înainte de a le otrăvi pe ea şi pe celelalte.

Cât de convinsă fusese atunci că surorile sale o vor ierta pentru înşelătoria ei! Că se vor trezi din leşinul lor înfrăţit cu moartea, că vor găsi biletul şi vor înţelege că Lara le oferise posibilitatea să trăiască în libertate. Nu se aşteptase neapărat ca ele să-i mulţumească propriu-zis, dar sperase că vor înţelege că doar aşa puteau să supravieţuiască cu toate.

Furia lui Marylyn îi zdruncinase profund această convingere.

Ea fusese cea mai îndreptăţită să se supere. Marylyn fusese sora aleasă – cea hotărâtă să devină regina Ithicanei – şi Lara îi furase onoarea. *Mai bine spus, i-am răpit răsplata promisă de tatăl nostru,* s-a corectat ea, amintindu-şi scânteile maniacale care-i jucaseră în ochi lui Marylyn când îi dezvăluise ambiţia sa adevărată.

Dar poate că şi celelalte surori aveau la fel de multe motive s-o urască pe Lara pentru fapta ei. Îşi petrecuseră vieţile concurând pentru un singur titlu... pe care Marylyn îl câştigase pe drept şi pe care Lara îl furase printr-un subterfugiu. Le minţise pe toate. Le otrăvise pe toate. Le lăsase să scape cum puteau din Deşertul Roşu, fără cămile, fără provizii. Drept pedeapsă, era foarte posibil ca surorile ei să-i taie beregata de îndată ce ar fi dat ochii cu ea.

Sarhina era singura despre care Lara era convinsă că o va ierta.

Fiind cea mai isteaţă dintre surori, Sarhina era o luptătoare fioroasă, un strateg neînduplecat şi o conducătoare înnăscută. Şi totuşi, avusese doar rezultate mediocre, deşi ar fi fost firesc să le întreacă pe toate. Lara ajunsese să creadă că procedase astfel cu bună-ştiinţă şi, chiar dacă maeştrii lor îi bănuiseră tacticile, nu reuşiseră niciodată să le dovedească. Sarhina nu fusese atât de nesăbuită încât să recunoască că-şi sabotează singură şansele de a deveni regină, dar fricile puteau fi grăitoare, după cum descoperise Lara.

— Se spune că Ithicana e învăluită de o ceaţă atât de densă, încât, oriunde ai privi, abia dacă vezi la zece paşi, îi şoptise Sarhina în timpul nopţilor întunecate petrecute în dormitorul pe care-l împărţeau. Că junglele sunt atât de luxuriante, încât trebuie să-ţi croieşti drumul prin ele cu sabia şi că toţi cei neatenţi se trezesc imobilizaţi între crengi ca nişte muşte prinse într-o pânză de păianjen. Că, odată ajuns pe insule, nu mai vezi cerul.

— Sună bine, a mormăit Lara. M-aş bucura să mai scap de soare.

— Îmi pare un mormânt, a răspuns Sarhina. Neliniştea ei nu avusese importanţă la vremea respectivă, dar, pe măsură ce Serin zorise antrenamentele surorilor, silind-o pe fiecare să participe la torturarea celorlalte, Lara ajunsese să-i înţeleagă temerile. Văzuse cum îi cedează nervii când celelalte îi vărsau nisip în cap, lopată după lopată, ca s-o îngroape de vie. Văzuse cum imploră şi destăinuie orice informaţie, numai să scape.

Serin nu făcuse decât să ridice exasperat mâinile, dezgustat de eşecul ei, şi să-i strige Sarhinei că ithicanii o vor îngropa cu adevărat dacă va face destăinuiri, după care poruncise ca tânăra să fie aruncată înapoi în groapă, ca să repete exerciţiul. Iar şi iar, Sarhina învăţase să-şi stăpânească groaza. S-o ascundă. S-o compenseze.

Dar niciodată să şi-o învingă.

De aceea se afla Lara în punctul cel mai înalt din Maridrina: în Munţii Kresteck. Lanţul muntos se desfăşura de-a lungul coastei de est, peisajul era râpos, sălbatic şi plin de lacuri strălucitoare, de pâraie năvalnice şi de mirosul pătrunzător al pinilor. Zona era slab populată, locuită în mare parte de vânători care trăiau izolaţi în cabane rudimentare, iar puţinele cătune ascunse în văi şi pe malurile lacurilor aveau rareori mai mult de o sută de locuitori. Traversarea munţilor era periculoasă din cauza alunecărilor de teren, a inundaţiilor şi, în timpul iernii, a avalanşelor, la care se adăuga problema tâlharilor care bântuiau puţinele rute stabile desfăşurate de la nord la sud.

În ochii Larei, era un loc îngrozitor, rece şi neprimitor. Dar piscurile se înălţau spre cer, priveliştea era vastă, întinzându-se la kilometri întregi împrejur, şi, în inima sa, Lara era convinsă că Sarhina venise aici.

Dar găsirea ei avea să fie o cu totul altă poveste. În zilele de dinaintea acelui ospăţ fatidic, Lara nu avusese timp să se gândească la un mijloc de a relua legătura cu surorile ei în viitor... fără a-şi dezvălui planul. Motiv pentru care spera ca Sarhina s-o găsească pe ea. Celelalte fete ştiau că tatăl lor le doreşte moartea. Poate ştiau chiar şi că Marylyn le divulgase secretul supravieţuirii dăruite de Lara. În orice caz, probabil că se aşteptau să fie urmărite. Şi era la fel de probabil că se pregătiseră să întâmpine pe oricine le-ar fi căutat. Asemenea Larei, toate surorile Veliant erau vânători; ea nu trebuia decât să declanşeze una dintre capcanele lor.

Şi, din moment ce i se spusese că o tânără cu înfăţişarea Sarhinei ar putea să locuiască aici, Lara era convinsă că în sfârşit declanşase o capcană.

Descălecând, şi-a priponit poneiul de munte suficient de departe de drum încât să nu fie văzut şi a pornit spre cătun. Din hornurile caselor ieşea fum şi Lara a zărit doi bărbaţi care întindeau pe rame piei la uscat, pentru ca blănurile respective să fie transportate apoi pe pod şi, în cele din

urmă, să fie vândute pentru a căptuşi mantiile şi mănuşile nobililor harendellieni şi amaridieni. Un alt bărbat zvelt, dezbrăcat până la brâu, tăia lemne, adunându-le într-o grămadă uriaşă. O bătrână stătea aplecată lângă un foc şi ungea cu sos carnea care se învârtea pe o frigare, pe când în spatele ei o mulţime de copii alergau prin clădiri, râsetele lor răsunând printre copaci până la urechile Larei.

A înconjurat aşezarea, cercetându-i pe toţi locatarii şi observând armele pe care le purtau, precum şi căile de fugă cele mai potrivite pentru eventualitatea în care s-ar fi complicat situaţia. Muntenii erau destul de paşnici, dar, sub imboldul necesităţii, se purtau cu prudenţă faţă de străini şi se dovedeau a fi luptători pricepuţi. Deocamdată nu o deranjase nimeni, dar lucrurile se puteau schimba într-o clipă. Şi era esenţial ca nicio veste să nu ajungă la Vencia, mai exact la urechile lui Serin, despre o femeie cu înfăţişarea ei, în niciun caz odată cu informaţia că persoana respectivă căuta femei cu semnalmentele prinţeselor Veliant.

Mulţumită că reuşise să cerceteze împrejurimile în mod cuprinzător, Lara a făcut un pas spre sat, pregătindu-se să-şi recite povestea cum că ar umbla în căutarea unei surori demult pierdute, moment în care uşa uneia dintre locuinţe s-a deschis şi Sarhina a ieşit cu un coş agăţat de braţ.

Lara a încremenit între doi paşi şi a văzut că sora ei traversează spaţiul comun spre bărbatul care tăia lemne. Munteanul s-a oprit din lucru, şi-a şters sudoarea de pe frunte şi s-a aplecat pentru a-i şopti ceva la ureche. Sarhina a râs zgomotos şi s-a aplecat pe spate, despărţindu-şi laturile mantiei şi descoperind două pumnale nupţiale legate deasupra burţii umflate.

Larei i s-a tăiat respiraţia.

Privind peste umăr şi făcându-i cochet cu ochiul bărbatului zâmbitor, Sarhina şi-a continuat drumul pe poteca spre pădure, cu mantia fluturându-i în urmă.

Lara nu s-a clintit, înţelegând încet că situaţia se schimbase. Din motive pe care nu şi le putea explica, se aşteptase să-şi găsească surorile aşa cum fuseseră înainte: prinţese războinice care se luptau între ele pentru dreptul de a-şi apăra patria, ca şi când ar fi existat într-un fel de bulă ferită de trecerea timpului. Dar după mai bine de un an şi jumătate de când le părăsise în oază, se pare că Sarhina, cel puţin, îşi văzuse de viaţă.

Se căsătorise.

Era însărcinată.

Avea o viaţă tihnită.

Întocmai cum sperase Lara. Cum să-i tulbure acum liniştea? Cum să pericliteze toate realizările surorii ei, să pericliteze vieţile oamenilor pe care era limpede că-i iubeşte, doar cu scopul de a-şi îndrepta propriile greşeli? De a salva un singur om?

Lara a închis ochii şi lacrimile i-au alunecat pe eşarfa purtată în jurul gâtului. A înţeles că trebuie să plece. Să nu-i fure surorii ei pacea pe care i-o răscumpărase. Să încerce s-o găsească pe alta dintre ele... pe Cresta. Poate pe Bronwyn.

Sau poate că nu trebuia să le mai caute deloc.

Poate că Lara trebuia să-şi înfrunte de una singură problemele.

În acel moment, tăişul unui pumnal i-a atins gâtul şi o voce cunoscută a spus:

— Dacă te aşteptai să ne iei prin surprindere, Marylyn, eşti chiar mai ţicnită decât credeam.

9. LARA

FĂRĂ SĂ EZITE, Lara a spus:

— Marylyn a murit.

Femeia care ţinea pumnalul a inspirat scurt şi aspru, dar lama a rămas lipită de gâtul Larei, ca apoi gluga să-i fie smulsă de pe cap, descoperindu-i chipul.

— *Lara?* Credeam că *tu* ai murit.

— Gândăcelul e greu de omorât, a spus ea şi a întors capul, reuşind s-o vadă cu coada ochiului pe sora ei înaltă şi brunetă.

— Nu vrei să-ţi muţi pumnalul, Bron?

— Mai întâi să-mi explici ce cauţi aici.

— Lasă naibii arma, Bronwyn! a răsunat vocea Sarhinei prin aerul răcoros. Dacă Lara ar fi avut de gând să te omoare, pumnalul ăla al tău n-ar fi putut s-o oprească.

— Nu înseamnă neapărat că trebuie să-i uşurez munca.

— Linişteşte-te, Bron, a spus Lara. N-am venit ca să vă fac probleme.

— Altceva nu ştii să faci.

Nu era departe de adevăr. Oftând, Lara şi-a ridicat deodată braţul şi a apucat mâna cu care Bronwyn îşi ţinea pumnalul, pe care aceasta l-a coborât cu forţă spre pieptului surorii ei în aceeaşi clipă în care Lara i s-a învârtit sub braţ. Dar, în loc să se folosească de avântul mişcării lui Bron ca să-i înfigă arma între coaste, Lara i-a dat drumul şi a sărit în lături.

Traversând luminişul, Sarhina s-a apropiat de ele, urmată îndată şi de Cresta, care le privea amuzată.

— Ar fi trebuit să mă asculţi, Bron, a spus Sarhina cu o mână în şold, ţinându-şi încă coşul atârnat de braţ. Să te scuteşti de situaţia asta penibilă.

— O să ţin minte data viitoare, a răspuns Bronwyn încruntată, masându-şi încheietura.

— E adevărată? a întrebat Lara, arătând burta umflată a surorii ei, de la care nu reuşea să-şi ia ochii.

— Aşa sper, a spus Cresta, zâmbind deodată. Altfel nu s-ar putea explica toate vânturile pe care le dă de la o vreme încoace.

Sarhina a dat ochii peste cap.

— Încă trei luni nu scapi de ele.

— Tatăl e bărbatul acela care taie lemne în sat? a întrebat Lara.

— Tatăl copilului şi soţul meu, a răspuns Sarhina, aşezându-şi părul negru şi mătăsos după ureche. Dar avem de discutat probleme mai importante decât viaţa mea amoroasă.

Toate cele patru surori au amuţit, privindu-se într-o tăcere sumbră, întreruptă doar de vântul care sufla printre pini. Devenise o străină, a înţeles Lara deodată. Nu mai era una de-a lor, nu cu adevărat. Să fie din cauza faptei sale? Sau pentru că ultimul an şi jumătate le schimbase tot atât de mult pe ele pe cât o schimbase pe ea?

Aşa cum se aştepta, Sarhina a fost cea care a rupt tăcerea.

— Ai spus că Marylyn a murit. A omorât-o tata? Lara a simţit un gust acru în gură şi a înghiţit în sec.

— Nu. Eu am omorât-o.

Atmosfera dintre cele patru surori a devenit şi mai încordată, Cresta şi Bronwyn s-au foit neliniştite şi mâinile le-au alunecat spre arme, dar imediat şi le-au retras. Doar Sarhina a rămas nemişcată.

— De ce?

— Tata a trimis-o ca să mă omoare în noaptea în care a cucerit Ithicana. L-a ameninţat pe so... pe regele ithican. V-a ameninţat şi pe voi.

Pulsul i-a uruit în urechi şi a trebuit să-şi smulgă din gură fiecare cuvânt.

— Văzând cum se poartă... auzind ce spune... A trebuit s-o fac.

Sarhina a mijit ochii, iar o cută i s-a format între sprâncene.

— De ce să vrea tata să te omoare? Cu siguranţă că... *izbân-dele* tale cântăresc mai mult decât mica ta

demonstraţie de duplicitate din oază, nu?

— Probabil că vrea s-o omoare tocmai *din cauza* izbândelor ei, a spus Cresta, plimbându-şi degetele pe mânerul sabiei sale. Nu mai avea nevoie de ea şi doar ştim *toate* cât de important e pentru tata să- şi şteargă urmele.

Ridicând mâna, şi-a plimbat un degete peste beregată.

— Vrea să mă omoare pentru că l-am trădat.

Trei perechi de ochi albaştri au pironit-o, toate pline de uluire.

— Cum anume l-ai trădat? a întrebat Sarhina. Ai făcut *exact* ceea ce ai fost... ceea ce *am fost* antrenate să facem. Te-ai infiltrat în spatele liniilor de apărare ale Ithicanei şi ai venit cu o strategie prin care să fie cucerită. O strategie care, e clar, a avut efectul scontat, de vreme ce Ithicana a fost înfrântă, regele ei e prizonier şi tatăl nostru stăpâneşte tot podul.

Cu inima zvâcnindu-i poticnit în piept, Lara a început să respire scurt şi sacadat, de parcă nu reuşea să-şi umple plămânii. În vocea Sarhinei nu distingea nicio urmă de admiraţie faţă de faptele ei, ci mai curând o acuzaţie.

Ştiau.

Ştiau că fuseseră minţite aproape toată viaţa, că Ithicana nu e un regat asupritor, ahtiat după putere, aşa cum nici Maridrina nu e o victimă înfometată. Ştiau că Lara nu e o eroină care îşi salvase naţiunea, ci o cuceritoare mânjită cu sânge, care capturase o pradă de război.

— Lara?

Cuvintele pe care le pregătise pentru a le explica ce se întâmplase între ea şi Aren i-au dispărut din minte. Ca o neghioabă, a deschis şi a închis la loc gura.

Dar Sarhina reuşise mereu să-i descifreze gândurile.

— Te-ai îndrăgostit de el, aşa-i? De regele ithican? I-ai dezvăluit misiunea cu care ai fost trimisă la el şi ai încercat să îndrepţi pagubele provocate, iar tata a aflat. Cam aşa ceva?

— Cam aşa ceva.

Lara s-a aşezat pe pământul reavăn, încercând fără succes să-şi astâmpere greaţa care o răscolea lăuntric, şi o lacrimă fierbinte i-a alunecat pe obraz.

— Am dat-o-n bară.

— Nu mă mir. Îţi stăpâneşti emoţiile cam tot atât de bine cum ştie Bronwyn să atace pe la spate cu un pumnal. Adică deloc, a spus Sarhina, aşezându-se cu grijă în faţa Larei. Ai dat-o în bară şi acum tata a pus mâna şi pe regatul, şi pe soţul tău.

— Asta-i situaţia pe scurt.

Sarhina a privit-o cu înţeles şi a clătinat din cap.

— Să ghicesc, ai venit pentru că ai nevoie de ajutorul nostru ca să-l salvezi.

10. LARA

SARHINA ŞI SOŢUL EI, Ensel, locuiau într-una dintre cabanele mici care alcătuiau cătunul Renhallow. Locuinţa lor era clădită din buşteni doborâţi şi îmbinaţi cu pricepere ca nişte piese de puzzle, pentru a-i feri de aerul rece. În interior mirosea a fum şi a pin, toată mobila fusese construită de Ensel, iar păturile ţesute de mama lui, care trăia în casa de alături, ofereau un plus de confort. Duşumeaua curată era acoperită cu covoare de nuanţe închise de verde şi albastru şi încăperea principală avea în centru o masă grea de lemn, cu suprafaţa zgâriată, dar lustruită îndelung.

Era un spaţiu surprinzător de primitor, în ciuda faptului că nu mai fusese aici, dar Lara a înţeles repede că sentimentul se datora faptului că se afla în casa surorii ei, unde mâna Sarhinei se observa în nenumărate detalii. Borcanele erau aranjate în şiruri perfect ordonate, la fel şi cratiţele atârnate, iar ghetele erau înşirate cu călcâiele parcă aliniate cu rigla. Ordinea o liniştea pe Sarhina, care o liniştea pe Lara, aşa că aceasta s-a simţit în largul ei stând faţă în faţă cu ea la masa din bucătărie.

Împreună au urmărit-o pe Bronwyn cum aşază un ibric deasupra focului, a cărui lumină îi dădea o nuanţă arămie părului ei castaniu. Cresta a venit de afară cu braţele încărcate cu lemne, cu părul roşcat atârnându-i pe spate, împletit într-o coadă groasă, şi s-a aşezat în genunchi lângă sora ei, ocupată să scormonească tăciunii. Erau apropiate, întocmai ca Lara şi Sarhina, deşi între ele se observa o diferenţă ca de la cer la pământ. Bronwyn era înaltă, iute de limbă şi extrovertită, pe când Cresta era mignonă, taciturnă şi cu expresia mereu indescifrabilă, mai puţin în clipele în care se îndupleca să-şi arate emoţiile.

— Voi două unde locuiţi?

— Cu mama lui Ensel, a răspuns Bronwyn. Ajutorul nostru îi prinde bine, iar nouă ne prinde bine să avem un acoperiş

deasupra capului, aşa că ne înţelegem perfect.

— Celelalte unde sunt?

— N-am idee. Am considerat că e mai bine să nu ştie fiecare unde se află toate celelalte, în caz că Serin ar fi prins-o pe vreuna dintre noi.

— Bine gândit. Dar bănuiesc că aveţi mijloace de a lua legătura cu ele?

— Poate că da, poate că nu.

Bron şi-a întors spatele slăbănog la foc pentru a şi-l încălzi.

Rezemându-se de perete, Cresta s-a încruntat şi, cu toate că nu a spus nimic, Lara i-a simţit limpede neîncrederea şi i-a bănuit motivele.

— Când v-aţi dat seama că Marylyn nu e de partea voastră? a întrebat ea, primind o ceaşcă fierbinte de la Ensel. S-a înfuriat imediat ce s-a trezit din leşinul provocat de otravă?

— *Toate* ne-am supărat pe tine când ne-am trezit, Lara. Sau, în orice caz, ne-am supărat când nu te-am găsit printre morţi, a spus Cresta. Poţi să-ţi închipui cum ne-am simţit când ne-am trezit înconjurate de fum, flăcări şi *cadavre?* Încă am coşmaruri aproape în fiecare noapte.

— Ai dispărut, a spus Sarhina, plecându-şi privirea pierdută asupra mesei dintre ele. M-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap şi abia mă ţineam pe picioare, atât de ameţită eram, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că ai dispărut. Că ai murit în luptă.

Lara a simţit un gol în stomac.

— Dar biletul...

— *Nu* mi-a stat mintea să-l caut în primele clipe în buzunar, a intervenit Sarhina, ridicând capul şi întâlnind privirea Larei. Mai întâi te-am căutat printre cadavre.

Şi-a întors mâinile, arătându-şi palmele brăzdate de cicatrici rozalii. Urme de arsuri.

— Toate avem rănile astea. Până şi Marylyn.

— Îmi pare rău.

Lara s-a simţit copleşită de remuşcări.

— Doar aşa am crezut că veţi putea scăpa cu viaţă.
— Nu ţi-a trecut prin cap să ne împărtăşeşti şi nouă despre planul tatei? a întrebat Bronwyn de lângă cămin. Ai fi putut să începi cu asta. Astfel, măcar ne-am fi trezit conştiente de situaţie.
— Bineînţeles că m-am gândit şi la asta! Dar când am reuşit noi douăsprezece să convenim asupra vreunei probleme fără să ne certăm zile în şir?

Lara a luat o gură de ceai şi s-a strâmbat când şi-a ars limba.
— Ne-am fi certat pe tema soluţiei. Apoi ne-am fi certat ca să stabilim cine pleacă în Ithicana. Apoi iar ne-am fi certat pe tema soluţiei. Nu era timp, aşa că am hotărât singură.
— Şi datorită acelei hotărâri suntem în viaţă, a spus Sarhina, punând capăt discuţiei, aşa cum făcea întotdeauna. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, Marylyn nu prea ne-a dat explicaţii înainte să ieşim din Deşertul Roşu. Şi apoi nu ne-a mai spus nimic, pur şi simplu a dispărut în timpul nopţii. Primul indiciu că ne-a trădat a fost ziua în care soldaţii tatei au început să ne vâneze.

A scuipat în focul din cămin, aflat în capătul opus al încăperii.
— Nemernică trădătoare!
— Nu o cunoşteam cu adevărat, a observat Lara, deşi încă i se făcea rău când îşi amintea de moartea surorii ei.

Încă simţea tremurul care-i zdruncinase braţele când îi rupsese gâtul. Încă vedea cum i se stinge lumina din ochi.
— A fost creaţia tatei, a şoptit Cresta. Mai mult decât oricare alta dintre noi.

Toate au tăcut o vreme şi nu s-au mai auzit decât trosnetele focului din cămin şi sunetele stinse scoase de Ensel, care pregătea cina, tăind cu grijă morcovi pentru tocană, cu mâinile lui bătucite. Lara aflase că e surd, dar Sarhina se grăbise să adauge că soţul ei poate să citească de pe buze chiar şi în nopţile fără lună. Lara i-a simţit

privirea când a întrebat:

— Cum aţi reuşit să vă ascundeţi de soldaţii tatei? Sarhina a ridicat din umeri.

— Localnicii nu-l îndrăgesc nici pe el, nici pe Serin. Când apar străini iscoditori, primim avertismente. Dacă se apropie prea mult, scăpăm de ei. Dar nu putem continua aşa la nesfârşit. Serin ştie că suntem aici, în munţi, şi, în cele din urmă, una dintre noi va fi prinsă.

— Bănuiesc că v-aţi gândit la o soluţie?

— Ne-am propus să ne despărţim definitiv la sfârşitul sezonului de furtuni. Să pornim pe mare în nord şi în sud, spre locuri ferite de influenţa lui Serin.

Lara s-a uitat la Ensel, apoi iarăşi la Sarhina.

— Pleci şi tu?

— Eu nu. Mi-am stabilit căminul aici.

Un cămin care nu avea să scape niciodată de pericol, pentru că toate ştiau că tatăl lor nu va înceta să le vâneze.

Dornică să risipească tensiunea care apăruse deodată în cameră, Lara a întrebat:

— Cum v-aţi cunoscut?

Un zâmbet blând a apărut pe chipul Sarhinei când s-a uitat la soţul ei, care-i urmărea mişcările buzelor.

— După ce am adunat toate lucrurile de folos din complex, am pornit spre est, cu gândul să ieşim din deşert. După dispariţia lui Marylyn, am hotărât că e mai prudent să ne împărţim în grupuri mai mici, aşa că eu, Bron şi Cresta am pătruns mai adânc în munţi. Nu aveam bani, aşa că am vânat atât cât am putut şi în rest am furat. De regulă, am furat de la călătorii de pe drumul mare care păreau că-şi permit să se lipsească de bunurile lor, dar uneori am fost nevoite să furăm din cătune. Ca să avem ce mânca.

Lara a fost din nou cuprinsă de remuşcări, înţelegând că surorile sale flămânziseră în timp ce ea mânca pe săturate din cele mai fine preparate. Că dormiseră în ploaie, în frig şi în noroi, în timp ce ea se scălda în izvorul termal de pe Insula Midwatch.

— Deja ne furişam din când în când în Renhallow de vreo săptămână, a continuat Sarhina. Luam legume din grădini. Furam uneori câte o găină.

— Patru găini, dragostea mea, a murmurat Ensel, întorcându-şi din nou privirea spre legumele din faţa lui. Ştiţi o sută de metode de a ucide, dar nu sunteţi în stare să întindeţi capcane pentru iepuri.

Sarhina s-a înroşit în obraji.

— Ei, şi m-am decis să iau şi a cincea găină, dar Ensel pregătise o capcană în faţa coteţului şi am călcat în ea. M-am trezit atârnând cu capul în jos şi cu o săgeată aţintită spre faţa mea.

Ensel a zâmbit.

— Credeam că am prins un strigoi, când de fapt capturasem ceva mult mai periculos.

Îndepărtându-se de cuptor, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Sarhina, care a spus:

— M-a cucerit cu complimentele lui fermecătoare şi m-am hotărât să rămân aici.

Şi acum Lara venise ca s-o ia din căminul ei. Ca să pună în pericol viaţa surorii sale şi pe a copilului ei, pentru a-şi îndrepta propriile greşeli.

— N-ar fi trebuit să vin, a spus ea, ridicându-se în picioare. Nu-i corect să vă cer ajutorul. V-aţi văzut de vieţile voastre.

— Chiar aşa? a întrebat Sarhina, privind-o fix. Ce drept ai tu să judeci lucrurile astea? Şi, chiar dacă ne-am văzut mai departe de viaţă, asta nu înseamnă că am uitat ce ne-au făcut tata, Serin şi toţi ceilalţi. Oricât de mult timp s-ar scurge, oricât de departe am călători, nu am putea să uităm.

Cresta şi Bronwyn au dat la unison din cap.

— Tata trebuie să plătească, a spus Sarhina. Şi eu, una, aş fi încântată dacă l-am sili să plătească tocmai cu lucrul pe care ne-a antrenat să-l obţinem pentru el. Pentru că te cunosc bine şi ştiu că nu ai de gând să-l salvezi doar pe regele Ithicanei.

Lara i-a zâmbit sec şi a clătinat din cap.

— Dar trebuie neapărat să-l salvăm. De dragul Ithicanei, trebuie să- l eliberez.

De dragul Ithicanei, dar şi de dragul ei.

— Dar va fi periculos. E ţinut prizonier în palatul tatei din Vencia, înconjurat în permanenţă de gărzi. Ithicanii au încercat de mai multe ori să-l salveze, dar toţi trimişii lor au fost ori capturaţi, ori ucişi.

Observând sclipirea îndrăzneaţă din ochii lui Bronwyn, a adăugat:

— Sunt luptători iscusiţi. Şi spioni şi mai iscusiţi, Bron. Dacă nici ei n-au reuşit, atunci s-ar putea să fie imposibil.

Dar scânteile din privirea surorii ei au licărit şi mai intens.

— Am fost antrenate să facem faţă situaţiilor imposibile. Şi, de bine, de rău, realizarea ta dovedeşte că suntem mai mult decât capabile.

— Tata şi Serin se aşteaptă să-l salvez pe Aren. Serin, mai ales, ştie tot ce pot să fac. Ştie cum gândesc. Ithicana nu avea un astfel de avantaj.

Bronwyn şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ai venit să ne convingi să te ajutăm sau să renunţăm la idee? Îmi dai impresia că e vorba despre a doua variantă.

Cu colţul ochiului, Lara a văzut că Ensel le urmăreşte cu atenţie, citindu-le de pe buze. Aşa că s-a întors şi l-a privit direct.

— Vieţile voastre nu sunt mai puţin valoroase decât cea a lui Aren. Nici cea a pruncului din burta ta, Sarhina.

Ensel a strâns din dinţi şi s-a întors spre soţia lui, cu care a purtat o conversaţie mută. Apoi a oftat şi a încuviinţat scurt din cap.

— Unele lucruri trebuie făcute, a spus Sarhina, indiferent de risc. Nu vreau ca pruncul meu să crească cu o asemenea moştenire, Lara. Vreau să fie mândru de mama lui. Şi de mătuşile sale.

Muşcându-şi interiorul obrazului, Lara s-a gândit să refuze,

dar apoi a spus:

— Trebuie să te ţii departe de lupte. Vreau să-mi promiţi.

Deodată, Lara s-a trezit culcată pe spate, pentru că scaunul îi fusese smuls de dedesubt cu o lovitură de picior fulgerătoare, dată pe sub masă de Sarhina.

— Ce jigodie eşti! a bombănit Lara în timp ce îşi masa ceafa, iar Cresta şi Bronwyn au izbucnit în râs.

Sarhina a ocolit masa şi s-a aplecat pentru a ajunge nas în nas cu ea.

— Eu hotărăsc cum facem, Majestate. Ai înţeles? Lara s-a încruntat, apoi a zâmbit.

— Am înţeles.

— Cât despre voi două, a spus Sarhina, adresându-se Crestei şi lui Bronwyn, mâncaţi pe săturate, apoi faceţi-vă bagajele şi porniţi la drum. A sosit momentul ca surorile Veliant să organizeze o mică reuniune.

11. AREN

VÂNTUL A SUFLAT în grădină, stârnind foşnete printre tufele îngrijite de trandafiri şi gardurile vii, minuţios aranjate, şuierând apoi pe lângă cornişele zidului cât să lase în urmă pârâitul frânghiilor de care atârnau cadavre. Se adunaseră optsprezece. Optsprezece ithicani care muriseră în încercarea de a-şi salva regele. În încercarea de a-l salva pe *el.*

Nu merita efortul ăsta. Nu merita sacrificiile lor. Pentru că toate suferinţele Ithicanei porniseră de la alegerile lui. Lara formulase scrisoarea cu toate detaliile ei osânditoare, dar, dacă el nu i-ar fi acordat încredere, dacă n-ar fi *iubit-o,* ea n-ar fi avut puterea să-i facă rău poporului său.

Şi cadavrele se tot legănau, primind o dată la câteva zile câte o femeie nouă sau câte un bărbat nou în rândurile lor. Uneori trecea mai mult timp, iar atunci Aren spera prosteşte ca supuşii lui să fi renunţat. Apoi Serin apărea cu încă o persoană care se zvârcolea şi Aren se închidea înăuntrul lui, singurul mod prin care putea îndura torturile la care Serin îi supunea compatrioţii fără să destăinuie absolut toate secretele Ithicanei.

Trupul Emrei nu mai era decât un schelet ciugulit de ciori până la oase, care nu mai putea fi identificat decât în amintirile lui Aren, dar cele apărute mai recent îl priveau cu orbite goale. Chipurile familiare se înnegreau şi se umflau în fiecare zi petrecută aici, legat de masa de piatră din grădina aceasta scoasă din iad.

Din care nu putea să evadeze.

Deşi încercase de multe ori. Mai bine de zece gărzi aveau ochii învineţiţi sau nasurile rupte. Un soldat purta un colier de vânătăi, toate lăsate de lanţul dintre încheieturile lui Aren, iar pe altul îl omorâse după ce reuşise să-i ia sabia, dar apoi fusese doborât de alţi zece. Se alesese doar cu coaste rănite, cu dureri de cap şi cu tot mai multe gărzi, care-l înconjurau zi şi noapte, fără să-i lase nicio clipă de

intimitate. Era percheziţionat frecvent în căutarea oricărui obiect cu care şi-ar fi putut descuia cătuşele şi silit să doarmă legat de pat, sub lumina strălucitoare a unei lămpi care-i elimina orice şansă de a evada la lăsarea întunericului. Singurul tacâm care-i era permis era o nenorocită de lingură de lemn.

Epuizase toate şiretlicurile ştiute în tentativele lui disperate de evadare, deşi strategia logică ar fi fost să aştepte cu răbdare. Dar logica amuţea când, zi după zi, Aren vedea tot mai mulţi ithicani torturaţi şi ucişi în urma încercărilor lor de a-l salva.

Motiv pentru care îi rămăsese o singură opţiune: să se elimine pe sine din ecuaţie.

Privea ţintă la masa de piatră şi încerca să-şi adune curajul, simţind că inima îi bubuie în piept. Transpiraţia îi curgea în şiroaie pe spinare şi-i îmbiba până la refuz cămaşa de pânză fină cu care fusese îmbrăcat. *Haide!* şi-a poruncit în gând. *Dă-i de capăt! Nu fi laş! Dacă mori, vei forţa Ithicana să se descurce fără tine.* S-a lăsat pe spate, atât cât i-au îngăduit lanţurile, şi, inspirând adânc...

— Nevestele încep să se plângă din cauza mirosului. Nu pot să le-o reproşez.

Vocea l-a şocat într-atât încât Aren a tresărit, făcându-şi lanţurile să zornăie când a dat ochii cu prinţul blond pe care îl întâlnise în ziua în care murise Emra. Avea o carte jerpelită la subraţ.

— E o practică oribilă, a spus prinţul, mijind ochii la cadavrele înşiruite de-a lungul zidurilor, a căror carne putrezită colcăia de insecte. Lasă mirosul; problema e că atrage muşte şi alţi dăunători. Creează un focar de boli, a spus tânărul, întorcându-se iarăşi spre Aren. Dar bănuiesc că tu, Alteţă, suferi şi mai mult, din moment ce îi cunoşti. Mai ales pentru că au murit încercând să te elibereze.

Era ultimul subiect pe care Aren ar fi acceptat să-l discute, pentru că imaginea, duhoarea şi *gândul* acela erau suficient de chinuitoare şi fără asemenea vorbe aruncate în vânt.

— Iar tu eşti...?
— Keris.
Prinţul s-a aşezat la masă în faţa lui, o dovadă surprinzătoare de îndrăzneală, având în vedere ce ar fi putut să-i facă Aren, dar sclipirea din ochii lui sugera că nu e nici pe departe prost. Era prinţul-filosof căruia Aren îi îngăduise să traverseze podul spre Harendell, unde, chipurile, ar fi avut de gând să urmeze studii la universitate. Escorta lui fusese formată, de fapt, din soldaţi deghizaţi, care jucaseră un rol-cheie în invazia maridriniană. Dacă sar fi putut întinde peste masă, Aren i-ar fi frânt cu dragă inimă gâtul.
— Ah. Prinţul *inadecvat.*
Keris a ridicat din umeri şi şi-a aşezat cartea pe masă, care părea să fie un text de ornitologie. Şi filosof, *şi* amator de privit păsări. Nu era de mirare că Silas nu voia să aibă nimic de-a face cu el.
— Am avut opt fraţi mai mari, a spus prinţul, toţi pe placul tatei, dar toţi au murit şi acum tata se eschivează să mă numească moştenitor, căutând o cale de a mă îndepărta fără a-şi încălca propria lege. I-aş ura succes în demers dacă n-aş şti că manevrele lui şi ale lui Serin ameninţă să mă bage şi pe mine în mormânt, alături de fraţii mei.
Aren s-a rezemat de spătarul băncii în zornăit de cătuşe.
— Nu vrei să domneşti?
— E o răspundere grea, pentru asumarea căreia nu mi-ar mulţumi nimeni.
— Adevărat. Dar, cu ajutorul coroanei, ai putea să schimbi decorul, a spus Aren, arătând spre cadavrele aliniate de-a lungul zidurilor grădinii.
Prinţul a izbucnit în râs şi familiaritatea sinistră a acelui sunet i-a zburlit lui Aren părul de pe braţe, ca şi când ar fi fost atins de o stafie.
— A domni e o răspundere grea, mai ales pentru regii care urcă pe tron cu dorinţa de a aduce schimbări, pentru că aceştia îşi vor petrece toată viaţa înotând împotriva curentului. Dar cunoşti bine problema aceasta, nu-i aşa,

Alteţă?

Era a doua oară când prinţul i se adresa folosindu-i titlul... fapt interzis explicit de Silas.

— Tu eşti filosoful. Sau poate că şi ăsta a fost un element al înşelăciunii voastre?

Prinţul a zâmbit cu umor şi a clătinat din cap.

— Cred că a fost o plăcere deosebită pentru Serin să se folosească într-un mod atât de pervers de visurile mele. A fost una dintre puţinele situaţii în care a reuşit să mă păcălească şi nu voi uita şocul suferit când am fost legat şi ţinut deoparte când *escorta* mea a invadat Ithicana. Chiar şi aşa, poate că i-aş fi iertat duplicitatea dacă tatăl meu mi-ar fi îngăduit să merg mai departe la Harendell ca să- mi încep studiile, dar, după cum vezi – prinţul a întins braţele în lături –, sunt aici.

— Condoleanţe.

Keris şi-a plecat capul în răspuns la sarcasmul lui Aren, dar apoi a spus:

— Imaginează-ţi o lume în care oamenii petrec tot atât de mult timp filosofând cât petrec învăţând să fluture arme.

— Nu pot, a minţit Aren. Nu mă pricep decât la război, idee care nu prea îmi face cinste, având în vedere că-l pierd pe cel curent.

— Da, poate că îl pierzi, a şoptit Keris. Dar încă nu l-ai pierdut definitiv. Pentru că Eranahlul rezistă şi încă eşti în viaţă. Altfel, de ce ar fi insistat tatăl meu să pună în scenă spectacolul ăsta?

— Înţeleg că sunt o momeală pentru fiica lui rătăcitoare.

— Soţia ta.

Aren nu a răspuns.

— Lara, a continuat Keris, trecându-şi o mână peste barbă. Ştiai că e sora mea?

— Dacă-ţi închipui că asta a fost vreo mare revelaţie, mă tem că am să te dezamăgesc.

A râs scurt, discret, dar lui Aren nu i-a scăpat cum prinţului i-a fugit privirea prin grădină, de altfel prima fisură apărută

în înfăţişarea lui de aparentă indiferenţă.

— Nu suntem fraţi vitregi. Avem şi aceeaşi mamă.

Fără să vrea, Aren s-a îndreptat de spate, amintindu-şi brusc de jocul brutal al adevărurilor pe care îl jucase cu Lara. Din câte îi spusese, amintirea ei cea mai cumplită era legată de ziua în care fusese separată de mama sa şi dusă la complexul unde fusese crescută. Se temea că n-ar mai putea să-şi recunoască mama. Raţiunea îi spunea lui Aren că aceasta fusese doar o născocire menită să-i manipuleze sentimentele, dar instinctul îi şoptea altceva.

— Şi ce dacă?

Keris şi-a umezit buzele, rătăcind cu privirea pentru o clipă, ca apoi să şi-o aţintească din nou asupra lui Aren.

— Aveam nouă ani când soldaţii tatei mi-au luat sora... eram suficient de mic încât să locuiesc în harem, dar suficient de mare încât să-mi pot aminti clar momentul acela. Să-mi amintesc cum li sa împotrivit mama. Cum a încercat să iasă pe furiş din palat în căutarea surorii mele, ştiind în inima ei că tata are planuri nefaste cu ea. Cum a fost prinsă şi târâtă înapoi, ca apoi tatăl meu s-o sugrume cu propriile mâini, de faţă cu noi toţi. Drept pedeapsă. Drept avertisment. Mama Larei murise.

Aren a simţit un junghi în piept. Adevărul avea s-o îndurereze cumplit pe Lara, mai ales pentru că mama ei murise încercând s-o ajute.

Dar a alungat gândul. Şi ce dacă ar fi plâns Lara? Îl minţise. Îl trădase. Nimicise toate lucrurile la care ţinea. Era duşmanul lui. Întocmai ca bărbatul pe care-l avea acum în faţă.

Pe de altă parte, dacă Keris spunea adevărul, atunci era un duşman pe care Aren putea să şi-l facă aliat. Prinţul avea motive atât să-şi urască tatăl, cât şi să se teamă de el, ceea ce însemna că, asemenea lui Aren, ar fi avut de câştigat de pe urma morţii lui.

— Ce jocuri îţi închipui că faci, Keris?

— Un joc pe termen lung, în care eşti doar una dintre

piesele de pe tablă, deşi una importantă, a răspuns prinţul, pri-vindu-l fără să clipească. Presimt că te gândeşti să te retragi din joc. Speram să te răzgândeşti.

— Dacă aş rămâne în viaţă, ithicanii ar încerca în continuare să mă salveze. Şi ar continua să moară. Nu pot să îngădui una ca asta.

Keris şi-a îndreptat privirea peste umărul lui Aren şi o scânteie de ură i s-a aprins în ochi.

— Joacă în continuare, Aren. Viaţa ta nu-i aşa de inutilă pe cât îţi închipui.

Înainte ca Aren să poată răspunde, o voce supărător de familiară a spus:

— Nu v-aţi găsit o companie potrivită, Înălţimea Voastră.

Keris a ridicat din umeri.

— Mereu am fost victima curiozităţii mele, Serin. Ştii bine.

— A *curiozităţii* voastre?

— Chiar aşa. Aren e o figură legendară. Fostul rege al insulelor ceţoase ale Ithicanei, luptător de renume şi soţul uneia dintre misterioasele mele surori războinice. Puteam, oare, să nu-l întreb despre aventurile prin care a trecut? Din păcate, nu prea se arată dispus să-mi vorbească.

— Trebuia să vă întoarceţi în Nerastis, a răspuns Serin, numind oraşul mereu ameninţat de pericole din preajma graniţei contestate dintre Maridrina şi Valcotta. Trebuie să fiţi instruiţi de generalii tatălui vostru.

— Generalii tatălui meu sunt plictisitori.

— Plictisitori sau nu, instrucţia lor este un element esenţial al educaţiei voastre.

— *Coţ, coţ, coţ,* a exclamat Keris, reproducând cântecul coţofenelor* cu o fidelitate uluitoare. Nu mă mir că aşa te-au botezat soţiile din harem, Serin. Vocea ta chiar îmi macină nervii.

S-a ridicat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Aren. Dar te rog să mă ierţi, mirosul ăsta îmi face rău.

Fără niciun alt cuvânt, prinţul Keris a traversat agale

curtea şi l-a lăsat pe Aren singur cu Magpie.

— Majestatea Sa te invită la cină diseară.

— Refuz.

Asta-i mai trebuia lui Aren, să stea la taclale cu Silas şi cu nevestele lui! Serin a oftat.

* *Magpie,* din limba engleză, se traduce *coţofană* (n.t.).

— A pocnit din degete şi, după o clipă, nişte membri ai gărzii au apărut târând după ei un trup nemişcat, învelit cu un cearşaf însângerat.

Cum vrei. Te las în compania compatrio ţilor tăi.

Înţeleg că a mai venit cineva să li se alăture.

— Din nefericire, acesta şi-a luat viaţa când şi-a dat seama că e încolţit, a continuat Serin, clătinând din cap. Cât spirit de loialitate!

Apoi a pornit liniştit în direcţia în care plecase Keris.

Aren a privit cum soldaţii urcă cadavrul pe zid, atârnân-du-l de o cornişă. *Gorrick.* Prietenul lui din copilărie şi una dintre ultimele lui gărzi de corp.

Şi-a încovoiat umerii şi a strâns din dinţi, disperat să-şi stăpânească suspinul tot mai îndurerat din piept şi să înăbuşe greaţa care-i răscolea stomacul. *De ce?* De ce încercau în continuare să-l salveze? De ce nu renunţau la el? Nu merita loialitatea lor. Nu le merita sacrificiile.

Trebuia să le pună capăt.

Cu ochii injectaţi, Aren a clipit furios şi a fixat cu privirea suprafaţa netedă a mesei de piatră, făcându-şi curaj. Apoi a ezitat.

Keris îşi lăsase în urmă cartea de ornitologie. *Coţofana.*

În zornăitul lanţurilor, Aren s-a întins spre carte şi i-a dat încet paginile, până când a găsit capitolul despre Corvidae şi a văzut o ilustraţie a păsării căutate, care-şi făcea veacul pe coasta de est a Maridrinei. *O pasăre oportunistă, coţofana omoară şi mănâncă puii păsărilor cântătoare...*

Aren a închis cartea şi a împins-o în lături. Keris spusese că Serin îşi primise porecla de la soţiile din harem. *Dar nu din cauza vocii agasante a Maestrului de Spionaj,* a gândit Aren. Nevestele ştiau că Serin le luase pe Lara şi pe surorile ei la porunca regelui. Şi, bănuia el, nu-l iertaseră pentru crimele lui.

Compatrioţii lui morţi îl urmăreau. Pieriseră încercând să-i redea libertatea şi, până adineauri, Aren fusese hotărât să-şi ia viaţa ca nimeni să nu mai moară de dragul lui. Dar, dacă nevestele ar fi fost dispuse să-l ajute, poate că ar fi reuşit să-i transmită popoului său că trebuie să renunţe la tentativele de a-l salva. Şi, cu acest răgaz, poate că Aren ar fi avut posibilitatea să intre în joc, după cum se exprimase Keris.

Problema era următoarea: lui Aren îi era interzis să vorbească cu soţiile regelui. Şi orice încercare de a o aborda pe vreuna dintre ele ar fi atras atenţia asupra ei. Doar dacă nu cumva...

Aren s-a întors spre una dintre gărzile care păzeau intrarea şi a răcnit:

— Tu! Vino încoace! Bărbatul s-a apropiat încruntat.

— Ce vrei?

— M-am răzgândit, a spus Aren. Spune-i regelui tău că mi-ar face plăcere să iau cina cu el.

12. LARA

SARHINA A TRAS de hăţuri şi a oprit catârul.

— Eşti sigură că-i aici? a întrebat.

— Aici mi-a spus Jor să vin.

Era singura informaţie precisă pe care i-o încredinţase bărbatul, din moment ce nu avea suficientă încredere în Lara încât să compromită prezenţa ithicană din ţinutul maridrinian.

— Mi-a dat o parolă pe care să i-o spun hangiului, care ştie cum să ia legătura cu ei.

— Atunci hai să cerem ceva de băut.

În ciuda burţii voluminoase, Sarhina a sărit din căruţă cu o sprinteneală care încă o uluia pe Lara, deşi călătorea alături de sora ei de mai bine de o săptămână. Ensel le fusese alături aproape tot timpul, în parte pentru a descuraja răufăcătorii să le atace pe drum, dar mai mult pentru a evita întrebările pe care le-ar fi pus lumea dacă ar fi văzut două femei maridri-niene călătorind singure. Pornise înapoi în dimineaţa aceea şi umflăturile care-i apăruseră Sarhinei în jurul ochilor înlăcrimaţi abia se estompaseră, iar cuvintele de rămas-bun pe care şi le adresaseră avuseseră un aer atât de definitiv, încât pe Lara o bătuse gândul să-şi lege fedeleş sora şi so trimită acasă.

După ce a priponit catârul, Lara a intrat în sala comună a hanului şi, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina slabă, a fost copleşită de mirosul de bere vărsată şi de mâncare piperată. Era un local grosolan, numai bun pentru micul sat pescăresc în care se aflau, cu podeaua acoperită cu rumeguş. După aspect, mobilierul părea să fi rezistat multor încăierări. Doi bătrâni stăteau la o masă din colţ, fiecare mai atent la bolul cu supă din faţa lui decât la tovarăşul de alături. Cu excepţia lor, singura persoană prezentă era hangiţa, care ştergea un pahar în spatele tejghelei. Lara a oftat îndelung.

— Am venit unde trebuie.

Mâinile lui Marisol şi-au oprit lucrul şi femeia le-a fixat cu ochii pe amândouă. Duse erau rochiile scumpe şi brodate pe care le purtase când o cunoscuse Lara: acum avea una modestă, ţesută în casă, şi părul auriu împletit pe spate într-o singură coadă. A aşezat deoparte paharul când Lara s-a apropiat, urmată îndeaproape de Sarhina.

— Ia uite cine a venit!

— Bună, Marisol, a salutat-o Lara, care s-a aşezat pe unul dintre scaune, sprijinindu-şi coatele de tejghea. O mare diferenţă faţă de *Pasărea Cântătoare.*

— Vizita voastră m-a deconspirat. Am considerat că ar fi prudent să mă dau la fund pentru o vreme.

— Bine gândit.

Marisol a pironit-o cu privirea şi Lara i-a observat expresia ochilor, a văzut cum i se încordează muşchii obrajilor şi cum îi tremură mâinile din cauza furiei abia stăpânite. Aşa că nu a fost surprinsă când femeia a întins deodată mâna şi a plesnit-o peste faţă.

— Ar fi trebuit să te omoare. *Eu* ar trebui să te omor.

Masându-şi obrazul înroşit, Lara s-a întors spre Sarhina, care părea gata să sară peste tejghea, şi a clătinat din cap.

— Din fericire pentru mine, cei aflaţi la putere au hotărât că le sunt mai utilă vie decât moartă.

— Eşti o creatură hidoasă şi respingătoare! a şuierat Marisol. O trădătoare. Nu pot să înţeleg de ce au încredere în tine.

— Păi nu au.

Văzând că femeia se pregăteşte s-o plesnească din nou, Lara a adăugat:

— Ţi-ai luat porţia. Dacă mai încerci o dată, îţi rup încheietura.

Marisol a privit-o atunci cu teamă, un semn că fusese avertizată în privinţa abilităţilor ei războinice, dar furia nu i-a dispărut din ochi.

— Eşti leită tatălui tău.

— Ai grijă..., a spus Sarhina cu răceală, atrăgând pentru

întâia oară atenţia hangiţei.

— Mi s-a spus să vin aici, a anunţat Lara înainte ca situaţia să se complice şi mai mult. Înţeleg că mă poţi ajuta să reiau legătura cu asociaţii mei. Timpul e scurt, aşa că propun să lăsăm depănatul amintirilor pe mai târziu.

Marisol a privit-o încruntată, dar a încuviinţat scurt din cap şi, luând o eşarfă verde de sub tejghea, a pornit spre uşa de la intrare.

— Cine-i tipa? a întrebat Sarhina în şoaptă. Pare să fie maridriniană, nu ithicană. Mai şi vorbeşte ca o maridriniană.

— Ştii tu cum arată şi vorbesc ithicanii? a mormăit Lara.

— Răspunde-mi la întrebare.

— E maridriniană, dar spionează pentru ithicani, a spus Lara, adăugând apoi, după o clipă de ezitare: Aren a vizitat de multe ori Vencia, sub identităţi false. Marisol i-a fost iubită.

— Asta se vede de la o poştă.

Conversaţia le-a fost întreruptă de întoarcerea hangiţei.

— Vreţi să mâncaţi ceva cât aşteptaţi? Lara a clătinat din cap, dar Sarhina a spus:

— Da. Şi o cană cu lapte, dacă ai. Surorii mele să-i aduci ceva mai tare.

Lui Marisol i-a căzut faţa şi, în lumina obscură, s-a uitat în ochii Sarhinei, care erau leiţi cu cei ai Larei. A clătinat din cap şi a mormăit:

— Sper că aveţi cu ce plăti, prinţeselor.

— Trece cheltuiala în contul asociaţilor noştri, a răspuns Sarhina, conducând-o pe Lara spre una dintre mese. Pari agitată. Avem motive de îngrijorare?

— Mă îngrijorează doar gândul că nu-mi voi putea respecta *eu* promisiunile.

Nu primiseră nicio veste de la Bronwyn sau de la Cresta, nu ştiau dacă ele reuşiseră să le adune şi pe celelalte surori şi, în clipa de faţă, Lara se temea că pierduse săptămâni întregi într-o căutare inutilă, timp pe care ar fi trebuit să-l petreacă, poate, în Vencia, încercând să- l elibereze pe Aren.

Sarhina a mormăit evaziv, părând mai interesată de mâncarea pe care i-o aducea Marisol. Femeia a trântit tava pe masă.

— Poftă mare!

Apoi s-a întors în spatele tejghelei, la paharele ei. Trăgându-şi în faţă unul dintre boluri, Sarhina a început să mănânce cu lăcomie.

— Mâncarea nu-i rea. Ar trebui să iei şi tu ceva.

Probabil că avea dreptate, dar Larei i s-a făcut rău la gândul de a-şi băga ceva în stomac. Mulţumindu-se cu băutura, a sorbit din lichidul auriu şi, recunoscându-i gustul, a ridicat paharul în cinstea lui Marisol. Femeia i-a răspuns cu o privire mânioasă.

— Au sosit.

Sarhina s-a oprit din mâncat, observând că bătrânii din colţ se ridică de la masă şi părăsesc sala comună.

După numai câteva clipe, uşa s-a deschis din nou şi a intrat Jor, urmat imediat de Lia. Amândoi purtau haine maridrini-ene şi singurele lor arme erau pumnalele matrimoniale pe care le purta Lia la brâu, dar Lara era convinsă că au şi altele.

— Nu par câtuşi de puţin demonici, a spus Sarhina printre guri de supă. Sunt dezamăgită.

Lara a avertizat-o din ochi şi s-a aşezat la loc pe scaun, întâlnind privirea sumbră a lui Jor.

— Aşa deci, a spus el înainte să ocupe un loc lângă ele. Aşteptăm de săptămâni întregi să ne aduci întăriri şi tu – a cercetat-o pe Sarhina din cap până-n picioare – ne aduci o fătucă însărcinată şi cu un apetit sănătos.

— Lingurile devin arme uimitor de eficiente în mâini pricepute.

Sarhina a sorbit supa din lingură şi i-a zâmbit vesel, după care s-a pus din nou pe mâncat.

Ignorând-o, Jor s-a încruntat la Lara.

— Ei bine?

— Durează mai mult decât mă aşteptam să-mi adun

surorile. Nu le-am găsit pe toate la un loc.

Ca să nu mai menţioneze că nici nu ştia sigur dacă vor veni.

— Mereu găseşti scuze.

Lia şi-a scos unul dintre pumnale, cu tăişul ascuţit ca briciul, şi l-a aşezat pe masă. Sarhina l-a luat pentru a-şi tăia turta în două, dar Lia i l-a smuls din mână când prinţesa a început să-l folosească pentru aşi întinde unt pe felii.

Lara se aşteptase la o asemenea înfruntare a voinţelor, dar nu credea că se va isca atât de curând.

— N-am ce să fac în privinţa întârzierii. Aplecându-se în faţă, a întrebat:

— Aveţi vreo veste? L-a văzut cineva? Ştiţi dacă e teafăr?

— Ştim că e în viaţă.

În viaţă. Lara a răsuflat îndelung, simţind că i se risipeşte încordarea din umeri. *În viaţă* era acceptabil. *În viaţă* însemna că Aren putea fi salvat.

— Şi Eranahlul?

Jor a clătinat abia perceptibil din cap.

— Furtunile au fost violente. Fără pauze. Fără veşti.

Şi fără posibilitatea ca bărcile să iasă la pescuit, prin urmare oraşul trăieşte doar din provizii. Lara a scrâşnit din dinţi, dar în privinţa asta nu putea face nimic.

— Gorrick a murit, a spus Lia pe un ton amar şi tăios, făcând-o pe Lara să tresară.

De când îi ştia, ei doi fuseseră iubiţi, iar Aren se gândise adesea că se vor căsători în cele din urmă. Nu toate victimele războiului sunt cadavre.

— Îmi pare rău.

— Nu mă interesează scuzele tale. Singurul motiv pentru care nu-ţi tai beregata e că onoarea i se cuvine Ahnnei.

Sarhina s-a foit şi Lara a înţeles că vrea să pună mâna pe o armă. A călcat-o cu putere pe degetul mare de la picior.

— Să ştii că el şi Aren au copilărit împreună. Lia a spus-o pe un ton ciudat. Înăbuşit.

— Gorrick nu a suportat gândul că Aren e întemniţat în vreme ce el e liber. S-a săturat să te tot aştepte şi a hotărât să-l scape de unul singur, a continuat ea, cu un muşchi zvâcnin-du-i în maxilar. Dacă aş fi ştiut că pierdem timpul aşteptân-du-te, m-aş fi dus cu el. Şi poate că acum ar fi în viaţă.

— Mai probabil e că Regele Şobolanilor ar fi putut să-şi bată joc de Aren cu două cadavre în loc de unul! a izbucnit Jor. Dacă nu te poţi stăpâni, aşteaptă afară.

— Mă descurc.

Lara abia i-a auzit răspunsul, pentru că privea fix la o scobitură din masă, cu sângele uruindu-i în urechi. Aren era obişnuit cu pierderile suferite în luptă, dar să-şi piardă cunoscuţii în felul ăsta? Să fie silit să vadă cadavrele ithicanilor, conştient că au murit încercând să-l salveze? Vinovăţia avea să-l distrugă.

— V-am spus să renunţaţi la încercările de eliberare. Îl băgaţi în groapă.

— Ar fi fost mai bine să nu facem nimic? s-a răstit Lia. Sau poate că ăsta e planul tău, *Înălţimea Ta?* Să ne distragi atenţia cu promisiuni, până când va fi prea târziu ca să mai putem face ceva?

Lara a simţit că-i bubuie capul şi şi-a masat tâmplele, străduindu-se să alunge imaginile care-i apăreau în minte, în care Aren îşi lua singur viaţa într-o încercare disperată de a împiedica moartea altor ithicani. Nu era laş. Dacă ar fi considerat că nu există altă soluţie, ar fi făcut-o.

— Trebuie să-l eliberăm.

— Unde-ţi sunt surorile? a întrebat Jor mânios. Cât trebuie să le mai aşteptăm?

— Nu ştiu.

Ar fi trebuit să încerce să-l elibereze de una singură. Nu era suficient să fie *în viaţă.* Ca să poată salva Ithicana, Aren trebuia să fie puternic, nu frânt.

— Vor veni. Trebuiau să vină.

— Pierdem vremea. Eu mă duc. Lia s-a ridicat şi le-a

întors spatele. Şi a dat nas în nas cu Athena.

Poreclită *strigoiul* de către surori, Athena avea părul de culoarea cenuşii şi pielea albă şi fantomatică, moştenită de la mama ei, care se trăgea de undeva de la nord de Harendell. Era capabilă să traverseze spaţii deschise, în amiaza mare, fără ca soarele să-i observe îndeajuns prezenţa cât să arunce o umbră. După cum demonstrase adineauri.

— Tu de unde naiba ai apărut? s-a răstit Jor, ridicându-se în picioare.

Şi s-a trezit flancat de Cresta şi de Shae, care-l priveau liniştite, cu mâinile în şolduri. În spatele lor, Brenna şi Tabitha stăteau la tejghea, cu zâmbete largi întipărite pe feţe.

— Ce drăcie mai e şi asta?

— Nicio drăcie.

Sarhina şi-a dat bolul gol la o parte şi, în aceeaşi clipă, Katrine, Cierra, Maddy şi Bronwyn au intrat agale în sala comună.

— Doar o planificare bună. Acum, ce-aţi spune să luăm toţi loc şi să punem la punct o strategie cu care să-l lovim pe tatăl nostru în punctul lui cel mai sensibil?

— Important e să-l salvăm pe Aren, a spus Jor. Trebuie să-l puneţi mai presus de dorinţa voastră de răzbunare, altfel nu rezolvăm nimic.

— Doi iepuri, a răspuns Sarhina. O singură săgeată.

În privinţa asta, Lara era convinsă: surorile Veliant ţinteau foarte bine.

13. AREN

GĂRZILE LUI AREN l -au condus într-o sală de mese intens înmiresmată. Lanţurile dintre glezne îi zornăiau zgomotos, în ciuda covoarelor pluşate care acopereau pardoseala. Fusese spălat şi curăţat până la sânge, iar o trupă întreagă de bărbaţi înarmaţi îl supravegheaseră nelinişti ţi în timp ce fusese bărbierit tocmai de frizerul regelui. Mâna slujitorului tremurase atât de tare, încât Aren îşi ţinuse respiraţia când briciul îi alunecase peste jugulară, întrebându-se dacă Silas dorea de fapt să se descotorosească de el şi să pretindă că a murit într-un accident. Dar Aren scăpase nevătămat şi, îmbrăcat cu o haină verde şi pantaloni negri, cu nişte papuci ridicoli în picioare, din moment ce cătuşele nu i-ar fi putut înconjura ghetele, a fost în sfârşit declarat adecvat ca să ia cina cu regele Maridrinei.

După ce l-au aşezat cu brutalitate pe un scaun, gărzile i-au legat lanţurile de picioarele mesei, astfel încât să nu poată ajunge mai departe de paharul cu vin, pe care un soldat l-a luat la ochi pentru o clipă, ca apoi să poruncească servitoarei din apropiere să aducă o cană mică de tablă, ca pentru copii, pe care i-o îngăduiau în lipsa oricărei alte vesele.

La masă mai erau aşezaţi câţiva maridrinieni şi toţi îl urmăreau cu coada ochiului, încercând totodată să întreţină conversaţii. În capătul celălalt, ignorându-se intenţionat unul pe altul, stăteau prinţul Keris, cu nasul într-o carte, şi Zarrah. Femeia s-a ridicat şi, ducându-şi mâna la inimă, l-a salutat pe Aren. Keris n-a făcut decât să întoarcă pagina cărţii şi să se încrunte, citind rândurile următoare.

Încăperea în sine era slab luminată şi nu avea nicio fereastră vizibilă, deşi acestea ar fi putut să fie ascunse în spatele draperiilor întunecate de catifea care acopereau pereţii şi tavanul. Tot mobilierul, cu excepţia mesei, era tapisat şi pluşat, iar aerul era cald şi înecăcios, stârnindu-i

lui Aren o senzaţie de claustrofobie.

— E ca şi cum ai fi îndesat înapoi în pântecul mamei, nu ţi se pare?

Aren a clipit şi s-a întors spre femeia dolofană care stătea aşezată în dreapta lui. Era cam de vârsta Nanei, dar cu mult mai puţin atinsă de trecerea anilor şi uşor adusă de umeri. Avea părul şaten-auriu brăzdat de fire cărunte şi riduri în jurul ochilor verzi. Purta o rochie de brocart roşu, întărită cu numeroase broderii aurii, de încheieturi îi atârnau brăţări grele şi un rubin mare cât un ou de porumbel îi împodobea unul dintre degete. Era o femeie înstărită sau de rang înalt. Probabil că şi una, şi alta.

— Ce descriere poetică. Femeia a chicotit.

— Nepotul meu mă tot bate la cap cu aiurelile lui poetice. Cum i se spune? Metaforă?

— Comparaţie, mi se pare.

— Un bărbat educat! Mi-au spus că eşti doar o fiară sălbatică cu apucături violente.

— Aceste două trăsături nu se exclud neapărat reciproc, deşi unii sunt de altă părere.

Bătrâna a chicotit din nou.

— Nepotul meu te-ar contrazice, dar, în fond, el se contrazice cu toată lumea, deşi îi spune altfel.

— Dezbatere.

— Chiar aşa. De parcă semantica cuvintelor ar putea să schimbe natura lucrurilor pe care acestea le descriu. Ori că suferi de flatulenţă, ori că dai vânturi, mirosul e acelaşi.

Fără să vrea, Aren a râs, iar observaţia bătrânei i-a amintit din nou de Nana. Dar râsul i-a trecut când s-a gândit la bunica lui. Nu ştia dacă e în viaţă. Nici ea, nici ucenicele ei nu se aflaseră în Eranahl când fusese cucerit podul, dar scrisoarea Larei conţinuse indicaţii pentru accesarea Insulei Gamire prin intermediul unuia dintre picioarele podului. Şi acum ţinea în buzunar scrisoarea aceea, de care nu se putea despărţi, şi a atins-o ca să-şi reaprindă furia. Ca să- şi

amintească de ţelul lui.

— Ştii cine sunt, dar mă tem că nu pot spune acelaşi lucru în privinţa ta, doamnă... ?

— Coralyn Veliant.

Surprins de răspunsul ei, Aren a ridicat din sprâncene. Era una dintre nevestele lui Silas, prima pe care o întâlnea şi care nu era măcar cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Văzându-i reacţia, femeia a strâmbat din buze.

— Sunt una dintre femeile tatălui său. Regele m-a moştenit, spre nemulţumirea lui.

A făcut parte din haremul regelui anterior... Nana petrecuse un an ca spioană în haremul respectiv, apoi fugise. Oare se cunoşteau? Ideea asta a zburat de colo-colo în mintea lui Aren, ispitindu-l cu posibilităţile implicate.

— E un obicei... *interesant.*

Era atât de entuziasmat de oportunitatea unei legături tocmai bune de exploatat, încât sarcasmul i-a scăpat înainte să şi-l poată tempera.

Doamna Veliant s-a întors în scaun, sprijinindu-se cu un cot de braţul scaunului ei şi aplecându-se pe spate ca să-l poată privi mai bine.

— E o *lege* care-i împiedică pe bărbaţi să le arunce pe bătrâne în stradă. Aşa că te rog să-ţi stăpâneşti dispreţul faţă de o problemă pe care n-o înţelegi.

Aren i-a considerat cuvintele.

— Iartă-mă, doamnă Veliant. Am fost învăţat să le respect pe femeile în vârstă ale poporului meu. Ideea de a proceda altfel îmi este greu de înţeles, pentru că înţelegerea ar presupune o anumită toleranţă faţă de un comportament pe care îl consider odios. Mă tem, prin urmare, că nu voi renunţa la dispreţul meu.

— Deştepţii cu coloană vertebrală sunt cei mai îngrozitori, a bombănit ea. Sinceră să fiu, aveam doar douăzeci şi trei de ani când a murit ticălosul ăla bătrân şi, dacă n-ar fi fost copiii, m-aş fi bucurat să-mi croiesc singură drumul în viaţă.

— Ai mulţi?

— Le-am şi pierdut şirul. Aren a clipit şi femeia a zâmbit.

— Aşa e haremul, *domnule Kertell,* a spus ea cu sarcasm, ca şi când ideea de a i se adresa astfel ar fi fost culmea ridicolului. Toate fiicele şi toţi fiii născuţi în harem aparţin tuturor femeilor care locuiesc în el. Fapt pentru care, deşi nu am copii născuţi din sângele meu, am nenumăraţi copii de care sunt legată cu inima şi mi-aş da viaţa pentru a-l proteja pe oricare dintre ei.

Şi pentru copiii haremului nu exista duşman mai mare decât bărbatul care le era tată tuturor.

Au întrerupt conversaţia când doi bărbaţi s-au aşezat la masă. Cel mai scund a luat loc pe scaunul din dreapta lui Coralyn, iar cel înalt şi slab în stânga lui Aren, mutându-şi scaunul cât mai departe de el, atât cât a putut fără să se caţăre pe cel de alături.

Coralyn a izbucnit în râs.

— E clar că domnul s-a pus la curent cu bârfele şi nu vrea să se trezească cu gâtul înconjurat de lanţul acela de la cătuşele tale.

— Te referi la ăsta?

După ce şi-a ridicat mâinile, Aren şi-a aşezat încheieturile încătuşate pe masă şi s-a amuzat văzând că invitatul slăbănog tresare.

— Nu te sinchisi să le afli numele, a spus ea. Sunt doar nişte lingăi de-ai soţului meu, trimişi să tragă cu urechea la tot ce spui, convinşi că merită să-şi rişte gâturile dacă astfel vor putea să-i intre în graţii prin raportarea vreunei informaţii valoroase. În privinţa asta nu prea ai ce să faci, dar măcar nu ai de ce să te oboseşti să porţi vreo discuţie măruntă cu ei. Sau să-i iei ostatici.

Cei doi bărbaţi s-au încruntat, dar n-au spus nimic.

— Dar tu? a întrebat Aren, privindu-le şi pe celelalte

persoane aşezate la masă.

Toţi erau nobili maridrinieni, cu excepţia unui bărbat roşcat şi palid, pe care-l bănuia a fi ambasadorul amaridian, şi a unui bărbat blond cu un nas uriaş, care probabil că era din Harendell. Stăteau de o parte şi de alta a mesei, privindu-se încruntaţi şi cu un dispreţ vădit. Ostilitatea dintre cele două naţiuni era aproape la fel de înverşunată precum cea dintre Maridrina şi Valcotta, dar cele dintâi preferau să recurgă la embargouri comerciale, la declaraţii politice belicoase şi, uneori, la asasinate, în loc să-şi declare război făţiş.

Aren s-a întors spre Coralyn.

— Şi tu ai fost aşezată aici ca să mă spionezi?

— Am fost aşezată aici pentru că protocolul impune să ai o parteneră de conversaţie şi Silas s-a ferit să-şi pună în pericol nevestele preferate. N-ar vărsa nicio lacrimă dacă m-ai omorî, în caz că te gândeşti să-mi pui *mie* la gât lanţul ăla. De ani întregi caută o cale de a-mi închide gura fără să-şi transforme patul într-un loc periculos. Chiar i-ai face o favoare.

Aren i-ar fi făcut o favoare lui Silas şi totodată ar fi pierdut orice şansă de a obţine ajutorul haremului.

— Mă voi mulţumi cu ripostele verbale.

În momentul în care în sală a răsunat un sunet delicat de clopoţel, toţi s-au ridicat în picioare. Aren doar s-a rezemat de spătarul scaunului, urmărind cum Silas intră în încăpere înconjurat de gărzile lui de corp şi de şase neveste. Toate femeile erau tinere şi uluitor de frumoase, îmbrăcate cu mătăsuri diafane şi împodobite cu pietre preţioase.

Silas şi-a ocupat locul în capul mesei, pe când soţiile lui s-au împrăştiat pe nesimţite printre emisarii şi vizirii prezenţi, care au rămas în picioare. Regele a observat postura dezinvoltă a lui Aren şi l-a privit cu o expresie indescifrabilă, gândindu-se, probabil, să le poruncească gărzilor să-l ridice cu forţa în picioare.

Aren bănuia că fusese chemat aici pentru a le demonstra

tuturor regatelor, atât celor din nord, cât şi celor din sud, că Ithicana fusese înfrântă. Dar toţi ştiau că Ithicana încă nu pierduse războiul, pentru că Eranahlul încă nu fusese cucerit. Dacă regele l-ar fi silit pe Aren să se ridice în picioare, n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra împotrivirii sfidătoare a Ithicanei. Totuşi, dacă n-ar fi spus nimic, ar fi dat o impresie de slăbiciune. Nici pe departe prost, regele maridrinian a spus:

— Să-ţi aducem nişte lanţuri mai uşoare, Aren? Poate să-i rugăm pe bijutieri să-ţi confecţioneze ceva mai puţin incomod?

Zalele grele care-i legau cătuşele s-au ciocnit între ele şi au zornăit înfiorător la contactul cu lemnul mesei, când Aren a întins mâna după cana mică de tablă şi a băut vinul fără să aştepte ca degustătorii să verifice dacă e otrăvit. Apoi a ridicat din umeri.

— Un lanţ mai uşor ar fi un ştreang tocmai bun, dar e mai... *satisfăcător* să sugrumi oamenii până la moarte. Ţi-aş cere părerea în privinţa asta, Silas, dar toţi cei de faţă ştiu că tu preferi să-i înjunghii pe la spate.

Silas s-a încruntat.

— Vedeţi, dragii mei domni? Ithicanii nu ştiu nimic altceva decât să insulte şi să dea dovadă de violenţă. Ce bine e acum, când nu mai suntem nevoiţi să ne tocmim cu cei de teapa lor pentru a ne putea desfăşura comerţul prin pod.

Ambasadorul amaridian a lovit cu palma în masă, ca pentru a-i da dreptate, dar ambasadorul din Harendell doar s-a încruntat şi şi-a frecat bărbia, deşi Aren nu putea şti dacă o face pentru că nu e de acord cu Silas sau pentru că se fereşte să-l aprobe pe amaridian.

— Mă tem că Valcotta e de altă părere, Înălţimea Voastră, a spus Zarrah. Şi, până când Maridrina se va retrage din Ithicana şi îi veţi elibera regele, negustorii valcottani vor continua să evite podul în favoarea rutelor maritime.

— Atunci spune-i mătuşii tale să se obişnuiască cu gândul

că-şi va pierde corăbiile pe Mările Furtunoase! a izbucnit Silas. Iar tu ai face bine să-ţi aminteşti unde te afli şi să-ţi ţii gura, fătucă. Te-am invitat aici din simplă curtoazie. Ar trebui mai degrabă să-mi mulţumeşti că ţi-am cruţat viaţa, în loc să-mi pui răbdarea la încercare cu aiurelile tale. Capul tău ar arăta foarte bine înfipt într-o ţeapă pe poarta Venciei.

Cu mişcări graţioase, tânăra valcottană a ridicat din umerii bruni, dar, alături de ea, degetele lui Keris s-au albit pe piciorul paharului cu vin. Prinţul nu părea încântat de această ameninţare la adresa vieţii ei. Un fapt deosebit de interesant, având în vedere că cei doi ar fi trebuit să fie duşmani de moarte.

Bând din cana lui, Aren a spus:

— Din moment ce cunosc problema asta îndeaproape, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc un mic secret, Silas: un pod gol nu-ţi umple cuferele cu aur.

Zarrah şi harendellianul au zâmbit discret, dar Aren a fost mai atent la reacţia ambasadorului amaridian şi a simţit un fior mic de entuziasm când bărbatul s-a încruntat şi i-a aruncat lui Silas o privire piezişă. Se pare că cineva întârzia cu plăţile datorate reginei amaridiene pentru utilizarea flotei sale.

Ori drept reacţie la primirea unui semnal discret, ori din-tr-un simţ deosebit dezvoltat în urma unei pregătiri îndelungate, nişte servitori tineri au intrat atunci în sală purtând platouri cu verdeţuri aranjate simandicos şi au risipit atmosfera încordată. Unul dintre ei a aşezat cu atenţie o farfurie în faţa lui Aren, lângă lingura lui de lemn, singurul tacâm care-i era permis.

Ceva i-a căzut în poală şi, când Aren a coborât privirea, a dat cu ochii de o furculiţă de argint.

— Iartă-mă, a spus Coralyn. Degetele mele nu mai sunt aşa de sprintene.

Tocmai din acele degete a pocnit apoi zgomotos şi un servitor s-a apropiat în grabă ca să-i aducă o furculiţă nouă.

— Ai înnebunit, femeie? a izbucnit bărbatul scund de lângă ea. Gărzi, are o...!

— Vai, taci odată, gogoman laş ce eşti! E doar o furculiţă. Ce-ţi închipui că o să facă cu ea?

Lui Aren i-ar fi fost foarte uşor să-i înfigă dinţii de argint în jugulara cuiva, dar s-a mulţumit să ia o gură de salată, mestecând-o fără să guste mai deloc oţetul şi mirodeniile din sos. Una dintre gărzi a pornit spre el, dar a dat înapoi când Silas i-a adresat o privire severă. Se presupunea că un individ puternic nu s-ar fi certat pentru o biată furculiţă.

Totuşi, situaţia s-a dovedit a fi prea stresantă pentru lunganul din stânga lui Aren, care a bălmăjit ceva în sensul că trebuie să meargă la baie şi a ieşit repede pe uşă. Tânăra soţie aşezată alături nu s-a oprit din mâncat, dar Aren a surprins momentul în care ochii i-au fugit la Coralyn şi, privind-o pe femeia mai în vârstă, a încuviinţat subtil din cap.

Când din spatele unei draperii au răsunat primele triluri de muzică, tânăra şi-a lăsat furculiţa. Ridicându-se, i-a adresat o mică plecăciune lui Silas şi a început să danseze cu mişcări lente şi seducătoare, care mai curând şi-ar fi avut locul într-un dormitor decât într-o sală de mese, dar aproape toţi au ignorat-o. Mai puţin bărbatul scund din dreapta lui Coralyn, care o urmărea cu o lăcomie francă.

Bun şiretlic.

— Salata asta fantezistă arată ca o tufă ornamentală, a spus Coralyn, doborând violent cu furculiţa opera arhitecturală din salată şi castraveţi din faţa ei. Aveţi grădini în Ithicana?

— Da.

Aren a înghiţit, cu gândul la curtea casei lui de la Midwatch. Chiar dacă ar fi avut norocul să se întoarcă acolo, ar fi ras-o de pe faţa pământului, ca să nu fie nevoit să doarmă în patul pe care îl împărţise cândva cu ea.

— Dar nu sunt cultivate precum cele de aici. Trebuie să

lăsăm plantele să crească cum vor, altfel le-ar distruge furtunile. Sunt fiinţe sălbatice, cărora le merge mai bine dacă rămân neîmblânzite. Astfel capătă şi o frumuseţe şi mai mare.

— Parcă ai vorbi despre o fată pe care am cunoscut-o cândva.

Aren a scrâşnit din dinţi şi a văzut că tânăra dansatoare trece unduindu-se pe lângă el, atingând umărul spionului cu părul ei blond. Muzica era suficient de tare încât să acopere conversaţiile din celălalt capăt al mesei şi, cu toate că Silas nu-şi lua ochii de la ambasadori, Aren a observat că muşchii maxilarului îi sunt încordaţi de iritare.

— Era o fată tenace. Nu mă mir că şi-a îndeplinit cu succes sarcina.

Era inevitabil ca discuţia să ajungă la Lara. Femeile haremului l-ar fi ajutat doar în baza urii pe care i-o purtau lui Silas pentru că le luase fiicele, printre care şi soţia lui Aren, şi el ar fi avut doar de pierdut dacă le-ar fi dezvăluit cât de profund o urăşte.

— Nu e atât de nesăbuită încât să vină aici şi să cadă în capcană, dacă asta e temerea ta.

— Eşti atât de convins?

Nu.

— Da.

Coralyn a oftat încet.

— Şi celelalte flori ale noastre?

Oricât de pricepută ar fi fost bătrâna la jocul ăsta, Aren i-a observat nerăbdarea din voce. Şi frica.

— Una a fost culeasă, a spus el, tăcând pentru o clipă când un servitor i-a luat farfuria, împreună cu blestemata de furculiţă. Grădinarul stă cu ochii pe celelalte.

— Grădinarul, a repetat femeia şovăitor. Noi îi spunem altfel.

— M-a informat nepotul vostru.

— Cu mai puţin elan, vă rog! s-a răstit Silas la muzicieni. Abia îmi aud gândurile!

Coralyn a încremenit cu mâna pe piciorul paharului cu vin şi a prins din nou viaţă abia când un alt servitor a adus supa. Măcar acum Aren putea să-şi folosească lingura, doar că avea gâtul uscat şi ideea de a mânca îi provoca greaţă.

Dezvăluind următoarea informaţie, avea să-şi pericliteze poporul, dar, dacă planul îi reuşea, avea să-i împiedice pe ithicani să-şi irosească vieţile în încercările lor neputincioase de a-l salva.

Trebuia să-şi asume riscul.

Muzica se domolea, dansul se apropia de final şi bărbatul slăbănog a reapărut în capătul încăperii.

— Înţeleg că nu eşti încântată de mirosul florilor care ţi-au fost sădite recent în grădină, a spus Aren.

— Nu, a răspuns Coralyn, luându-şi lingura de supă. Nu sunt.

— Îţi propun să-l rogi pe furnizor să nu ţi le mai trimită.

Femeia a tăcut, dar Aren nu a îndrăznit să se uite la ea. Nu îndrăznea să atragă atenţia asupra acestei conversaţii care ar fi putut să schimbe cursul întemniţării lui.

— E o idee. Din păcate, nu ştiu unde să-l găsesc.

— Unde s-o găseşti, a corectat-o el, simţind un junghi în piept.

Dacă se înşela în privinţa lui Coralyn? Dacă toate acestea erau doar un şiretlic prin care maridrinienii urmăreau să prindă şi mai mulţi ithicani? Dacă Aren cădea în capcana lui Silas?

Incertitudinile erau nenumărate, dar nu încăpea îndoiala în privinţa consecinţelor care ar fi urmat dacă Aren nu şi-ar fi asumat riscul.

— Treci des prin Piaţa Safirelor din districtul de est al oraşului? a întrebat el, ştiind răspunsul.

— Fireşte.

Coralyn şi-a arătat încheietura încărcată de nestemate. Piaţa Safirelor deservea elita Venciei, cunoscută pentru străzile pline de prăvălii unde se vindeau bijuterii, stofe fine

şi alte bunuri scumpe, printre care şi flori exotice.

— Florăreasa pe care o cauţi îşi are prăvălia la intersecţia dintre Gret şi Amot, a spus Aren, precizându-i adresa.

Nu era florăreasă, ci bijutier: era aceeaşi femeie care confecţionase colierul mamei lui, pe care Aren îl văzuse ultima dată la gâtul blestemat al Larei. Era spioană ithicană şi ar fi putut să-şi contacteze omul de legătură care, spera el, ar fi ştiut unde să-l găsească pe comandantul responsabil de ordonarea tentativelor de eliberare.

— Florile îi sunt livrate regelui, a spus Coralyn. Aş suporta consecinţele dacă s-ar afla că am anulat comanda. Nu cred că merită să-mi asum un risc atât de mare din cauza unui simplu miros. De ce să-mi bat capul?

Slăbănogul dădea ocol mesei. Conversaţia lor avea să-i ajungă la urechi în numai câteva secunde şi Aren nu mai avea timp pentru stilul ăsta ocolit de exprimare.

— De dragul răzbunării.

— Prin care totuşi nu vom reuşi să ne recuperăm florile. Şi nici nu le vom feri de intemperiile care le ameninţă.

Aren nu mai avea ce să-i ofere. Nu putea s-o cumpere pe femeia asta şi nu se putea oferi să le protejeze pe surorile Larei, de altfel singura propunere care ar fi tentat-o. Îi rămânea doar speranţa că loialitatea lui Coralyn faţă de nevestele din harem şi faţă de copiii lor se va extinde şi asupra singurei femei care reuşise să evadeze dintre zidurile lui. Asupra spioanei care se întorsese în Ithicana şi se recăsătorise. Care născuse un fiu, care se căsătorise cu o regină, care dăduse naştere unui rege.

— Ajunge! i-a strigat Silas soţiei lui dansatoare. Stai jos!

— Treci pe la florăreasă, stimata mea doamnă, a spus Aren, şi spune-i că te-a trimis nepotul lui Amelie Yamure.

14. LARA

SURORILE LOCUISERĂ ÎN grupuri mici, răsfirate pe tot teritoriul Venciei, pentru a nu atrage atenţia, dar locul lor de întâlnire era atelierul din spatele prăvăliei unei femei maridriniene, care era atât bijutier, cât şi spioană ithicană.

Au sosit pe rând prin ploaie, îmbrăcate în diverse costume, unele deghizate drept cliente de viţă nobilă, altele ca negusto-rese, slujnice sau furnizoare. Încăperea s-a umplut în curând, mantiile lor umede s-au adunat pe spătarele scaunelor, iar noroiul şi apa au acoperit duşumeaua. După ce s-au aşezat toate la masă, alături de Jor şi de Lia, Sarhina a ridicat mâna ca să facă linişte.

Motiv pentru care toţi au auzit când uşa de la intrarea în prăvălie s-a dat de perete şi o bătrână a strigat:

— Oricine ar putea să dea buzna aici, Beth! Măcar încuie naibii uşa când cele mai căutate femei din Maridrina se întâlnesc sub acoperişul tău!

— Rahat, a mormăit Lara, întorcându-se spre Jor cu o privire acuzatoare.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Unde-i jigodia aia mică şi perfidă căreia îi spunem regină? Am văzut zece prinţese cu ochi albaştri intrând aici, dar pe ea n-am zărit- o. Să fi murit, să-mi fi adus soarta bucuria asta mică?

Sarhina şi-a lovit uşor umărul de al Larei.

— Oricine ar fi, nu pare să-ţi fie vreo admiratoare devotată. Înghiţind în sec, Lara s-a întors spre uşa care dădea în

încăperea din faţă a prăvăliei şi a dat ochii cu Nana, care stătea cu mâinile pătate de vârstă înfipte în şolduri, cu apa şiroindu-i de pe haine şi băltindu-i la picioare.

— Doar nu credeai cu adevărat că o să te las să faci treaba asta nesupravegheată, prostuţă parşivă ce eşti!

Bătrâna vindecătoare şi-a scos mantia şi i-a azvârlit-o lui

Jor.

— După cum ai dat-o în bară până acum!

În spatele Larei au răsunat scrâşnetele scaunelor împinse în spate şi şuierul pumnalelor scoase din teci în clipa în care surorile ei s-au ridicat. Sarhina s-a pus între Lara şi Nana.

— Păzeşte-ţi limba când îi vorbeşti surorii mele, bătrâno, altfel te trezeşti fără ea!

Încruntându-se, Lia s-a dus lângă Nana cu mâna pe armă. Dar bunica lui Aren a strâmbat din nas.

— Ce mai armată ai adunat, Lara! Un cârd de feţe frumoase şi o gravidă.

Sarhina s-a prefăcut bosumflată.

— M-am bucurat şi eu de o noapte de pasiune şi deja sunt dată afară din clubul feţelor frumoase? Nu-i deloc cinstit. E din cauza burţii? Sau a petelor de roşeaţă? Înţeleg că o să dispară toate după naşterea copilului.

Nanei nu-i ardea de glumă.

— N-ai cu ce să ne ajuţi în misiunea asta, fătucă. Du-te acasă şi îngrijeşte-te de plodul care-ţi creşte în pântec.

— *Eu* hotărăsc de ce să mă îngrijesc, femeie, i-a răspuns Sarhina pe un ton senin şi liniştit. Deocamdată, mă preocupă două lucruri: coşul de pe obraz şi tu.

Cuvintele Sarhinei intimidau mai mult decât arsenalul adunat în spatele ei. Dar nici certurile, nici ameninţările nu ajutau la eliberarea lui Aren. *Nimic* din toate astea nu îi era de vreun folos. Lara a luat-o uşor de braţ pe sora ei şi a tras-o înapoi.

— Ea e... Amelie. E bunica lui Aren.

Care nu-i iertase greşelile şi probabil că n-avea să i le ierte niciodată.

Dacă hotărârea i-ar fi revenit Nanei, Lara ar fi fost executată chiar în prima oră petrecută în Eranahl, probabil prin aruncarea ei în fălcile rechinilor îndrăgiţi atât de mult de ithicani.

— Sunt bunica lui şi singura persoană din încăperea asta

care cunoaşte planul curţii interioare şi mijloacele de apărare dinăuntrul zidurilor ei, a răspuns Nana.
— Toate ne-am născut acolo, a spus Bronwyn. Acolo ne-am petrecut primii cinci ani.
— Amintiri din copilărie! a izbucnit Nana, năvălind în cameră şi aşezându-se în capul mesei. Eu am petrecut un an întreg în haremul ăla, spionând pentru Ithicana.
— Acum *o sută de ani?* i-a întors-o Bronwyn, cercetând-o pe Nana din cap până-n picioare. Deci îl cunoşti din amintirile tale de octogenară.
— Vezi cum vorbeşti!
Lia şi-a scos pumnalul, cu scântei furioase în ochi. Bronwyn şi-a lovit uşor lama de bărbie, privind-o cu un zâmbet demonic.
— Amintiţi-mi, cine-i tipa asta?
Lara a întâlnit privirea lui Jor, care a încuviinţat scurt din cap, parcă singurul dintre cei de faţă care-i împărtăşea frustrarea.
— Ajunge! a spus ea. Toţi urmărim acelaşi lucru, şi anume să-l eliberăm pe Aren. Suntem în dezavantaj din cauza puţinelor informaţii pe care le avem despre planul de construcţie şi mijloacele de apărare ale sanctuarului tatei, dar poate că amintirile noastre cumulate vor fi de ajuns. Dacă colaborăm.
— E mult spus, a observat Sarhina. Deocamdată, nu putem decât să intrăm orbeşte. Nu doar că nu cunoaştem programul străjilor şi măsurile lor de securitate, dar nu ştim nici unde-l ţin pe Aren şi pe unde îl plimbă pe parcursul zilei. Singura noastră opţiune e să ne infiltrăm destule persoane încât să putem copleşi gărzile, ceea ce nar fi deloc uşor. Şi nu mi se pare o strategie de succes ca un grup mic de femei străine să umble prin curtea interioară, căutând în spatele fiecărei uşi încuiate. Avem nevoie de un aliat din interior.
— Am încercat să-i mituim pe slujitori, a spus Jor, luând o gură din plosca pe care şi-o scosese din buzunar. În primul rând, ne-a fost greu să ajungem la ei. Doar câtorva li se

permite să intre şi să iasă în voie din palat şi aceia ori sunt prea loiali, ori se tem prea mult de Silas încât să treacă de partea noastră. Am crezut că am câştigat pe cineva de partea noastră, dar persoana respectivă ne-a dat nişte informaţii de doi bani, din cauza cărora i-am pierdut pe doi dintre cei mai competenţi soldaţi de-ai mei.

— Şi gărzile?

— Soldaţii de elită ai lui Silas sunt loiali până-n măduva oaselor.

— Atunci trebuie să ne infiltrăm chiar noi în palat, a spus Sarhina. Poate dacă am aranja ca una dintre noi să fie tocmită ca slujnică...

— Slujitorii îl servesc pe rege ani întregi înainte de a primi sarcini în curtea interioară, a intervenit Nana. Ani întregi pe care nu-i avem.

— Dar dacă una dintre noi s-ar angaja în slujba vreunui nobil? a propus Lara. Ei par să vină şi să plece după bunul-plac.

— Slujitorii personali sunt primiţi doar în curtea din afară, a explicat Nana, aşezându-şi coatele pe masă şi uitându-se peste schemele aproximative pe care le desenase Bronwyn după ce aceasta cercetase palatul cu o lunetă dintr-un vârf de colină. Şi vizirilor nu li se permite libertatea de mişcare înăuntrul zidurilor interioare. Sunt conduşi acolo unde li se cere prezenţa şi apoi sunt escortaţi afară.

— Nu se poate să nu vadă ce e în jurul lor, doar dacă nu cumva sunt legaţi la ochi, a spus Sarhina. Putem să-l cumpărăm pe vreunul dintre ei?

— Nu cu fondurile pe care le avem la dispoziţie, a răspuns Jor. Silas a prădat vistieriile din Northwatch şi Southwatch, precum şi pe cea din Midwatch. Întoarcerea în Eranahl ar prezenta de asemenea anumite riscuri.

— Dar ambasadorul harendellian? Jor a pufnit.

— Imposibil. Nu-l lasă nici să se uşureze în tihnă.

Dând la o parte schemele, Nana s-a rezemat de spătarul

scaunului.

— Vă închipuiaţi că o să fie uşor, fetelor? Nu mi-am vândut trupul bunicului vostru bătrân şi puturos pentru că mi s-a părut un bărbat fermecător. Era *singura* cale de a pătrunde în palat. Şi am reuşit să evadez doar pentru că ştiam că voi avea unde să mă refugiez. Noi nu mai avem un asemenea loc.

S-a întors mânioasă spre Lara, arătându-şi făţiş resentimentele.

Lara ştiuse că nu va fi uşor, dar acum, în lupta lor cu timpul şi cu atâtea piedici aparent de neocolit, imposibilitatea misiunii îi întorcea stomacul pe dos. Strategii peste strategii i-au vuit în minte, pe rând evaluate şi abandonate. Ithicanii se pricepeau de minune la folosirea explozibililor, dar palatul era plin de femei şi de copii, iar un asemenea atac ar fi riscat să-l omoare şi pe Aren. Ar fi putut să aducă întăriri din Ithicana, dar pierderile ar fi fost astronomice şi n-ar fi avut nicio garanţie de reuşită. Lara şi surorile ei ar fi putut încerca să se infiltreze orbeşte în palat, dar probabil că multe dintre ele ar fi murit şi, în definitiv, ea nu era dispusă să le rişte vieţile de dragul unui plan atât de şubred. Indiferent din ce unghi privea problema, Lara întrevedea doar pierderi, doar cadavre pe care să le adauge la mormanul celor care muriseră deja din cauza greşelilor ei.

— Propuneri? a întrebat ea.

Toţi au privit în tăcere schemele, până când nişte bătăi zgomotoase i-au scutit de obligaţia de a-i răspunde Larei.

— Beth a afişat semnul „închis”, a spus Jor. N-are decât să aştepte, oricine ar fi.

A răsunat încă o bătaie, apoi o voce înăbuşită a poruncit de afară să fie primită în prăvălie.

— Maridrinieni nenorociţi! a mormăit Nana. Niciodată nu acceptă să fie refuzaţi.

— Beth va trebui să...

Lui Jor i-au tăiat vorba declicul zăvorului şi clinchetul

clopoţeilor când uşa de la intrare s-a deschis.

— Ai spus că femeia asta e loială Ithicanei! i-a şuierat Sarhina lui Jor, care a încuviinţat panicat din cap, apropiindu-se încet de ieşirea din cameră.

A aruncat o privire pe după perdea, timp în care Bronwyn şi Cresta s-au dus în spatele clădirii, în căutarea vreunui indiciu cum că întâlnirea le-ar fi fost compromisă.

Din sala din faţă, bijutierul a spus cu voce tare:

— Sunt onorată să o primesc pe una dintre soţiile Înălţimii Sale. Cu ce vă pot servi în dimineaţa aceasta frumoasă?

Rahat! Beth nu avusese de ales. Dacă nu ar fi deschis uşa uneia dintre nevestele din harem, le-ar fi adus pe cap tot felul de probleme, dar, chiar şi aşa, tot era un ghinion supărător.

— Voi aşteptaţi afară, a spus o voce necunoscută, ca a unei femei în vârstă. N-am nevoie să-mi suflaţi în ceafă ca să vedeţi cât cheltuiesc din banii lui Silas.

— Doamna mea..., a dat să răspundă un bărbat, întrerupt însă de o poruncă fioroasă: *Afară!*

Uşa s-a trântit. Cresta a revenit din spatele clădirii şi a şoptit:

— Escortă de şase gărzi. Pare a fi o coincidenţă nefericită.

Prin urmare, nu aveau de ales şi trebuiau să aştepte.

— Mi s-a spus că voi găsi o florărie aici, a spus soţia din harem. Şi că *tu* eşti florăreasă, nu bijutier.

Jor şi-a dus mâna la pumnalul de la brâu şi Lia şi l-a scos pe al ei, privind amândoi cu expresii sumbre.

— E numele ei de cod, a şoptit Lia. Am fost deconspiraţi. Trebuie să plecăm!

Bronwyn s-a întors şi a clătinat din cap.

— Două gărzi au venit în spate ca să fumeze. Nu putem să trecem de ele fără să le omorâm.

— Sunt specializată în confecţionarea de bijuterii în formă de flori, a răspuns Beth. Poate că de aici a pornit neînţelegerea.

— Nu e nicio neînţelegere, a spus soţia. Doar disimulare. Vezi tu, e o diferenţă.

Cele două gărzi probabil că aveau sarcina să dea impresia unor ţinte uşoare, ca să-i momească afară. Fără îndoială că mai mulţi soldaţi aşteptau la pândă. Lara a simţit un fior de groază în stomac. Ea îşi adusese surorile aici, ea le pusese în pericol ca să-l salveze pe Aren. *Încă o greşeală. Făcuse încă o greşeală.*

— Desigur. Înţeleg, a spus bijutierul, cu un tremur uşor în voce. Îmi permiteţi să vă arăt operele mele sau doriţi să vă îndrum spre o florărie respectabilă din apropiere?

— Nici una, nici alta.

— Poftim?

— Avem o cunoştinţă comună, din câte am auzit. Persoana în cauză mi-a dat de înţeles că aţi putea să faceţi ceva în privinţa florilor care se tot adună în grădina palatului. Niciunul dintre noi nu e încântat de mirosul lor şi cunoştinţa respectivă a susţinut că aveţi posibilitatea să anulaţi orice livrare viitoare.

— Vocea ei îmi pare cunoscută..., a spus Sarhina şi s-a încruntat când Nana a dat-o la o parte ca să ajungă lângă Jor, încercând să privească peste umărul lui la femeia din prăvălie.

— E foarte ciudat, a spus Beth. Din păcate, nu înţeleg cum aş putea să vă ajut. Fac comerţ cu bijuterii, nu cu flori, şi nu am primit nicio comandă din partea coroanei.

— Nu din partea coroanei maridriniene, vrei să spui. Dar poate că ai afaceri cu o alta.

Bronwyn a tras-o pe Lara de braţ şi a arătat spre tavan, unde deja deschisese o trapă prin care ploaia cădea şi împroşca masa.

— Pleacă cu Sarhina, a şuierat ea. Le distragem noi atenţia ca să puteţi fugi pe acoperişuri.

— Nu, a spus Lara, smulgându-şi braţul din mâinile surorii ei. Pe mine mă caută în primul rând tata şi sunt convinsă că

vrea să mă captureze în viaţă. Cât le voi distrage atenţia, voi trebuie să plecaţi.

Sarhina se întorsese.

— Nu fi proastă, Lara! Dacă te prinde, tata o să aibă mai puţine motive să-l ţină în viaţă pe Aren. Şi odată cu el ar muri orice speranţă de supravieţuire a Ithicanei. Nu e doar viaţa ta în joc.

Bijutierul îndruga mai departe despre tot felul de creaţii pe care le făcuse pentru personalităţi regale străine, încercând să-i distragă atenţia femeii suficient cât pentru ca grupul lor să poată fugi.

— Trebuie să plecăm.

Sarhina s-a urcat pe scaunul pe care Bronwyn îl aşezase pe masă, întinzându-se spre trapa care ducea în pod.

— Şi tu, Nana. Aren n-o să mă ierte în veci dacă îi las să te prindă.

Jor a tras de bătrână, încercând s-o ia de lângă ieşire, dar ea i-a făcut semn s-o lase în pace.

Din încăperea din faţă a clădirii, vocea nevestei din harem a acoperit zgomotul făcut de soldaţii care mărşăluiau prin apropiere.

— Gata cu flecăreala, femeie! N-am mult timp la dispoziţie. Spune- le ithicanilor pe care-i ascunzi că am venit trimisă de nepotul lui Amelie Yamure.

15. LARA

BIJUTIERUL, BETH, A ÎNCERCAT în continuare să tragă de timp ca ele să poată fugi, dar nimeni nu se mai mişca în odaie.

— Lăsaţi-o să intre.

Pentru întâia oară de când o cunoscuse pe Nana, Lara a distins un tremur uşor în vocea bătrânei. O urmă de frică.

— Ajunge!

O pereche de tocuri a străbătut cu hotărâre duşumeaua, iar o femeie în vârstă, îmbrăcată în haine scumpe de catifea şi cu bijuterii şi mai scumpe, a apărut în prag.

Unde s-a oprit brusc, cu ochii cât cepele.

— Dumnezeule... să fie adevărat? Sarhina a păşit în faţă, încruntată.

— Tuşă?

Femeia a fixat-o cu privirea.

— Micuţa Sarhina?

Din doi paşi, a venit la ea şi i-a cuprins umerii, strângând-o la piept şi privindu-le şi pe celelalte.

— Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva. Cum o fi ştiut el? a spus ea, clătinând apoi din cap. Nu, fireşte că nu ştie. Nu ar fi propus în veci una ca asta, dacă ar fi ştiut că...

Vocea i-a devenit deodată tăioasă.

— Care dintre voi e Lara?

Lara a păşit în faţă şi, pe neaşteptate, şi-a spus că ar fi trebuit să se îmbrace mai frumos. Pentru ea, hainele fuseseră mereu ca o armură, ca nişte unelte de care să se poate sluji. Şi, în momentul de faţă, se simţea deosebit de prost echipată.

— Eu sunt.

Bătrâna a privit-o îndelung, apoi a făcut o plecăciune.

— Majestatea Voastră.

— Te rog, nu vorbi aşa! a bălmăjit Lara. Nu merit titlul.

— Majoritatea celor care poartă titluri nu le merită.

— Cu atât mai puţin ea, a spus Nana. Nu ne-am mai văzut

de ceva vreme, Coralyn. Din câte văd, ai trăit în puf.

— Tu arăţi de parcă ai fi fost lăsată la copt sub soare timp de jumătate de secol.

Nimeni n-a mai respirat când cele două bătrâne s-au înfruntat din priviri.

— Deci îţi aminteşti de mine, a spus Nana în cele din urmă.

— Mi s-o fi hodorogit trupul, dar nu şi mintea, a pufnit femeia care-şi spunea Coralyn. Eşti singura dintre noi care a dispărut fără nicio explicaţie.

I s-a încleştat maxilarul.

— Credeam că ai murit.

— Nici vorbă, a spus Nana. Doar că obţinusem tot ce-mi trebuia. Mi-aş fi periclitat toate eforturile dacă aş fi stat să-mi iau rămas-bun de la voi.

Cu o mişcare fulgerătoare, Coralyn s-a repezit la ea şi i-a dat o palmă.

— Asta-i pentru minciuni. Şi pentru că ai abandonat haremul.

— Să zicem că o meritam, a spus Nana, masându-şi obrazul cu o mână, după care, spre şocul Larei, a traversat distanţa dintre ele şi a îmbrăţişat-o strâns pe cealaltă femeie. Aşadar, te-ai întâlnit cu nepotul meu.

— O, da! Frumuşel băiat mai e Aren ăsta al tău. Pe tine te moşteneşte.

Sarhina a izbucnit în râs, dar cele două femeie au ignorat-o. Şi Lara şi-a pierdut răbdarea.

— E teafăr? L-a rănit tata? Oftând, Coralyn a clătinat din cap.

— Magpie nu e atât de nechibzuit încât să-i provoace răni vizibile, pentru că Silas încă încearcă să negocieze capitularea Eranahlului în schimbul vieţii lui şi, mai ales, pentru că harendellienii bombăne din cauza întemniţării lui. Cât despre psihicul lui...

A tăcut deodată.

— Vinovăţia îl distruge treptat şi se agravează de fiecare dată când trimiteţi pe altcineva ca să fie capturat şi ucis.

Serin îi torturează, îi atârnă în grădini şi are grijă ca băiatul vostru să petreacă cât mai mult timp acolo, fără nimic altceva de făcut decât să privească cum putrezesc cadavrele. În cele din urmă, tacticile lui Magpie îl vor doborî.

Lia a icnit şi chipul lui Jor s-a încordat de durere, dar Lara a simţit în inimă doar o hotărâre ca de gheaţă.

— O să-l omor. O să-i smulg blestemata aia de inimă din piept!

— Se aşteaptă să încerci, a răspuns Coralyn. E pregătit pentru sosirea ta, Lara. Dacă te prinde, te va ucide în modul cel mai groaznic cu putinţă.

— Pentru mine o fi pregătit, dar nu şi pentru noi toate.

— Imaginează-ţi cât se va bucura când va vedea cât de mult i-ai înlesnit sarcina de a vă omorî pe toate, a continuat bătrână, clătinând din cap şi fluturându-şi cerceii grei. Trebuie să plecaţi, fetelor! Fugiţi cât mai departe de Maridrina.

— Nu, a mârâit Lara şi a auzit cum toate surorile ei păşesc în faţă, refuzând să dea înapoi. Dacă ţii atât de mult la vieţile noastre, atunci ajută-ne! Dă-ne informaţiile de care avem nevoie ca să-l salvăm pe Aren!

— Nimic din ce v-aş putea spune nu v-ar ajuta. Ca să-l scoateţi de acolo, v-ar trebui o armată întreagă, de care nu dispuneţi. Şi refuz să vă fac vreun serviciu dacă în felul ăsta voi pune în pericol vieţile femeilor şi pe ale copiilor din harem.

— Ai putea să ne spui unde îl ţin închis. Să ne dai informaţii despre planul general al palatului şi despre locurile în care sunt staţionate gărzile. Ai putea să ne ajuţi să găsim o cale de intrare.

Coralyn a strâns din buze şi a clătinat ferm din cap.

— O cale de intrare? Asta-i partea uşoară, fata mea. Pericolul de moarte va apărea când veţi încerca să ieşiţi, mai ales dacă va trebui să-l târâţi după voi şi pe Aren. Palatul a fost conceput în aşa fel încât să nu poată fugi nimeni din el. Nu e decât o temniţă frumoasă.

— Are dreptate, a spus Nana aspru. Nu aveam de gând să petrec un an întreg în harem, dar, după ce am ajuns înăuntru...

A oftat îndelung.

— Am descoperit că mi-e imposibil să evadez. Singura opţiune a fost să mă străduiesc să câştig încrederea regelui, suficient încât să- mi permită să ies din palat cu escortă. Chiar şi în condiţiile astea, a trebuit să ies de mai multe ori până când am reuşit să fug. Şi nu eram supravegheată nici pe departe atât de straşnic ca Aren.

Un uruit surd i-a vuit Larei în urechi. *E imposibil. Imposibil.*

— Dar ne poţi ajuta să *intrăm,* a răsunat vocea Sarhinei, croindu-şi drum prin vacarmul din mintea Larei. Ai spus că e uşor, dar nouă nu ni se pare deloc aşa.

— E *relativ* uşor.

— Răspunde te rog la întrebare, mătuşă! a spus Sarhina. Să ştii că o să mergem până la capăt, cu sau fără ajutorul tău.

Tăcere.

— Ce fel de educaţie aţi primit în deşert? a întrebat Coralyn în cele din urmă, privindu-le pe toate cu atenţie. Nu mă refer la prostiile alea legate de pregătirea ca spioane războinice, ci la celelalte îndemânări.

A ridicat o mână înainte ca Lara să-i poată răspunde.

— O altă întrebare: *Pe cine* a pus tatăl vostru să vă înveţe cum să fiţi soţii bune?

Lara i-a aruncat Sarhinei o privire scurtă, apoi a răspuns:

— Pe doamna Mezat. Coralyn s-a întunecat la faţă.

— S-ar putea să găsesc o soluţie, dar voi avea nevoie de ajutorul unora dintre nevestele mai tinere.

— Crezi că vor accepta? a întrebat Lara, neîncrezătoare faţă de ideea că unor femei mult mai apropiate în vârstă de ea şi de surorile ei le-ar fi păsat câtuşi de puţin de hotărârile luate de tatăl lor cu mai bine de şaisprezece ani în urmă, darămite să accepte să rişte totul pentru a-l pedepsi.

Coralyn a încuviinţat din cap.

— Nu sunteţi singurii copii pe care Magpie i-a răpit cu încuviinţarea lui Silas. Şi categoric nu sunteţi singurele ale căror vieţi sunt în pericol din cauza lui.

— Excelent! a exclamat Sarhina. Acum nu trebuie decât să găsim o cale de a evada dintr-un loc pe care nu l-am mai văzut de peste şaisprezece ani.

Le trebuiau un aliat din interior. Şi nu orice aliat.

Rozându-şi unghiile, Lara a dezbătut problema în gând. Coralyn le putea descrie spaţiile interioare, dar îi lipsea pregătirea necesară ca să observe detaliile care le-ar fi putut folosi în momentul evadării. Pentru acestea, aveau nevoie de o persoană care să ştie totul despre strategia de apărare şi, prin urmare, să cunoască toate metodele posibile de evitare a mijloacelor defensive.

— Mi-a venit o idee.

16. AREN

A DOUA ZI, după ospăţ, asupra oraşului se abătuse o furtună, o monstruozitate care s-a întins deasupra lor şi nu s-a urnit din loc aproape o săptămână întreagă. Din moment ce Vencia a fost copleşită de un potop continuu, Aren a fost ţinut înăuntru aproape în permanenţă, de regulă în celula lui mică. Nu ca să-i fie mai comod, bănuia el, ci pentru că soldaţilor lui Silas nu le-ar fi convenit să stea în ploaie.

În mod obişnuit, Aren s-ar fi enervat dacă ar fi fost silit să petreacă atât de mult timp închis, dar, în cazul de faţă, a petrecut vremea căzut pe gânduri, întrebându-se cum se poate folosi de alianţa lui cu haremul.

Primul pas ar fi fost să afle dacă Coralyn reuşise să se întâlnească cu oamenii lui ca să le transmită ordinul de încetare a încercărilor de salvare. Aren nu putea să gândească limpede atât timp cât se adunau cadavrele, atâta vreme cât chipurile pe care le cunoştea şi le îndrăgea acopereau treptat zidurile grădinii de coşmar a lui Silas. Ar fi preferat să moară decât să îndure un asemenea chin.

Dar, dacă şirul morţilor ar fi luat sfârşit...

Făcând tracţiuni atârnat de cadrul uşii dinspre baie, Aren s-a întrebat ce ar fi putut realiza mai precis dacă ar fi rămas în viaţă. Evadarea era un ţel evident, dar egoist. Întemniţat în palatul ăsta, se simţea neputincios, incapabil să-şi ajute regatul. Singurele veşti pe care le aflase despre Ithicana erau informaţiile alese pe care se îndurau să i le dea Silas şi Serin, iar acestea trebuiau primite cu scepticism. Nu ştia câţi supra-vieţuiseră din armata lui, unde se ascund, dacă sunt apţi de luptă. Fără astfel de informaţii, îi era imposibil să formuleze strategii; parcă s-ar fi luptat pe întuneric. Dar, dacă ar fi reuşit să evadeze...

Gândul era urmat mereu de teama că, chiar şi dacă ar fi *reuşit* să se elibereze, nu ar fi putut să facă nimic ca să schimbe cursul războiului. În fond, ce izbutise să realizeze

înainte de capturarea lui? Luptaseră zi şi noapte, dar fuseseră respinşi iar şi iar de maridrinieni şi amaridieni, care aveau mai multe efective, mai multe resurse, mai mult din toate. Întoarcerea lui Aren n-ar fi schimbat situaţia. În plus, oricare dintre ceilalţi Comandanţi de Rond, printre care se număra şi Ahnna, ar fi fost tot atât de capabil să conducă armata Ithicanei.

Nu eşti bun de nimic.

Se străduia să-şi alunge cuvintele din minte, deşi reveneau la nesfârşit, oricât s-ar fi stăpânit. *El* provocase dezastrul ăsta, pentru că avusese încredere în Lara. Era numai vina lui. Asta însemna că poate Ithicanei i-ar fi fost mai bine fără el.

Mârâind iritat, s-a aşezat pe podea şi a trecut la abdomene, făcându-şi lanţurile de la glezne şi încheieturile mâinilor să zornăie.

— Nu înţeleg de ce te strofoci aşa, a spus unul dintre paznicii lui, stând rezemat de perete. Mi se pare o risipă de energie.

— Aşa o fi, a spus Aren între două abdomene. Dar nu vreau să ajung să arăt ca tine.

Garda s-a înroşit la faţă şi i-a aruncat o privire piezişă colegului său, care a rânjit.

— Bănuiesc că e important să te prezinţi bine pe drumul spre butucul călăului.

Aren s-a încruntat. Nu pentru că ameninţarea soldatului l-ar fi neliniştit în mod deosebit, ci pentru că începea să se întrebe *de ce* îl ţine Silas în viaţă. Îi spusese că vrea s-o momească pe Lara, dar trecuse mult timp de când fusese capturat şi, dacă cineva aflase ceva despre peregrinările reginei Ithicanei, pe el nu-l înştiinţase nimeni. *Poate că a murit.*

Gândul i-a stârnit o furtună de emoţii în inimă şi, cu o mişcare scurtă şi violentă, s-a ridicat şi s-a dus la fereastra zăbrelită, ca să se uite în curtea interioară.

Poate că nu reuşise să scape cu viaţa din Ithicana. Maridrina îşi pornise atacul la începutul sezonului furtunilor şi Lara nu se pricepea deloc la navigaţie. Nici nu avea cunoştinţe practice legate de geografia Ithicanei, cu excepţia zonei din jurul Insulei Midwatch. Mai mult ca sigur că murise încă din ziua în care fugise disperată de el, că îi venise de hac unul dintre numeroasele pericole care pândeau ţărmurile şi mările Ithicanei.

Doar că instinctul îi spunea lui Aren că nu murise. Că, oricât de imposibil ar părea, Lara supravieţuise. Ceea ce însemna că păstrează tăcerea cu tot dinadinsul.

N-o să vină.

Aren nu era sigur dacă o asemenea constatare scotea la iveală regrete sau uşurare, însă nu reuşea să şi-o alunge pe Lara din minte, iar amintirea chipului ei îl chinuia necontenit.

Te iubesc, i-a şoptit vocea ei în gând.

— Mincinoaso! a mormăit el drept răspuns.

În acel moment a zărit o siluetă zveltă care traversa curtea cu o carte în mână. Întorcându-se spre paznici, Aren a spus:

— Vreau să ies.

Keris stătea la aceeaşi masă la care îşi vorbiseră întâia oară. Era înconjurat de surorile lui vitrege mai mici, prinţese îmbrăcate cu rochii viu colorate, ca nişte imitaţii miniaturale ale celei purtate de nevasta lui Silas care le supraveghea. Observându-i pe muzicienii din apropiere, Aren a bănuit că fetele urmează să primească cine ştie ce instrucţiuni de dans. Deşi se afla în centrul vârtejului de tinere dansatoare, Keris nici nu se uita la ele, captivat de cartea pe care o ţinea în mână.

Aren s-a aşezat în faţa lui şi lanţurile i-au zornăit când gărzile le-au legat de bancă. Abia când soldaţii au păşit în spate s-a îndurat prinţul să-şi lase cartea şi să-l fixeze pe Aren cu ochii lui azurii.

— Bună dimineaţa, Alteţă. Te-ai gândit să profiţi de scurtul răgaz dintre ploi?

— Ploaia nu mă deranjează.

— Aşa o fi.

Keris şi-a aşezat cartea pe masă, într-un loc care se uscase în lumina soarelui, privind apoi spre gărzile care zăboveau alături.

— Aveţi nevoie de ceva?

Ambii bărbaţi s-au foit nelinişтiţi.

— E periculos, Înălţimea Voastră, a răspuns unul dintre ei în final. Mai bine am rămâne în apropiere, în caz că va trebui imobilizat. E foarte rapid.

Keris s-a încruntat, apoi s-a aplecat şi a privit pe sub masă la picioarele lui Aren, spunând cu vocea uşor înăbuşită:

— E legat de o bancă de piatră.

S-a îndreptat de spate şi s-a răstit la gărzi:

— Cât de nevolnic mă credeţi dacă vă imaginaţi că n-aş putea să fug nici de un bărbat legat de o bancă?

— Majestatea Sa...

— Nu e aici, a intervenit Keris. La cât de aproape staţi, parcă aţi vrea să participaţi la conversaţie, dar, după acest scurt schimb de replici, am ajuns deja la concluzia că nu vreau să mai discut nimic cu niciunul dintre voi. În plus, le încurcaţi antrenamentul surioarelor mele. Daţi-vă la o parte!

Gărzile s-au înnegurat la faţă, dar s-au retras la o distanţă respectabilă. Totuşi, unul dintre soldaţi a privit peste umăr şi a spus din mers:

— Ţipaţi dacă vă face probleme, Înălţimea Voastră. Aşa au fost sfătuite să procedeze nevestele.

— Voi ţine minte, a răspuns Keris şi, deşi chipul lui nu a deviat de la obişnuita sa expresie plictisită, Aren a remarcat atât străfulgerarea sinistră din adâncul ochilor prinţului, cât şi faptul că şi-a încordat muşchii bine definiţi ai antebraţelor, de parcă s-ar fi gândit să pună mâna pe un pumnal.

Era un lup în blană de oaie, exact ca sora lui. Aren s-a întrebat dacă Silas e conştient de situaţie.

Observându-i privirea iscoditoare, Keris şi-a tras mânecile

hainei peste încheieturi, în ciuda căldurii dogoritoare care pătrundea printre nori.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta, Alteţă? Poate că ai vrea ceva nou de citit?

— Deşi cartea ta de ornitologie a fost deosebit de edificatoare, trebuie să refuz.

— Cum doreşti.

Fetele au început să se învârtă în cercuri şi să bată la intervale regulate din palme, primind din când în când indicaţii de la nevasta din harem.

Dar Keris nu le dădea nicio atenţie, urmărindu-l în schimb pe Aren, ca şi când l-ar fi aşteptat să spună ceva.

— Rişti să te trezeşti cu un pumnal în spate dacă te porţi aşa cu soldaţii tatălui tău.

— De pericolul acesta nu m-aş putea feri indiferent de ce aş spune sau aş face, a răspuns prinţul, aşezându-şi coatele pe masă. Întocmai ca tatăl meu, soldaţii au interpretat lipsa mea de interes pentru problemele militare ca pe o jignire personală şi, în afară de cazul în care m-aş încumeta să devin o persoană cu care nu mă pot identifica defel, nu există nicio cale de a mă reabilita în ochii lor. Aşa mi-am aşternut.

Aren şi-a trecut o mână peste bărbie, luând în considerare cuvintele prinţului şi conştient că fiecare are un scop precis. Nu era un secret că Silas nu-l avea la inimă pe Keris. Într-adevăr, părea inevitabil că regele îl va ucide pentru a le face loc unor fraţi mai mici, consideraţi mai adecvaţi pentru preluarea tronului, dar, indiferent de ce ar fi spus prinţul, Aren nu era câtuşi de puţin convins că fratele Larei se resemnase cu gândul unei morţi iminente.

— Există şi alte mijloace de a câştiga respectul oamenilor, pe lângă fluturarea săbiilor.

— Cum ar fi hrănirea unei naţiuni înfometate? a propus Keris, ducându-şi o mână la ureche. Ascultă! Îi auzi?

Vencia era mereu zgomotoasă, mai ales în comparaţie cu

Ithicana, iar vocile a mii de oameni murmurau neîncetat dinspre stradă. Dar astăzi, pe deasupra hărmălăii răsunau nişte strigăte mai puternice, şi, chiar dacă cuvintele rămâneau indescifrabile, furia poporului era evidentă. Zeci de oameni, a estimat Aren. Poate chiar sute. Din moment ce îi auzea atât de bine, probabil că se adunaseră chiar lângă zidurile palatului.

— Circulă un zvon cum că ai fi torturat pentru ca tatăl meu să afle cum poate învinge Eranahlul, a spus Keris. Ce idei sinistre născoceşte poporul când oamenii stau închişi în case pe timp de furtună! Mâinile leneşe aduc sărăcie, dar minţile leneşe...

Servesc scopurilor prinţilor.

Dar Aren nu desluşea precis aceste scopuri.

— Mă mir că-i supără ideea asta.

— Chiar aşa? s-a minunat Keris, strâmbând din nas cu dispreţ. Mătuşa mea te consideră mai inteligent decât pari, dar încep să-i pun la îndoială judecata.

— Mă faci *prost?*

— Dacă aşa te consideri...

Dumnezeule, nu mai încăpea îndoiala că prinţul e de-un sânge cu Lara!

Ascultând strigătele tot mai bubuitoare, răspândite parcă de o adevărat gloată, Aren a mijit ochii. Lara era cea care propusese ca resursele Ithicanei să fie folosite pentru a-i hrăni pe maridrinieni, subminând astfel planul tatălui ei de a da vina pe Ithicana pentru suferinţele lor. Pe tot parcursul Mareelor de Război, Aren crezuse că strategia Larei reuşise: maridrini-enii îi aclamaseră numele pe străzi, declarând în gura mare că alianţa cu Ithicana le adusese salvarea. Şansele păruseră minime ca Silas să-şi ducă până la capăt intenţia de a cuceri podul, dar, evident, Aren se înşelase amarnic. Atât de amarnic, încât ajunsese la concluzia că planul Larei fusese doar un tertip menit să-l facă să slăbească vigilenţa Ithicanei. Dar acum...

— Dă-mi voie să-ţi ofer câteva indicii ajutătoare, a spus

Keris. Eşti de acord că înţelegerea firii poporului tău a fost un factor esenţial al domniei tale de succes?

— Nu am domnit cu succes. Keris a dat ochii peste cap.

— Nu fi posac!

Veliant mucos şi enervant ce eşti! Aren l-a privit încruntat.

— Evident că a fost esenţial.

— Dezvoltă ideea. Îmi voi da seama dacă ai înţeles după expresia de pe chipul tău.

Închizând ochii şi inspirând adânc pentru a se calma, Aren a cugetat la întrebarea prinţului, care avea de-a face nu cu el şi cu Ithicana, ci cu Silas şi Maridrina.

Întemniţarea lui Aren îi supărase pe maridrinieni pentru că el le câştigase loialitatea şi prietenia. Şi, spre deosebire de regele lor, ei nu-i priveau cu ochi buni pe cei care-şi înjunghie prietenii pe la spate. În timpul vizitelor lui în Maridrina,

Aren observase comportamentul acesta de nenumărate ori: locuitorii regatului nu luau în calcul, nici măcar în treacăt, posibilitatea de a profita de pe urma dificultăţilor prietenilor lor. Mai curând ar fi murit de foame decât să mănânce din-tr-o pâine obţinută pe căi necurate. Aren a înţeles deodată şi stomacul i s-a întors pe dos.

— În sfârşit!

Keris a bătut din palme şi, ca la semnal, muzicienii au început să cânte pentru fetele dansatoare, care ţopăiau şi-şi scuturau clopoţeii, umplând văzduhul cu glasurile lor ascuţite.

— Credeam că va trebui să aştept toată dimineaţa. Aren nu i-a luat în seamă zeflemeaua.

— Poporul maridrinian nu vrea podul.

— Într-adevăr, nu-l vrea. N-a câştigat nimic de pe urma lui, dar a avut multe de pierdut.

Aren fusese atât de preocupat de supuşii lui, încât nu se gândise deloc la maridrinieni. Nu se întrebase ce

însemnătate ar putea să aibă podul pentru ei.

Podul era un bun preţios şi totodată o povară, în numele căreia stăpânul lui era silit să dea mâna cu aceeaşi oameni care ar fi fost dispuşi să-l atace la momentul oportun. Să fie imparţial în relaţiile cu celelalte naţiuni, chiar şi în cazul în care una i-ar fi prietenă şi alta duşman. Să sacrifice vieţile unor bărbaţi şi femei de ispravă pentru a apăra podul de cei care râvneau la el. Doar în condiţiile astea se puteau obţine câştiguri pe seama lui. Dar Silas le refuza accesul valcottanilor. Îi favoriza pe amaridieni în defavoarea harendellienilor. Îi oferea podului doar sânge maridrinian, dar nu era suficient.

Comerţul încetase.

Podul era pustiu.

— Aşa îmi imaginez că se simt părinţii când copiii lor învaţă să vorbească, a spus Keris. Îmi oferi o mare satisfacţie prin această demonstraţie de inteligenţă, Alteţă.

— Taci! a spus Aren îngândurat, analizând complexitatea jocului politic aflat în desfăşurare, o sarcină deloc facilă din cauza zgomotului pe care-l făceau copiii.

Cât timp ar mai fi acceptat maridrinienii să plătească cu sângele lor stăpânirea unui bun pe care nu-l doreau? A unui bun de pe urma căruia nu câştigau nimic? Cât timp ar mai fi răbdat înainte să-l detroneze pe Silas şi să-l înlocuiască cu cineva mai apropiat de modul lor de gândire?

Cu cineva precum prinţul de faţă?

— Când veţi rămâne fără bani? a întrebat Aren, ştiind că, fără plată, regina amaridiană nu va mai permite folosirea flotei sale.

Mai ales acum, când relaţia dintre Amarid şi Harendell devenea tot mai încordată.

Keris le-a zâmbit celor două surioare care au trecut învârtindu-se pe lângă el.

— Cu mare regret, te informez că vistieriile sunt complet golite.

— Pari foarte încântat de ideea că vei moşteni un regat aflat la un pas de faliment.

— Tot ar fi mai bun decât un mormânt.

Aren a mormăit, plimbându-şi vârful degetului de-a lungul unei fisuri de pe suprafaţa mesei. De data asta însă, Keris s-a arătat prea nerăbdător ca să-l mai aştepte.

— Dacă Eranahlul ar capitula, tatăl meu n-ar mai avea nevoie de flota amaridiană, a spus prinţul. Şi, presupunând că e puţin probabil să se arate milostiv faţă de locuitorii oraşului capitulat, Ithicana nu ar mai periclita stăpânirea Maridrinei asupra podului. Tatăl meu ar deveni mai puternic decât oricând. După cum vezi, Alteţă, foarte multe depind de supravieţuirea micuţei tale cetăţi insulare.

— În primul rând, posibilitatea de a fura coroana maridriniană de la tatăl tău printr-o lovitură de stat.

Keris nici nu a clipit.

— În primul rând, *viaţa mea.* Lovitura de stat şi coroana sunt doar mijloacele necesare pentru atingerea unui scop.

— Îţi asumi un mare risc spunându-mi toate astea, a observat Aren. Şi nu înţeleg de ce o faci. Implicarea mea nu schimbă nimic. Dimpotrivă, după moartea mea, poporul maridrinian ar deveni şi mai ostil faţă de tatăl tău. Totuşi, sunt convins că nu am fi purtat conversaţia asta dacă n-ai fi urmărit să obţii ceva de la mine.

Keris a tăcut. Şi, în ciuda faptului că întreaga lor discuţie se apropiase treptat tocmai de acest subiect, Aren a simţit că prinţul refuză să-i spună ce doreşte de la el. Nu... problema nu era că nu vrea să-i spună. Era neliniştit. Ezita, poate chiar de frică.

— Zarrah.

Keris a încuviinţat abia perceptibil din cap.

— Vrei s-o ajut să evadeze.

Prinţul a încuviinţat din nou din cap.

— De ce îţi închipui că aş accepta să-mi periclitez poporul ca s-o salvez, când nu sunt dispus să fac asta nici ca să mă salvez pe mine însumi?

— Pentru că, a răspuns Keris, în schimbul acestui serviciu,

Zarrah a promis să aprovizioneze Eranahlul cu suficientă hrană încât să supravieţuiască asediului tatei.

Aren nici că ar fi putut visa la o ofertă mai bună. Mai ales acum, după ce distrusese cu totul relaţia dintre Ithicana şi Valcotta când ordonase spargerea blocadei organizate de val-cottani în jurul Insulei Southwatch.

— Mi-e greu să cred că împărăteasa şi-a dat acordul pentru aşa ceva.

— Zarrah e o persoană influentă şi înţelegerea o vei face cu ea, nu cu împărăteasa. Trebuie s-o accepţi în condiţiile date sau deloc.

— Te aliezi cu duşmanul de moarte al regatului tău ca să pui mâna pe coroană, a spus Aren, fluierând încet. Dacă poporul tău ar afla, ai avea de suferit.

— Aşa e, motiv pentru care ar fi mult mai bine pentru amândoi dacă s-ar ajunge să se creadă că aţi eliberat-o tu şi ithicanii.

Era un joc riscant. Din cauza căruia Aren putea să piardă zeci de soldaţi în eventualitatea în care încercarea de salvare ar fi eşuat. Dar Zarrah era păzită cu mult mai puţină atenţie decât el. Şi, dacă oamenii lui ar fi reuşit s-o elibereze, poate că întregul Eranahl ar fi fost salvat.

Rămânea, totuşi, o problemă supărătoare.

— De acum ai acces la supuşii mei. Nu mai ai nevoie de mine. Keris s-a strâmbat.

— Serin nu are încredere în mine, aşa că sunt supravegheat aproape constant când ies din palat, ceea ce înseamnă că nu pot să iau legătura în mod direct cu oamenii tăi. Am nevoie de intermedierea haremului. Problema e următoarea: nevestele îi detestă pe valcottani, la fel ca orice maridrinian, aşa că nu există şanse să-şi dea acordul pentru planul meu.

— Şi ce soluţie propui? a întrebat Aren, înţelegând perfect unde bate prinţul.

— Haremul nu m-ar ajuta s-o eliberez pe Zarrah. Dar mă va ajuta să te eliberez *pe tine,* a spus Keris, cu un licăr în

privire. Motiv pentru care vei apela la el pentru a-ţi planifica propria eliberare şi, în ziua evadării, o vei lua cu tine şi pe Zarrah.

17. AREN

ZILE ÎNTREGI DUPĂ conversaţia dintre el şi Keris, Aren şi-a petrecut tot timpul cercetând sistemul defensiv al palatului, descoperind repede ceea ce ştiuse dinainte: nu exista cale de scăpare. Nu pentru el, în orice caz, pentru că era păzit prea îndeaproape.

Mereu era înconjurat de câte opt bărbaţi, aflaţi la doar câţiva paşi distanţă. Alţi doisprezece păzeau toate căile prin care s-ar fi putut ajunge la el. Nenumăraţi alţi soldaţi aşteptau să le sară în ajutor la nevoie. Şi pentru paza lui Aren erau numite doar cele mai competente gărzi. Oamenii lui n-ar fi avut nicio şansă să le reducă pe toate la tăcere fără ca măcar un maridrinian să dea alarma şi, în clipa în care ar fi sunat clopotele, în curtea interioară a lui Silas ar fi fost activate adevăratele mijloace de apărare.

Porţile ar fi fost închise, zăvorâte şi apărate din ambele părţi.

Zeci de soldaţi ar fi ocupat meterezele. La fel de mulţi ar fi fost puşi să patruleze la baza zidurilor interioare.

Lista de tactici defensive părea nesfârşită, pentru că, în fiecare zi, Aren încercase o altă cale de evadare. Nu pentru că ar fi avut vreo şansă să reuşească de unul singur, ci pentru că singura cale de a identifica toate măsurile de securitate ale curţii interioare era să le declanşeze.

După nenumărate încercări, de pe urma cărora se alesese cu tot mai multe răni, i se confirmase un lucru deja cunoscut: era imposibil să evadeze.

Toată viaţa lui de adult, Aren contribuise la întreţinerea Ithicanei ca fortăreaţă impenetrabilă, asumându-şi modul de gândire al duşmanilor regatului pentru a încerca să întrevadă cum şi unde vor ataca. Pentru a înţelege cum e mai bine să-i respingă. Şi, mai ales, pentru a identifica punctele vulnerabile ale mijloacelor de apărare ithicane. Dar, oricât de mult timp ar fi petrecut străduindu-se să se pună în

locul lui Silas, Aren nu reuşea să găsească nicio soluţie.

Asta nu însemna însă că ia în calcul opţiunea de a renunţa.

Gărzile lui îl conduceau printr-una dintre galeriile care legau între ele clădirile palatului. Doi soldaţi îl ţineau de braţe şi ceilalţi înaintau în faţa şi-n spatele lui. Ploua mocnit, dar nevestele încă stăteau în grădini, iar şase dintre ele exersau un fel de dans sub supravegherea lui Silas.

În mod previzibil, paznicii lui Aren s-au uitat şi ei la dansatoare – sau, mai bine spus, au admirat felul în care ceaţa le lipea rochiile de trupurile zvelte – şi prizonierul lor a profitat de ocazia ivită.

Împingându-se în lături cu trupul lui greu, Aren l-a izbit de balustradă pe soldatul din stânga şi, apucându-l de braţ, l-a ridicat.

Garda a ţipat şi s-a prăvălit peste parapet, dar Aren nu i-a dat drumul şi, folosindu-se de greutatea victimei lui, a reuşit să se elibereze din strânsoarea celuilalt bărbat.

Au căzut împreună, iar Aren s-a lipit de soldat pentru ca trupul lui să suporte cea mai mare parte din forţa impactului cu pământul.

Căzătura a durut oricum.

Dar era prima dată când reuşise să scape de gărzi şi era hotărât să profite cât mai mult de situaţie.

Ignorând ţipetele îndepărtate ale nevestelor, s-a ridicat greoi în picioare şi a înaintat cât de repede a putut, în condiţiile în care avea gleznele înlănţuite, şontâcăind spre una dintre gurile de deversare aflate la marginea grădinii, al cărei grătar fusese înlăturat.

De îndată ce s-au declanşat clopotele de alarmă, curtea interioară sa umplut de strigătele maridrinienilor care au intrat în acţiune, iar Aren le-a urmărit mişcările cu atenţie în timp ce se strecura printre ghivece cu plante şi statui.

În faţă, a văzut grătarul aşezat alături de deschidere. Dacă ar fi reuşit să intre în canal, atunci...

Cineva l-a lovit cu putere în spate şi l-a doborât, apoi tot

mai mulţi soldaţi s-au aruncat peste el, până când Aren abia a mai putut să respire.

— Văd că nu te dai bătut, s-a auzit vocea lui Silas. Încep să mă întreb dacă valoarea ta justifică pagubele provocate, domnule Kertell. Dacă n-aş fi un bărbat onorabil, aş porunci să-ţi fie înfipt capul într-o ţeapă de pe poarta Venciei chiar în după-amiaza asta.

— Am întâlnit până şi şobolani mai onorabili decât tine! a răbufnit Aren, care şi-a folosit cotul pentru a lovi o gardă în faţă, un efort răsplătit cu un geamăt de durere. Şi îţi pierzi vremea: Lara n-o să-şi rişte viaţa ca s-o salveze pe a mea. Nu-i stă în fire.

— Eşti atât de convins? a întrebat Silas, aplecându-se până la pământ şi ajungând cu faţa la doar câţiva centimetri de cea a lui Aren. Cât timp crezi că vei mai rămâne în toate minţile când o vom jupui de vie şi o vom atârna de perete, ca să se uite
la tine?

Deşi soldaţii îl striveau cu greutatea lor, Aren s-a zvârcolit, fără alt gând în afară de acela că trebuia să-l omoare pe bărbatul din faţa lui.

— Ca un câine turbat care încearcă să evadeze din cuşcă, le-a spus Silas nevestelor care urmăreau scena din spatele lui. E dispus să-şi zdrobească oasele de gratii, oricât de inutile i-ar fi eforturile. Aşa sunt cei din poporul lui, dragele mele. Nu seamănă deloc cu noi.

Înfuriat, Aren şi-a arătat dinţii şi câteva tinere au sărit înapoi, speriate.

— Nu vă temeţi, iubitele mele! a râs scurt Silas şi, apucând-o pe una dintre ele, care avea o burtă uşor rotunjită, semn al unei sarcini timpurii, a împins-o spre el. Acestui câine i-am pus botniţă.

Soldaţii au aşteptat ca Silas să plece cu nevestele lui înainte să se ridice şi să-şi elibereze membrele înlănţuite. În clipa în care l-au tras în picioare, Aren s-a oprit cu privirea la

turnul care se înălţa spre cer deasupra lui şi i-a venit o idee.

Silas avea dreptate: Aren nu semăna deloc cu el. Şi venise momentul să gândească din nou ca un ithican.

18. LARA

LARA STĂTEA ÎN faţa tejghelei unui cofetar, alături de Bronwyn, şi amândouă gustau din dulciuri.

— Pe unde tot umblă? a mormăit Bron, îndesându-şi încă o caramea sărată în gură.

— O să vină.

Beth primise încă de dimineaţă mesajul prin care i se cerea să vină aici, dar, de atunci, inima Larei rămăsese încleştată de nerăbdare şi teamă.

S-a deschis uşa.

— Aşteptaţi afară! s-a răstit o voce cunoscută. N-am nevoie să mă împroşcaţi cu apă cât îmi fac cumpărăturile.

Ceilalţi clienţi şi-au întors privirile, aşa că Lara le-a urmat exemplul şi a văzut că mătuşa ei, Coralyn, traversează nonşalant încăperea, cu hainele uscate şi cu pantofii în mod miraculos neatinşi de noroi.

Cofetarul s-a grăbit să pună diverse dulciuri pe o tavă şi a aşezat-o pe tejghea tocmai când Coralyn a ajuns lângă Lara. Întinzând mâna, bătrâna a luat o bomboană de ciocolată, a privit-o pentru o clipă, apoi a băgat-o în gură. Cât mesteca, a şoptit:

— Soţul tău şi-a făcut treaba.

— Poftim? a întrebat cofetarul, aplecându-se în faţă.

— Am spus că vreau o sută din astea.

Bărbatul s-a luminat la faţă şi le-a întors spatele ca să ia un formular de comandă. În clipa aceea, Coralyn a strecurat un bilet în mâna Larei.

— A sosit clipa.

19. AREN

TREBUIAU SĂ ACŢIONEZE la cină. Era singurul moment din zi în care el şi Zarrah se regăseau în aceeaşi încăpere şi, chiar dacă ar fi existat ocazii şi locuri mai avantajoase pentru ithicani să-l salveze pe *el,* necesitatea eliberării generalului valcottan merita înfruntarea pericolelor adiţionale. Aşa că urmau să-şi pună atunci planul în aplicare.

Coralyn avea de gând să-i introducă pe furiş înăuntrul zidurilor pe şase dintre soldaţii lui, dar, mai departe, Aren nu ştia nimic despre planurile ithicanilor. Şi aşa îi fusese greu să-i transmită bătrânei cunoştinţele lui. Fusese nevoit să le scrie în grabă pe toate, pe o bucată de hârtie ascunsă în baie, în timpul singurului minut de intimitate care-i era îngăduit, forţat să mimeze afecţiuni stomacale mai multe zile la rând pentru a reuşi să noteze toate informaţiile.

Chiar şi aşa, comunicase doar jumătate din plan, lăsând restul în seama celor care veneau să-l salveze.

Micul zvon al lui Keris prinsese viaţă şi, zi şi noapte, în faţa porţilor palatului se adunau gloate în toată regula, ale căror strigăte pătrundeau prin zidurile groase de piatră, cerând eliberarea lui Aren. În ultima vreme, protestele deveniseră violente, aşa că soldaţii lui Silas apelaseră la forţă pentru ca nobilii să poată veni şi pleca fără să fie hărţuiţi. Aceiaşi nobili fuseseră instruiţi să le spună mulţimilor că Aren e tratat cu cea mai desăvârşită bunăvoinţă şi cu cel mai profund respect.

Nu au reuşit decât să înteţească focul zvonurilor, pentru că maridrinienii nu aveau încredere în nobili nici în vremurile de prosperitate. Şi în prezent nu se punea problema de aşa ceva.

Gărzile l-au condus pe Aren pe coridoarele palatului până la sala de mese retrasă şi întunecată, unde majoritatea musafirilor se adunaseră deja şi vorbeau între ei. Îmbrăcată cu o rochie maridriniană albastră, care-i lăsa descoperite

braţele şi o mare parte a spatelui, Zarrah stătea în capătul îndepărtat al mesei şi asculta conversaţiile din jur cu chipul lipsit de expresie, dar Keris era de negăsit. Ştiind ce avea să se întâmple, mucosul ăla probabil că se ascundea undeva.

Dar poate că era mai bine aşa. Pe termen lung, era important pentru Aren ca prinţul să rămână în viaţă, iar în timpul bătăliilor se întâmplau adesea accidente.

Ocupându-şi locul obişnuit în capătul mesei, Aren a salutat-o pe Coralyn cu o mişcare a capului, cât gărzile îi legau lanţurile de picioarele mesei.

— Bună seara, stimata mea doamnă.

— Chiar este o seară plăcută, nu-i aşa? Niciun nor pe cer, a răspuns ea, zâmbindu-i larg, dar apoi s-a încruntat şi i-a acoperit degetele cu mâna zbârcită. Ai grijă!

Lui Aren i-a tresărit inima în piept, însă s-a străduit din răsputeri ca faţa să nu-i trădeze fiorul lăuntric de entuziasm şi teamă.

Silas a intrat în sală, de data asta fără să fie însoţit de nevestele lui preferate.

— Unde sunt? s-a răstit la Coralyn. Dacă începi să-ţi neglijezi datoria, vizitele tale extravagante în Piaţa Safirelor vor lua sfârşit.

Coralyn şi-a plecat capul.

— Fetele haremului vor sosi în curând, *dragul meu soţ.* Ţi-au pregătit un spectacol. Având în vedere câte eforturi au depus pentru a-ţi oferi o reprezentaţie memorabilă, te încurajez să le acorzi toată atenţia când vor veni.

Silas s-a încruntat, dar a încuviinţat scurt din cap şi s-a întors spre ambasadorul amaridian, vizibil hotărât să nu asculte de îndrumarea celei mai *puţin* dragi dintre nevestele lui.

Servitorii au intrat cu salatele, dar Aren a mâncat mecanic, ciulind urechile după eventuale zgomote de luptă care ar fi putut să răzbată dinspre coridor. După tropote de ghete. După strigăte sau ţipete sau orice semn care ar fi indicat că

oamenii lui trecuseră la fapte.

Însă nu a auzit nimic.

Sudoarea a început să-i alunece pe spinare şi salata din gură a căpătat deodată un gust ca de rumeguş. Dar lângă el, Coralyn mânca cu poftă, aparent lipsită de griji.

Servitorii au revenit pentru a debarasa masa, deşi Aren abia se atinsese de farfurie.

Unde erau?

Când uşa principală s-a dat de perete, Aren a tresărit, scuturându- şi zgomotos lanţurile, dar în locul războinicilor ithicani au intrat doi bărbaţi bătând zdravăn la tobe, apoi alţi doi cântând la cimbale, care s-au poziţionat în colţuri opuse ale încăperii. Au continuat bătăile înfocate şi, după o serie de duruituri tunătoare, au amuţit.

Pulsul lui Aren a luat locul vacarmului care-i urla în urechi în tandem cu tobele. Apoi în sală au intrat nevestele lui Silas şi i s-a strâns inima.

Fusese un vicleşug.

Doar un vicleşug, deoarece Coralyn n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să pună haremul în pericol. Oamenii lui ori fuseseră capturaţi, ori nu aveau să vină. În orice caz, tot efortul lui fusese în zadar.

Aren a urmărit scena cu o privire pierdută, ceea ce nu se putea spune despre ticălosul de Silas, care încă era prins într-o discuţie aprinsă cu amaridianul. Toate cele şase neveste purtau mătăsuri diafane şi văluri care le ascundeau feţele, cu clopoţei legaţi atât la glezne, cât şi la încheieturile mâinilor, şi păşeau în tălpile goale. Au înconjurat masa ca un curcubeu, legănându-şi ispititor şoldurile, cu mătasea hainelor sclipind în lumina lămpilor.

În mersul lor se observa o anumită energie – o anumită hotărâre –, pe care Aren n-o mai observase, şi, fără să înţeleagă precis de ce o face, le-a urmărit cu tot mai multă atenţie în timp ce îşi ocupau locurile.

— Eşti un scump, i-a spus Coralyn, întinzând mâna şi

mângâindu-i obrazul. Şi adevărul e că tinerele acestea vor da un spectacol mult mai frumos pentru tine decât pentru nenorocitul ăla bătrân şi puturos din capătul mesei.

O femeie zveltă, cu părul de culoarea mierii, a început să danseze, scuturându-şi uşor încheieturile mâinilor şi făcând clopoţeii care le împodobeau să scoată sunete cristaline, discrete. A executat o serie de mişcări mlădioase, cu legănări îmbietoare din şolduri, apoi i s-au alăturat şi celelalte, oglin-dindu-i perfect gesturile înainte să intre în joc şi muzicanţii.

Tinerele au înconjurat masa, cu tălpile goale bătând iute în podea într-o serie complicată de paşi, iar aerul părea să vibreze în ritmul muzicii. S-au învârtit, iar buclele lungi le-au fluturat în urmă, mângâindu-le pielea descoperită de deasupra şoldurilor.

Tobele şi-au grăbit bătăile, femeile au ocolit masa, învârtindu-şi şoldurile în cercuri sugestive, şi, atraşi de mişcări, câţiva dintre bărbaţi au renunţat să se mai prefacă şi s-au holbat la ele fără să se ascundă, dar Silas le-a ignorat cu tot dinadinsul.

O tânără cu părul lung şi castaniu a alunecat pe lângă Aren, iar mătasea mânecii ei transparente i-a mângâiat obrazul, un îndemn să se întoarcă şi să se uite la ea. La fel ca celelalte, avea chipul ascuns de un văl şi i se vedeau doar ochii. Erau azurii. Femeia i-a făcut cu ochiul şi s-a îndepărtat printr-o piruetă.

Niciuna dintre neveste nu avea ochi de culoarea aceea. Niciuna. Cu privirea zburându-i de la o femeie la alta, Aren a descoperit că ochii tuturor au acelaşi albastru-ticălos de Maridrina şi a simţit furnicături pe piele.

— Nu-ţi par talentate? a şoptit Coralyn.

— Ba da.

A trebuit să-şi smulgă cu forţa răspunsul din gură, observând muşchii tonifiaţi ai femeilor, care nu se potriveau deloc cu trupurile molatice ale soţiilor lui Silas. A zărit liniile abia vizibile ale unor cicatrici ascunse aproape complet cu

ajutorul machiajului. Reprezentaţia lor era însufleţită de un anumit foc, de un spirit pe care Aren nu-l mai simţise la niciuna dintre nevestele din harem, care ştiau că menirea lor e să ofere divertisment şi să fie ignorate.

Femeile astea nu erau neveste din harem.

Femeile astea erau cu totul altceva. Cum le spusese Coralyn? *Fetele haremului.*

Fiicele haremului.

Nelinişţit, Aren şi-a întors atenţia spre blonda cu părul de culoarea mierii pe care o ignorase în mod atât conştient, cât şi inconştient, de fiecare dată când trecuse pe lângă el, iar mătasea costumului ei a alunecat şi a fluturat, dezvăluind o siluetă pe care Aren o cunoştea mai bine decât îşi ştia propriul trup.

Lara a dansat şi s-a rotit, evitându-i cu grijă privirea până când a ajuns în spatele tatălui ei. Atunci a întors capul şi ochii li s-au întâlnit. Lui Aren i-a zvâcnit violent inima în piept.

Îl trădase. Îl lăsase fără regat şi provocase moartea supuşilor lui. Din cauza ei îl întemniţase Silas. Aren o *ura* mai mult decât pe oricine altcineva, dar, în clipa aceea, gândul i-a fost luat cu asalt de amintirea clipelor în care îşi trecuse degetele prin părul ei. În care îi simţise mâinile pe trup, coapsele încleştate în jurul taliei, buzele lipite de ale lui. În care parfumul ei îi umpluse nările şi vocea ei, urechile.

Toate au fost minciuni! şi-a urlat sieşi în tăcere, când Lara a înconjurat masa. *Ea ţi-a adus pieirea!*

Şi totuşi, nu se îndoia că venise aici pentru a-l salva.

Tobele şi-au grăbit din nou bătăile frenetice şi muzica a culminat cu un tunet zguduitor de cimbale, moment în care toate femeile au încremenit în diverse posturi.

— Bravo! a izbucnit Coralyn, bătând din palme. Bine executat, frumoasele mele! N-au fost spectaculoase, Silas?

Regele Maridrinei i-a adresat un zâmbet acru.

— Minunate, dar cam zgomotoase.

A făcut un semn şi toate tinerele s-au retras în umbrele de lângă pereţi, cu capetele plecate. Toate, mai puţin una.

Lara a făcut trei paşi rapizi şi a sărit, aterizând în mijlocul mesei ca o pisică şi făcând paharele să tremure.

— Ce faci, femeie?! a izbucnit Silas. Dă-te jos, până nu pun biciul pe tine!

— Cum se poate, tată? a gângurit Lara, care a traversat masa şi a doborât cu fiecare pas paharele de vin, făcându-i pe nobili şi pe ambasadori să se dea în spate, alarmaţi. Aşa o primeşti pe fata ta *preferată?*

Silas a făcut ochii mari când Lara şi-a smuls vălul de pe faţă şi l-a lăsat să cadă uşor pe o farfurie. În toată sala s-au auzit exclamaţii, dar nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a îndrăznit să o facă.

— Nesăbuito!

Silas s-a ridicat şi, fără să ezite, şi-a scos sabia.

— Ce-ţi închipui că vei realiza venind aici în seara asta?

— Am de gând să recuperez ce-mi aparţine.

Nu-ţi aparţin, a vrut Aren să urle, dar Coralyn l-a apucat de braţ.

Lara s-a oprit şi, cu un şold înclinat într-o parte, şi-a dus un deget subţire la buze.

— M-ai minţit. M-ai manipulat. Te-ai folosit de mine, dar nu pentru binele poporului nostru, ci pentru câştigul tău. Ca să-ţi satisfaci lăcomia. Cred că meriţi să fii pedepsit pentru faptele tale.

Silas şi-a îndreptat vârful sabiei spre ea.

— Îţi admir încrederea că vei reuşi o asemenea ispravă de una singură, fata mea.

Râzând, Lara şi-a lăsat capul pe spate.

— Chiar crezi că sunt atât de proastă încât să fi venit singură?

În jur s-au auzit horcăituri şi mai multe trupuri s-au prăbuşit pe podea.

Privirea lui Aren a fugit de la Lara la celelalte cinci

dansatoare, care ţineau în mâini arme pătate cu sângele lucios al gărzilor pe care tocmai le omorâseră. Şi-au înlăturat simultan vălurile şi, zâmbind, au exclamat:

— Bună, tată!

În încăpere s-a dezlănţuit haosul.

Musafirii au ţipat şi s-au grăbit să se pună la adăpost, izbindu-se de gărzile care se repezeau la dansatoare, dar tinerele au luat armele victimelor lor şi i-au măcelărit cu uşurinţă pe soldaţi.

— Lăsaţi-le pe *ele...* puneţi mâna pe ea! a zbierat Silas, moment în care doi bărbaţi s-au năpustit spre masă, cu săbiile în mâini şi cu ochii la Lara.

Care era neînarmată.

Aren a vrut să sară de pe scaun, dar mâinile şi gleznele îi erau legate de masă, aşa că nu a putut decât să privească cum soldaţii se apropie de prada lor.

Dar Lara nu avea nevoie de ajutorul lui. Sau de al oricui altcuiva.

Luând un pahar, l-a aruncat în faţa unuia dintre soldaţi şi a profitat de clipa lui de neatenţie ca să-i lovească încheietura mâinii şi să-i azvârle sabia.

Cealaltă gardă şi-a fluturat arma, dar Lara a sărit şi, cu tăişul lamei şuierând pe sub ea, şi-a întins piciorul şi l-a lovit pe bărbat în faţă. Acesta s-a dat înapoi şi şi-a acoperit nasul rupt.

Prima gardă şi-a revenit şi a apucat-o de glezne. Până să-i tragă Larei picioarele de sub ea, fata s-a prăbuşit peste el şi amândoi au dispărut sub masă.

Aren a auzit trosnetul unui gât frânt şi Lara s-a ivit din nou cu sabia în mână. Cu o lovitură fioroasă, i-a tăiat gâtul gărzii cu nasul rupt, apoi s-a învârtit pentru a întâmpina asaltul alteia, parând loviturile atacatorului corpolent cu umerii cutremurându-i-se sub forţa ciocnirii dintre arme.

I-a respins loviturile o dată, de două ori, dar al treilea impact i-a aruncat sabia din mână.

- Nu!

Aren s-a năpustit în faţă, zbătându-se în lanţuri, dar masa abia s-a clintit.

Cu un răcnet gutural, bărbatul a ţintit gâtul Larei.

Ea şi-a plecat capul pe sub lamă şi, după ce a luat un pahar de vin spart, s-a învârtit şi i l-a înfipt soldatului în umăr, lovindu-l imediat cu călcâiul şi sfărâmându-i rotula.

— Ce-ar fi să te scăpăm de lanţurile astea?

Coralyn s-a ridicat de pe scaunul de pe care urmărise netulburată măcelul. Scoţând o cheie, a desfăcut cătuşele din jurul mâinilor lui Aren, apoi s-a aplecat ca să facă întocmai şi cu cele de la glezne. Din celălalt capăt al încăperii, înconjurat de opt gărzi, Silas a văzut totul.

— Omorâţi-l! a strigat regele. Omorâţi-l pe ithican!

Un soldat s-a despărţit de ceilalţi şi a fugit spre Aren, dar el şi-a azvârlit unul dintre lanţuri şi l-a încolăcit în jurul sabiei atacatorului. Cu o smucitură puternică, i-a zburat arma din mână. Bărbatul s-a împleticit şi a încercat să-şi scoată altă armă, dar atunci Coralyn i-a eliberat gleznele lui Aren, permi-ţându-i să sară la soldat şi să-l culce la pământ.

S-au tăvălit grămadă printre picioarele invitaţilor panicaţi. Soldatul a scos un pumnal, dar Aren i-a parat lovitura şi i-a apucat încheietura mâinii. Scrâşnind din dinţi din cauza efortului, a coborât treptat arma, iar bărbatul a ţipat, apoi a horcăit când lama i-a străpuns gâtul.

Ridicându-se cu greu, Aren a pocnit o gardă în faţă şi pe alta a înjunghiat-o, moment în care nişte bătăi puternice i-au răsunat în urechi.

Uşile.

Erau boltite.

Întocmai cum dispusese în planul oferit lui Coralyn, care la rândul ei i-l dăduse *Larei.* Prin urmare, în tot acest timp, Aren colaborase fără să ştie cu soţia lui. Dar nu era momentul să stăruie asupra gândului că fusese manipulat.

S-a întors val-vârtej în căutarea generalului valcottan şi a descoperit că Zarrah se lupta înarmată cu o bucată de lemn

ruptă dintr-un scaun. l-a strivit ţeasta unui bărbat şi se pregătea să-l atace pe altul când Aren a prins-o, ferindu-şi capul în ultima clipă de atacul ei, care şi-a schimbat brusc ţinta.

— Toate vor fi în zadar dacă mori, a şuierat el, trăgând-o spre una dintre draperii şi ascunzând-o în spatele ei.

Pleacă! i-a şoptit o voce în gând. *Cunoşti restul planului... nu ai nevoie de ele. Important e s-o salvezi pe Zarrah.*

Dar, în loc să asculte de ea, s-a uitat după silueta familiară a Larei şi a zărit-o luptând cu doi soldaţi, cu o sabie într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă.

Soldaţii erau luptători experimentaţi, mai înalţi decât ea cu un cap, dar viteza cu care se mişca Lara...

N-o mai văzuse luptând, remarcase doar urmele pe care le lăsase la Serrith. Dar acum... acum a înţeles de ce descoperise atâtea cadavre.

S-a holbat captivat la ea, în vreme ce Lara evita loviturile sărind în lături şi plecând capul. S-a învârtit pe lângă unul dintre soldaţi exact când camaradul lui şi-a fluturat sabia şi a ajuns să-şi înfigă lama adânc în pieptul maridrinianului, moment în care Lara a ţâşnit spre el şi l-a înjunghiat, culcându-i pe amândoi la picioarele ei.

S-a întors, cu ochii tot mai mari, şi, dintr-o singură mişcare rapidă, a pornit la atac. Pumnalul din mână i-a zburat pe lângă urechea lui Aren, care s-a răsucit brusc şi a dat cu ochii de un soldat aflat în spatele lui, cu sabia ridicată pentru a-l lovi chiar şi-n timp ce se împleticea înapoi, cu pumnalul Larei înfipt în ochiul stâng.

— Nu vei scăpa! a răsunat vocea lui Silas peste vacarm. Regele

Maridrinei se retrăsese într-un colţ, înconjurat de soldaţi care formau un scut în faţa lui, aparent deloc dispuşi să le atace pe tinerele care le măcelăriseră camarazii.

— Ştiam că vei veni! a declarat Silas, râzând nebuneşte. Pentru tine am pregătit capcana asta şi ai căzut în ea! Mai

mult, ţi-ai adus şi surorile!

— Nu-i o capcană aşa de reuşită, a răspuns Lara, aplecându-se şi tăindu-i gâtul soldatului care hârâia la picioarele ei. Ţi-ai pierdut îndemânarea.

Silas i-a rânjit cu scântei ucigaşe în ochi.

— Nu există cale de ieşire. Serin te-a antrenat, aşa că îţi închipui că nu a prevăzut toate planurile pe care le-ai putea încropi? Ştie precis cum gândeşti!

— Tocmai pe asta mizez.

Lara şi-a aruncat pumnalul din mână spre capul lui.

Unul dintre soldaţi a sărit în calea armei, care i s-a înfipt în trup cu un sunet înfundat, dar Lara deja traversa încăperea alergând şi, cu sabia ridicată, a doborât încă o gardă.

În sală a răsunat atunci un trosnet puternic. Privirea lui Aren a fugit spre uşa principală. O crăpătură lungă apăruse în lemn, pentru că soldaţii aflaţi de cealaltă parte încercau să intre cu forţa. Mai aveau doar câteva minute ca să fugă.

Poate chiar mai puţin.

A văzut că Lara se întoarce spre uşă, i-a citit blestemul furios de pe buze şi, urmată de surorile ei, tânăra a bătut în retragere, toate fiind acoperite cu atât de mult sânge, încât păreau mai curând demoni decât femei.

— Trebuie să vii cu noi, mătuşă, a spus Lara, trăgând-o de braţ pe Coralyn, dar bătrâna a clătinat din cap şi s-a pus între ele şi gărzile lui Silas.

— Chiar dacă n-aş fi prea bătrână ca să pot fugi, nici nu m-aş gândi să-mi părăsesc familia, a spus ea, ridicând apoi vocea: Credeai că te vom lăsa să scapi nepedepsit, Silas? După ce ne-ai răpit copiii? După ce i-ai ucis? Credeai că nu vei plăti pentru lăcomia ta?

— O să te jupoi pentru asta, jigodie bătrână ce eşti!

— N-ai decât, Silas! a ripostat Coralyn râzând. Mă voi distra în viaţa de apoi privind cât de liniştit dormi ştiind că toate nevestele pe care le ai şi toate pe care le vei lua vreodată vor sta neîncetat la pândă, aşteptând să se

răzbune pentru fapta ta. Haremul îşi protejează membrii şi tu ne-ai dovedit că ne eşti *duşman.* Nu cred că te vei mai grăbi să-ţi dai jos pantalonii ştiind că toate gurile frumoase cu care te înconjori au dinţi. Aşa că n-ai decât, Silas! Martirizează- mă! Nu vei face decât să-mi oferi o poziţie ideală din care să urmăresc cum plăteşti pentru crimele tale.

Fisura din uşa principală s-a lărgit. Le mai rămăseseră doar câteva secunde.

— Trebuie să plecăm, a spus una dintre surorile Larei. Nu mai avem timp.

Aren a apucat-o de braţ pe Coralyn, dar, ştiind ce fel de femeie este, nu i-a cerut să fugă.

— Îţi mulţumesc.

— Iart-o! Te iubeşte.

Aren a eliberat braţul bătrânei, conştient că Lara se uită la el. Că-i ascultă.

— Nu ştie ce înseamnă să iubeşti.

— Tocmai *de aceea* trebuie s-o ierţi.

Înainte ca Aren să poată răspunde, Coralyn a scos un borcan de sticlă dintre faldurile rochiei şi l-a izbit de pământ, împrăştiind în sală un fum gros şi înecăcios.

Trebuiau să iasă. Acum.

Lara şi surorile ei trecuseră deja la fapte şi trăseseră masa grea după ele pentru a o folosi drept scut. Fugind la draperii, Aren a apucat-o de braţ pe Zarrah.

— Ascunde-te în spatele mesei şi acoperă-ţi urechile!

Cu ochii injectaţi din cauza fumului, a găsit sticlele lăsate de femeile haremului pe pervazul ferestrei. După ce a băgat două dintre ele în buzunare, le-a folosit pe celelalte pentru a pregăti explozibilul şi a aprins fitilul. Aruncându-se la pământ, şi-a acoperit urechile.

O bubuitură asurzitoare a spulberat fereastra şi gratiile ei, împrăştiind resturile în grădina aflată dedesubt. Sărind în picioare, Aren a fugit la golul tocmai creat şi, scoţând sticlele din buzunare, lea aruncat în fântânile şi iazurile de jos.

O ceaţă densă a răsărit din apă, până când Aren a ajuns să nu mai vadă nici la un metru în faţa lui.

— Ea cine-i? a întrebat Lara, ţinând-o de braţ pe Zarrah şi tuşind odată cu ea.

— Mai târziu! a şuierat. Urcaţi-vă!

Surorile au sărit sprinten pe cadrul înnegrit al ferestrei şi au început să urce, dispărând în ceaţă. După ce şi-a rupt fusta rochiei, ca să-şi poată mişca în voie picioarele, Zarrah s-a căţărat şi ea după ele.

Aren s-a urcat pe pervaz, cu sunetele mişcărilor lui acoperite de tusea celor închişi în cameră. A escaladat zidul palatului, găsind puncte de sprijin pentru degete în locurile în care mortarul se fărâmiţase, urcând tot atât de lejer, încălţat cu papucii subţiri, ca şi când ar fi fost desculţ. Lara l-a urmat imediat, cu un pumnal între dinţi.

De îndată ce a ajuns la balcon, Aren s-a căţărat peste balustrada de fier forjat. Una dintre surori stătea la marginea balconului şi arunca în curte clopoţeii pe care i-au purtat toate, dar celelalte aşteptau înăuntru.

— Pe aici, a mormăit Aren.

Clopotele de alarmă băteau încontinuu, o adevărată tortură pentru urechi, dar dangătele le-au acoperit complet retragerea pe coridorul pustiu, cât înaintau în lumina lămpilor dispuse la intervale regulate. În spatele uşilor, Aren auzea discuţiile femeilor speriate. A auzit plânsetul unui sugar. Un copil a strigat după o jucărie pierdută.

— Vor rămâne încuiaţi în camere până când va înceta alarma şi vor fi anunţaţi că palatul e sigur, a şoptit Lara din stânga lui. Dar Coralyn a spus că gărzile vor veni în doar câteva minute, ca să se asigure că nu lipseşte nimeni.

Era ciudat să-i audă vocea şi, totodată… *nu era.* Îi consumase gândurile. Îi consumase visele. Aşa că Aren avea senzaţia că nu fuseseră despărţiţi nici măcar pentru o clipă.

S-a întors spre soţia lui şi a sorbit-o din ochi. Sângele cu care era acoperită îi ascundea trupul mai bine decât

costumul distrus de dansatoare. Mătasea ruptă atârna în fâşii, dezvă-luindu-i rotunjimea interioară a sânului drept, iar abdomenul musculos îi era cu totul descoperit. Într-o mână ţinea un pumnal şi-n cealaltă o sabie, iar pielea ambilor pumni îi crăpase în urma luptei. Aren ar fi vrut ca Lara să-i trezească sentimente de repulsie, dar în vene îi ardea doar o dorinţă fierbinte.

Iritat, a luat-o înainte, ajungând-o din urmă pe Zarrah, care mergea desculţă.

— Ce ţi-a spus?

Doar Keris părea să cunoască toate elementele planului. Doar el părea să-i cunoască pe toţi jucătorii.

— Să fac cum spui tu, atâta tot.

— Ai încredere în el?

Zarrah şi-a înălţat ochii întunecaţi spre el.

— Cu viaţa mea.

Tropotul ghetelor care urcau scara au curmat orice altă întrebare.

Au alergat pe coridor, cu paşii înăbuşiţi de covoare. După o cotitură, au dat de o uşă, pe care Aren a deschis-o încet: dădea în una dintre galeriile care traversau spaţiul de deasupra grădinilor. Înăuntru era întuneric, dar în aer dăinuia mirosul intens al lămpilor stinse recent. Afară, o ceaţă densă şi fumurie răsărea din fântâni, în care se dizolvaseră borcanele puse de soţii, lăsând substanţele chimice dinăuntrul lor să reacţioneze cu apa. Au creat o pâclă la fel de neguroasă ca în Ithicana şi au reuşit tot atât de bine să-i dezorienteze pe soldaţii mari-drinieni care-i căutau.

— Femeile haremului s-au ţinut şi de data asta de cuvânt, a spus Lara şi au traversat galeria în grabă, cu capetele plecate, deşi ar fi fost puţin probabil să fie văzuţi.

Ajungând în capăt, au pătruns tiptil în turn şi Aren le-a arătat scara.

— În sus!

Lara şi surorile ei au urcat treptele două câte două, fără să

dea nici cel mai mic semn de oboseală. Dar lui Aren i s-a pus un junghi în coastă, drept consecinţă a zilelor lungi şi sedentare petrecute ca prizonier. Urcând în continuare, au trecut pe lângă toate uşile care dădeau spre diferitele etaje ale turnului.

Apoi uşa din dreapta lui Aren s-a deschis şi cineva a ieşit pe casa scării.

Lara l-a împins pe Aren în lături şi a ridicat sabia, repezindu-se la nou-venit. Chiar înainte să atace, Aren l-a recunoscut pe Keris. Întinzându-se după Lara, a apucat-o de încheietura subţire a mâinii şi a tras-o înapoi.

— Cine e? a întrebat ea contrariată.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme, surioarele mele, a spus Keris, plecându-şi capul înaintea femeilor Veliant. Aş fi vrut să ne revedem în circumstanţe mai fericite.

Lara l-a privit fix, apoi a făcut ochii mari.

— *Keris?*

Prinţul a încuviinţat din cap şi un zâmbet i-a apărut pentru o clipă pe chip, înainte să-l transforme într-o amintire.

— Ne ajuţi?

— Mă ajut pe mine însumi, a răspuns el. Dar, în seara asta, interesele noastre coincid.

S-a întors spre Zarrah, care a trecut pe lângă Aren. Keris a ridicat mâna şi a atins vânătaia tot mai întunecată de pe obrazul valcottanei.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

Prinţul şi-a întors atenţia spre Aren.

— Aici te desparţi de general.

— Nu prea cred. Zarrah vine cu noi. Vreau să mă asigur că se va ţine de cuvânt.

Keris s-a pus între el şi valcottană, ignorându-le pe Lara şi pe surorile ei, care şi-au ridicat armele.

— Sunt şanse prea mari să fii capturat sau ucis. Şi viaţa ei e mai importantă decât a ta. O voi ajuta să evadeze, în timp ce soldaţii vă urmăresc pe voi.

Aren s-a încruntat.

— Sunt doar blestemata ta de momeală?

— Întocmai. Dar, din moment ce planul meu are şanse mai mari să-ţi ofere ceea ce îţi doreşti, ai putea să renunţi la proteste. Timpul ne presează.

Keris a împins-o cu blândeţe pe Zarrah spre uşa deschisă, dar Aren a apucat-o de braţ.

Femeia i-a întâlnit privirea cu ochii ei întunecaţi.

— Pe cuvântul meu de onoare, dacă scap cu viaţă, voi dispune să fie duse provizii în locuri din Ithicana accesibile oamenilor tăi, a spus ea, ducându-şi mâna la inimă. Îţi doresc succes, Alteţă!

A dispărut înăuntru fără niciun alt cuvânt.

— E momentul să vă vedeţi de drum, a spus Keris. Dar, înainte să pleci, trebuie să laşi impresia că măcar am *încercat* să te opresc.

— Cu mare plăcere.

Aren i-a trântit un pumn zdravăn în obraz. Prinţul s-a împleticit şi sa izbit de cadrul uşii, tresărind când şi-a atins faţa, care deja se umfla.

— În zece minute voi înştiinţa gărzile. Folosiţi-le cu cap! Au fugit mai departe până în vârful turnului, ajungând într-o încăpere închisă cu pereţi de sticlă, înconjurată de un balcon larg.

— Unde e? a cerut să afle Aren.

Una dintre surori s-a dus la un perete şi a dat jos o operă de artă înrămată, formată din bucăţi de lemn şi de metal dispuse în mod aleatoriu, dar, când i-a desprins rama şi a vărsat conţinutul la picioarele lui, Aren a înţeles ce are înaintea ochilor.

— Jor mi-a spus că vei şti cum să le asamblezi, a spus ea.

— E în viaţă?

— Era, când l-am văzut ultima dată. A spus că, dacă nu ştii să construieşti asta, atunci poate că-ţi meriţi soarta. Apropo, eu sunt Bronwyn.

Fără să-i răspundă, Aren s-a aşezat în genunchi şi a început să ordoneze piesele, timp în care femeile au îmbrăcat uniformele maridriniene ascunse în unul dintre cufere. Lara i-a

aşezat alături o uniformă şi o pereche de ghete.

— Repede, a spus ea. Deja au trecut cinci minute.

De parcă ar mai fi avut nevoie să-l zorească cineva... Cu fruntea asudată, a potrivit între ele piesele armei, folosind uneltele mici ca să strângă şuruburile şi să bată diverse elemente în locaşurile lor. Timpul s-a scurs secundă cu secundă. Apoi minut cu minut.

— Grăbeşte-te! a bombănit una dintre surori, dar Aren le-a ignorat, concentrându-se asupra muncii lui.

— Gata.

Ridicând arbaleta grea, i-a testat mecanismul de două ori, ca să se asigure că funcţionează, şi a luat singura săgeată care fusese inclusă înăuntrul operei de artă. În timp ce asamblase arma, bruneta înaltă pe nume Bronwyn dezmembrase rama goală şi găsise o frânghie, pe care acum i-a înmânat-o lui Aren.

— Eşti sigură că-i suficient de lungă? a întrebat el, îmbrăcându-şi uniforma şi încălţându-şi ghetele.

Tânăra a ridicat dintr-o sprânceană şi, fără niciun cuvânt, i-a indicat balconul.

— E timpul să dovedeşti că-ţi meriţi reputaţia, Majestate.

— Ţi-e teamă că tu ai rata ţinta. Bronwyn a rânjit.

— Şi chipeş, *şi* isteţ. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silinţa, ca să mă pot căsători *eu* cu tine.

— Ajunge, Bronwyn, a bombănit Lara. Lasă vorba pe mai târziu, să scăpăm de aici mai întâi.

Clătinând din cap, Aren a deschis încet uşa spre balcon şi a ieşit cu capul plecat, privind printre zăbrelele balustradei din fier forjat. Dedesubt, curtea era ascunsă pe deplin de ceaţă, care se înălţase suficient încât să plutească în jurul ghetelor soldaţilor care mişunau pe metereze. Şi zidurile exterioare

erau bine păzite, dar atenţia soldaţilor de acolo era concentrată asupra gloatei uriaşe de civili care înconjura palatul, strigând numele lui Aren şi cerând eliberarea lui.

Lara a îngenuncheat lângă el, cu chipul umbrit de gluga hainei. În ciuda mirosului de sânge, Aren i-a simţit parfumul dulce, pentru că prezenţa ei îi era atât de familiară, încât n-ar fi putut s-o confunde cu a niciunei alte femei.

S-a mutat de lângă ea, întorcându-şi privirea spre acoperişul boltit al corpului de gardă din colţul zidului interior. Asta risca să fie hiba fatală a planului său. Câteva dintre surori ar fi putut să coboare pe cablu înainte să fie descoperite de gărzi, dar nu toate. Şi, îndată ce lear fi văzut soldaţii, ar fi fost nevoiţi să-i înfrunte.

— Nu vom reuşi să scăpăm pe acolo, a spus Lara încet. Trebuie să ajungem tocmai până la zidul exterior.

Aren s-a uitat în direcţia indicată de degetul ei: Lara arăta spre turnul de pază al zidului exterior, o clădire construită în întregime din piatră, care pe deasupra se afla cu cel puţin cincisprezece metri mai departe de ţinta la care se gândise el.

— Imposibil.

— Jor a spus că se poate.

— Nu am în ce să trag. Turnul ăla e făcut din piatră solidă, prin urmare săgeata pur şi simplu o să ricoşeze la contact.

— Trebuie doar s-o tragi prin fereastra aia, a spus ea. Surorile mele ar fi trebuit să pătrundă deja în turn. Ne vor da un semnal de îndată ce...

A tăcut când două licăriri scurte au răzbit prin fanta îngustă a ferestrei.

— E cale lungă până acolo.

Şi trebuia să reuşească din prima încercare. N-ar fi putut să tragă săgeata înapoi prin curtea palatului ca să încerce din nou.

— N-avem nicio şansă să nu fim observaţi de soldaţii de pe metereze când vom zbura pe deasupra lor, Lara. Vom deveni ţinte uşoare pentru arcaşii lor. E un plan prost. Nu putem

scăpa.

— Dacă nu crezi că poţi să tragi până acolo, a spus ea, atunci dă-mi mie drăcia aia! Cât despre celelalte probleme, află că oamenii noştri sunt pregătiţi să le distragă atenţia soldaţilor.

— Oamenii noştri?

Nu era momentul potrivit. Nu era locul potrivit. Dar lunile petrecute departe de ea nu-i temperaseră deloc furia provocată de trădarea ei.

— Te referi la oamenii care şi-au pierdut locuinţele? Care şi-au pierdut apropiaţii? Şi vieţile? Din cauza *ta. Nu* sunt ai tăi.

Lara şi-a smuls gluga de pe cap şi s-a întors spre el.

— Lasă drama pe mai târziu, acum trebuie să evadăm. Ithicana şi-a investit aproape toate resursele rămase în operaţiunea asta de salvare şi ar fi păcat să irosim eforturile tuturor din cauza unei probleme de semantică.

— Lara, sunt pregătite.

Vocea lui Bronwyn a risipit încordarea dintre ei şi, pe culmile îndepărtate, Aren a zărit alte licăriri. Unul. Două. Trei semnale.

— Poţi să tragi până acolo sau nu?

Aren a ridicat arbaleta şi a ţintit turnul de pază.

— Pot.

— Cinci. Patru. Trei, a numărat Bronwyn. Doi…

Şoapta i-a fost înăbuşită de o explozie în oraş, care a reverberat până la turn şi l-a zdruncinat din temelii. A mai urmat încă una, şi încă una. Exploziile luminoase au aprins cerul întunecat şi lui Aren au început să-i ţiuie urechile.

— Acum! a spus Lara, aşa că Aren a inspirat adânc, con-centrându- se asupra ferestrei înguste.

Şi a lansat săgeata.

Proiectilul a ţâşnit prin aer, întinzând cablul în urma sa, şi, în timp ce zbura, oraşul s-a cutremurat sub forţa unor explozii noi. Dedesubt, soldaţii răcneau zăpăciţi, uitând de disciplină, crezând că tot oraşul e atacat. Dar Aren abia îi

auzea. Abia îi vedea.

— Haide. Haide.

Săgeata a intrat pe fereastră.

Bronwyn s-a întins spre el şi l-a lovit uşor peste obraz.

— Vai, eşti magnific!

Aren s-a ferit de ea, încruntându-se furios.

Două dintre surori au legat capătul cablului şi toţi au aşteptat încordaţi ca persoanele din turnul de pază să facă la fel cu celălalt capăt. Apoi au zărit o lumină.

Surorile aveau cârlige identice cu cele folosite în Ithicana, iar Lara i-a întins unul şi lui Aren.

— Pornesc eu prima. Apoi tu. Privirea i-a zburat la surorile ei.

— Să nu vă pierdeţi cu firea.

Apucând bine mânerul cârligului, l-a agăţat de cablu.

— Aşteaptă! a spus Aren şi s-a întins după ea, amintin-du-şi că mai fuseseră situaţii în care cablurile cedaseră.

Se mai întâmplase ca soldaţii lui să cadă, dar de obicei ajunseseră în apă şi astfel supravieţuiseră. Nimeni nu ar fi supravieţuit prăbuşirii în curţile aflate dedesubt.

— Dă-mi voie să...

Încă o explozie a luminat cerul nopţii şi Lara a sărit.

Lui Aren i s-a strâns inima. S-a apucat de balustradă şi a urmărit cum Lara alunecă silenţios în jos, accelerând treptat. *Nu priviţi în sus,* s-a rugat el în tăcere, când Lara a traversat zidul, trecând pe la numai câţiva metri peste capetele soldaţilor. *Nu priviţi în sus.*

Dar norocul sau soarta era de partea lor şi soldaţii panicaţi au rămas cu ochii la grădinile şi curţile înceţoşate situate dedesubt, unde bănuiau că se ascunde Aren. Apropiindu-se de turnul de pază, Lara şi-a ridicat mâna înmănuşată pentru a-şi încetini coborârea. A lovit piatra turnului cu picioarele şi s-a oprit preţ de o clipă, cât să se asigure că n-o observase nimeni. Apoi s-a urcat pe turn şi s-a ghemuit printre umbre.

- Haide!

Bronwyn l-a înghiontit uşor între umeri şi, coborându-şi privirea pentru a confirma că nimeni nu se uită în sus, Aren a sărit.

20. LARA

NU A PUTUT respira când Aren a zburat pe deasupra palatului înceţoşat, îmbrăcat cu hainele negre, aproape invizibil pe cerul nopţii lipsit de lună. Explozii noi au scuturat pământul şi aerul s-a îmbâcsit de fum. Dincolo de ziduri, gloata îşi pierduse minţile şi oamenii urlau, dar ea nu le dădea nicio atenţie.

Până acum, toate decurseseră conform planului, însă situaţia se putea schimba într-o clipă. *Fratele* ei, care, fără ca ea să ştie, participase la pregătirea planului, probabil că se ducea să-i avertizeze pe soldaţi că se aflau în turn. Gărzile care-i căutau în curtea palatului nu vor putea să-i vadă prin ceaţă, dar îi vor vedea cele de pe zidul interior. Şi surorile ei vor deveni ţinte uşoare.

Dar ea nu se putea gândi decât la ochii lui Aren când o recunoscuse. Când îi văzuse ultima dată în Midwatch, fuseseră injectaţi, plini de furie şi durere. Dar acum... erau reci. Ca şi când Lara n-ar fi însemnat nimic pentru el, ca şi când n-ar fi ţinut niciodată la ea.

Hârşâitul ghetelor lui pe peretele turnului de pază a adus-o cu mintea înapoi în prezent. S-a aplecat spre el ca să-l ajute, dar Aren i-a refuzat mâna şi s-a ridicat singur printr-o singură mişcare lină.

S-a ghemuit lângă ea în umbre şi Lara a strâns din dinţi, cu pieptul chinuit de durerea apropierii lui.

Şi a distanţei dintre ei.

— Să nu-ţi închipui că se va schimba ceva între noi, a şoptit el între explozii. Nu ţin atât de mult la viaţa mea încât să poţi răscumpăra daunele provocate prin salvarea ei. Nu vreau să te mai văd după ce scăpăm de tatăl tău. E clar?

Nu avea rost să se certe cu el, având în vedere planurile pe care le pusese la cale, şi a şi pierdut ocazia când Athena s-a căţărat pe turn şi li s-a alăturat.

Încă patru.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Lara şi-a împărţit atenţia între surorile care alunecau pe cablu şi gărzile care forfoteau dedesubt. În ciuda haosului dezlănţuit în oraş, niciuna dintre ele nu se pregătea să iasă din palat, concentrându-şi eforturile asupra capturării ei şi a lui Aren.

Şi Cierra a urcat până la ei, apoi şi Cresta. A urmat Brenna, cu faţa albă ca varul.

— A fost groaznic, a mormăit ea. Nu mai fac niciodată aşa ceva.

Rămăsese doar Bronwyn. Dar ceaţa se risipea, împrăştiată de vântul premergător unei furtuni. Cu dinţii încleştaţi, Lara a văzut că silueta întunecată a surorii ei se agaţă de cablu şi îşi începe coborârea.

— Haide! a murmurat ea. Mai repede!

Bronwyn a prins viteză, dar, când a trecut pe deasupra zidului interior, s-au auzit nişte răcnete din curte.

— Sunt în turn!

Toate gărzile de pe zid au ridicat privirile şi au zărit-o pe Bronwyn deasupra lor. Au strigat şi s-au întors spre ea, ridicându-şi armele.

— Aruncaţi poarta în aer! a ordonat Lara, deşi era prea devreme.

— Am semnalat deja, a răspuns Athena. Închideţi-vă ochii şi acoperiţi-vă urechile!

După o clipă, lumea a explodat în jurul lor.

21. AREN

AREN ŞI-A ACOPERIT urechile şi a închis din instinct ochii, apropiindu-şi faţa de parapet.

Nu i-a fost de mare ajutor, pentru că detonarea a zdruncinat împrejurimile, lumina cumplită a substanţelor chimice aprinse i-a străpuns pleoapele, iar urechile i-au ţiuit. Fără s-o vadă, a simţit că Lara îi vine alături şi, când a deschis ochii, a găsit-o aplecată peste parapet, cu mâna întinsă spre Bronwyn, care atârna dedesubt.

— Jigodie! s-a răstit bruneta înaltă când Lara a tras-o în sus.

Ochii îi lăcrimau din cauza exploziei orbitoare.

— Nu puteai să mă previi? Lasă, nu-ţi răci gura de pomană... nu aud nimic.

Lara a târât-o după ea pe acoperişul turnului de pază. Celelalte surori coborau deja pe zid, profitând de puţinele clipe în care soldaţii aveau să fie la fel de surzi şi de orbi ca Bronwyn.

Urmându-le, Aren a văzut cum încă două surori îmbrăcate în uniforme maridriniene ies din turn. Una le-a făcut semn să-şi tragă glugile peste capete şi s-o urmeze, după care a gonit în jos pe scările interioare, pătrunzând în inima haosului. Aerul era plin de fum şi poarta fusese azvârlită spre interior de puterea exploziei. Câţiva soldaţi zăceau în genunchi, ţinându-se de urechile însângerate.

Dar femeile l-au condus pe Aren în altă direcţie. Au intrat în grajdul din colţul îndepărtat, unde caii se învârteau disperaţi în boxele lor. Câţiva erau înşeuaţi şi femeile au intrat repede în clădire şi s-au ghemuit.

Lara l-a târât pe Aren într-una dintre boxe şi l-a tras în jos.

— Nu mai e mult, a şoptit ea.

Într-adevăr, nişte strigăte au răsunat din cealaltă parte a zidului de piatră.

— Acolo! Au ieşit din curte!

Printre spaţiile dintre scânduri, Aren a văzut că soldaţii năvălesc în grajd, scot caii din primele rânduri de boxe şi, sărind în şei, ţâşnesc pe uşă, galopând pe urmele a ceea ce bănuia că sunt ţinte false menite să le distragă atenţia.

— Acum!

Lara s-a ridicat, a apucat hăţurile calului din boxă şi i le-a pus în mână. Aren s-a holbat la fiara uriaşă.

— Nu ştiu să călăresc.

— Învaţă! Şi ţine-ţi gluga peste cap!

Ferindu-se de gura plină cu dinţi a calului, Aren l-a scos din boxa lui şi i-a petrecut cu grijă hăţurile peste cap. Şi-a pus piciorul în scară şi doar încordarea disperată cu care se ţinea de şa l-a salvat de la cădere când fiara s-a smucit deodată în lături.

— Grăbeşte-te!

Lara deja urcase în şaua altui animal, cu gluga trasă pentru a-şi ascunde faţa şi părul, hainele voluminoase dând o înfăţişare corpolentă siluetei sale subţiri. Avea un arc atârnat de umăr şi o tolbă cu săgeţi plină ochi legată de şa.

— Mi-ar prinde bine nişte arme noi, a mârâit Aren.

— Tu ai grijă să nu cazi din şa.

Încruntându-se fioros, Aren şi-a trecut un picior peste spinarea calului şi abia a apucat să-l fixeze pe celălalt în scară, când Lara i-a dat animalului o palmă peste coapsă. Şi au pornit.

Caii au năvălit pe poarta fumegândă, tropăind zgomotos pe dalele pavajului, iar podoabele lor, precum şi uniformele călăreţilor, i-au convins pe soldaţii de pe ziduri că pornesc tot pe urma momelilor care ieşiseră galopând în oraş. Dar, dacă cineva s-a fi uitat cu atenţie la Aren, ar fi înţeles imediat că nu e un soldat maridrinian, pentru că sălta îngrozitor în spinarea calului şi se ţinea disperat de coama lui, cu hăţurile atâr-nându-i în faţă, complet inutile.

Răsculaţii de pe străzi au sărit din calea lor. Femeile îşi conduceau cu pricepere caii pe serpentine. Din fericire, al lui

Aren se ţinea după ei, pentru că regele ithican nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l manevreze şi nu putea decât să încerce din răsputeri să se ţină pe spinarea lui.

— Portul probabil că-i plin de soldaţi! a strigat el. Probabil că au şi ridicat lanţul. N-o să putem ieşi cu nicio corabie.

— Nu mergem în port, i-a răspuns Lara. Ai încredere că avem un plan, Aren, şi fii atent să nu cazi de pe cal.

De parcă aş mai putea vreodată să am încredere în tine! a gândit el, dar a început să plouă, punând capăt oricărei conversaţii. Pavajul a devenit alunecos, dar femeile nu au încetinit, deşi cailor le era greu să se ţină pe picioare. Al lui Aren a alunecat şi a fost cât pe ce să cadă, făcându-i inima să-i tresară în piept şi transpiraţia să-i curgă în şiroaie pe spate.

În urma lor, turnul cu tobe al palatului a emis un semnal. Femeile au ciulit urechile şi Aren s-a încruntat nemulţumit, conştient că nu înţelege codul, dar bănuind că, în esenţă, mesajul transmite că tertipul le fusese descoperit.

— La fix! a strigat Bronwyn, iar grupul a cotit pe un bulevard principal, în direcţia porţii de est, făcându-şi caii să gonească până la limita puterilor.

În zare, cerul s-a aprins deodată, lumina orbitoare a unor explozibili detonaţi lângă poartă spulberând întunericul. Câţiva dintre cai s-au poticnit şi au făcut ochii mari, speriaţi de zguduitura cumplită.

În clipa în care i-a trecut ţiuitul din urechi, Aren a auzit tropot de copite şi strigăte. Soldaţii se apropiau din toate direcţiile, grăbindu- se să le iasă în cale înainte să ajungă la poartă.

Au urmat alte bătăi de tobe şi, de data asta, Aren a recunoscut mesajul: *Poarta de est este atacată.*

Ithicanii. Ei trebuiau să fie!

— Mai repede! a strigat Lara. Trebuie să-i atragem pe toţi!

Caii au galopat în continuare, mânaţi printre clădirile aliniate de ambele părţi, transformate în nişte neguri tulburi

în ploaia dezlănţuită ca un potop orbitor. În faţă se vedeau flăcări. Poarta era parţial cuprinsă de văpăi şi lumina incendiului dezvăluia zeci de soldaţi înşiruiţi pe zid. Nenumăraţi alţi soldaţi forfoteau dedesubt, încercând să stingă focul şi să asigure apărarea porţii.

Tobele din turnul ei au repetat mesajul de dinainte.

— Ne văd! a strigat Bronwyn. Cheamă întăriri!

O săgeată a trecut pe lângă faţa lui Aren şi alta a zgâriat coapsa calului Larei, care a nechezat şuierător de durere. Alte trei proiectile s-au ciocnit de zidurile caselor, ratându-şi ţintele doar graţie întunericului şi a ploii.

— Mai avem puţin! a strigat Lara.

Tobele şi-au reluat semnalul, dar s-au oprit deodată înainte de a-l duce până la capăt. Lângă Aren, Lara şi-a smuls gluga de pe cap şi a înălţat ochii spre acoperişuri. Aren i-a urmărit privirea şi a zărit o siluetă ascunsă în umbrele de pe o clădire din faţă. Aceasta a aprins un foc de semnalizare, care i-a luminat chipul. Lia.

Prietena şi garda lui personală l-a salutat scurt când au năvălit pe lângă ea, dar apoi Lara s-a întins şi a apucat hăţurile lui Aren, trăgând de ambii cai pentru a-i opri. La fel au făcut şi celelalte surori şi fiarele au început să se învârtă agitate, prinse între soldaţii care se aliniau în faţa porţii şi cei care-i fugăreau din spate.

Lia a aruncat ceva în stradă.

Lumea s-a zdruncinat sub puterea unei noi explozii, caii au tresărit şi s-au cabrat, iar Aren abia a reuşit să se ţină în şa când o a doua explozie a erupt în intersecţia alăturată, spărgându-i timpanele şi înconjurând grupul din ambele direcţii ca să îl ascundă în fum.

Trei dintre fete şi-au îndemnat caii pe o străduţă care ducea spre nord, dar al lui Aren a luat-o în direcţia opusă, tras şi condus cu ajutorul hăţurilor de către Lara, care l-a îndrumat pe o alee diferită, înaintând în spatele lui Bronwyn, urmată de o altă soră.

Au străbătut întunericul aproape de nepătruns al străduţei şi, ieşind pe un drum lat, au pornit înapoi în direcţia din care veniseră.

Străzile erau aproape pustii, pentru că maridrinienii se adăpostiseră în locuinţele lor, convinşi că Vencia se află sub atac.

— Unde naiba mergem? a întrebat Aren mânios.

— Spre vest, a răspuns Lara, privind spre strada din spatele lor. În doar câteva minute, gărzile vor relua semnalele de tobe şi ne vom trezi cu toată garnizoana pe urmele noastre.

Apoi a blestemat.

— Cresta! Bronwyn! Vine cineva!

De îndată ce avertismentul i-a zburat de pe buze, calul Larei s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă, şi s-a reechilibrat cu dificultate. Sângele îi şiroia pe picioarele din spate, din locul în care fusese săgetat. Nu avea să mai poată ţină pentru multă vreme pasul.

— Luaţi-mă de pe partea cealaltă! i-a strigat Lara lui Bronwyn. Încerc să mai câştig timp.

A oprit calul istovit lângă clădiri şi, urcându-se în spinarea lui, s-a lăsat pe vine, cu arcul atârnându-i de umăr. Apoi a sărit.

Cu riscul de a-şi pierde echilibrul, Aren a aruncat o privire în urmă şi a văzut că Lara se legăna sub un balcon. S-a căţărat. Şi-a potrivit o săgeată în coarda arcului, cu încă două între dinţi, ţintind soldaţii care-i urmăreau. Unul dintre ei a căzut de pe cal şi altul s-a apucat cu putere de umărul în care i se înfipsese o săgeată. Ceilalţi au zărit- o pe Lara şi au arătat-o cu degetele, înălţându-şi la rândul lor armele, dar calul lui Aren a derapat când a cotit pe după colţ şi regele ithican n-a mai putut vedea nimic.

Trebuie să mă întorc. Gândul îi răcnea în minte, dar Bronwyn i-a venit alături, genunchi lângă genunchi, şi a clătinat din cap.

— Ştie ce face. Nu te opri.

Au urcat pe strada abruptă, până când răsuflările hârâite ale cailor au devenit aproape la fel de zgomotoase precum tropotele copitelor.

Poate că a murit, şi-a spus Aren. *Poate că zace însângerată pe stradă.*

— Atunci a meritat-o, a mârâit el în sinea lui.

Totuşi, în ciuda mustrării sale, a simţit o mare uşurare când o umbră a apărut pe acoperişurile clădirilor din faţă. Lara a sărit într- un balcon şi de acolo în stradă, unde s-a rostogolit, ca apoi să se ridice într-o fracţiune de secundă şi s-o ia la goană.

Bronwyn a galopat spre ea şi, în ultima clipă, Lara s-a apucat de una dintre scările şeii ei. A sărit, apoi şi-a petrecut piciorul peste spinarea calului. Bronwyn i-a prins mâna liberă şi a ajutat-o să se aşeze.

Tobele au început să bată un semnal nou, iar sunetul bubuitor le-a fugărit pe străzi.

Poarta de vest abia dacă îşi merita numele, pentru că nu era decât o fantă zăbrelită deschisă în zid, prin care se pătrundea pe o cărare îngustă, drumul ducând la o prăpastie abruptă, înălţată deasupra ţărmului. Acolo nu existau locuri de acostare; singura cale de a ajunge la vreo corabie ar fi fost să înoate până la ea. Aren putea s-o facă. Fără probleme. Dar Lara şi cele două surori ale ei…

Şi-au continuat urcuşul pe străduţele întortocheate, zorindu-şi caii rămaşi fără aer şi aproape epuizaţi. Poarta s-a ivit în faţă, o hersă de oţel îngustă, păzită de şase soldaţi bine înarmaţi.

— Nu ştim parola, a spus Cresta, cealaltă soră, venind alături de Aren, iar grupul lor a încetinit, mergând întâi la trap şi apoi la pas. Spune-le că turnurile cu tobe au fost compromise, dar că am primit rapoarte despre apariţia unor corăbii ithicane dincolo de dig. Trebuie doar să ne apropiem de ei îndeajuns cât să-i putem elimina.

— Opriţi-vă şi prezentaţi-vă! a strigat un soldat.

Aren şi-a dres glasul şi s-a străduit să-şi moduleze vocea

suficient cât să imite accentul maridrinian.

— Turnurile cu tobe sunt compromise! a strigat el, alunecând într-o parte de pe spinarea calului, cu picioarele străbătute de junghiuri.

— Parola! a strigat bărbatul, ridicându-şi arcul şi ţintind o săgeată asupra pieptului lui Aren.

— Parola a fost compromisă, nerodule! a strigat Aren, improvizând. Ithicanii au aflat-o. Cum naiba îţi închipui că au reuşit să intre şi să iasă din haremul regelui?

Soldatul s-a încruntat, dar nu şi-a coborât arma, iar camarazii lui au rămas cu mâinile pe mânerele săbiilor.

— Am primit rapoarte legate de apariţia unor corăbii ithicane dincolo de dig. Conform ultimelor veşti veridice, ştim că regele ithican se îndreaptă spre poarta de sud. Ar putea să înconjoare oraşul şi să coboare pe faleză până la apă fără să bănuiţi nimic, deştepţilor!

Bărbatul şi-a lăsat arcul în jos, dar, când Aren a făcut un pas spre el, a clătinat din cap.

— Fă-mi pe plac, prietene. Care-i parola în noaptea as... A tăcut

deodată, cu un pumnal înfipt în gât.

Lara şi surorile ei au atacat, dezlănţuind o furtună scânteietoare de oţel. După ce a luat sabia scăpată de primul bărbat, Aren a sărit la luptă şi a doborât un soldat, folosindu-i apoi arcul pentru a trage în altul, care încerca să fugă pe lângă zid.

Lupta s-a încheiat în doar câteva minute, dar din spate se apropiau în goană cai. Întăriri.

Când s-a întors, Aren a văzut că surorile deja ridicaseră pe jumătate hersa şi toţi patru s-au rostogolit pe sub vârfurile de fier parţial înălţate, lăsând o sabie înfiptă în lanţul mecanismului de ridicare, astfel încât să încetinească înaintarea celor care îi urmăreau.

Au străbătut cu atenţie poteca întunecată, până când au ajuns la o răscruce, de unde o cărare cobora spre golf şi alta urca pe versantul abrupt. Aren a auzit freamătul valurilor, iar

în aer a distins mirosul sărat al apei. De luni întregi nu mai văzuse marea. N-o mai auzise. Nu-i mai inspirase parfumul pur, ferit de duhoarea oraşului. În câteva ore avea să ajungă înapoi în Ithicana.

Dar Lara trăgea de el în direcţia opusă.

— Pe aici.

Aren a refuzat să se mişte.

— Aren, nu ne aşteaptă nicio corabie. Nicio barcă, a şuierat ea. A fost doar un tertip. Ne aşteaptă cai odihniţi într-un crâng din apropiere.

Nu voia să meargă cu ea. Nu voia nici să se apropie de ea, nu doar din cauza faptelor ei, ci şi pentru că, alături de Lara, Aren nu se putea încrede în propriile instincte.

— Unde să mergem cu ei?

— La locul de întâlnire, unde am lăsat provizii, a răspuns ea, privind cu o nelinişte evidentă în urmă, pe poteca care ducea în oraş. Trebuie să ne grăbim!

— Nu merg nicăieri cu tine, Lara. Mă întorc în Ithicana.

Pentru că putea să se întoarcă singur. Putea să călătorească de-a lungul coastei, până când va reuşi să fure un vas şi să pornească spre casă.

— Nu fi prost! a izbucnit ea, înfuriindu-se deodată. Ne pregătim de săptămâni întregi pentru evadarea asta şi tu vrei să ne iroseşti toată munca!

— N-am încredere în tine! s-a răstit el. Nici în planurile tale. Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd. Că o să te omor. Ai noroc că nu te arunc în prăpastie.

— Încearcă numai, nemernic nerecunoscător ce eşti! s-a răstit Bronwyn, dar Lara i-a făcut semn să se liniştească.

— Nu-ţi reproşez că nu ai încredere în mine, a spus ea. Dar încrede-te, mai bine, în sora ta. În bunica ta. În Jor. În toţi ithi-canii care şi-au pus toate speranţele în planul ăsta. Ai încredere în ei.

Cu inima chinuită de indecizie, Aren s-a strâmbat la ea, furios. Deşi Lara nici n-ar fi putut să-l vadă pe întuneric.

— Când am ajuns în Eranahl, *singurul* motiv pentru care

Ahnna mi-a cruţat viaţa a fost faptul că Ithicana ar fi avut şanse mai mari să te salveze cu ajutorul meu. Şi mi-a spus răspicat că, după ce vei fi eliberat şi te vei întoarce acasă, mă va ucide dacă voi mai pune vreodată piciorul în Ithicana. Te rog, măcar de data asta, dovedeşte- mi că ai o fărâmă *cât de mică* din pragmatismul ei.

Cum naiba ajunsese Lara în Eranahl? a fost primul gând care i-a fulgerat în minte lui Aren, dar l-a alungat.

— Fie!

— Urcaţi-vă, idioţilor! a exclamat Cresta, urmărind cărarea care ducea înapoi în Vencia. Aproape că au ajuns.

Scrâşnind din dinţi, Aren a început să se caţăre pe versant, căutând puncte de sprijin în întuneric doar cu ajutorul simţului tactil. Dedesubt s-a auzit un tropăit de ghete, al soldaţilor care porniseră în fugă pe urmele lor după ce îşi găsiseră camarazii ucişi. *Mai repede!*

— Se caţără după noi!

Strigătul s-a auzit de dedesubt şi, după o clipă, Aren a auzit şfichiurile unor corzi de arc şi mai multe săgeţi au ricoşat de versant.

A tresărit când una s-a înfipt în pământul stâncos aflat la doar câţiva centimetri de mâna lui şi alta i-a atins călcâiul ghetei.

Dar mai aveau puţin.

Atunci i-a răsunat un ţipăt de durere în urechi.

— Bronwyn! a exclamat Lara.

Aren a privit printre picioare şi a văzut că o siluetă alunecă pe versant, oprindu-se la vreo cinci metri sub el.

— Mergeţi! a strigat Bronwyn. Luaţi-l de aici!

— Nu te părăsesc!

Aren a auzit că Lara porneşte în jos şi a ezitat.

— Nu! a şuierat Bronwyn. Dacă vă prind sau vă omoară pe tine şi pe Aren, atunci tata a învins! Va scăpa nepedepsit pentru tot ce ne-a făcut. Pentru toate faptele la care ne-a silit. *Te rog,* Lara! Trebuie să lupţi în continuare!

Aren a simţit că Lara se opreşte sub el şi că ia o hotărâre. A intuit-o în inima sa.

Dar nu mai voia ca oamenii să moară de dragul lui.

— Urcă până în vârf şi apără-mă cu arcul! i-a spus Crestei, pornind apoi în josul versantului.

Lara a încercat să-l apuce de braţ când a trecut pe lângă ea, dar Aren i-a dat peste mână.

— Urcă naibii şi ţinteşte ca lumea!

I-au trebuit câteva secunde ca să ajungă la Bronwyn, care gâfâia din cauza durerii.

— Unde?

— În umărul drept, a răspuns ea încordată. Pleacă! Nu-i lăsa să mai tragă săgeţi norocoase.

Ignorând-o, Aren şi-a strecurat capul şi umărul pe sub braţul ei sănătos.

— Ţine-te bine!

Bronwyn s-a apucat mai strâns şi i-a înconjurat talia cu picioarele, icnind încet când şi-a mişcat umărul rănit.

Corzile unor arcuri au zvâcnit deasupra, schimbând săgeţi cu soldaţii, şi ţipetele de durere dinspre baza versantului au dovedit că Lara şi Cresta îşi nimeresc mult mai bine ţintele. Aren a ignorat toate zgomotele şi a început să se caţăre, scrâşnind din dinţi din cauza greutăţii suplimentare pe care o purta şi echilibrându-se cu dificultate, dezavantajat de puterea lui împuţinată. A simţit că sângele fierbinte al lui Bronwyn îi îmbibă hainele şi că mirosul puternic îi pătrunde în nări, dar tânăra se ţinea strâns.

O săgeată a ricoşat de stâncă, fix lângă faţa lui, şi Aren a auzit vag că unii soldaţi încep să se caţăre după ei, dar nu s-a uitat în jos. Nu sa uitat nici în sus, ca să vadă cât mai are de urcat.

— Te-am prins!

Vocea Larei. Atunci Bronwyn i-a dat drumul şi surorile ei au tras-o în sus.

Aren s-a apucat de marginea prăpastiei şi s-a urcat peste

ea, ţinând capul plecat în eventualitatea în care celor de jos le-ar mai fi rămas săgeţi.

Apoi toţi au luat-o la fugă pe terenul accidentat, cât au putut de repede, împiedicându-se de bolovani şi de tufe, printre care Lara a târât-o şi pe Bronwyn.

— Fugiţi înainte şi luaţi caii! i-a şoptit Lara Crestei. Vor ajunge în câteva minute în vârful versantului şi probabil că deja au trimis ordin călăreţilor să înconjoare oraşul pornind de la poarta de sud. Trebuie să ne mişcăm repede.

Cresta a dispărut în întuneric şi Aren le-a ajuns din urmă pe Lara şi pe Bronwyn, lăsându-şi mâna pe spatele fetei din urmă. Era năclăit de sânge.

— Rahat! a blestemat el, luând-o în braţe. Ţi-a mai rămas vreo săgeată?

— Trei, a răspuns Lara. Dar pot să-i omor şi fără ele. Numai să-mi lăsaţi un cal.

Spunând acestea, a făcut cale întoarsă.

22. LARA

LUCRURILE *NU* DECURGEAU conform planului.

Lara s-a întors într-o tăcere desăvârşită pe drumul pe care venise, ţinându-şi arcul lejer în mână şi ciulind urechile după soldaţii care-i urmăreau.

Când a auzit nişte bufnete surde de ghete, s-a mutat pe o parte a cărării şi a numărat soldaţii care au trecut în pas alergător pe lângă ea, cu săbiile în mâini. *Şase.* Şi în curând aveau să apară şi mai mulţi.

Sărind în spatele lor, a tras săgeţi în spinările a trei dintre soldaţi, apoi s-a ascuns printre umbre când ceilalţi au strigat alarmaţi şi s-au grăbit să se pună la adăpost. Scoţând un pumnal, Lara s-a furişat încet pe lângă stânci, având grijă să nu fie auzită, şi s-a oprit, ascultând atent.

Nimic.

Dar o adiere i-a atins obrazul, purtând un iz greu de transpiraţie. Cu un zâmbet pe buze, Lara s-a ghemuit până aproape de pământ şi a înaintat cu nasul în vânt, oprindu-se când a zărit o stâncă mare în spatele căreia soldaţii ar fi fost feriţi de săgeţi. A aruncat o piatră în tufişurile din depărtare şi a observat mişcările discrete cu care bărbaţii şi-au întors capetele după ea.

Aruncând încă o piatră, a făcut câţiva paşi iuţi înainte să arunce pumnalul.

În loc de ţipete, un bufnet înfundat i-a confirmat precizia aruncării şi, scoţându-şi sabia, Lara a renunţat la furişat şi a sărit la atac.

Soldaţii şi-au ridicat armele, pregătiţi s-o întâmpine, iar zăngănitul metalic a răsunat în noapte. Lara s-a năpustit asupra unuia dintre ei şi s-a ferit de loviturile celuilalt soldat, care încerca s-o înjunghie în spate, ademenindu-l tot mai aproape, până când bărbatul a năvălit spre ea. Atunci Lara a sărit în lături şi l-a lăsat să-şi înjunghie camaradul în piept, după care imediat i-a separat braţul de trup.

Soldatul a urlat şi a căzut, ţinându-se de ciotul însângerat al braţului, dar Lara i-a tăiat gâtul cu vârful sabiei, curmând întâi glasul lui şi apoi pe cel al camaradului său muribund. Şi-a recuperat pumnalul din trupul celui de-al treilea soldat şi, de îndată ce s-a ridicat, a auzit tropote de cai.

Gărzile de la poarta de sud.

Blestemând, a luat-o la fugă spre crângul în care erau ascunşi caii. Aşa cum conveniseră, îi rămăsese un cal şi Lara a sărit în şa, i-a dat pinteni şi a pornit spre soldaţii care se apropiau.

Pentru că Bronwyn era rănită şi Aren era de-a dreptul incompetent călare, trebuia să-i momească pe urmăritori departe de ei. Să le ofere răgaz să ajungă la Sarhina, care avea provizii.

Şi-a tras gluga de pe cap, apoi şi-a desprins banda din jurul părului şi l-a lăsat să i se reverse pe spate. Astfel, chiar şi pe întuneric, soldaţii aveau s-o poată identifica.

Zburdând pe drum, a aşteptat să le zărească grupul înainte de a-şi opri calul. L-a îmboldit să se învârtă în cerc, ca şi când s-ar fi rătăcit. Ca şi când ar fi intrat în panică. Apoi a lăsat hăţurile pe umărul animalului şi a năvălit înapoi pe drum, zâmbind sumbru când a văzut că soldaţii o urmăresc.

Ploaia se oprise, dar drumul era noroios, apa murdară îi împroşca armăsarul şi picioarele în timp ce-i conducea pe soldaţii tatălui ei departe de Aren şi de surorile sale, spre o aşezare mică aflată într-un golf la vest de Vencia. Calul a coborât alunecând pe cărarea înclinată spre casele de piatră împrăştiate pe versantul ţărmului, cu ferestrele luminate de lămpi. Doar câţiva oameni umblau pe străduţe. Au făcut ochii mari şi au sărit din calea Larei, lăsând-o să galopeze mai departe spre dana mică de care erau legate bărcile de pescuit.

— Aşteptaţi! a strigat ea, destul de tare încât s-o audă jumătate de sat. Vin… nu mă lăsaţi aici! Aren, nu mă lăsa!

Ajungând pe dană, a sărit de pe spinarea calului, a

dezlegat pripoanele bărcilor şi le-a împins în larg pentru a crea haos. Auzind că soldaţii se apropie, s-a lăsat sub debarcader, unde s-a scufundat aproape cu totul în apă şi s-a ţinut strâns cu degetele de pontonul incrustat cu scoici.

Valurile trăgeau de ea şi o spaimă veche şi familiară i s-a aprins în piept. Dacă i-ar fi alunecat mâinile? Dacă refluxul ar fi tras-o în larg? Dacă sub suprafaţa apei pândeau rechini?

— O vedeţi? a strigat un soldat.

A venit alergând pe dană împreună cu câţiva camarazi.

— Era calul ei!

Tot mai mulţi soldaţi au năvălit pe urma lui, călcând apăsat şi acoperind răsuflările sacadate ale Larei. S-au dus în capătul îndepărtat, iar tânăra şi-a imaginat că soldaţii privesc în largul mării întunecate, în căutarea vreunei bărci.

— Am găsit martori care susţin că striga cuiva de aici, a spus un bărbat, trecând pe deasupra ei, cu silueta neguroasă vizibilă prin golurile dintre scânduri. Că a strigat cuiva s-o aştepte. A pomenit numele ithicanului.

Ofiţerul a înjurat.

— Sunt pe apă. Aprindeţi semnalele pentru navele de patrulare.

Dacă marina nu-i prinde în curând, au să ne scape.

Chemaţi nişte pescari ca să ne ajute cu căutările.

Lara a aşteptat ca soldaţii să se întoarcă la ţărm, apoi a pornit încet pe sub dană, strecurându-şi degetele printre scânduri şi apucându-se de ele, conştientă că trebuie să se grăbească. În zori, urmăritorii aveau să ajungă repede la concluzia că Aren şi surorile ei nu trecuseră pe aici şi tatăl ei avea să intuiască şiretlicul. Trebuiau să plece până atunci.

Ajungând la ţărmul stâncos, Lara s-a târât prin apa care îi ajungea până la genunchi, tresărind de fiecare dată când un val îi trecea peste cap. Mâinile şi genunchii îi sângerau din cauza pietrelor tăioase, dar nu putea risca să se ridice în picioare în apropierea grupului de soldaţi.

Şi tot mai mulţi soseau clipă de clipă. Nu erau proşti.

Aveau să cerceteze toate bărcile de-a lungul coastei, iar pe Lara nu ar fi mirat-o dacă ar fi adus şi copoi ca să-i ajute în căutare.

Convingându-se că s-a îndepărtat suficient şi că nu o să fie văzută, Lara a urcat pe plajă şi a tresărit din cauza zgomotelor scoase de ghetele ude, care păreau să răsune până departe în noapte. Înaintând pe la marginea satului, a urcat în fugă versantul şi a luat-o spre est, păstrând o distanţă de vreo zece paşi faţă de drum, până când a ajuns la un pod care traversa un pârâu şi a auzit susurul apei. A început din nou să plouă şi, din când în când, un fulger lumina cerul. Şi-a continuat drumul urcând pe lângă pârâu, în căutarea petelor de culoare aproape insesizabile ale algelor luminoase după care trebuia să se orienteze.

Şi doar când le-a găsit şi-a îngăduit să se întrebe dacă Bronwyn scăpase cu viaţă. Dacă vreuna dintre surorile ei fusese rănită. Dacă fuseseră omorâte.

O chinuiau remuşcările. Înţeleseseră pericolul când conveniseră s-o ajute, dar totuşi ajunseseră în situaţia asta din cauza ei. Lara le salvase vieţile ca acum să le rişte din nou.

Iar Aren?

I s-a făcut rău când s-a gândit la el. Când şi-a amintit cum se uitase la ea, cu ce ură îi vorbise! Nu avusese niciun motiv să se aştepte la altceva, dar totuşi sperase.

Urmând semnele discrete ale algelor şi ştergându-le din mers, Lara a urcat dealul cu braţele şi picioarele grele ca de plumb, tot mai obosită din cauza nenumăratelor răni mici care o secau de puteri.

Ajungând la intrarea unei peşteri mici, a văzut caii priponiţi într-o parte. Şi petele de sânge de pe pietrele de sub picioarele ei, care continuau spre interior. *Să fie toţi în viaţă,* s-a rugat ea. *Să fii aici, Aren, te rog!*

— Femeie-vânător! a spus ea, răguşită, apoi a adăugat, înghiţind în sec: Sunt Lara.

Apoi a intrat în peşteră, întâmpinată imediat de o voce tăioasă şi familiară.

— Ei bine, se pare că aştrii chiar *nu* ne sunt favorabili în noaptea asta, dacă încă eşti în viaţă.

23. AREN

DUPĂ ZECE MINUTE de mers călare, au trebuit să se oprească ca so lege pe Bronwyn de armăsarul ei.

— Scoate-o! a bâiguit ea. Mă doare.

— Doar săgeata te împiedică să sângerezi până la moarte.

Dar Aren îi înţelegea durerea, pentru că nu era deloc străin de asemenea răni.

— Ţi-o scoatem imediat ce ajungem la loc sigur. Dacă Bronwyn avea să reziste până atunci.

Cresta ducea de hăţuri calul surorii ei, care stătea aplecată peste grumazul armăsarului, dar, chiar şi pe întuneric, Aren observa cum Cresta se uită iar şi iar înapoi, oprindu-se din când în când pentru a-i lua pulsul lui Bronwyn. Era cu mintea în altă parte.

— Unde mergem? a întrebat el în cele din urmă. Şi cu cine ne întâlnim?

— Mai sus, lângă râu, e o peşteră mică. Acolo o s-o găsim pe sora noastră, Sarhina, de la care tu şi Lara o să luaţi proviziile care vă trebuie pentru călătorie.

— Până unde trebuie să călătorim mai exact?

Ura faptul că nu cunoaşte planul. Că trebuia să urmeze indicaţiile lor, după ce toată viaţa fusese un conducător.

— O să-ţi explice Lara când ne revedem.

— Poate că n-o să ne revedem. Poate că a murit. Cresta a râs încet.

— Sunt atât de recunoscătoare că nu trebuie să merg cu voi. Nu există nimic mai cumplit decât să fii a cincea roată la căruţă pe lângă doi iubiţi certaţi.

— Nu mai e *iubita* mea, a răspuns Aren printre dinţi.

Singurul ei răspuns a fost un pufnet amuzat, ca şi cum

conflictul dintre el şi Lara ar fi fost o simplă neînţelegere cu privire la decorul unei încăperi.

— Cum spui tu, Majestate. Dar să nu-ţi închipui că ai să scapi atât de uşor. Lara n-o să se lase ucisă de soldaţii tatei. Femeia aia e imposibil de omorât – de aceea îi spunem *Gândăcel* – şi chiar şi numai faptul că încă nu ne-a prins nimeni dovedeşte că toate merg precis după planul ei.

În clipa aceea, Bronwyn a gemut, iar Aren i-a dat pinteni calului şi a tras cu stângăcie de hăţuri până când s-a apropiat de ea, împroşcându-şi pantalonii cu apa din râu. S-a aplecat spre ea, apoi şi-a apăsat degetele pe gâtul ei şi a descoperit că are pulsul slab şi pielea rece.

— Trebuie să ne grăbim.

Din pricina întunericului, caii puteau înainta numai lent în sus pe râu, ca să nu alunece pe pietre. La pas, Aren ar fi mers de două ori mai repede, dar nu şi dacă ar fi cărat-o pe Bronwyn. Era epuizat, trupul lui nu mai era obişnuit cu eforturi atât de intense, iar realitatea îl supăra îngrozitor. Îl supăra faptul că se simte slab, după ce toată viaţa lui fusese puternic.

A zărit lumina familiară a algelor înaintea Crestei şi, la vederea lor, a simţit o încordare în piept. Erau o fărâmă din Ithicana, o dovadă a faptului că poporul lui e implicat în această etapă a planului.

Cresta a descălecat repede şi a priponit caii, în timp ce Aren a dezlegat-o pe Bronwyn. Coborând-o uşor din şa, a purtat-o spre peşteră.

— Femeie-vânător! a strigat Cresta şi, după o clipă, s-a ivit o femeie însărcinată, cu părul negru şi lung, cu o sabie într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă.

— Bronwyn a fost nimerită de o săgeată.

— La naiba!

Femeia însărcinată, care Aren bănuia că e Sarhina, şi-a pus deoparte armele şi s-a apropiat cu paşi mari de ei. Apoi a încremenit.

— Unde-i Lara?

— Îi îndrumă departe pe urmăritori, a răspuns Cresta. Vine şi ea în curând.

— Intraţi!

Aren a intrat în peşteră cu Bronwyn şi s-a oprit deodată la vederea unui chip cunoscut.

— Nana?

Stătea în picioare, ţinând şi ea arme, dar, când l-a văzut, maceta i-a căzut din mână, zdrăngănind pe podeaua peşterii. O veşnicie parcă n-a spus nimic, apoi a şoptit:

— Eşti în viaţă. Eşti aici. Slavă Domnului Atotmilostiv... Şi lacrimile i-au şiroit pe obraji.

În toată viaţa lui, Aren nu-şi văzuse niciodată bunica plângând. Nici măcar când tatăl lui, propriul ei fiu, se pierduse pe mare.

Apoi Nana a văzut-o pe Bronwyn şi, ştergându-şi lacrimile, şi-a venit imediat în fire.

— Adu-o aici!

— O săgeată i-a străpuns umărul, a spus el, întinzând-o pe tânără pe jos. A pierdut mult sânge.

Nana doar a mormăit şi, scoţând un pumnal, i-a tăiat hainele lui Bronwyn.

— Of, Bronwyn...

Femeia însărcinată l-a înghiontit pe Aren până când i-a făcut loc şi, aşezându-se încet, a luat-o de mână pe sora ei.

— De ce te răneşti mereu doar tu?

Săgeata îi trecuse cu totul prin umăr şi vârful îi lucea însângerat în lumina focului. Cresta apăruse de cealaltă parte a ei şi o privea îngrijorată, cu chipul palid.

— O să-şi revină? Nana n-a răspuns.

— Aren, rupe vârful ăsta şi stai de veghe afară. Du-te şi tu cu el, a adăugat ea, aruncându-i o privire înnegurată Sarhinei.

— Să se ducă Cresta.

— Cresta rămâne aici, i-a întors-o Nana. Am nevoie de o asistentă şi, spre deosebire de tine, ea ştie să-mi urmeze

indicaţiile.

Hotărât să ignore înfruntarea dintre ele, Aren s-a aplecat şi a rupt vârful săgeţii, făcând-o pe Bronwyn să geamă, dar nimic mai mult. După ce l-a aruncat în lături, s-a ridicat şi exact atunci o voce răguşită a strigat de afară:

— Femeie-vânător! Apoi:

— Sunt Lara.

Aren a fost copleşit de uşurare când soţia lui rătăcitoare a intrat în peşteră. Gâfâielile sacadate îi înălţau şi îi coborau umerii, era udă leoarcă, cu părul de culoarea mierii atârnat lins şi încâlcit peste umeri. Avea o vânătaie viorie pe un obraz, pantalonii i se rupseseră la genunchi şi pielea de dedesubt era însângerată. Şi totuşi, când Lara şi-a ridicat ochii la el, lui Aren i s-a oprit inima.

Vocea Nanei l-a readus în prezent.

— Ei bine, se pare că aştrii chiar *nu* ne sunt favorabili în noaptea asta, dacă încă eşti în viaţă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Privirea Larei a zburat la Bronwyn şi, la vederea surorii ei, a strâns din buze.

— E... ?

— E în viaţă, dar la limită. Spală-te pe mâini şi vino să mă ajuţi. De data asta, s-ar putea să fii şi tu bună de ceva.

Fără niciun cuvânt, Lara a trecut pe lângă el şi Aren s-a repezit dea dreptul spre ieşirea din peşteră. Îşi simţea pieptul prea încordat, nu-i ajungea suficient aer în plămâni şi abia când a ajuns sub cerul înnorat, iar ploaia caldă i-a spălat transpiraţia de pe faţa înălţată spre boltă, i s-au relaxat muşchii îndeajuns încât să inspire adânc.

Cresta a trecut pe lângă el.

— Mă duc în cercetare.

Silenţioasă ca orice ithicană, a dispărut asemenea unei stafii în noapte, printre copaci.

Un scâncet de durere s-a auzit din peşteră, un semn că lui Bronwyn îi fusese scoasă săgeata din umăr, însă Aren s-a

îndepărtat şi a coborât colina, pentru că nu voia să asculte. Nu voia să simtă nimic.

— Deci tu eşti regele Ithicanei.

Aren a tresărit, surprins. S-a întors şi a dat cu ochii de Sarhina, care apăruse lângă el cu părul negru udat de ploaie. Deşi părea să fie în ultimele săptămâni de sarcină, se mişcase la fel de silenţios precum Cresta. Douăsprezece. Silas făurise douăsprezece astfel de arme. Şi Aren bănuia că abia acum înţelege bărbatul acela cât de periculoase sunt.

— Am fost.

Sarhina a oftat exasperată.

— Te rog, n-o face pe îmbufnatul! Sora mea stă să moară în peşteră şi nu-mi arde de tânguieli inutile.

— Inutile?

Vocea îi era plină de venin, dar nu s-a sinchisit să şi-o tempereze.

— Ithicana încă n-a fost cucerită. Eranahlul a rezistat tuturor atacurilor şi, din câte înţeleg, majoritatea civililor voştri au reuşit să se refugieze pe insulă înainte de sosirea soldaţilor tatei.

Aren ştia asta. Ştia că cei mai mulţi dintre ei sosiseră acolo doar cu hainele de pe ei şi că doar soldaţii de carieră ai Ithicanei rămăseseră pe celelalte insule pentru a se împotrivi forţelor maridriniene. Luni întregi trăise în sălbăticie împreună cu cei rămaşi din garnizoana de pe Insula Midwatch, dormind pe pământ şi mâncând doar ce reuşeau să vâneze sau să culeagă din junglă, luptându-se totodată cu soldaţii care trăiau în casele lor şi mâncau regeşte din proviziile transportate prin pod.

— Şi ce-ţi închipui că mănâncă civilii ăia acum? Sarhina l-a privit netulburată în ochi.

— Trăiesc din raţii, evident. Motiv pentru care trebuie să acţionăm repede. Sora ta îndeplineşte prima parte a planului Larei şi, acum că eşti liber, putem începe şi a doua parte. Jur că îţi vei recăpăta tronul. Tatăl meu a supărat pe cine nu

trebuie când ţi-a supărat soţia.

— Nu-i spune aşa.

— De ce nu? E adevărul.

— Pentru că e o mincinoasă şi o trădătoare căreia merită să i se taie gâtul, de aia!

Deodată, Aren s-a trezit întins pe spate, cu lama unui pumnal apăsându-i jugulara.

— Dă-mi voie să mă fac înţeleasă, Majestate, a şuierat Sarhina, iar în întuneric nu i s-a mai văzut decât albul dinţilor. N-o să mai vorbeşti niciodată aşa despre sora mea, altfel o să te trezeşti chiar tu cu gâtul tăiat. Ai înţeles?

Aren a privit-o cu mânie, fără să răspundă. Lama pumnalului l-a apăsat mai tare şi un strop de sânge i-a alunecat pe gât.

— Nu însemni nimic pentru mine. Eşti un nimic. Eu şi surorile mele am acceptat să te ajutăm doar pentru că te iubeşte *Lara,* iar noi o iubim pe ea. Ca să nu mai spun că-i datorăm vieţile noastre.

Şi-a relaxat uşor mâna pe pumnal şi Aren s-a întrebat cum s-o arunce de pe el fără să-i rănească copilul.

— N-ai idee câte a îndurat, a continuat ea. Câte am îndurat toate la cheremul tatei şi al lui Serin şi al tuturor celorlalţi. *Cincisprezece* ani nenorociţi în care ne-au spălat pe creier, ca să ne convingă că poporul nostru moare de foame din cauza Ithicanei. Ne-au bătut şi ne-au flămânzit şi ne-au transformat în ucigaşe şi în tot timpul ăsta ne-au şoptit că fac totul pentru a salva Maridrina de *tine.* Că trebuie să suferim din cauza *ta.* Că eşti un demon odios, căruia nu-i pasă de suferinţa pe care le-o provoacă unor oameni nevinovaţi doar pentru a-şi satisface lăcomia!

Vorbea cu furie şi Aren şi-a spus că ar fi fost nesăbuit s-o provoace. Dar nu şi-a putut stăpâni izbucnirea:

— Lara a văzut adevărul după doar câteva zile petrecute în Ithicana. Realitatea i-a apărut clar înaintea ochilor iar şi iar, însă tot a ales să creadă minciunile tatălui vostru şi să mă trădeze!

— A ales?

Cuvintele i-au şuierat Sarhinei printre dinţi.

— Cum poţi să fii atât de prost încât să nu pricepi că minciunile lui au fost ca o otravă? De pe urma căreia n-o să ne vindecăm *niciodată* cu adevărat. Şi eu ştiu adevărul. L-am văzut cu ochii mei, însă adesea mă trezesc noaptea în delir şi-mi redescopăr ura faţă de Ithicana, ca şi când n-aş fi scăpat nicio clipă de ea.

La fel de subit cum îl atacase, Sarhina a ţâşnit în picioare, apoi şi-a masat spatele chiar deasupra şoldurilor. Privind-o cu prudenţă, Aren s-a ridicat şi şi-a atins gâtul unde îl ustura pielea.

— Lara a făcut o greşeală, a spus ea obosită. Dacă ar fi avut mai multă încredere în tine şi ţi-ar fi spus întregul adevăr, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. Dar înţelege, te rog, că până şi încrederea pe care i-ai câştigat-o e de-a dreptul miraculoasă. Şi ea e victima intrigilor tatei, ca tine, ca Ithicana. Dar, spre deosebire de tine, ea refuză să-i cedeze victoria. Lara a rămas regina Ithicanei, chiar dacă tu ai renunţat să fii regele ei.

Fără niciun alt cuvânt, Sarhina s-a întors în peşteră, lăsându-l în ploaie. După câteva minute, Lara a apărut la intrare şi s-a oprit. Apoi a venit la el.

— Cum se simte Bronwyn?

— Am oprit sângerarea, dar e foarte slăbită. Abia mâine o să putem şti sigur dacă o să-şi revină şi, chiar şi atunci, rămâne riscul ca rana să se infecteze.

Şi-a apăsat degetele pe tâmple, trădându-şi epuizarea şi efortul cu care îi îndepărtase pe urmăritorii lor, iar Aren şi-a stăpânit imboldul de a-i masa ceafa acolo unde ştia că Larei i se încordează mereu muşchii.

— Va supravieţui, a spus el. E o luptătoare. Lara şi-a luat mâinile de pe faţă şi s-a uitat la el.

— Mă mir că-ţi pasă de ea.

Bineînţeles că-mi pasă... Nu sunt ca tine! i-a venit lui să

exclame, dar s-a mulţumit să răspundă:

— Nu sunt în conflict cu surorile tale.

— Nici cu cea care a fost cât pe ce să-ţi taie gâtul?

Şi-a întins o mână spre gâtul lui, dar Aren i-a îndepărtat-o cu o lovitură puternică.

— Nu mă atinge!

Strângându-şi braţele pe lângă trup, Lara a făcut un pas în spate.

— Sarhina spune că ai târât-o şi pe Ahnna în planul ăsta al tău, a spus el. Unde e? Ce face? Şi unde mai exact îţi închipui că o să merg cu tine?

— Ahnna e în drum spre Harendell, a răspuns ea. S-a dus să-şi îndeplinească angajamentul luat prin Tratatul de Cincisprezece Ani şi să ceară ajutorul Harendellului pentru readucerea Insulei Northwatch sub stăpânirea noastră. Şi-a întors capul într-o parte.

— Adică sub stăpânirea *ta.* Lui Aren i-au îngheţat mâinile.

— Le-ai trimis-o pe sora mea de dragul unui tratat care nu mai există? Nu are nicio putere acolo. Niciun aliat. Pot să facă ce vor cu ea.

Aren i-a întors spatele, căutând disperat o cale să o oprească pe Ahnna înainte să fie prea târziu.

— S-ar fi purtat bine cu ea doar ca să obţină termeni comerciali favorabili pe pod. Pe un pod pe care Ithicana nu-l mai stăpâneşte! În ochii lor, Ahnna n-are nicio valoare.

Nici Ithicana nu mai avea vreo valoare. Dacă Harendellul şi-ar fi propus să cucerească Insula Northwatch de la Maridrina, probabil că ar fi reuşit. Dar n-ar fi avut niciun motiv să nu o păstreze sub conducere proprie.

— E un plan prostesc.

Lara a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Nu sunt de acord. După ce ne-am despărţit, am petrecut luni întregi în Harendell. Regatul ni se va alătura fără ezitare, dar doar dacă vei îndeplini la rândul tău promisiunea la care ne-am angajat.

— Şi anume?

— Una e ca Harendellul să cucerească Insula Northwatch. Ar fi cu totul altceva să traverseze Mările Furtunoase ca să cucerească Insula Southwatch de sub nasul Maridrinei. Trebuie să găsim încă un aliat.

Lui Aren i s-a strâns inima pentru că a *înţeles* ce are de gând să facă Lara. Şi totodată a înţeles că e o nebunie să viseze la o asemenea realizare.

— Motiv pentru care, a continuat Lara, noi doi vom porni spre sud ca să îndreptăm relaţia dintre Ithicana şi împărăteasa Valcottei.

24. LARA

VENISERĂ ZORII ŞI cerul, care se înseninase în timpul nopţii, era scăldat de luminile strălucitoare rozalii, portocalii şi aurii ale răsăritului, dar Lara nu putea admira frumuseţea priveliştii. Stătea afară, lângă intrarea în peşteră, ciugulind dintr-un colţ de pâine, deşi nu avea poftă de mâncare. Nu dormise mai deloc.

Cum săfi dormit, când Bronwyn era în pragul morţii din cauza unei răni suferite pentru că Lara o implicase în dezastrul ăsta? De fiecare dată când adormise, Lara se trezise agitată, convinsă că sora ei nu mai respiră. Convinsă că o pierduse. Că o omorâse, la fel de sigur cum o omorâse pe Marylyn.

Şi Aren doar îi îngreuna situaţia. După ce-i explicase planul, el făcuse tot posibilul să se ţină cât mai departe de ea în peştera mică şi refuzase să-i întâlnească privirea, preferând să se uite ore în şir în inima focului plăpând.

Încă din noaptea în care fusese exilată din Ithicana, remuşcările îi erau tovarăşe nedespărţite, dar acum reînviau cu îndârjire, provocându-i dureri în stomac. Făcuse atât de mult rău! Chiar dacă i-ar fi reuşit planul, chiar dacă Ithicana ar fi încheiat alianţe şi ar fi recucerit podul, un asemenea rău n-ar fi putut fi îndreptat.

— Eşti gata?

Sarhina i-a venit alături şi i-a dat o cană de tablă plină cu un lichid fierbinte.

— Mă urăşte.

Fără să vrea, o lacrimă arzătoare i-a curs pe obraz, însă Lara s-a grăbit să şi-o şteargă cu furie.

— Credeam...

A tăcut deodată, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce credeam.

— Că o să te ierte pentru că i-ai salvat fundul ăla nerecunoscător, deşi destul de perfect?

Lara a scos un sunet pe jumătate hohot de râs, pe jumătate suspin.

Aruncând o privire în urmă, spre peşteră, Sarhina a luat-o de braţ şi a condus-o în vale.

Se luminase îndeajuns pentru ca Lara să vadă chipul surorii ei, să-i vadă umbrele de sub ochi şi buzele încordate. Era sleită de efort şi griji, care nu-i făceau deloc bine copilului.

— S-ar putea să nu te ierte niciodată, ştii asta, nu? Şi n-ai cum să-i influenţezi decizia.

Lara a încuviinţat din cap, iar gâtul i-a trosnit din cauza muşchilor încordaţi.

— Ştiu.

— Faptul ăsta schimbă ceva? a întrebat Sarhina. Vrei să renunţi la toate astea? Pentru că ai putea. Am putea să le lăsăm cai şi provizii cotoroanţei ăleia şi Majestăţii Sale şi să plecăm toate patru, să-i lăsăm să facă cum îi taie capul.

— Nu.

Lara nu putea să dea înapoi. Mai curând ar fi murit decât să dea înapoi, indiferent de ce simţea Aren faţă de ea, deoarece eliberarea Ithicanei de sub tirania tatălui ei era ceva ce trebuie să facă pentru a se ierta pe sine.

— Chiar dacă el m-ar ierta, ceilalţi ithicani n-o să mă ierte niciodată. Şi nu vreau să-l oblig să aleagă între noi. O să duc misiunea la capăt, apoi o să plec şi...

Şi apoi?

Planurile ei vizau doar eliberarea lui Aren şi apoi a Ithicanei, aşa că nu-şi îngăduise să-şi imagineze ce va face după atingerea acestor ţeluri. Să se gândească la clipa în care va trebui să se despartă de Aren şi să nu mai privească înapoi.

— Cred că o să-l vânez pe tata. Sarhina a oftat.

— Sau ai putea să renunţi la toate astea şi să vii cu mine. Să-ţi faci un rost într-un loc ferit de jocuri politice şi de violenţă. Să-ţi vezi mai departe de viaţă alături de cineva care să te pună pe primul loc.

Larei i s-a strâns inima şi, simţindu-se copleşită deodată de durere, şi-a ferit privirea.

— Nu suport să mă gândesc la asta.

Şi, oricât de ilogic ar părea, *nu* voia să ducă viaţa descrisă de Sarhina. Ea *nu* era aşa.

— E dureros acum, pentru că suferinţa e recentă. O să-ţi treacă în timp.

Sarhina a tras-o spre ea şi i-a sărutat fruntea.

— Fă ce trebuie ca să scapi cu bine din povestea asta şi apoi întoarce-te la noi. Îmi promiţi?

Până să poată răspunde, Lara a auzit paşi grei şi, luându-şi ochii de la sora ei, s-a întors şi l-a văzut pe Aren la intrarea în peşteră, cu braţele încrucişate peste piept şi cu buzele strânse într-o linie subţire.

Abia acum îl vedea în lumina zilei şi s-a trezit privind îndelung la trupul lui înalt, la umerii laţi şi drepţi, la fruntea înălţată. Avea părul mai lung decât îl purta în Ithicana, uşor ondulat şi puţin asemănător cu al Ahnnei, iar barba nerasă îi întuneca obrajii.

— Bronwyn s-a trezit şi întreabă de tine, a spus el pe un ton grav, indescifrabil.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

A încercat să-i întâlnească privirea, dar el şi-a ferit-o şi a spus:

— Mă duc să încarc caii. Sarhina a pufnit.

— De parcă ai şti cum se face. Te ajut eu.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Bronwyn şi Cresta, a bâiguit Lara.

Intrând în peşteră, a inspirat scurt când a văzut-o pe Bronwyn în şezut, rezemată de Cresta, apoi pe Nana, care-i dădea să mănânce supă cu lingura.

— Mă bucur că te-ai trezit.

— Fără tragere de inimă, a răspuns sora ei, zâmbind. Dar n-aş fi acceptat să mă laşi iar leşinată lângă un foc.

Nana a pufnit şi, după ce a scuipat într-un colţ, le-a lăsat

singure.

— Dumnezeule, ce femeie arţăgoasă! a mormăit Bronwyn, strâmbându-şi chipul încă palid. Cum ai suportat-o un an întreg?

— Am evitat-o pe cât posibil, a spus Lara rânjind. A trebuit să plec pe furiş într-o noapte, aşa că i-am strecurat un laxativ. Am putut să umblu liberă ore în şir, cât a stat în latrină.

Ambele surori au izbucnit în râs, iar Bronwyn s-a apucat de umăr.

— Gata! Opreşte-te! Mă doare!

Lana s-a aplecat ca să-şi atingă fruntea de a surorii ei.

— Să te faci bine! Nu accept altceva.

— Ai devenit foarte autoritară, Majestate, a spus Bronwyn, sprijinindu-se apoi de ea.

Şi Cresta şi-a apropiat capul de ale lor. Apoi încă două braţe au apărut de jur-împrejur şi burta umflată a Sarhinei s-a strecurat între ele, ca să se poată îmbrăţişa toate patru. Preţ de

câteva clipe, Lara şi-a îngăduit să respire în voie.

— Urmaţi planul, le-a zis. Întoarceţi-vă în munţi şi feriţi-vă de probleme.

Era uşor de spus, dar ştia că surorile ei încă sunt în pericol de moarte. Cele rămase în Vencia aveau să aştepte în oraş şi să se ascundă până la sfârşitul sezonului furtunilor, ca apoi să se despartă şi să pornească pe corăbii spre nord şi sud, pe când Sarhina, Bronwyn şi Cresta urmau să se întâlnească cu o caravană de negustori de-ale compatrioţilor lui Ensel, care aveau să le ascundă şi să le ducă înapoi în Renhallow – înainte de naşterea copilului Sarhinei, spera Lara.

— Plecăm îndată. Sarhina s-a ridicat.

— Căruţa are un compartiment ascuns; acolo o să le ascundem pe Bronwyn şi pe Cresta, în caz că întâlnim vreo patrulă. Nimeni n-o să bănuiască o bătrână şi o tânără însărcinată. Şi nicio patrulă n-o să caute marfă de

contrabandă într-o căruţă plină cu bălegar uscat.

— Te-ai gândit la toate.

— Încearcă să mai faci şi tu aşa, i-a răspuns sora ei, zâmbindu-i Larei şi împingând-o uşor spre ieşirea din peşteră.

Afară, Aren aştepta lângă cai şi purta o discuţie aprinsă cu Nana, dar şi-au întrerupt conversaţia când au zărit-o pe Lara, care s-a dus direct la calul ei, i-a legat mai bine centura şi a verificat ca sacii să fie legaţi bine de şa înainte să încalece. Şi-a îndepărtat privirea când Aren s-a urcat cu stângăcie pe armăsarul lui, deşi o parte meschină a ei s-a bucurat văzând că şi el e incompetent la ceva. Mai ales după cât râsese de ea pentru că i se făcea rău pe mare.

— Dacă băiatul ăsta păţeşte ceva..., a început să spună Nana, dar Lara se săturase de ameninţările ei.

— Da, da, ştiu! Mă vânezi şi mă dai de mâncare la rechini. Îmi amintesc.

A plescăit brusc din limbă, ca să-şi pună calul în mişcare, şi a pornit în vale, spre râu. După o clipă, a auzit în urmă tropotele calului lui Aren.

A aşteptat să traverseze râul şi să pornească spre sud-est, spre munţii joşi, apoi i-a venit alături.

— Probabil că au tras deja concluzia că i-am păcălit azi-noapte şi că n-am fugit pe mare. Dar probabil că asta se aşteaptă să facem şi bănuiesc că vor trimite patrule numeroase de-a lungul coastei. De aceea vom ocoli Deşertul Roşu până când vom ajunge pe teritoriul valcottan, apoi ne vom întoarce la drumul mare şi vom continua direct spre Pyrinat.

În capitala Valcottei aveau cele mai mari şanse s-o găsească pe împărătească.

Aren a rămas cu privirea la cărarea din faţa lor şi strângea atât de tare hăţurile, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Dacă Keris a eliberat-o pe Zarrah, atunci n-are rost să facem nimic din toate astea. Şi-a dat cuvântul că va trimite

provizii în Eranahl.

— Promisiunea ne câştigă timp, dar nu rezolvă problema. Şi nu putem şti dacă într-adevăr a scăpat, având în vedere că fratele meu vitreg e implicat în povestea asta. Eşti prea încrezător, Aren.

— Fratele tău şi atât.

Lara a deschis gura, dar a închis-o la loc. După o clipă, a întrebat:

— Poftim?

— Aveţi aceeaşi mamă. În orice caz, el aşa a spus.

Poate că aşa era. Lara plecase de la palat la cinci ani şi, cu toate că nu-l uitase pe Keris, amintirile erau vagi şi imprecise.

— Şi află că n-am încredere în Keris... câtuşi de puţin, a spus Aren. Dar sunt pe deplin convins că o să facă tot ce-i stă în putere ca să-şi salveze viaţa şi pentru asta trebuie să preia coroana de la tatăl tău. Şi pentru asta trebuie ca Eranahlul să reziste.

Lara l-a ascultat în tăcere cât i-a explicat planul lui Keris, care, după părerea ei, era prea complicat. Dar, în loc să se gândească la intrigile *fratelui* său, prima întrebare care i-a ieşit de pe buze a fost:

— Mama mea... e în viaţă?

Aren a tăcut preţ de câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Nu.

Pe Lara a săgetat-o o durere cumplită, pe care anii lungi de când o văzuse ultima dată nu au reuşit deloc s-o domolească.

— Ştii cum a murit?

— E mai bine să nu ştii.

Aren i-a dat pinteni calului său şi i-a luat-o înainte pe cărare.

O scânteie de furie i-a înfierbântat sângele şi Lara l-a întrecut la galop, întorcându-şi calul val-vârtej şi tăindu-i calea.

— Nu fi meschin, Aren! Ar fi o josnicie să-mi ascunzi

adevărul doar ca să mă enervezi.

— Eşti cam încrezută dacă presupui că-mi pasă de tine suficient cât să-mi fi pus în gând să te enervez.

Când a rostit cuvintele, Aren şi-a ferit privirea, iar Lara a mijit ochii, înţelegând că vrea să-i distragă atenţia de la subiectul discuţiei. Expirând încet, a spus:

— Te rog, spune-mi adevărul. S-a lăsat tăcerea.

— Ştiu doar ce mi-a spus Keris. Aren s-a uitat în ochii ei.

— A spus că mama ta a încercat să fugă din palat ca să te aducă înapoi şi că tatăl tău a sugrumat-o drept pedeapsă. Şi ca să le avertizeze şi pe celelalte soţii să nu i se împotrivească. Îmi pare rău, a adăugat după o clipă de ezitare.

Lara nu putea să respire. Lumea din jur se înceţoşa şi redevenea clară, iar ea s-a aplecat, cu degetele încleştate în jurul hăţurilor.

— Îl urăsc! a şuierat printre dinţi.

— Şi Keris îl urăşte. De asta măcar poţi să fii convinsă.

Aren şi-a lovit uşor calul în coaste şi a pornit înainte, săltând ca un sac uriaş de cartofi, însă a forţat-o să-l urmeze.

Viteza cu care înaintau şi necesitatea de a rămâne vigilentă au reuşit să-i distragă atenţia Larei de la durerea grea şi apăsătoare din piept, în timp ce călăreau pe drumul şerpuitor dintre dealurile şi munţii de la marginea Deşertului Roşu. Din când în când, au întâlnit în cale câte un fermier sau câte un păstor, dar oamenii îi ignorau, pentru că amândoi erau îmbrăcaţi ca negustorii maridrinieni şi Lara îşi ţinea ascunse toate armele.

La amiază s-au oprit lângă un pârâu ca să mănânce şi să-şi adape caii, dar Aren a tăcut în continuare. Aşa că Lara a tresărit când el a spus:

— Cum ai reuşit?

— Ce să reuşesc? a întrebat ea, deşi ştia la ce se referă. Ar fi vrut să evite discuţia asta.

— Cum şi *când* ai scris planul tău de infiltrare a Ithicanei pe scrisoarea pe care i-am trimis-o tatălui tău? Am scris-o chiar înainte ca noi să...

A tăcut deodată şi, întorcându-se, şi-a făcut de lucru cu şaua calului său.

— Lasă, nu contează! Nu vreau să ştiu.

— Aren...

— Nu vreau să ştiu. A încălecat greoi.

— Să mergem.

Cu inima strânsă, Lara şi-a umplut burduful în apa pârâului şi, urcând în şa, a pornit după el.

— Mi-am scris planul în noaptea în care ai fost săgetat în umăr de acei atacatori.

De îndată ce a spus asta, şi-a amintit cum Aren stătuse în genunchi pe cărarea noroioasă, sângerând abundent, şi cum încercase să-i explice visul lui cu privire la o Ithicana diferită, netulburată de violenţă şi de războaie neîntrerupte.

— Am copiat mesajul pe toate foile tale, ştiind că, în cele din urmă, aveai să-i scrii ceva tatei.

— Nu vreau să aud!

I-a dat pinteni calului său, dar în acelaşi timp l-a tras de hăţuri şi animalul iritat n-a făcut decât să pufnească şi să lovească din copite, stând pe loc.

— Mişcă-te, creatură netrebnică!

— În prima noapte petrecută împreună, înainte să vin la tine în curtea interioară, am fost în camera ta şi am distrus hârtiile. Eu sunt vinovată pentru cerneala aia vărsată, pentru care ai dat vina pe pisică. Şi am numărat toate colile. Scrisoarea pe care ai început-o şi celelalte... toate erau acolo. Nu ştiu cum de mi-a scăpat una, dar te rog să mă crezi: când am venit la tine, credeam că îmi pusesem capăt planurilor.

Renunţând la cal, Aren a descălecat şi a pornit pe cărare cu paşi mari.

— Nu contează, Lara! Tot s-a întâmplat!

Cum să nu conteze? Cum să nu conteze pentru el faptul că ea încercase să pună capăt planurilor ei? Cum să nu conteze că îi întorsese spatele tatălui său şi dăduse uitării antrenamentul de-o viaţă? Cum să nu conteze faptul că invazia îi provocase un şoc la fel de mare ca lui?

Apucând hăţurile calului său, a galopat uşor după el.

— Aren, ascultă-mă! Îmi dau seama că e vina mea, dar, te rog, înţelege că n-am vrut să se întâmple nimic din toate astea!

Aren s-a întors val-vârtej şi, băgând mâna în buzunarul interior al hainei, a scos o coală de hârtie mototolită şi uzată după împăturiri şi despăturiri nesfârşite, pe care Lara a recunoscut-o drept scrisoarea blestemată.

— Am citit-o în fiecare zi de când mi-a pus-o sora ta sub nas. În *fiecare zi,* îţi citesc planul şi îmi amintesc că m-ai manipulat. Că toate momentele petrecute împreună au făcut parte din strategia cu care m-ai ademenit şi m-ai înduplecat să-ţi acord încredere. Ca să aduni informaţiile necesare pentru a distruge toate lucrurile la care ţin.

Oricât de prostesc ar fi fost, ăsta era motivul pentru care Lara nu-i spusese că-şi scrisese planul: ştia că avea să reacţioneze aşa.

— Dar asta nu-i partea cea mai gravă! a strigat el. Tu aveai motive bune ca să faci tot ce ai făcut. Eu ce scuză am? Toate informaţiile detaliate pe care le-ai adunat, toate şansele pe care le-ai avut ca să spionezi... astea au fost greşelile mele. Eu am greşit când te-am adus în Ithicana. Eu am greşit pentru că am avut încredere în tine. Eu am greşit pentru că te-am iubit.

Ridicând o piatră de pe jos, a azvârlit-o într-un copac.

— Ithicana a fost înfrântă din cauza mea şi, dacă-ţi închipui că are să renască sub conducerea mea, te înşeli amarnic.

În clipa aceea, Lara a înţeles ce-i stârnea furia din ochi. Nu ea. Nu ceea ce făcuse ea. De fapt, Aren se învinuia pe sine.

Şi ce putea să-i zică? I se părea inutil şi prostesc să-i spună

că nu trebuie să se învinovăţească pentru că acceptase căsătoria lor cu bună-credinţă. Şi-a deschis gura şi a închis-o la loc, respingând toate cuvintele care-i apăreau pe buze.

— Aren...

A tăcut deodată, auzind tropot de copite. S-a întors în şa şi a privit în urmă, pe drumul pe care veniseră, dar i-a fost imposibil să vadă ceva printre copaci.

— Vine cineva.

— Mai mulţi oameni.

Aren a venit lângă calul ei, ascultând atent, cu capul aplecat.

— Auzi?

Lara a distins lătrăturile stinse ale unor câini.

— Ne-au luat urma. Trebuie să mergem repede. Acum!

Timp de două zile au înaintat şerpuind printre coline şi văi, străduindu-se să scape de urmăritorii care nu păreau să obosească niciodată, aflaţi mereu la doar câţiva paşi depărtare, oricâte şiretlicuri ar fi încercat Lara. Când au dat de sate mici şi ferme, a furat cai odihniţi pentru ei, lăsându-şi caii epuizaţi drept plată, dar cei noi nu se puteau compara cu armăsarii soldaţilor tatălui ei şi, oră de oră, tropotele şi lătrăturile câinilor se auzeau tot mai aproape.

— Şi-au dat seama unde vrem să ajungem, i-a spus Aren, foindu-se în şa în timp ce caii beau dintr-un pârâu mic.

— Ştiu.

Lara şi-a astupat burduful şi i l-a înmânat, umplându-l apoi şi pe celălalt.

— Mă aşteptam ca Serin să-mi ghicească planul, dar nu atât de repede.

Nu putea decât să spere că Serin elucidase misterul pentru că o cunoştea bine, şi nu pentru că o capturase pe vreuna dintre surorile ei.

— Tatăl tău probabil că a trimis soldaţi călare care să înainteze repede pe drumul mare, de-a lungul coastei, ca apoi să o ia spre est şi să ne taie calea. Nu avem nicio şansă

să-i între-cem. Nu pe gloabele astea.

— Nu sunt gloabe, a mormăit Lara, încălecând din nou şi mângâindu-şi calul asudat. Doar că n-au constituţia necesară pentru galop.

— Îmi cer scuze că i-am jignit! a izbucnit Aren. Problema rămâne că avem nevoie de cai rapizi.

Aveau nevoie de *somn.* Niciunul dintre ei nu apucase să doarmă mai mult decât câteva ore şi aţipiseră doar în şa, pe rând, ca unul dintre ei să îndrume caii. Lara era epuizată şi avea febră musculară, iar atitudinea arţăgoasă a lui Aren o călca pe nervi.

— Trebuie să ne apropiem mai mult de deşert. Nu prea o să mai găsim apă, motiv pentru care sper să nu se aştepte la o asemenea decizie. După ce scăpăm de ei, am putea să ne întoarcem pe coastă şi să cumpărăm cai mai rapizi.

Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de încrezătoare pe cât suna!

Şi-a dat pinteni calului şi l-a condus pe Aren în sus, pe cărarea îngustă, privind înapoi din când în când. Le era imposibil să-şi ascundă traseul pe terenul accidentat, lipsit deja de copaci, şi Lara surprindea reflexele luminii soarelui pe lentila unui ochean şi vedea norul de praf stârnit de copitele cailor.

În clipa aceea ar fi dat orice pentru ploaie, ca apa rece şi curată să cadă din cer şi să-i spele trupul murdar, să-i umple gura, să le ascundă urmele. Dar de aici înainte nu aveau să mai întâlnească decât, eventual, furtuni de nisip.

Oră de oră au înaintat tot mai mult spre est, aerul a devenit tot mai uscat şi vântul le-a adus mirosul familiar de nisip. Îndemnându-şi calul să urce pe culmea unui deal, Lara s-a oprit şi a privit în vale spre nisipurile roşii care se întindeau până în zare, vaste şi nesfârşite precum oceanul.

— De aici mergem cât de mult putem spre sud, până când însetează caii. Apoi trebuie să...

A tăcut brusc, zărind norul de praf care se apropia. *Imposibil!*

— La naiba! a izbucnit Aren furios, arătând în spatele lor.

Încă două grupuri se apropiau vertiginos. Îi înconjurau din toate părţile.

Din toate părţile, mai puţin una.

Întorcându-şi calul, Lara a privit spre est, spre nisipurile roşii care păreau să tremure şi să se mişte încontinuu, copleşite de valuri de aer fierbinte.

Nu erau bine echipaţi pentru o asemenea călătorie. Nu aveau destulă apă, categoric nu şi pentru cai, dar măcar în pustiul acela aveau o şansă de scăpare, pe când, dacă ar fi rămas aici, ar fi murit sau ar fi fost capturaţi.

Luând o hotărâre, Lara şi-a lovit în coaste calul asudat şi i-a condus pe Aren şi pe calul lui în Deşertul Roşu.

25. AREN

NU MAI CUNOSCUSE niciodată asemenea călduri.

Deşi se afundau de zile întregi în deşert, norul de praf stârnit de urmăritorii lor încă se vedea la orizont.

Băuse până şi ultimul strop de apă şi acum gura îi era uscată, pielea îl ardea sub apăsarea nesfârşită a soarelui şi buzele îi crăpaseră. Sub el, calul s-a clătinat şi a respirat greoi, epuizat, cu părul tasat şi incrustat cu transpiraţie uscată şi albicioasă. A gemut şi a căzut în genunchi, aruncându-l pe Aren în nisip.

— Ridică-te! i-a strigat el animalului, trăgându-l de hăţuri, dar calul a rămas întins pe o latură, umflându-şi nările.

— Lasă-l.

Trecând pe lângă el, Lara a dezlegat traistele agăţate de şaua lui şi i le-a dat lui Aren, după care şi le-a desprins şi pe ale ei. Deshămând ambii cai, i-a mângâiat de câteva ori pe grumaz, apoi şi-a ridicat traistele pe umăr.

— O să murim aici, i-a spus Aren.

În loc să-i răspundă, Lara a ridicat o mână ca să-şi ferească ochii de lumină şi a privit în zare.

— Încă nu. Să mergem.

Au mers ore întregi, până când fiecare pas al lui Aren s-a transformat într-un act de voinţă şi fiecare respiraţie a devenit dureroasă. Dar Lara nu se lăsa şi el refuza să cedeze primul.

S-au căţărat pe o dună care părea să se înalţe tocmai până la cer, un munte de nisip care aluneca şi fremăta sub picioarele lui, făcându-l să se împiedice. Să cadă. Să se caţăre din nou, ca apoi s-o ia de la capăt.

Îi era atât de sete! Cum nu-şi închipuise niciodată că ar fi posibil, atât de sete, încât îl cuprindea panica, ca şi când s-ar fi aflat sub apă şi ar fi vrut cu disperare să respire. Dar chinul ăsta nu părea să se mai sfârşească.

Ajungând pe creasta dunei, s-a oprit lângă Lara, gâfâind

din greu, ştiind că ar trebui să privească în urmă ca să vadă cât de mult se apropiaseră urmăritorii lor, dar mult prea istovit ca s-o facă.

Apoi şi-a ridicat capul şi a văzut ce o îndemnase pe Lara să se oprească.

Zidul de nisip probabil că se înălţa sute de metri, iar prin el se distingeau fulgere orbitoare, tunetele răsunând după câteva clipe printre dune.

Lara stătea nemişcată şi se uita lung la furtună, de parcă ar fi fost hipnotizată, cu părul răvăşit de vânt ca un nor auriu în jurul capului. Smulgându-şi privirea de la ea, Aren i-a urmărit pe cei opt bărbaţi din zare cum se apropiau călare pe cămile, fluturându-şi braţele şi lovindu-le ca să le zorească.

— Lara!

Îşi simţea gura îngrozitor de uscată.

— Cămilele pot să fugă de furtună?

Lara s-a întors şi a privit grupul care se apropia vertiginos.

— Aşa speră călăreţii. Vor să ne prindă sau să ne omoare, apoi să se întoarcă în goană, ca să se adăpostească în corturi până la trecerea furtunii.

— Atunci trebuie să ne luptăm cu ei şi să le luăm cămilele.

Şi poate că planul ăsta chiar ar fi fost bun dacă n-ar fi fost amândoi deshidrataţi şi epuizaţi. Dar nu le rămăseseră săgeţi cu care să doboare măcar o parte dintre inamici şi, chiar şi numai scoţându-şi sabia din teacă, Aren şi-a consumat aproape toată energia rămasă. N-ar fi putut să-i învingă.

Şi, observând expresia sumbră de pe chipul Larei, şi-a dat seama că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Va trebui să lupte furtuna pentru noi.

Luând-o la fugă, a pornit spre inima acelui coşmar de vânt şi de nisip.

26. LARA

ERA SINGURA LOR şansă de scăpare.

Mulţi ar fi spus că văzuseră un miraj sau că de vină fusese dorinţa lor deşartă, dar ea zărise linia verzuie din depărtare, ajutată de un fel de al şaselea simţ întipărit în ea în urma unei vieţi întregi petrecute în deşert. Trebuia doar să ajungă acolo înaintea furtunii.

Capul îi zvâcnea, asaltat de bubuituri constante care păreau să se ia la întrecere cu tunetele tot mai asurzitoare, dar Lara a mers mai departe, târându-l şi pe Aren după ea.

El s-a împiedicat şi a căzut, dar Lara l-a ajutat să se ridice din nou şi i-a petrecut braţul peste umărul ei, cu toate că şi ea abia se ţinea pe picioare. Privind repede în urmă, a văzut călăreţii, care se apropiau tot mai mult.

Ce le promisese tatăl ei? Pentru ce răsplată, pentru ce averi ar fi meritat să înfrunte pericolul morţii doar ca să ucidă două persoane?

Sau poate că nu era vorba despre nicio răsplată.

Poate că-i mâna frica faţă de ceea ce le-ar fi făcut tatăl ei dacă nu ar fi reuşit să-i aducă atât capul ei, cât şi pe cel al lui Aren.

Vântul se înteţea şi împrăştia nisip în aer, aşa că Lara s-a oprit ca să-şi aranjeze eşarfa, trecându-şi-o strâns peste gură şi urechi, înainte să facă acelaşi lucru şi pentru Aren, dar aco-perindu-i şi ochii.

— Să nu-mi dai drumul! a strigat ea, conducându-l mai departe. O usturau ochii din cauza nisipului şi trupul ei nu era capabil să producă lacrimi ca să şi-i clătească. Dar Lara îi simţea mirosul. Al apei. Salvare. Erau atât de aproape!

Când a auzit strigătele soldaţilor tatălui ei, soarele a dispărut de pe cer, ascuns de vârtejul de nisip. Minute. În doar câteva minute, furtuna urma să ajungă la ei şi n-aveau să mai vadă nimic.

Trebuiau să meargă mai departe.

Vântul vuia necontenit şi sufla cu putere, împingându-i încolo şi- ncoace, nisipul îi jupuia pielea descoperită şi ochii o dureau cumplit, dar a ţinut bine mâna lui Aren şi l-a târât mai departe, pas cu pas.

Vei reuşi! şi-a urlat ea în gând. *Vei supravieţui!*

S-a făcut întuneric şi Lara a închis ochii, trăgându-şi eşarfa peste faţă şi acoperindu-şi-o complet.

Pierduse orice simţ al orientării. Abia mai făcea diferenţa dintre sus şi jos.

Prin aer zburau deja obiecte mai grele decât nisipul şi Lara a ţipat când o piatră i-a tăiat umărul.

Alături, Aren a început să tuşească îngrozitor şi a căzut, iar mâna ia alunecat dintre degetele Larei.

— Aren! a ţipat ea, bâjbâind prin nisip şi tuşind la rândul ei din cauza particulelor mici care-i pătrundeau prin eşarfă în plămâni şi o sufocau. Aren!

Dar nu-l găsea şi-i era groază să se mişte, de teamă să n-o ia în direcţia greşită.

— Aren!

Şi-a întins mâinile cât a putut de mult, învârtindu-se în genunchi. Pietrele o loveau, îi sfâşiau hainele. Şi pielea.

— Aren!

A simţit pânză sub degete şi s-a repezit spre ea, găsindu-i trupul căzut. Şi-a apropiat buzele de locul în care eşarfa acoperea urechea lui Aren.

— Ridică-te!

Dacă rămâneau prea mult pe loc, aveau să fie îngropaţi.

— Târăşte-te!

Aren a tresărit şi s-a ridicat în patru labe. Lara simţea cum se zbate, tuşind, deşi nu-l auzea din cauza vântului. Şi a trosnetelor înfiorătoare ale tunetelor.

Printre pleoape a zărit un fulger şi urechile i-au ţiuit în urma bubuiturii care a urmat. Apoi un miros de fum i-a umplut nările.

Fulgerul nimerise unul dintre copacii din oază.

Abia reuşind să respire, a apucat bine haina lui Aren şi a urmat mirosul vag care se învârtea şi dansa în jurul ei.

Nu te opri! şi-a spus ea. *Nu-l vei lăsa să moară!*

S-a lovit cu degetele de ceva tare. Tuşind, a pipăit obiectul. O piatră netedă. Blocuri de piatră.

Zidul terenului de antrenament, acum îngropat aproape cu totul în nisip.

A înaintat cu nerăbdare de-a lungul zidului, care în cele din urmă avea să cotească şi să ajungă la clădirea în care erau ţinute armele. Puteau să se adăpostească înăuntru până la trecerea furtunii.

Aren s-a prăbuşit.

— Nu! a ţipat ea. Nu!

Apoi a izbucnit într-un acces de tuse şi i-a fost imposibil să mai vorbească.

Apucându-l de subsuori, s-a chinuit să-l târască pas cu pas. Cădea şi se forţa să se ridice iar şi iar, asigurându-se mereu că nu se depărtase de zid.

Dar Aren era atât de greu, de două ori mai mare decât ea, iar Lara era epuizată şi vlăguită. Se îneca, însă dacă ar fi putut să se întindă puţin şi să se odihnească...

— Nu!

Cuvântul a tâşnit printre tuse. încă un pas. încă un pas.

Zidul i-a dispărut de sub mâna stângă, dar, hotărâtă să se bazeze pe memorie, a înaintat până când s-a izbit de o clădire. După ce l-a aşezat pe Aren pe jos, cu o mână în continuare pe a lui, a căutat uşa.

Aici!

Era deschisă şi l-a târât pe Aren înăuntru, întinzându-l lângă peretele din spate. S-a întors la uşă, a mutat cu mâinile nisipul din calea ei şi a tras de ea până când s-a închis, punân-du-i zăvorul greu.

O usturau ochii şi tuşea la fiecare a treia respiraţie, avea gura plină de nisip şi era prea deshidratată ca să-l scuipe

afară. Se temea însă că Aren e într-o stare şi mai proastă.

Nu se clintise din locul în care îl lăsase. Tuşea aproape fără întrerupere, dar cel mai mult o îngrijora problema deshidratării, care putea să-l omoare. Care *avea* să-l omoare, dacă Lara nu i-ar fi adus în curând apă.

Dar furtuna putea să dureze ore în şir. Zile întregi. Şi burdufurile pe care le ţineau legate la şolduri erau complet goale.

Fără să-şi descopere faţa, Lara s-a târât în direcţia din care auzea tusea şi a bâjbâit pe lângă Aren, până când i-a atins gâtul descoperit cu degetele. Avea pulsul grăbit şi pielea încinsă din cauza febrei.

— Aren.

L-a scuturat.

— Aren, trebuie să te trezeşti!

El a mormăit şi a tresărit, împingând-o de lângă el.

— La naiba! a izbucnit ea, cuprinsă de panică. Să nu îndrăzneşti să mori, idiotule!

Trebuia să aducă apă de la izvor şi trebuia s-o facă chiar acum, chiar şi pe furtună.

După ce i-a dat jos eşarfa din jurul ochilor, ca Aren să nu se trezească orb, Lara s-a întors pe bâjbâite la uşă. Verificând ca eşarfa să îi fie bine legată, s-a proptit cu umărul în uşă şi a împins-o. S-a luptat cu vântul, în timp ce ghetele îi alunecau pe pardoseala de piatră.

Treptat, uşa s-a deschis puţin, moment în care furtuna a agăţat-o şi i-a smuls-o Larei din mână, izbind-o de peretele clădirii.

Nisipul şi vântul au năvălit înăuntru şi, cu urechile asaltate de uruitul tunetelor, Lara s-a străduit s-o închidă. S-a pus între uşă şi peretele clădirii, apoi a împins-o cu picioarele ca să o trântească la loc. Şi-a înfipt pumnalul într-o balama, ca să nu se deschidă din nou, şi a pornit târâş.

Îi rămăsese doar simţul tactil, aşa că Lara a înaintat încet, cu multă grijă, pentru că, dacă s-ar fi rătăcit, n-ar mai fi

reuşit nici să ajungă la izvor, darămite să se întoarcă la Aren înainte ca furtuna s-o omoare.

Îndrumată de memorie, şi-a plimbat degetele pe pereţii clădirilor şi le-a cufundat adânc în nisip, în căutarea mozaicului îngropat al cărării. Ultima dată trecuse pe aici în noaptea ospăţului fatidic, pregătită să însceneze moartea surorilor ei pentru a le salva vieţile. Amintirile i-au vuit în minte: sunetele scoase de tocurile ei, mirosul de mâncare din aer, senzaţia faldurilor de mătase ale fustei pe picioare. Singura asemănare dintre drumul ei de acum şi cel de atunci era groaza copleşitoare.

Centimetru cu centimetru, s-a apropiat de izvor, zguduită de tuse şi rănindu-şi usturător mâinile în nisip. Vântul a suflat peste ea dintr-o direcţie, apoi din alta, parcă decis să o doboare la pământ şi să o lovească încontinuu cu pietre şi crengi smulse din oază, până când Lara a simţit că trupul îi sângerează din mai multe locuri.

Capul îi zvâcnea atât de tare, încât abia mai putea să gândească şi, ezitând dezorientată înainte de fiecare mişcare, a fost cât pe ce să încremenească.

Nu te opri! şi-a strigat în gând. *Încă zece paşi.*

Dar dacă se înşela? Dacă se rătăcise?

Lara a înmărmurit, sufocată şi de nisip, şi de panică, respirând prea repede şi prea sacadat, fără să tragă în plămâni mai nimic din aerul de care avea nevoie. A ameţit deodată. Braţele şi picioarele i sau încordat şi trupul i s-a strâns laolaltă, făcându-se ghem în nisip.

Nu te opri! Eşti regina Ithicanei! Nu *te vei lăsa înfrântă de nisip!*

Chinuitor de lent, membrele i s-au supus şi Lara s-a târât mai departe.

Memoria îi spunea că podeţul care traversa apele izvorului se afla drept înainte, dar, când a simţit că ajunge la capătul zidurilor scunde de piatră care încadrau cărarea, n-a găsit în faţa ei decât nisip. Atingând unul dintre ziduri cu piciorul, ca

să nu-şi piardă orientarea, s-a întins, s-a proptit într-o mână şi a bâjbâit în jur cu cealaltă, căutând repere familiare.

Atunci pământul de sub ea s-a surpat.

A căzut cu faţa într-un amestec de apă şi de nisip. S-a zbătut şi s-a rostogolit, reuşind să-şi aducă picioarele sub trup şi, de îndată ce s-a ridicat în genunchi, a simţit că mocirla îi ajunge până la brâu.

Înjurând, şi-a amintit că, ultima dată când o furtună se abătuse asupra complexului, muncitorilor le trebuiseră săptămâni întregi ca să cureţe puţul şi încă o lună ca să facă apa să curgă ca înainte. Cea de aici probabil că era potabilă, dar trebuia s-o filtreze mai întâi.

Dezlegându-şi unul dintre burdufurile de la brâu, Lara şi-a rupt o fâşie de pânză din haine şi i-a acoperit gura cu ea, având grijă s-o
lege strâns. Apoi l-a cufundat în mâzga tulbure şi, aşteptând să se umple, şi-a dat eşarfa la o parte şi a băut din burduf. Apa era nisipoasă şi avea un gust oribil, dar lichidul răcoros i-a stârnit fiori de extaz, aşa că şi-a clătit gura, a scuipat şi a luat o înghiţitură mare.

Lara a băut cât de mult a putut, atentă însă să nu i se facă rău. Şi-a umplut burduful din nou, l-a umplut şi pe al lui Aren şi, asigurându-se că-i sunt legate bine de centură, a pornit înapoi pe cărare.

Apa i-a dat putere şi Lara s-a târât repede pe drumul de întoarcere.

— Vin! a bâiguit ea printre tuse. Rezistă!

Ajungând la depozitul de arme, a forţat uşa să se deschidă şi a zăvorât-o în urma ei. Pe fondul vuietului furtunii, a auzit tusea lui Aren, aşa că s-a târât orbeşte până la el, i-a ridicat capul şi umerii, sprijinindu-l de ea, şi a destupat unul dintre burdufuri.

A aşteptat să-i treacă un acces de tuse înainte să-i deschidă forţat gura şi să îi toarne puţină apă înăuntru, apoi i-a închis-o strâns, aşteptând ca Aren să înghită, şi a repetat

procedura. A patra oară, Aren s-a înecat şi a scuipat. Smulgându-se din braţele ei, s-a rostogolit pe o parte.

— Aren?

— Mai vreau, a hârâit el şi Lara i-a pus burduful în mână, ascultând cum înghite până când i s-a părut de ajuns şi l-a tras înapoi.

— Mai vreau.

— Dacă bei mai mult, o să vomiţi, i-a spus ea, bând la rândul ei din burduf. Şi nu ies să iau mai mult apă până nu se domoleşte furtuna.

Lara s-a aşezat cu spatele rezemat de piatra răcoroasă a peretelui şi a luat încă o gură. Ochii o usturau îngrozitor şi se ruga să nu-i rămână răni permanente. Trebuia să şi-i clătească, dar pentru asta îi trebuia apă mai curată. Era udă leoarcă de când căzuse în izvor, nisipul o irita în cele mai neplăcute locuri, o durea burta şi crampele îi asaltau toţi muşchii. Dar cel mai rău era frigul, din cauza căruia hainele ude parcă au devenit reci ca gheaţa, pe măsură ce temperatura deşertului cobora odată cu lăsarea nopţii.

— Unde suntem? a întrebat Aren răguşit. Ce e aici?

Era un loc secret. Unde Lara n-ar fi vrut să se întoarcă niciodată.

— Aici, a şoptit ea, descheindu-şi rochia udă şi trăgân-du-şi-o peste cap, a început totul.

27. AREN

AREN MERGEA PE coridorul răcoros, ascultând tunetele taifunului de afară în aerul umed şi animat de fulgere. Avea o sută de probleme de rezolvat. O mie. Dar, ca fierul atras de un magnet, îşi întrerupea până şi sarcinile cele mai importante ca s-o caute.

Când s-a oprit pe palierul scărilor, s-a sprijinit cu coatele pe balustradă şi a privit în jos, în vestibulul palatului. Lara stătea pe podea, înconjurată de vreo zece copii, care o urmăreau cu expresii fermecate. Le citea, aşa cum făcea adesea pe timp de furtună, când vocea îi urca şi-i cobora în chip dramatic, iar copii se aplecau nerăbdători în faţă când povestea atingea punctul culminant. Simţindu-i prezenţa, Lara a ridicat privirea şi pe chip i-a apărut încet un zâmbet.

Bum!

Tunetul a cutremurat palatul şi câţiva copii au sărit speriaţi.

— Liniştiţi-vă, le-a şoptit Lara. Nu e niciun pericol aici.

Un fulger a izbucnit şi a luminat încăperea boltită, un detaliu care lui Aren i s-a părut ciudat, pentru că pereţii nu aveau ferestre.

Bum!

Toate lămpile s-au stins, cufundând palatul în întuneric. Au răsunat ţipete şi Aren a coborât în goană treptele, împiedicându-se şi împleticindu-se în beznă.

— Lara! Alte ţipete.

A fulgerat din nou şi, preţ de o clipă, Aren a văzut. A văzut pardoseala şi pereţii palatului mânjiţi cu pete stacojii. Apoi iarăşi întuneric.

Bum!

— Lara! a strigat-o el, bâjbâind în beznă. Unde eşti?

Încă un fulger, arătându-i pe Lara în genunchi şi, în spate, pe tatăl ei, ţinându-i un pumnal la gât.

— Spune-mi cum să cucerim Eranahlul! S-a trezit deodată.

Întunericul şi zgomotul îl înconjurau de jur-împrejur, iar Aren a tuşit violent, simţindu-şi gura uscată ca rumeguşul, cu gustul nisipului pe limbă.

Copleşit de panică, şi-a smuls eşarfa de pe faţă şi a atins cu degetele ceva moale ca părul.

Lara.

Stătea cu trupul lipit de al lui şi tremura. Aren avea un braţ petrecut pe după gâtul ei şi cu celălalt îi înconjura talia, iar degetele lor erau întrepătrunse. Lara a tuşit şi s-a întors cu faţa spre el, dormind în continuare. Şi, ştiind că nu trebuie s-o facă, Aren a strâns-o mai bine în braţe, trăgând-o aproape ca s-o protejeze de frigul nopţilor din deşert.

Zgomotul era incredibil, la fel de intens ca al oricărui taifun, şi vântul uruitor lovea în clădirea mică de piatră cu nisip şi cu cine ştie ce altceva. Tunetele cutremurau pământul. Deşi uşa era închisă şi încăperea era lipsită de ferestre, praful şi nisipul încă pluteau în aer, silindu-l să-şi tragă din nou eşarfa peste nas şi gură, oricât de mult ar fi detestat senzaţia de sufocare provocată.

Lara nu-i mai spusese mare lucru după ce îi dezvăluise că se află în complexul în care crescuse şi amândoi fuseseră atât de epuizaţi, încât adormiseră unul lângă altul, după ce ea îşi dezbrăcase rochia udă şi- şi pusese cămaşa lui. Dar nu fusese nevoie să-i dea nicio explicaţie ca Aren să înţeleagă că-i salvase viaţa.

Ţinea minte doar că fusese înconjurat de un întuneric nisipos şi înăbuşitor, apoi nimic şi, când se trezise, Lara îi turna apă în gură. Ceea ce însemna că ea reuşise atât să găsească clădirea, cât şi să-l târască înăuntru, ca apoi să iasă din nou pentru a-i aduce apă. Erau realizări aparent imposibile, dar ea dovedise contrariul şi, fără să vrea, îi stârnise admiraţia.

Rezistenţa Larei la efort şi la suferinţă era de-a dreptul uluitoare, ceea ce era o surpriză pentru el şi totodată... *nu era.* Chiar şi pe vremea când îi ascunsese adevărata ei fire,

se dovedise a fi atât adaptabilă, cât şi dispusă să înfrunte cele mai dificile circumstanţe. În parte, era rezultatul antrenamentului ei, a încercărilor la care le supusese Serin şi ceilalţi pe ea şi pe surorile ei în timpul petrecut aici, dar asta nu era totul.

Voinţa. Asta o mâna mereu de la spate. O voinţă de fier şi o încăpăţânare pe măsură.

Dar ce spera să obţină ajutându-l?

Dacă voia s-o primească înapoi, atunci îşi pierdea vremea. Nu avea importanţă că scrisoarea aceea ajunsese din greşeală la tatăl ei; consecinţele erau aceleaşi. Şi toate porniseră de la minciunile ei, de la faptul că-l înşelase şi-l manipulase. Femeia de care se îndrăgostise nu exista... era doar o mască pe care o purtase Lara pentru un timp. Nu o cunoştea. Nu voia s-o cunoască.

Mincinosule! i-a şoptit o voce în gând. *Uită-te la tine! Dacă n-aţi fi amândoi pe jumătate morţi, probabil că ai fi între picioarele ei!*

Aren s-a înfuriat şi, retrăgându-şi braţul de sub gâtul Larei, s-a ridicat. I-a găsit rochia în întuneric, care se uscase, şi i-a întins-o peste trupul adormit. Atunci vântul s-a oprit deodată şi rafalele de proiectile care le izbeau adăpostul şi-au întrerupt asaltul.

Pe lângă marginile uşii pătrundea o lumină difuză, aşa că Aren a deschis-o uşor şi a clipit când a descoperit strălucirea soarelui de dimineaţă, văzând că zidul furtunos de nisip se deplasează încet spre vest. Era cu totul diferit de taifunurile care năpăstuiau Ithicana, dar la fel de fatal.

Închizând uşa în spatele lui, a cercetat locul în care copilărise Lara.

Peste tot se înălţau dune roşii, acoperind parţial clădirile de piatră de la marginea complexului, dar privirea i-a zburat îndată la copaci şi la vegetaţie, care nu păreau să-şi aibă locul în pustiul deşertului.

Cum la fel de nelalocul lui era şi mirosul de apă.

Aren s-a plimbat printre clădirile pătate de funingine, unele uşi fiind sfărâmate sau arse, dar nu s-a oprit ca să le studieze mai îndeaproape, pentru că setea îl îndemna înainte.

Ajungând la copaci, cu trunchiurile jumulite de frunze din cauza furtunii, a descoperit izvorul din care se hrănea vegetaţia, deşi părea doar o supă nisipoasă. A adunat nisip în lături, până când în mijlocul lui s-a format o baltă mică, apoi a luat apă în mâinile făcute căuş şi a băut. Deşi s-a înecat din cauza impurităţilor, a savurat senzaţia lichidului călduţ pe limbă. Abia după ce şi-a astâmpărat setea s-a dus în inima oazei, unde a găsit o masă mare înconjurată de scaune răsturnate, îngropate aproape cu totul sub nisip. Tacâmuri de argint se iţeau din loc în loc, sclipind în soare, şi în jurul lor erau răsfirate farfurii sparte şi cioburi de sticlă.

Tot mai curios, Aren s-a apropiat, dar piciorul i s-a agăţat de ceva din nisip şi s-a împiedicat, cât pe ce să cadă. Aplecându-se ca să şi-l elibereze, s-a oprit cu mâna întinsă când şi-a dat seama pe ce călcase.

Pe un cadavru uscat.

Înjurând, şi-a smuls piciorul dintre oase şi haine, dar, când şi-a înălţat capul, a descoperit că acela nu e singurul cadavru. Oriunde privea, din nisip răsăreau oase şi scena nu mai arăta ca o petrecere întreruptă, ci ca un cimitir.

A căutat în clădirile înconjurătoare, pline cu piese de mobilier distruse şi arse, şi a găsit tot mai multe trupuri. Zeci de morţi – focul nu fusese suficient de puternic pentru a înlătura toate urmele masacrului. Deşi văzuse multe cadavre în viaţa lui, locul ăsta îi stârnea furnicături pe piele.

— Aren!

Vocea Larei i-a ajuns la urechi, aşa că a ieşit din clădire, clipind în lumina strălucitoare a soarelui.

— Aren, unde eşti?

Las-o să intre în panică, i-a şoptit partea înfuriată a conştiinţei lui. *Las-o să creadă că ai părăsit-o, că n-ai nevoie*

de ea.

Apoi a văzut-o apropiindu-se pe potecă, încălţată cu ghetele ei şi îmbrăcată doar cu cămaşa lui. Înainta încet, cu ochii acoperiţi încă de eşarfă. Ce era în neregulă cu ea?

— Aren!

Mergea cu braţele întinse, îndrumându-se după pereţii clădirilor, dar şi-a agăţat gheata de o piatră, s-a împiedicat şi a căzut. S-a ridicat îndată, dar, văzând că se clatină, Aren şi-a dat seama că e dezorientată. Rătăcită.

— Eşti bine?

Durerea şi teama din vocea ei i-au strâns inima.

— Sunt bine, Lara. Nu te mişca! Vin acum.

Aren a străbătut din câţiva paşi mari distanţa care îi separa, apoi i-a dat jos eşarfa, cu grijă, şi a tresărit când i-a privit chipul. Pleoapele îi erau umflate şi aproape închise, pielea din jurul ochilor era roşie şi zgâriată, iar lacrimile îi şiro-iau pe faţă cu nisip şi sânge.

— Nu vezi deloc?

— Nu prea.

Aren şi-a amintit atunci de furtună, de clipa în care Lara îi acoperise faţa, inclusiv ochii. De faptul că-l condusese la loc sigur, plătind cu suferinţa propriilor ochi.

— Lasă-mă să mă uit mai bine.

Dar nu prea ştia cum s-o ajute. Ochii erau nespus de delicaţi şi, deşi Aren se pricepea să îndrepte oase şi să coase răni, nu avea experienţă cu asemenea probleme. Trebuia măcar să-i clătească, ceea ce-i stătea în putere.

— M-am plimbat prin zonă şi am găsit bucătăria. Ar trebui să te pot spăla cu ceva de acolo.

Luând-o de mână, a condus-o pe poteci, încercând să nu se gândească la pielea pe care i-o simţea sub degete. Nu mai era catifelată şi netedă cum fusese în Ithicana, ci uscată şi acoperită cu bătături. Cu toate astea, forma mâinii ei şi modul în care i se strângea în jurul mâinii lui erau chinuitor de familiare. Aren i-a dat drumul imediat ce au ajuns în

bucătărie.

— Aşteaptă aici, a mormăit el. Mă duc să iau apă. Nisipul începuse să se depună în izvor, dar apa încă era tulbure. A umplut un ibric şi o oală şi le-a dus în bucătărie. După ce s-a gândit puţin, s-a dus în una dintre clădirile în care văzuse rămăşiţe de rochii şi a luat un teanc de mătăsuri. Prin încercări repetate, a reuşit să filtreze apa prin pânza lor, până când a devenit limpede, apoi a fiert-o pe cuptor şi a aşezat ibricul alături ca să se răcească.

— La un moment dat mi-ai spus că tatăl tău i-a omorât pe toţi cei care-i cunoşteau planurile. Aici s-a întâmplat?

Lara şi-a întors capul, ştergându-şi obrajii.

— Da.

— L-ai ajutat să-i omoare?

— Nu, i-a răspuns ea pe un ton lipsit de emoţii. Dar nici nu am încercat să-i salvez.

Aren a privit-o, aşteptând, şi i-a observat tremurul discret al muşchilor bărbiei. Şi cuta abia vizibilă de pe frunte, care, ştia el acum, înseamnă că se întreabă dacă să-i spună adevărul sau să-l mintă.

Lara a oftat.

— Tatăl meu a venit cu oamenii lui de încredere ca s-o ia pe fiica aleasă de Serin pentru a-ţi deveni soţie, adică pe sora mea, Marylyn.

Femeia care încercase să-l omoare pe Insula Midwatch, cea care chiar *reuşise* să-i omoare pe Eli, pe mama şi pe mătuşa băiatului, şi cine ştie pe câţi alţii. Sora pe care *Lara* o omorâse, rupându-i gâtul dintr-o singură mişcare.

— Eram apropiată de Maestrul Armelor. În seara în care ne-a vizitat tata cu escorta lui, el a făcut în aşa fel încât să-i aud vorbind despre planurile lui. Am descoperit că intenţiona să ne omoare pe mine şi pe celelalte surori ale mele în seara în care Marylyn urma să fie desemnată aleasa lui în mod oficial şi că ar fi fost prea riscant să ne lase în viaţă. Aşa că mi-au rămas câteva zile ca să găsesc o cale de

a ne salva pe toate.

— Tatăl tău mi-a spus povestea asta. Lara s-a încruntat.

— De ce?

— Nu ştiu.

O minciună. Pe Aren îl liniştise gândul că Lara n-ar fi fost dispusă să-şi rişte propria viaţă pentru a-i salva pe alţii. Silas îi răpise ideea asta reconfortantă.

— De ce nu le-ai spus surorilor tale, de ce nu aţi fugit? Având în vedere cum aţi fost instruite, v-ar fi fost uşor.

— Da, dar ar fi însemnat să ne petrecem restul vieţii ca fugare, dacă nu i-am fi ucis pe tatăl nostru şi pe toţi soldaţii lui, un plan care ar fi implicat anumite riscuri evidente. Şi apoi...

A tăcut, clătinând uşor din cap.

— Pe vremea aceea, toate încă credeam ceea ce ni se spusese despre perfidia Ithicanei şi suferinţele Maridrinei. Dacă aş fi fugit, ar fi însemnat să renunţ la tot ce consideram a fi singura şansă a ţării noastre de a se vindeca, un gând pe care n-am putut să-l accept.

Şi-a încordat chipul.

— Acum mi se pare stupid că am crezut aşa ceva, dar bănuiesc că e greu să-ţi imaginezi cum e să fii orb când eşti văzător.

De aceea le ascunsese Silas aici. Nu ca să le protejeze de asasini, ci pentru ca fiicele lui să nu afle adevărul.

— De ce ţi-ai propus s-o faci tocmai tu? Ai fi putut să-ţi înscenezi propria moarte, precum şi pe ale surorilor tale, şi s-o laşi pe Marylyn să-şi continue misiunea ca aleasă a tatălui vostru.

— Am avut anumite motive logistice. Şi-a muşcat buza de jos.

— Dar, în mare parte, am procedat aşa pentru că nu eram convinsă că Marylyn ţi-ar fi putut supravieţui.

A râs cu amărăciune.

— De fapt, situaţia era pe dos: tu nu i-ai fi supravieţuit ei.

Măcar de pericolul ăsta te-am scăpat.

Vocea i-a tremurat când a rostit cuvintele din urmă.

Două lacrimi i s-au rostogolit pe obrajii umflaţi şi Aren abia s-a abţinut s-o strângă în braţe. S-a ridicat, a verificat temperatura apei şi a simţit că se răcise.

— Aşază-te cu capul pe masă, a spus el, mototolind o rochie de mătase ca să i-o pună sub obraz. O să te doară.

Lara a strâns din dinţi, dar n-a spus nimic când Aren i-a turnat încet apă peste ochii injectaţi. Faţa ei era acoperită de vânătăi şi zgârieturi, dar tot era frumoasă.

Oare Aren s-ar fi îndrăgostit de vreuna dintre celelalte surori dacă i-ar fi luat locul Larei? Oare ar fi făcut aceleaşi greşeli?

Poate, dar se îndoia. *Ea* avea ceva special. Ceva care îi subjugase sufletul aşa cum nu mai reuşise nicio altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ithicana nu o va ierta niciodată, s-a mustrat singur în tăcere. Şi, dacă le-ar fi cerut ithicanilor s-o ierte, ar fi însemnat să-i scuipe în faţă pe toţi cei care-şi pierduseră copiii, părinţii, surorile şi fraţii. Nu putea s-o facă, oricare i-ar fi fost sentimentele faţă de ea.

Dar asta nu însemna că trebuie să zăbovească cu gândul la toate suferinţele pe care nu le mai putea îndrepta. Trecutul era trecut şi Aren trebuia să privească spre viitor.

Vârând mâna în buzunar, a scos scrisoarea. A citit-o pe faţă şi apoi pe spate, dar, pentru întâia oară de când i-o dăduse Marylyn, textul nu i-a mai stârnit furia. S-a întors spre cuptor şi a privit flăcările care pâlpâiau sub ibricul cu apă.

Lara s-a foit şi şi-a înălţat capul.

— Ce arde?

— Nimic important, a răspuns el, privind în continuare la scrisoarea care se făcea scrum.

28. LARA

COMPLEXUL LE SALVASE VIEŢILE, dar nu putea fi salvarea lor. Nu aveau mâncare. Şi tatăl ei probabil că trimisese alţi soldaţi care să se asigure că ea şi Aren muriseră. Aşadar, provocarea cea mai mare le stătea înainte: cum să iasă în viaţă din Deşertul Roşu.

Surorile ei luaseră toate proviziile şi tot ce rămăsese aici era ori acoperit de nisip, ori sfărâmat sau ars. Mai rău, pe când surorile ei porniseră pe drumul mai scurt spre Maridrina, din nord, Lara şi Aren trebuiau să o ia în sud, spre Valcotta, prin urmare să străbată un drum de două ori mai lung.

— Adună cât mai multe recipiente în care să putem pune apă, i-a spus lui Aren. Şi orice se poate mânca, deşi mă îndoiesc că o să găseşti mare lucru.

În privinţa asta, a avut dreptate. Pe lângă câteva curmale, un singur sac cu făină şi un borcan cu ardei iuţi, Lara nu a găsit nimic comestibil. În oază erau câţiva copaci roditori, dar furtuna le spulberase fructele. Grădinile erau acoperite cu nisip, sub care n-a găsit decât o mâzgă vegetală imposibil de mâncat. În concluzie, aveau să călătorească aproape două săptămâni fără mâncare.

— N-am găsit mai nimic.

Aren a aşezat proviziile găsite lângă izvor, pe care Lara încerca să-l cureţe cu o lopată, cu rochia udă de transpiraţie. Era înfiorător de cald, dar era mai important să adune apă curată decât să se spele şi putea să facă munca asta cu ochii închişi. O binecuvântare, având în vedere cât de tare o usturau.

Bâjbâind după o cană, a umplut-o şi i-a întins-o.

— Apa e cea mai importantă.

— Dar e şi mai grea.

Lara a auzit că Aren bea, apoi un pleoscăit.

— Dumnezeule, ce bine e! a şoptit el. Ce n-aş da să pot înota puţin!

— Afară! a ţipat ea, forţându-se să deschidă ochii, mai îngrozită de ceea ce făcea Aren decât de durerea ei. E interzis!

Ignorând expresia contrariată de pe chipul lui Aren, care a ieşit din izvor, Lara a ridicat o mână şi, întinzându-şi degetele unul câte unul, i-a explicat:

— Animalele nu au voie să bea direct din izvor, ca să nu murdărească apa. Trebuie folosite doar vase curate, preferabil din argint sau aur. Şi n-ai voie să te scalzi!

— Apa e plină de nisip şi nu mai e nimeni aici.

Lara l-a fixat cu o privire furioasă, însă efectul a fost risipit de lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

— Să zicem că nu vreau să beau din apa în care ţi-ai înmuiat picioarele transpirate.

Aren a ridicat din umeri, de parcă ăsta ar fi fost singurul argument valabil.

— Ar trebui să ne întoarcem pe coastă. E mai aproape.

— Coasta probabil că e înţesată de patrule. Mă aştept ca soldaţii tatei să supravegheze deşertul, aşteptând să ieşim din el.

Ochii îi porunceau să-şi coboare pleoapele, dar Lara şi-a ignorat durerea când Aren şi-a dat cămaşa jos şi a aruncat-o deoparte. Apoi şi-a dus o mână la frunte şi a privit deşertul din jur. O cicatrice nouă îi brăzda coastele, avea încă una chiar deasupra cotului, iar Lara şi-a dat deodată seama că-l cercetează cu atenţie, căutând schimbări pe trupul acela pe care-l cunoştea atât de bine. Era mai zvelt decât înainte, pentru că-şi pierduse o parte din masa musculară în timpul captivităţii, dar asta nu-i diminua deloc înfăţişarea. Aren s-a întors din nou spre ea, însă Lara şi-a închis ochii înainte ca el să-i observe privirea stăruitoare.

— Soldaţii ăia n-au cum să fi supravieţuit furtunii, a spus el. Şi, văzând că nu se întorc, tatăl tău va presupune că am murit odată cu ei.

— Sau că i-am omorât. Aren a oftat.

— Poate.

— Şi faptul că soldaţii aceia au murit nu înseamnă că nu vor veni şi alţii, a spus Lara. Serin bănuieşte, probabil, că voi încerca să vin aici. Nu va lăsa nimic la voia întâmplării.

— Am putea să aşteptăm soldaţii în ambuscadă. Să le luăm caii şi proviziile.

Sprijinindu-se de lopată, Lara i-a luat în considerare propunerea.

— N-o să trimită un grup mic. Şi o să ne atace pe întuneric.

— Am putea să ne ascundem şi să-i atacăm pe la spate, pe lumină.

— Poate că am reuşi dacă am avea săgeţi, dar surorile mele le-au luat pe toate când au fugit şi nu-mi surâde ideea de a mă lupta corp la corp cu zeci de soldaţi bine instruiţi.

Aren a tăcut câteva momente.

— Atunci ce propui? Să stăm aici şi să murim încet de foame?

O broboană de sudoare i-a alunecat Larei peste zgârieturile din jurul ochiului şi a tresărit, stăpânindu-şi impulsul de a şi-i freca ca să-şi domolească durerea.

— În est există un drum al caravanelor. Propun să atacăm un grup de negustori şi să luăm ce ne trebuie ca să ajungem în Valcotta. Vor avea gărzi, fireşte, dar n-ar trebui să ne provoace probleme. Tăcere.

Lara a continuat să adune nisip cu lopata, refuzând să deschidă ochii şi să se uite la el, pentru că deja intuia că o judecă în gând. Şi-a dat seama ce vrea să-i spună Aren încă din clipa în care a tras aer în piept ca să-i răspundă.

— Vrei să omorâm negustori nevinovaţi şi să le furăm proviziile? Mi se pare o cruzime.

Lara era o supravieţuitoare, iar supravieţuitorii erau adesea nevoiţi să fie cruzi.

— Ai prefera să murim?

— Aş prefera să ne gândim la soluţii mai puţin extreme. De ce să nu le cerem ajutorul negustorilor? Sau să furăm ce ne trebuie şi să-i lăsăm în viaţă? Sau, şi mai bine, ce-ar fi să *cumpărăm* ce ne trebuie, folosind aurul ăla pe care ştiu că-l

ai.

Larei i s-a părut ciudat că la un moment dat îl considerase un bărbat necruţător şi nemilos, cu totul lipsit de inimă. Că toată viaţa fusese convinsă că toţi ithicanii sunt la fel.

Înfigând lopata într-o movilă de nisip, s-a întors spre el.

— O să întâlnim doar negustori aflaţi în drum spre nord, pe urma furtunii ăleia, ceea ce înseamnă că, dacă i-am lăsa în viaţă, în câteva zile ar ajunge la marginea Deşertului Roşu. Unde s-ar întâlni cu siguranţă cu soldaţii tatei, care i-ar descoase în amănunt. În momentul de faţă avem un avantaj, şi anume că tatăl meu nu ştie sigur dacă am supravieţuit, un avantaj pe care l-am pierde de îndată ce negustorii ăia ar povesti cum au fost acostaţi de două persoane cu înfăţişarea noastră.

— Ştiu asta, a răspuns Aren cu răceală. Dar vom avea un avans prea mare faţă de ei ca să ne poată prinde în deşert.

— Dar nu suficient de mare pentru ca nişte călăreţi rapizi, care pot schimba caii în fiecare zi, să nu ne-o ia înainte spre Valcotta şi să ne iasă în cale când ieşim din deşert.

— Văd că ai un răspuns pentru toate.

Un pocnet surd a răsunat când Aren i-a lovit lopata cu piciorul, urmat de pleoscăitul pe care l-a făcut aceasta când a căzut în izvor.

— Şi sunt de-a dreptul şocat că răspunsul respectiv e crima.

Lara a simţit că-şi pierde răbdarea şi că sângele începe să-i clocotească în vene, dar s-a străduit să-şi păstreze cumpătul. Însă era o cauză pierdută.

— Ai impresia că vreau să omor oameni? Că-mi face plăcere?

Deschizând ochii, a călcat pe grămada de nisip şi s-a repezit la el cu pumnii încleştaţi.

— Nu încerc să mă salvez. Încerc să te salvez *pe tine,* pentru că eşti singurul în stare să încheie o alianţă cu Valcotta.

— De ce trebuie s-o fac tocmai eu?

— De ce?! a strigat ea. Pentru că, pe lângă Ahnna, eşti singurul ithican a cărui identitate o cunoaşte împărăteasa! Îţi închipui că o să- şi implice marina într-o bătălie costisitoare dacă ar ruga-o Jor? Dacă ar ruga-o Lia? Tu trebuie s-o faci, pentru că eşti singura persoană în care va avea încredere că-şi poate îndeplini promisiunile.

Aren şi-a întors privirea.

— Ştiu cum e să fii constrâns să faci alegeri dificile, Aren. Îi tremura vocea.

— Ştiu cum e să sacrifici vieţile unor nevinovaţi pentru a le salva pe cele ale persoanelor la care ţii.

I-a arătat insula acoperită cu oasele slujitorilor şi ale muzicanţilor cărora nu le luase apărarea.

— Şi gândul mă bântuie şi azi, dar asta nu înseamnă că nu m-aş încumeta s-o fac din nou, pentru că alternativa ar fi fost să-mi pierd surorile. Uneori alegerile sunt dificile, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să le faci.

A tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat:

— Aşadar, ce alegi? Câţiva negustori sau, fir-ar să fie, toate sufletele din Eranahl? Alege!

Auzea doar susurul izvorului şi uruitul sângelui din urechile ei.

— Nu.

Aren a clătinat din cap.

— Nu vreau să omor oameni nevinovaţi ca să-mi salvez pielea. Refuz.

Împinsă de disperare, frustrarea a sfâşiat-o cu ghearele ca o fiară sălbatică, pentru că Lara putea să-l apere pe Aren de furtuni, soldaţi şi foamete, dar nu putea să-l apere de el însuşi. A deschis gura, vrând să se împotrivească, dar tropotul copitelor pe pietre i-a răsunat în urechi şi inima i-a luat-o la galop.

— Ascunde-te!

Apucându-l de braţ, l-a condus în complex şi s-a ascuns în spatele uneia dintre cazărmi. L-a împins la perete, mult prea conştientă de senzaţia muşchilor tari ai pieptului său

dezgolit sub palma ei şi de mirosul lui familiar.

Concentrează-te, nesăbuita!

Cu mânerul sabiei strâns într-o mână, a privit pe lângă colţ, ascultând atent.

— Câţi? a şoptit Aren, suflându-i aer cald la ureche şi ţinând-o strâns de antebraţ.

Lara auzea un singur călăreţ, dar asta nu însemna că nu veniseră mai mulţi. Nu însemna că nu se apropie din toate direcţiile, pregătiţi de atac.

S-a învârtit şi s-a lipit cu spatele de zid, lângă el, şi a căutat semne de mişcare în jur, blestemându-şi vederea înceţoşată.

Dar nu a sesizat nicio altă prezenţă. Niciuna în afară de cea a individului a cărui cămilă bea din izvor. O victimă uşoară.

În orice caz, aşa ar fi fost dacă Lara n-ar fi fost orbită de lacrimi.

Înălţându-şi arma, a inspirat adânc.

— Număr până la trei, i-a spus încet lui Aren. Unu... Aren a ţâşnit de după colţ. Înjurând, Lara s-a repezit după el.

Şi imediat s-a izbit de spatele lui.

— Ce faci? s-a înfuriat ea.

— Îi mulţumesc sorţii pentru norocul ăsta, a răspuns el, păşind în lături. Uită-te şi tu!

29. AREN

CĂMILA STĂTEA CU capul scufundat în apele izvorului, înghiţind lacomă iar şi iar, cu muşchii gâtului încordaţi, dar a întors un ochi în direcţia lui Aren când s-a apropiat.

Încă îşi purta căpăstrul şi şaua, cea din urmă aşezată pe un valtrap în culorile Maridrinei, dar mai interesant pentru Aren era cadavrul care-i atârna în lături cu capul în jos, cu piciorul agăţat de o parte a şeii.

— Bănuiesc că nimeni nu i-a explicat regulile cămilei. A pornit spre cele două siluete.

— Aren, poate că-i o capcană!

Lara i-a sărit în cale, privind temătoare în jur. Aren a ocolit-o.

— Nu cred.

În orice caz, asta îi spunea instinctul, precum şi experienţa anilor lungi petrecuţi luptând împotriva atacatorilor Ithicanei.

Cămila a păşit în lături când Aren a întins mâna spre hăţurile care-i atârnau sub cap şi a scos un zgomot îngrozitor, clănţănind ameninţător din dinţii galbeni.

— N-o deranja în timp ce bea.

Lara i-a venit alături, ţinându-şi încă arma în mână. Încruntată, a eliberat piciorul soldatului mort, care a căzut cu un bufnet.

Aren a îndepărtat cadavrul din calea copitelor cămilei şi s-a aplecat ca să-l cerceteze. Trupul soldatului fusese târât şi pielea îi era jupuită de nisip şi furtună, dar Aren a tras concluzia că murise cu mai puţin de o zi în urmă. Probabil că fusese unul dintre urmăritorii lor. Şi, spera el, poate că muriseră şi ceilalţi.

Lara a dat şaua jos din spinarea cămilei şi a aşezat-o lângă Aren, lăsându-l să desfacă iute cataramele traistelor legate de ea şi să le golească tot conţinutul. Carne uscată, fructe şi seminţe. Nu era mare lucru, dar le-ar fi ţinut de foame pentru câteva zile. Poate chiar pentru o săptămână.

A găsit atât pânză, cât şi frânghii pentru ridicarea unui cort, iar prăjinile dispărute puteau fi înlocuite uşor. Apoi două burdufuri, pe care le-a aşezat pe grămadă şi, în fundul traistei, o ploscă plină cu whisky.

— Pare să fie bun de băut.

Lara a dat drumul copitei din spate a cămilei, pe care o inspectase, şi a mângâiat-o pe crupă.

— Ai găsit ce ne trebuie în traiste?

— Am găsit destule.

— Bun.

Lara şi-a şters mâinile pe fustă.

— Lăsăm cămila să bea pe săturate şi-i dăm să mănânce din furajul rămas în grajd. Să ne odihnim. Diseară pornim la drum.

30. LARA

ÎN LOC SĂ-ŞI ASCULTE propriul sfat, Lara l-a lăsat pe Aren dormind în unul dintre paturi, incapabilă să-şi stăpânească dorinţa de a explora locul care îi fusese cândva atât cămin, cât şi temniţă.

A umblat prin cazarmă, trecând prin dormitoare până când l-a găsit pe cel împărţit cu Sarhina, care în mare parte rămăsese neatins. Cele două paturi înguste abia încăpeau în odaia lipsită de orice decor personal, pentru că astfel de lucruri le fuseseră mereu refuzate ei şi surorilor sale. Scrinul mic era pătat de funingine, dar, când i-a deschis sertarele, Lara a găsit hainele pe care le purtase când trăise aici.

Dezbrăcându-şi rochia distrusă, şi-a cercetat cât a putut de atent rănile, pentru că ochii încă îi lăcrimau. Şi-a pus lenjerie de corp curată, pantaloni, o cămaşă de olandă şi o haină, apoi şi-a împletit părul şi s-a simţit din nou om, cum nu se mai simţise din noaptea în care îl ajutase pe Aren să evadeze.

S-a aşezat în genunchi şi a înlăturat piatra uşor de desprins de sub patul ei, dezvăluind gaura mică în care îşi ascunsese caseta de lemn, plină cu comorile ei copilăreşti. A luat loc pe pat, cu cutia în poală, şi a scos pe rând obiectele dinăuntru.

O brăţară din fâşii de piele, împletită de Bronwyn, pe care şi-a strecurat-o pe încheietură.

O monedă de argint lucioasă, găsită şi dăruită de Sarhina, cu capul şters şi imposibil de identificat, pe care şi-a strecurat-o în buzunar.

Bilete de hârtie scrise şi trecute de la o soră la alta, în care se plângeau de maeştrii lor.

Le-a citit în grabă, uneori zâmbind, alteori îndurerată, pentru că avuseseră mulţi maeştri cruzi. Numele lui Serin lipsea cu desăvârşire, pentru că niciuna dintre fete nu avusese curajul să scrie comentarii critice la adresa lui. El

mereu reuşea să le dibuie secretele.

Punând deoparte teancul de bilete, a băgat din nou mâna în casetă şi, după ce a dat la o parte o sticluţă, a luat un colier de argint cu pandantiv de safir. Era mic, ca pentru un copil, şi nu-i mai venea la gât, dar tot şi l-a aşezat pe piept. Când i-a atins pielea, ochii i s-au umplut de lacrimi, dar nu din cauza nisipului care îi rănise.

Mama ei îi dăruise colierul. Lara avea puţine amintiri despre ea, dar una dintre ele era legată de ziua în care i-l prinsese în jurul gâtului. Îl purta când soldaţii tatălui ei veniseră ca s-o răpească, dar reuşise să-l ascundă de-a lungul anilor, până la sfârşit – reprezenta bunul ei cel mai de preţ, o dovadă a faptului că, la un moment dat, fusese iubită.

Şi mama care o iubise plătise pentru dragostea ei cu propria viaţă.

Un suspin i-a scăpat din gât şi Lara s-a aplecat, cu umerii tremurându-i.

— Eşti bine?

Patul din faţa ei a scârţâit şi, ridicând ochii, Lara a văzut că Aren se aşezase pe el şi că o priveşte cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Mama mea mi-a dat asta, a spus ea şi i-a arătat colierul. Atât mia rămas de la ea.

— Mă bucur că ai avut ocazia să-l recuperezi.

Lara a încuviinţat din cap, trecându-şi degetul mare peste safir.

— Purtam colierul mamei tale în noaptea în care...

A tăcut şi a clătinat din cap.

— Aşa am reuşit să mă întorc. Am desenat conturul pietrelor pe o coală de hârtie şi am folosit-o drept hartă.

— Bine gândit.

— Am bănuit că-l vrei înapoi, aşa că l-am lăsat în Eranahl.

Aren nu a răspuns şi a rămas cu ochii fixaţi pe pardoseala dintre ei.

— Când te-am căutat, am găsit camera în care Serin îşi ţine... *instrumentele.*

Lara a încremenit, înţelegând bine la ce se referă. Serin considera că tortura e o artă care trebuie perfecţionată şi, graţie *instrucţiei* primite de la el, ea fusese şi victima, şi mânui-toarea acelor instrumente.

— Serin nu putea să-mi facă rău fizic, aşa că m-a silit să privesc cum îi torturează pe ithicanii capturaţi. Când nu-mi punea întrebările lui blestemate despre cum să pătrundă în Eranahl, îmi vorbea despre tot ce v-a făcut ţie şi surorilor tale. Şi despre ceea ce va forţat să vă faceţi una alteia.

Lara a simţit că i se scurge sângele din obraji, aşa că şi-a ferit privirea.

— Nu doar noi douăsprezece am fost aduse la complex. Am fost douăzeci. Două au murit de boală. Patru au murit în timpul exerciţiilor de luptă şi una a murit în urma unui accident. Dar una... O chema Alina şi a refuzat să fie implicată în jocurile lui Serin. A refuzat iar şi iar. Apoi, într-o noapte, a dispărut.

Lara a înghiţit în sec.

— Nu cred că a fugit.

Aren a încuviinţat încet din cap.

— Îi făcea o deosebită plăcere să-mi spună cum te va răni când te va prinde. Mă păcălea, făcându-mă să cred că te-au capturat. Şi eram îngrozit, ştiind că, dacă ar fi reuşit vreodată să te prindă, le-aş fi spus tot ce voiau să afle.

Lara a simţit o durere surdă în abdomen, cu gândul la chinurile îndurate de Aren şi la faptul că Serin reuşise să se folosească de ea împotriva lui.

— O să-şi primească răsplata într-o bună zi, îţi promit.

— Nu ştiu dacă s-ar schimba ceva.

Simţind nevoia să destindă atmosfera încordată, Lara a întrebat:

— Ce fel de persoană e fratele meu? Aren a pufnit.

— E îngrozitor. Nu-l suport.

— Nu te-am întrebat ce sentimente îţi inspiră. Te-am întrebat ce fel de persoană e.
— Se ţine de intrigi iscusite şi are o părere foarte bună despre propria inteligenţă.
— Şi chiar e inteligent?
Aren a dat din cap, fără tragere de inimă.
— Da. Dar e... greu de descifrat. Susţine că vrea să obţină coroana doar pentru că altfel şi-ar afla mormântul lângă fraţii lui, dar nu sunt convins că-i aşa. Tatăl tău îl detestă pentru că nu se potriveşte profilului de moştenitor la care aspiră, dar Keris îl întărâtă în loc să încerce să-l îmbuneze.
Încruntându-se, Aren a coborât ochii spre pardoseala de piatră crăpată de sub picioarele lor.
— E dispus să-şi rişte viaţa de dragul anumitor principii, dar vorbeşte despre sine ca şi cum ar fi un laş. Nu-l înţeleg.
— Să n-ai încredere în el, Aren. V-a ajutat pe tine şi pe femeia valcottană să scăpaţi doar pentru că împlinirea ambiţiilor lui depinde de aprovizionarea Eranahlului.
— Nu cred că adevărul e atât de simplu, a răspuns el, băgând apoi mâna în cutie şi scoţând ultimul obiect. Asta ce-i?
— Otravă.
— Majoritatea fetelor păstrează scrisori de dragoste în casetele lor cu bijuterii, dar tu ţii instrumente de ucis.
Lara a râs cu amărăciune.
— Cu asta am înscenat moartea surorilor mele. Am preparat-o după o reţetă proprie. Mai multe picături ar fi fatale, aşa că ţine minte să nu-ţi mai bagi picioarele în apa mea de băut.
— Am reţinut.
Ridicându-se, Lara şi-a strecurat sticla şi colierul în buzunarul hainei.
— Să mergem. Soarele apune şi trebuie s-o luăm din loc.

31. LARA

NU-L LĂSA SĂ DEPUNĂ prea mult efort.

Gândul i-a trecut pentru a mia oară prin minte şi a privit pieziş spre Aren, care înainta greoi prin nisip, cu umerii aduşi în faţă şi cu chipul întunecat de umbrele felinarului pe care Lara îl ducea în mână.

Mergeau de o săptămână întreagă şi încă nu ajunseseră la oaza cea mai apropiată, de la avanpostul Jerin.

Lara subestimase efectul pe care-l avusese captivitatea asupra lui, atât psihic, cât şi fizic. Acel Aren pe care-l cunoscuse în Ithicana avusese o condiţie fizică perfectă, fiind capabil să-şi împingă limitele până la extrem timp de zile, dacă nu chiar săptămâni întregi, fără să cedeze. Dar în vremea întemniţării fusese legat cu cătuşe şi nu străbătuse decât distanţa dintre celulă şi curtea palatului, petrecându-şi zilele într-un regim sedentar atât de neobişnuit pentru el, încât Lara se mira că nu-şi pierduse minţile.

Dacă ar fi putut să se ţină de plan şi să călătorească de-a lungul coastei, Aren s-ar fi descurcat sau, în orice caz, nu i-ar fi dat Larei motive de îngrijorare, dar călătoria prin Deşertul Roşu era cu totul altceva. O provocare total diferită.

Aren era obişnuit cu vremea caldă, dar nu chiar atât de caldă. Şi Lara se îndoia că petrecuse vreodată mai mult decât câteva ore fără să bea apă. De ce ar fi procedat altfel, când cerul Ithicanei oferea mai multă apă decât ar fi putut bea vreodată? Era străin până şi de foamea adevărată, pentru că insulele erau pline de surse de hrană, numai să ştii unde să le cauţi... motiv pentru care poporul lui supravieţuia chiar şi fără ajutorul podului cucerit.

Gândindu-se la ithicani, Lara a scrâşnit din dinţi de frustrare. Ea şi Aren erau în întârziere, ceea ce nu-şi permiteau. Sezonul de acalmie – căruia ithicanii îi spuneau Mareele de Război – avea să înceapă în curând, ceea ce însemna că le rămăsese puţin timp ca să obţină ajutorul

Valcottei pentru alungarea Maridrinei. Dacă ar mai fi zăbovit mult, şi-ar fi pierdut ocazia, pentru că orice atac ar fi fost imposibil în timpul sezonului furtunilor. Chiar dacă tatăl ei ar fi pierdut susţinerea marinei amaridiene, refugiaţii din Eranahl n-ar fi avut aproape nicio şansă să supravieţuiască încă un sezon fără ajutorul podului.

În clipa aceea, Aren s-a împiedicat, cât pe ce să cadă, şi Larei i s-a strâns inima. Trăgând de dârlogul cămilei ca s-o oprească, a spus:

— Urcă şi stai o vreme în şa.

— Nici vorbă!

Aren nu se înţelegea cu cămila, pe care ea o botezase Jack, şi fiecare privea cu duşmănie la celălalt când se credea nevăzut. La un moment dat, Lara îl înduplecase pe Aren să meargă în spinarea lui Jack, dar, înainte ca el să se îndrepte în şa, cămila se ridicase deodată şi-l aruncase cu faţa în nisip. Întâmplarea nu prea îl încântase pe Aren.

Lara şi-a muşcat interiorul obrazului.

— Mai avem doar câteva ore până la oaza Jerin. Dacă e să intrăm şi să ieşim din avanpost fără să fim prinşi, trebuie să *nu* te împiedici de propriile ghete.

— Avem apă din belşug. Să ocolim avanpostul şi să ne continuăm drumul.

Într-adevăr, probabil că aveau destulă apă ca să iasă cu bine din deşert, dar puţina mâncare pe care o găsiseră în traistele legate de şaua lui Jack se terminase de ceva vreme. În astfel de condiţii, Lara se îndoia că Aren ar mai fi rezistat încă o săptămână cu stomacul gol. Poate că nici ea n-ar fi reuşit.

— Jack n-a mai băut de o săptămână. Îi trebuie apă.

Era o minciună, pentru că animalul respectiv ar mai fi putut merge o săptămână fără să bea, chiar şi pe o asemenea căldură. Dar Aren nu ştia asta.

— Deci trebuie să facem un popas, în afară de cazul în care ai accepta să-ţi împarţi apa cu el.

— N-am de gând să omor negustori nevinovaţi.

Lara a ridicat ochii spre stelele de pe cer, rugându-le să-i dea răbdare.

— Probabil că o să găsim în jur de o sută de oameni în Jerin, aşa că nu putem să-i omorâm pe toţi ca să-i reducem la tăcere. Trebuie să ne furişăm. Dar, în clipa de faţă, n-ai putea să te furişezi nici printrun han harendellian plin de beţivi.

Aproape că a auzit cum i se luptă încăpăţânarea cu simţul practic, dar, în cele din urmă, acesta din urmă a avut câştig de cauză şi Aren s-a oprit din mers.

— Doar o oră.

— Fie.

Îndemnând cămila să se întindă pe nisip, a aşteptat ca Aren să se urce pe spinarea ei şi apoi a scos o funie.

— Ce faci?

— În caz că adormi. Nu vreau să cazi şi să-ţi rupi gâtul. Faptul că

Aren a lăsat-o să-l lege de şa a dovedit cât de epuizat e, dar Lara a strâns funia fără să spună nimic şi, înduplecându-l pe Jack să se ridice din nou, l-a condus mai departe.

Au călătorit toată noaptea şi, întocmai cum se aşteptase Lara, mersul legănat al cămilei l-a adormit treptat pe Aren, care şi-a aplecat tot mai mult umerii, până când, într-un final, a ajuns să-şi lipească faţa de grumazul ei. Cam pe atunci s-a stârnit o adiere uşoară şi Jack şi-a ridicat atent capul, grăbind pasul.

— Simţi apă? l-a întrebat ea, mângâindu-l pe gât. Foarte bine. Mergi în direcţia ei.

Mormăind, Jack a început să tragă de dârlog, un îndemn să meargă mai repede.

— Ştiu, a şoptit ea, dar vreau să mă ajuţi să câştig puţin timp.

A oprit cămila şi a priponit-o în aşa fel încât să meargă doar lent. Dezlegând toate burdufurile goale, şi le-a suit pe umăr.

— Ai grijă de el, de dragul meu, a spus ea, mângâind gâtul

cămilei, apoi a luat-o uşor la fugă spre oază.

I-a luat numai o oră ca să ajungă la avanpostul care înconjura lacul mic, unde luminile felinarelor făceau aşezarea să strălucească precum inelul arzător al soarelui eclipsat.

Ghemuindu-se în spatele crestei unei dune, Lara a cercetat clădirile. Erau construite din piatră şi aproape lipsite de ferestre, asemenea celor din complexul în care copilărise. Agăţaţi de marginile acoperişurilor, clopoţeii de vânt, din sticlă colorată, răspândeau o muzică plăcută, iar în crângul luminat dintre clădiri şi apă, panouri din mătase colorată atârnau de ramuri. Un semn al influenţei valcottane, pentru că aici graniţa dintre cele două naţiuni era la fel de vagă precum în regiunea întinsă desfăşurată de-a lungul coastei, deşi locul ăsta era mult mai puţin contestat. Niciuna dintre naţiuni nu ţinea la câţiva kilometri de nisip sau, în orice caz, nu atât de mult încât să trimită armate în deşert care să lupte pentru aceştia. Prin urmare, avanpostul Jerin aparţinea ambelor naţiuni sau, după părerile unora, niciuneia dintre ele.

Apropiindu-se, Lara s-a uitat la oamenii de pe străzi şi a observat că activităţile avanpostului reflectă deprinderile nocturne ale celor care traversau drumul caravanelor. Mulţi erau conaţionalii ei: îi recunoştea după pantalonii strâmţi, după ghete şi jachete, pe când valcottanii preferau să poarte haine voluminoase, legate la încheieturile mâinilor şi la glezne, şi să încalţe sandale de piele. Mai mult, valcottanii aveau tenul mult mai închis la culoare şi părul lor brun şi ondulat era ori tuns scurt, ori legat în noduri strânse în creş-tetul capului.

Toţi umblau în grupuri şi Lara a remarcat că taberele se ocoleau cu grijă, în ciuda regulii nescrise a păcii care trebuia să fie păstrată în oază. Era un semn, a dedus ea, al punctului culminant de care se apropia conflictul dintre Maridrina şi Valcotta, care nu putea decât să vină în favoarea lui Aren şi

a Ithicanei.

A alergat uşor spre avanpost, dar s-a oprit când doi câini au ţâşnit lătrând dintre clădiri şi s-au repezit spre ea. Luând ardeii iuţi pe care-i găsise în complex şi pe care-i adusese tocmai pentru astfel de situaţii, le-a aruncat în feţele câinilor care se apropiau. Animalele au început imediat să strănute şi să-şi dea cu labele pe la boturi, lăsând- o pe Lara să se strecoare nestingherită în spaţiul îngust dintre două clădiri.

Aici s-a oprit brusc.

S-au auzit zgomote şi cineva a deschis o uşă.

— Ce-i cu hărmălaia asta, potăi blestemate? Aici!

Lara a sărit pe un butoi şi s-a întins spre marginea acoperişului. Căţărându-se silenţios, s-a târât pe suprafaţa plată până în capătul opus, de unde a urmărit mişcările mulţimilor.

Maestrul Armelor, Erik, îi descrisese cândva oaza, iar informaţiile primite de la el, împreună cu ceea ce vedea acum cu ochii ei, însumau toate cunoştinţele deţinute despre avanpost. Multe clădiri primeau călători, dar câteva erau locuinţe particulare ale oamenilor stabiliţi permanent în oază. Existau mai multe localuri care promiteau mâncare, băutură şi divertisment, o fierărie, un şir de grajduri şi câteva clădiri puternic luminate, care păreau să ofere servicii necesare celor care traversau deşertul înainte şi-napoi.

Majoritatea celor care umblau pe străzile înguste erau bărbaţi, dar Lara a zărit şi câteva femei valcottane, care mergeau semeţ, cu frunţile înălţate, strângând în mâini toiagele de luptă folosite cu predilecţie. Lara a văzut şi reprezentanţi ai altor naţiuni, pe care i-a recunoscut după îmbrăcăminte şi culoarea pielii. Niciunul dintre ei nu părea să fie ithican, dar asta nu însemna mare lucru, având în vedere cât de uşor se deghizau compatrioţii lui Aren.

Un miros apetisant de carne friptă i-a ajuns Larei la nas; şi-a îndreptat atenţia spre un loc aflat la câteva clădiri distanţă, unde o femeie stătea lângă un grătar încărcat cu

frigări. Îi ploua în gură şi iau chiorăit maţele. *Întâi apa,* a hotărât ea, întorcându-şi privirea spre întunericul din jurul lacului mai îndepărtat. Trebuia să traverseze trei străzi puternic luminate ca să ajungă la copaci, iar faptul că umbla singură ar fi atras imediat atenţia.

Prin urmare, trebuia să le-o distragă cumva.

Soluţia evidentă ar fi fost un incendiu, dar, ca şi când ar fi stat chiar lângă ea, Lara şi-a imaginat mustrarea lui Aren, dezlănţuită din cauza ideii de a distruge locuinţele şi afacerile unor oameni pentru un asemenea scop. Încruntându-se, Lara a căutat alte opţiuni şi a zărit un grup de cămile priponite la marginea aşezării, cu spinările încărcate cu mărfuri şi provizii, supravegheate de un singur băiat. Dar în jurul lor se întindea doar spaţiu deschis, prin urmare Larei iar fi fost imposibil să se apropie de ele pe furiş.

Dedesubt, câinii îşi reveniseră în sfârşit de pe urma ardeilor şi schelălăiau, alergând de colo-colo printre clădiri. Larei i-a venit o idee.

A aşteptat un moment prielnic, apoi s-a ridicat şi a sărit pe acoperişul clădirii învecinate. Apoi pe al următoarei. Apropiindu-se încet de faţada locuinţei, a auzit-o pe femeie fredonând şi a observat că tot intră şi iese din casă, ocupându-se de treburi casnice sau întorcând frigările pe grătar. După ce şi-a scos sabia, Lara a apucat-o de vârful lamei şi a aşteptat. Când femeia a intrat din nou, s-a aplecat peste marginea acoperişului, şi-a trecut mânerul pe sub una dintre frigări şi l-a deplasat de-a lungul ei, până când a simţit că a apucat-o bine. Apoi a ridicat-o cu grijă şi s-a târât înapoi în partea din spate a acoperişului.

Incapabilă să se abţină, şi-a băgat o bucată de friptură în gură, fără să-i pese că-şi arde limba. Scoţând şi celelalte bucăţi de carne, a lăsat frigarea, apoi şi-a coborât mâna între clădiri, atrăgând imediat atenţia câinilor.

Când au început să latre şi să ţopăie, Lara a tresărit şi a

fugit în celălalt capăt al acoperişului, urmată de câini. Asigurându-se că nu o scapă din ochi, a aruncat carnea în spinările încărcate cu marfă ale cămilelor.

Câinii au luat-o la goană după prada lor şi, văzând că se apropie vertiginos, cămilele şi-au ridicat deodată capetele, speriate, şi au început să scoată sunete stridente.

Toate au luat-o în acelaşi timp la fugă, eliberându-se de pripoane şi galopând în avanpost, fugărite de câini. Paznicul lor a strigat şi a încercat să le apuce de dârlogi, dar era o cauză pierdută şi, în curând, străzile s-au umplut de bărbaţi şi femei alergând după cămile într-o cacofonie de strigăte.

De îndată ce s-a asigurat că eşarfa îi ascunde bine părul, Lara a sărit de pe clădire şi a pătruns în învălmăşeală, croindu-şi drum pe străzi înainte să se ascundă în cele din urmă printre umbrele crângului. S-a strecurat cu atenţie printre copaci şi s-a dus repede la lac.

Pentru a păstra oaza curată şi pură, locuitorii aranjaseră pietre astfel încât să poţi păşi până la apă fără să calci în ea. Aşezându-se în genunchi, Lara s-a aplecat şi a umplut un burduf. Le-a umplut pe rând pe toate şi s-a întors la marginea crângului.

În depărtare a auzit strigăte furioase: negustorii ale căror cămile fuseseră speriate de câini se răsteau la stăpânul lor. După accent, erau maridrinieni, pe când stăpânul câinilor era valcottan. Tot mai multe glasuri s-au alăturat disputei, până când incidentul a curmat pacea precară dintre membrii celor două naţiuni şi oamenii au sărit la bătaie. S-au adunat alergând din toate direcţiile şi Lara s-a înfiorat, înţelegând că incendiul ar fi putut să provoace mai puţine pagube decât încăierarea pe care o instigase.

Dar acum nu mai putea face nimic.

S-a alăturat celor care fugeau ţipând spre locul altercaţiei, în piaţă. Cămilele doborâseră mai multe tarabe şi mai bine de zece bărbaţi săriseră la bătaie, stârnind şi mai mult haos.

Cu îndemânare, Lara s-a furişat printre oameni, a înşfăcat un sac de caise uscate căzut de pe o tarabă şi, de pe alta,

câteva turte mici aşezate pe o tavă, fără s-o observe nimeni, pentru că toţi erau atenţi la încăierare. Luând încă câteva produse, Lara s-a strecurat printre două tarabe şi a pornit tiptil prin spatele şirului lor.

Trebuia doar să iasă din avanpost, să-i găsească pe Aren şi pe Jack, apoi să...

Două mâini cărnoase au apărut din spatele unei tarabe şi au apucat-o de antebraţe. Şi o voce adâncă a spus:

— Uitaţi-o şi pe mica noastră hoaţă!

32. AREN

AREN S-A TREZIT brusc şi, alunecând într-o parte, a încercat cu disperare să se apuce de ceva. S-a prins de gâtul cămilei şi, ameţit, sa îndreptat cu grijă în şa. De care era legat.
Când a văzut că răsare soarele, a mârâit:
— De ce nu m-ai trezit? Niciun răspuns.

Întorcându-se în şa, a privit în jur, dar Lara era de negăsit. S-a neliniştit deodată. Să fi leşinat? Să fi rămas undeva în urmă, oare zăcea neajutorată în nisip?

A apucat hăţurile cămilei şi a tras de ele, încercând să întoarcă animalul, dar Jack l-a ignorat şi a rămas cu urechile ciulite şi întoarse în faţă, spre ceva ce Aren nu reuşea să distingă în lumina obscură.
— Nu vrei s-o abandonezi, a spus Aren, trăgând iar de hăţuri. Ea te place. Eu nu.

În zadar.

Dându-se bătut, Aren a lăsat hăţurile şi a început să dezlege nodurile funiei cu care picioarele îi erau legate de şa, singura care îl împiedicase să cadă de-a dreptul. Alunecând jos, s-a opintit şi a tras cu putere de cămilă, ca să o forţeze să se oprească. Abia atunci a observat priponul dintre picioarele sale din faţă.

Oare Lara încercase să facă un popas în timpul nopţii şi cămila pornise aiurea cu Aren pe spinare? De îndată ce gândul a prins contur, a şi clătinat din cap, provocându-şi pe loc dureri. Haina şi toate proviziile Larei încă erau legate de şa şi, chiar dacă Jack ar fi tras o sperietură şi ar fi luat-o la fugă, n-ar fi putut să scape de mâinile ei agile.

O adiere uşoară i-a suflat în faţă lui Aren şi cămila a început să tragă insistent de dârlog, arătându-se mai dornică de drum decât o văzuse Aren pe tot parcursul călătoriei. Şi explicaţia nu putea să fie decât una singură: apa. Cămila înainta spre oaza despre care-i vorbise Lara.

Într-o clipă, mintea lui buimăcită de soare a înţeles ce

făcuse ea şi, înfuriat, Aren a înjurat şi a lovit cu piciorul în nisip. Profitând de ocazie, Jack a încercat s-o ia din loc, dar regele ithican l-a tras înapoi.

— Trebuie să aşteptăm să se întoarcă *Majestatea Sa,* ca nu cumva săi stricăm socotelile.

Soarele s-a ivit în est, înălţându-se tot mai mult, dar Lara nu s-a întors. Aren a băut îndelung dintr-un burduf, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, cu ochii aţintiţi spre orizont în căutarea vreunui semn de mişcare.

Jack a gemut, nemulţumit de întârziere, şi zgomotul a răsunat printre dunele pustii.

— Ştiu, i-a răspuns el cămilei. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Ceea ce însemna că dăduse de necaz.

33. LARA

O PIRONISERĂ LA blestematul ăsta de stâlp al infamiei.

În mijlocul pieţei, bărbatul corpolent şi prietenii lui o aşezaseră în genunchi, în timp ce ea ţipa şi lovea din picioare, şi-i puseseră capul şi mâinile pe cadrul de lemn al stâlpului, trântind apoi obada de sus şi imobilizând-o pe fondul strident al înjurăturilor ei.

Care nu o ajutaseră cu nimic.

Transpiraţia îi şiroia pe trup cât soarele răsărea şi-i ardea pielea descoperită, pentru că, evident, n-o lăsaseră îmbrăcată. Îi luaseră totul, până şi lenjeria intimă.

Şi Lara ştia precis motivul.

— Bea, frumuşico, bea!

O cană i-a fost adusă la buze şi apa preţioasă dinăuntrul ei i-a curs în gură, aşa că Lara s-a străduit din răsputeri să bea cât mai multă fără să se înece. Apoi şi-a înălţat ochii ca să se uite la uriaşul care o capturase. Era un fiu al deşertului, iar chipul şi tenul lui îi sugerau originea mixtă, având deopotrivă strămoşi maridrinieni şi valcottani.

— O moarte uşoară n-ar fi nicio pedeapsă. A bătut-o uşor peste obraz.

— Şi am pariat că rezişti până la sfârşitul săptămânii. Îndeajuns pentru ca soarele să-ţi prăjească pielea de pe oase.

În Deşertul Roşu, unde o cană cu apă putea să facă diferenţa dintre viaţă şi moarte, furtul era considerat o crimă la fel de gravă precum uciderea şi era pedepsit ca atare. Oamenii găsiseră o bucată de friptură agăţată de unul dintre pachetele din spinarea unei cămile şi înţeleseseră că ea le speriase, moment în care toată furia îndreptată asupra stăpânului câinilor fusese aţintită asupra ei. Doar bărbatul ăsta îi împiedicase s-o omoare în bătaie, dar nu din altruism. Caisele furate de Lara erau ale lui şi se pare că negustorul îi dorea o moarte mai lentă.

— Să mă pupi în cur! a mârâit ea, dar el doar a râs şi a plesnit-o peste numitul fund, a cărui piele, nefiind obişnuită cu soarele, se înroşise deja.

Pentru asta, Lara şi-a jurat să-l eviscereze.

Închipuirea asta încântătoare îi plutea în minte când la urechi i-a ajuns cântecul afon al unui alt bărbat. Era un cântec de cârciumă vulgar, harendellian, despre un bărbat şi un catâr, pe care îl ascultase de nenumărate ori pe parcursul săptămânilor petrecute în naţiunea din nord, dar pe care de atunci nu-l mai auzise deloc.

Ridicându-şi capul, Lara a mijit ochii în lumina orbitoare şi a zărit cămila singuratică care se apropia de avanpost. Bărbatul din spinarea ei se clătina în şa, iar într-o mână ţinea hăţurile şi în cealaltă o ploscă al cărei metal scânteia în soare. Intrând în piaţă, a tras de hăţuri şi cămila s-a oprit drept când bărbatul şi-a terminat cântecul.

Aren a descălecat cu stângăcie, agăţându-şi piciorul de şa şi prăvălindu-se la pământ, cât să stârnească râsul puţinilor negustori rămaşi în piaţă.

— Naiba să te ia, fiară nenorocită! a răcnit Aren la Jack. Te-ai mişcat!

Apoi şi-a dus plosca la buze, a găsit-o aparent goală şi a aruncat-o în lături.

— Băutură! Cineva să-mi vândă ceva de băut!

Negustorul pe ale cărui cămile le speriase Lara s-a dus agale la el, ţinând relaxat în mână o sticlă.

— Prietene, prietene, cum se face că vii la noi singur şi într-un asemenea hal? Ce-ai păţit?

Lara a văzut că Aren îşi lasă capul în mâini şi i-a căzut faţa când a urlat deodată:

— S-au dus!

Când şi-a ridicat chipul, obrajii îi erau plini de lacrimi.

— O furtună cum n-am mai văzut a năvălit peste tabăra noastră şi mi-a răpit tovarăşii şi marfa. S-au dus toţi! S-au dus toate! Bunica ma avertizat să nu-mi risipesc averea în nisip, dar ambiţia mi-a întrecut buna judecată.

Lara abia s-a abţinut să-şi dea ochii peste cap. Era clar că Aren o zărise în obezi şi că observaţia lui fusese adresată atât negustorului, cât şi ei.

— Deşertul e o femeie capricioasă, prietene. Negustorul l-a bătut compătimitor peste umăr.

— Cum se face că tu ai supravieţuit? Aren şi-a şters ochii.

— E clar că soarta a preferat să trăiesc cu chinul greşelilor mele decât să mă odihnesc nesimţitor, prins în somnul nesfârşit.

Apoi privirea i-a căzut asupra sticlei din mâinile negustorului.

— Dacă eşti un prieten adevărat, mă vei ajuta să-mi înec amarul.

— Desigur, desigur!

Bărbatul a scos un pahar şi, turnându-i puţină băutură, i l-a oferit lui Aren, care l-a dat pe gât dintr-o singură înghiţitură şi l-a întins negustorului ca să i-l umple din nou. Dar el a pleoscăit din limbă, cu părere de rău.

— Regret, prietene, dar toate îşi au preţul în deşert.

— Dar am pierdut totul! s-a tânguit el. Fie-ţi milă de mine!

Asta era o minciună. Lara ştia că Aren are aur şi argint în buzunare, pentru că ea i le dăduse pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoiţi să se despartă. Avea destui bani ca să-şi plătească cazarea, să cumpere provizii şi să-l adape pe săturate pe Jack. Ce avea de gând?

— Poate că ai accepta să vinzi ceva?

— N-am nimic.

Aren s-a aşezat cu capul în nisip, jucând cu măiestrie rolul de fiu de negustor răzgâiat. În clipa aceea, lui Jack i s-a năzărit să pornească spre lac şi Aren s-a târât după el, încercând să-l prindă de hăţuri. Negustorul s-a întins după cămilă şi a oprit-o, privind atent atât animalul în sine, cât şi harnaşa-mentul lui; fără îndoială, le calcula valoarea şi cântărea totodată disperarea lui Aren.

— Ne înţelegem noi cumva. Nenorocita aia – negustorul a arătat-o pe Lara cu o mişcare scurtă a capului – mi-a

schilodit o cămilă şi nu pot s-o aştept să-şi revină. Te-aş plăti cinstit dacă te-ai încumeta să te desparţi de a ta.

Lara a deschis gura, vrând deodată să-i urle: *Să nu îndrăzneşti să o vinzi!* Aveau nevoie de cămilă ca să scape cu viaţă din deşert.

Dar Aren nu era prost. Ştia că nu puteau renunţa la Jack, prin urmare avea un plan. Doar că mintea ei încinsă de soare era prea buimăcită ca să-l poată ghici.

— Dar am nevoie de ea, s-a tânguit Aren. Cum altfel să ajung în Valcotta?

Negustorul şi-a frecat bărbia.

— Poate chiar ne putem ajuta unul pe celălalt, prietene. Ce ai spune să ni te alături când plecăm la noapte? Cămila ta poate să-mi care o parte din marfă, iar drept răsplată te vom ajuta să părăseşti deşertul în siguranţă.

Cu o expresie incredulă, Aren a bolborosit:

— Ai face una ca asta?

Dar chiar şi de la distanţa de zece metri, Lara a observat sticlirea din ochii lui, sugerând că tocmai *asta* era oferta pe care regele Ithicanei urmărise s-o obţină de la negustor. Şi Larei i-a îngheţat sângele în vene. Dacă s-ar fi dus cu ei, Aren n-ar mai fi avut nevoie de ea; bărbaţii aceia aveau tot ce le trebuie ca să-şi respecte promisiunea şi cămila valora cât serviciile lor, ba chiar mai mult.

Aren n-avea s-o abandoneze. Nu putea. Dar o voce i-a şoptit în gând: *De ce să nu plece cu ei? Ar fi riscant să te ajute şi nu-ţi datorează nimic.*

— Norocul ne surâde amândurora! Cum te numeşti, prietene? Eu sunt Timin.

— James. Şi îţi rămân dator, Timin.

Negustorul l-a ridicat în picioare şi i-a condus pe el şi pe Jack spre grajduri. Şi, trecând pe lângă ea, Aren nu i-a aruncat Larei nici măcar o privire.

Durerea din piept i-a întrecut zvâcnetul din cap şi Lara s-a lăsat moale în obezi, simţind că-i ard ochii, deşi era prea deshidratată ca să poată lăcrima. Crezuse că situaţia se

schimbase, că poate Aren n- ajunsese chiar s-o ierte, dar că măcar renunţase la ura care îl consumase.

Dar poate că Lara văzuse doar ceea ce voise să vadă. Ceea ce sperase să vadă. Sau poate că Aren pur şi simplu se prefăcuse. În orice caz, părea că are de gând s-o lase în ghearele morţii.

Bărbia i-a tremurat şi, străduindu-se să-şi stăpânească suspinele, Lara şi-a încleştat dinţii. Era o regină. O războinică. Mai mult, era *Gândăcelul.*

Şi nu avea de gând să moară.

Ziua înainta, soarele traversa treptat cerul şi singurul refugiu din calea dogorii lui arzătoare era umbra obezilor. Lara stătea cu capul aplecat, acoperindu-şi faţa cu părul, cu mâinile strânse pe cât posibil sub încheieturi, pentru a le proteja de soare. A săpat încet în pământ cu genunchii şi cu degetele de la picioare, acoperindu-şi gambele cu nisip şi ţinându-şi coapsele la umbra trunchiului.

Dar nu putea face nimic pentru a-şi proteja spatele şi fesele, iar pielea lor expusă se arsese deja atât de tare, încât în curând avea să facă băşici. Alte cicatrici de adăugat la colecţie.

Cu o precizie de ceasornic, bărbatul masiv i-a tot adus apă, pe care Lara a băut-o cu nesaţ, imaginându-şi cum îl va omorî după ce se va elibera. Uita că încă nu ştia cum să scape de obezi.

Nu l-a văzut deloc pe Aren.

Bănuia că se odihneşte, profitând de înţelegerea încheiată cu negustorul de cămile şi dormind câteva ore în interiorul răcoros al uneia dintre clădiri. Dar, în ciuda situaţiei dificile în care se afla, pieptul i-a fost copleşit de uşurare când Aren s-a întors în piaţă, alături de negustor şi de doi tovarăşi de-ai lui. S-au dus la cârciumă şi s-au aşezat la o masă în umbra clădirii.

Au apărut sticle pline cu o băutură chihlimbarie şi pahare mici, precum şi un platou de curmale zaharisite. În scurt

timp, bărbaţii beau şi râdeau de parcă toţi ar fi fost prieteni vechi, iar niciunul nu-l întrecea în veselie pe Aren. Li s-au alăturat mai mulţi bărbaţi şi în curând s-a format o adunare numeroasă, în inima căreia regele ithican relata o poveste născocită despre cum supravieţuise furtunii de nisip.

Din când în când, câte unul dintre bărbaţi se îndepărta de masă şi urina în nisip, lângă stâlpul infamiei. Lara tresărea şi încerca să se ferească de şipotele lor dezgustătoare, imaginându-şi că îl lipseşte pe fiecare făptaş de un anumit membru. Din cauza căldurii dogoritoare, duhoarea din jur devenise aproape insuportabilă.

Soarele se apropia de asfinţit când a venit şi rândul lui Aren.

— Nu te aşteaptă nimic bun, a spus el, dezlegându-şi centura. Oamenii ăştia tratează furturile cu *multă* seriozitate.

Scrâşnind din dinţi, ca să-şi stăpânească furia, Lara a ridicat capul.

— Poţi să-mi aduci sticla aia cu otravă? E în buzunarul hainei mele, pe care am lăsat-o legată de şaua lui Jack.

Aren a ridicat din sprâncene.

— Sticluţa?

Recipientul din sticlă maronie i-a apărut în mână, dispărând imediat înapoi în buzunar.

— Aren...

— E un plan interesant. Terminând, şi-a legat centura.

— Dar nu-ţi recomand să procedezi aşa. Au de gând să-ţi arunce cadavrul câinilor. Mai bine ai găsi altă soluţie.

Fără niciun alt cuvânt, s-a întors la tovarăşii lui.

— Iertaţi-mă pentru o clipă. Intru să discut ceva cu fata aceea frumoasă de la bar.

A dispărut în clădire şi a lipsit multă vreme. Când a ieşit, părea mai beat decât oricând.

Aren n-avea de gând s-o ajute şi nu prea avea importanţă dacă refuza pentru a nu-şi periclita evadarea sau pentru că

era de părere că Lara îşi merită pedeapsa. Trebuia să se descurce singură.

Când din soare rămăsese doar o fâşie portocalie şi strălucitoare, Aren, negustorul şi ceilalţi din grupul lor s-au ridicat şi şi-au luat rămas-bun de la tovarăşii lor de băutură, râzând şi bătându-se pe spate. Regele ithican se clătina pe picioare.

— Idiotule! a mormăit Lara. Sper să te bucuri de mahmureală, pe lângă regimul de apă raţionalizată!

— Vorbeşti singură, frumoaso?

Se întorsese bărbatul corpolent. Aplecându-se, i-a turnat apă în gură şi i-a dat cu grijă să mănânce un colţ de pâine, bucată cu bucată.

— Mănâncă! Mănâncă! a şoptit el, cu respiraţia duhnindu-i a alcool. Vreau ca soarele să-ţi prăjească carnea de pe oase şi pentru asta e nevoie de timp.

Lara şi-a arătat dinţii, dar el doar a râs scurt şi s-a îndreptat de spate. Atunci s-a clătinat ameţit, sprijinindu-se de obezi. Acestea au pârâit şi s-au mişcat, dar el n-a părut să observe, mai preocupat să-şi aducă contribuţia la bălţile de urină din jurul ei.

Legându-şi centura, s-a rezemat iar de obezi, făcând nisipul de sub genunchii Larei să se mişte.

— Ne vedem mai târziu, frumoaso.

Lara a aşteptat ca bărbatul să se întoarcă la tovarăşii lui. Apoi a zâmbit.

— Roagă-te să nu fie aşa.

34. AREN

AREN ÎNAINTA ÎMPLETICIT pe cărarea care ducea la grajd, unde îi aştepta caravana lor.

— Cât va dura călătoria? l-a întrebat pe Timin.

Nu era tocmai beat, dar nici treaz. Din cauza lipsurilor îndurate în ultimul timp, nu făcea faţă băuturii tari pe care o beau oamenii din oază. Ca să-şi ducă planul la capăt, trebuia să aibă mintea limpede.

— O săptămână, a răspuns Timin, lovindu-l amical pe spate. Poate zece zile. Încotro o vei apuca după aceea, prietene?

— Spre coastă.

Unul dintre grăjdari i-a înmânat lui Aren hăţurile lui Jack. Cămila şi-a ridicat buza, de parcă ar fi vrut să-l muşte, dar s-a hotărât că Aren nu merită efortul.

— M-am săturat de nisip.

— Ai prieteni acolo? Rude care, sunt convins, îşi fac griji pentru tine?

Aren abia s-a abţinut să-şi dea ochii peste cap, gândin-du-se cât de evident e vicleşugul negustorului, dar a răspuns:

— Slavă Domnului, familia mea e în Harendell! O să am timp să mă gândesc cum să le explic că le-am risipit toţi banii.

A râgâit zgomotos.

— Aş putea să trag de timp, să mă întorc abia la anul şi să le spun că am întârziat din cauza furtunilor.

Timin a râs şi le-a strigat oamenilor lui s-o ia din loc, apoi tot grupul a ieşit din oraş şi a pornit în sud, spre Valcotta.

Aerul se răcea rapid şi Aren s-a întrebat cât timp se va bucura Lara, cu pielea ei arsă, de o astfel de binecuvântare, înainte să se prefacă într-un blestem. Păruse deznădăjduită şi grav bolnavă. Şi, de fiecare dată când unul dintre negustori se dusese la ea, Aren apelase şi la ultima urmă de autocontrol ca să nu ia o armă şi să-i sară în apărare.

— Eşti atât de serios, James! s-a auzit vocea lui Timin, curmându-i firul gândurilor.

— Mă gândesc doar că trebuie să merg pe jos timp de o săptămână.

— A, da! Poate că asta te-ar linişti.

Negustorul i-a întins o sticlă, dar Aren şi-a ridicat mâinile.

— Deja ai fost din cale afară de generos cu ce mi-ai oferit în schimbul cămilei. N-aş putea să-ţi iau mai mult.

— Nici vorbă! E un animal de cea mai bună calitate. Eu sunt cel care iese în câştig.

Prefăcându-se indecis, Aren a acceptat în sfârşit sticla şi s-a prefăcut că bea îndelung.

— Eşti un prieten adevărat.

Au mers pe întuneric aproape o oră şi Timin a cântat încontinuu, iar Aren s-a prefăcut că bea şi, din când în când, pe ascuns, a vărsat din băutură pe nisip. S-a împiedicat de multe ori, lovindu-se de Jack, care nu era deloc încântat.

Dar era treaz de-a binelea când a auzit arma scoasă din teacă în spatele lui.

Întorcându-se, Aren s-a uitat la Timin, care ţinea în mână un pumnal lung, flancat de doi dintre partenerii lui. Cel mai tânăr dintre ei stătea mai în spate, ţinând dârlogii cămilelor, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Lasă dârlogul cămilei tale, i-a spus Timin. Şi întinde-te pe nisip.

— Parcă eram prieteni.

Aren a dat drumul frâului lui Jack, dar a rămas în picioare.

Negustorul a ridicat dintr-un umăr.

— Ce pot să spun? Afacerile sunt afaceri.

— Ăsta îmi pare mai degrabă un jaf. Cei trei bărbaţi au

râs şi Timin a spus:

— Ar fi un jaf doar dacă păgubitul ar supravieţui şi l-ar raporta.

A venit rândul lui Aren să râdă.

— Sunt perfect de acord.

Timin s-a încruntat nedumerit, apoi s-a îngrozit când Aren şi-a smuls sabia legată de şaua lui Jack şi i-a atacat înainte ca bărbaţii să poată reacţiona. I-a spintecat burta lui Timin şi, întorcându-se apoi spre ceilalţi doi, i-a căsăpit fără milă. Cu coada ochiului a văzut că tânărul lasă dârlogii şi o ia la fugă, dar Aren s-a repezit într-o clipă la el.

Fiind mai înalt şi mai puternic, l-a prins cu uşurinţă şi l-a doborât pe nisip.

— Vă rog! s-a tânguit băiatul. Vă rog, aveţi milă! Nu ştiam ce vor să facă.

Probabil că minţea, dar lui Aren nu-i stătea în obicei să omoare copii.

— Nu te omor, dar mă tem că trebuie să-ţi închid gura până când reuşesc să ajung departe.

Punându-i căluş şi legându-i încheieturile mâinilor de glezne, Aren l-a lăsat lângă cămile, pe care le-a priponit de pământ. Apoi un geamăt de durere i-a atras atenţia.

Ţinându-şi maţele cu un braţ, Timin se târa spre oază. Aren l-a urmat şi l-a lovit cu piciorul în coaste, după care l-a întors pe spate, moment în care bărbatul a strigat după ajutor.

— Suntem prea departe ca să te audă cineva.

Aren s-a lăsat într-un genunchi lângă negustorul muribund.

— Dar ştiai asta, nu-i aşa?

— Cine eşti? s-a chinuit Timin să întrebe. Ce demon eşti?

— Unul care s-a săturat de nemernici trădători, a răspuns Aren, trecându-şi sabia de-a lungul gâtului bărbatului. Acum, te rog să mă ierţi, mă duc să-mi salvez soţia.

35. LARA

APLEACĂ-TE ÎN FAŢĂ. Apleacă-te în spate. În stânga. În dreapta.

Lara îşi repeta cuvintele în gând, silindu-şi trupul să i se supună în ciuda epuizării şi a expunerii la elemente, care-şi spuneau cuvântul. Pielea o ustura în locurile arse de soare, dar restul trupului îi tremura de frig. Îi era sete, crampele îi sfâşiau burta şi îi zvâcnea capul. Dacă nu urma să fugă în noaptea aceea, singura scăpare avea să fie moartea.

În faţă.

În spate.

Obezile erau fixate în pământ, dar nu suficient de adânc. Bărbatul corpolent le slăbise cu greutatea lui, aşa că Larei ar fi trebuit să-i fie uşor să le smulgă din nisip după câteva ore de efort. Însă descoperise că nu are puterea s-o facă. Singura opţiune era să încerce în continuare să le slăbească şi, în final, să le doboare într-o parte, preferabil fără să-şi rupă gâtul.

În piaţa aglomerată, oamenii îşi vedeau de negoţ, pentru că o caravană mare sosise din Maridrina la scurt timp după asfinţit. Din fericire, îi acordau Larei mai puţină atenţie, dar atât bărbaţii, cât şi femeile care treceau pe lângă ea o scuipau sau o împroşcau cu nisip. Ei nu prea îi păsa cu ce aruncă în ea, numai să nu observe ce face.

O mulţime numeroasă se adunase la cârciuma maridriniană şi zeci de bărbaţi stăteau afară la mesele mici, bând şi râzând, iar unii îşi apropiau capetele aplecate şi vorbeau despre afaceri. Era mare hărmălaie, la care îşi aduceau aportul şi doi muzicanţi cu tobe. O dansatoare, care în adâncul nopţii probabil că lucra şi ca prostituată, se legăna seducător pe o platformă construită special pentru ea. De aceea, mulţimii i-a luat câteva clipe ca să observe că bărbatul masiv care o capturase pe Lara se prăbuşise în faţa clădirii, făcând spume la gură.

Au izbucnit strigăte alarmate, apoi încă doi bărbaţi au căzut de pe scaune, prezentând aceleaşi simptome.

— Otravă! Au fost otrăviţi! a răcnit cineva.

Haosul a pus stăpânire pe piaţă. Muşteriii cârciumii şi-au azvârlit paharele şi sticlele, cu ochii mari şi îngroziţi.

Era o ocazie nesperată.

Adunându-şi picioarele sub trup, Lara s-a împins, iar tălpile i-au alunecat în nisip. Spinarea i-a urlat de durere, dar obezile s-au aplecat încet în faţă, trăgând-o după ele. Lara a încercat să le încetinească căderea, însă în zadar. Întinzându-şi deodată spatele, a ajuns cu fundul în aer şi s-a izbit atât de tare cu creştetul capului de nisip, încât a văzut stele verzi. Marginile obezilor din jurul gâtului iau căzut pe bărbie, apăsându-i gâtul cu putere. Dar Lara a auzit deschiderea zăvorului.

Cu vârfurile degetelor de la picioare înfipte în pământ, a încercat să împingă obada de sus ca să se elibereze, dar se blocase în nisip.

Şi Lara nu putea să respire.

Cuprinsă de disperare, s-a străduit să ridice din nisip tot cadrul de lemn, însă n-a reuşit să găsească niciun punct de sprijin.

Trebuia să se elibereze cât de repede, altfel avea să leşine. Şi, dacă n-o observa nimeni, urma să moară sugrumată şi strivită de propriul plan neinspirat.

De îndată ce a nimerit cu degetul în una dintre găurile lăsate în pământ, Lara a tras de obezi, strivindu-şi oasele încheieturilor sub lemn, cu muşchii străbătuţi de convulsii.

Obezile s-au mişcat şi Lara a simţit că partea de sus se desface, eliberându-i mâinile şi gâtul.

Reuşise!

— N-a fost manevra ta cea mai graţioasă, a şuierat o voce cunoscută, apoi două mâini au apucat-o de braţe, ridicând-o în picioare. Ai noroc că nu ţi-ai frânt gâtul.

Aren.

— Să plecăm cât nu sunt atenţi.

A târât-o printre două tarabe şi au pornit spre lac. După câteva clipe, Lara a auzit strigăte uluite şi a înţeles că locuitorii îi descoperiseră evadarea.

— Pe aici!

Aren a condus-o până la apă şi Lara a înţeles ce vrea să facă abia când au ajuns pe pietrele cu care era pavat malul.

— E interzis!

— N-am uitat. Şi, având în vedere că majoritatea celor din oază probabil că nu ştiu să înoate mai bine decât tine, n-o să le treacă prin cap să ne caute aici.

Apa era mai caldă decât aerul din jur şi parcă ar fi făcut baie când Aren a condus-o tot mai departe de mal, până când apa i-a ajuns Larei până la coapse, apoi la brâu, dar după încă un pas a simţit că albia coboară vertiginos şi s-a dat speriată înapoi.

— Suntem prea aproape de mal. Ţine-te de mine!

Nu avea sens să se împotrivească, nu când nişte lumini veneau săltând spre apă; locuitorii o căutau. Agăţându-se cu braţele de umerii lui Aren, a încercat să-şi menţină respiraţia regulată cât el a înaintat încet spre centrul lacului, unde s-a oprit, cu apa până la bărbie.

Oamenii scotoceau prin crângul din jurul lacului, înconjurându-l treptat, dar nici măcar pentru o clipă nu s-au gândit să privească spre apa întunecată. În depărtare, Lara auzea cum locuitorii se străduiesc să o găsească prin avanpost, vorbind tare şi cu furie. Aveau să caute peste tot.

Lara era ameţită şi gurile mici de apă pe care le lua nu reuşeau să-i calmeze greaţa tot mai apăsătoare. Muşchii braţelor i s-au încleştat, fiindu-i aproape imposibil să se mai ţină de Aren. Trupul îi tremura şi inspira adânc pentru a-şi domoli bătăile năvalnice ale inimii, dar fără succes.

Atunci Aren a apucat-o de încheietură şi a tras-o în faţa lui, iar mâinile sale i-au găsit talia. Pielea ei arsă de soare s-a răzvrătit la atingerea lui, însă Lara şi-a înăbuşit scâncetul.

— Foloseşte-ţi picioarele.

Tremurând, Lara şi-a înfăşurat picioarele goale în jurul taliei lui şi a observat că, din fericire, pielea interioară a coapselor nu îi e arsă. Şi-a relaxat braţele, cu care-l ţinea pe Aren de gât, iar când şi-a lipit fruntea de obrazul lui, a simţit cum răsuflarea sa îi dezmiardă uşor urechea. Pieptul lui îi apăsa sânii şi Lara n-a mai ştiut cui îi zvâcneşte inima, ei sau lui.

— Uşurel..., a şoptit el, apucând-o de subsuori ca să o susţină, atent să n-o atingă în locurile dureroase. Vei fi bine.

— Te-ai întors după mine.

— Credeai că n-o să mă întorc?

Deşi abia i-a auzit şoapta, Lara i-a simţit tonul neîncrezător.

Bărbia i-a tremurat şi a încuviinţat abia perceptibil din cap.

— Lara...

Aren i-a cuprins obrazul în palmă şi i-a mişcat chipul astfel încât să-l privească în ochi, deşi era prea întuneric ca să vadă mai mult decât nişte umbre. Lara i-a simţit respiraţia caldă pe buze şi a auzit cum i se înteţeşte când şi-a încordat picioarele în jurul lui, strecurându-şi degetele prin părul său.

Doamne, cât îl iubea! Avea nevoie de el ca de aer. Îl dorea, deşi simţea că trupul i-a ajuns în pragul morţii.

Apoi buzele lui Aren le-au mângâiat uşor pe ale ei şi toată suferinţa a părut să dispară, de parcă n-ar mai fi existat nimic în lume în afară de ei. Lara a tremurat şi s-a lipit şi mai mult de trupul lui, până când Aren a şoptit:

— Lara, oriunde ai fi în lume, dacă vei avea nevoie de mine, îţi voi veni în ajutor. Te rog să mă crezi.

Realitatea i-a dat o palmă şi, odată cu ea, inima i s-a umplut de durere. *Oriunde ar fi...* Pentru că ar putea fi oriunde, dar nu lângă el. Nu putea să rămână cu el, ştia bine. Şi totuşi...

Au tăcut şi au rămas ascunşi în apă până când urmăritorii s-au îndepărtat de mal, apoi Aren a pornit spre colina scundă din vârful căreia curgea susurând cascada minusculă care

alimenta lacul. Ajungând la versantul ei, a ţinut-o bine pe Lara, cât să fie sigur că se poate apuca de pietre.

S-au căţărat, apoi Aren s-a oprit ca să privească peste buza cascadei.

— Au plecat toţi. Te simţi în stare să alergi?

Lara nu ştia sigur nici dacă ar fi putut să meargă, dar a dat din cap.

— Haide!

Lara a luat-o la fugă, călcând aproape fără zgomot cu tălpile goale. Părul ud i se lovea de spatele descoperit, făcând-o să tresară de durere. S-a împiedicat şi abia a reuşit să se echilibreze, dar nu s-a prăbuşit decât după ce au traversat coama unei dune şi au coborât pe versantul opus.

— Sunt aici, i-a spus Aren la ureche, ridicând-o de pe jos. Vei fi bine.

Sângele i-a uruit Larei în urechi, stelele de deasupra au început să se învârtă, apoi toată lumea s-a cufundat în beznă.

36. AREN

AREN I-A CĂRAT prin întuneric trupul străbătut de frisoane, orientându-se după urmele din nisip. Nu era deloc uşor, pentru că trebuia să-şi folosească felinarul cu flacără mică, aproape imperceptibilă, ca să nu atragă atenţia celor care îi căutau în avanpost.

A găsit cămilele, băiatul şi cadavrele exact acolo unde le lăsase. Băiatul a făcut ochii mari când a văzut-o pe Lara, care încă nu se trezise.

— Nu te uita! i-a mârâit Aren, întinzându-şi soţia dezbrăcată pe nisip.

Mărind flacăra felinarului, a tresărit la vederea spatelui şi a umerilor ei arşi de soare. Avea pielea fierbinte şi atât respiraţia, cât şi pulsul îi erau mult mai rapide decât ar fi fost normal.

Căutând în pachetele din spinărilor cămilelor, Aren a găsit traista băiatului, în care se afla un schimb de haine pe măsura Larei. Fata a scâncit când Aren a îmbrăcat-o şi a încercat să se strângă ghem. Munca asta a durat mai mult decât ar fi vrut regele ithican. După ce a dat marfa negustorului jos de pe spinarea lui Jack, a întins-o pe Lara peste ea şi a legat-o de şa cu fâşii de pânză în loc de funii aspre. Apoi s-a întors spre băiat.

— Te las să pleci. Găseşte-ţi tovarăşi de drum mai breji.

Potrivindu- i legăturile pentru ca tânărul să se poată târî, i-a indicat direcţia în care se afla oaza.

— Dacă porneşti acum, s-ar putea să ajungi înainte de răsărit.

După ce s-a asigurat că toate cămilele sunt legate bine între ele, Aren a apucat dârlogul lui Jack şi l-a împuns cu un băţ, ca să-l îndemne să se ridice, urmat de celelalte animale.

— Vezi ce faci cu dinţii ăia! l-a avertizat. Ai doi posibili înlocuitori chiar în spate.

Jack i-a adresat o privire plină de reproş, dar l-a urmat

ascultător şi au pornit spre sud.

Lara s-a simţit rău zile întregi, vomita aproape tot ce mânca şi era prea obosită ca să facă altceva decât să zacă pe şaua lui Jack. Pielea de pe spatele ei a făcut băşici sau s-a înroşit ca focul. Scrâşnea din dinţi de fiecare dată când Aren o ungea cu alifia găsită în unul dintre pachetele de pe cămile. Mai mult dormea leşinată, murmurând şi scâncind în somn, însă Aren nu ştia dacă din cauza unor suferinţe vechi sau a altora mai recente. Dar nu avea de ales decât să traverseze dunele roşii într-un ritm alert, înaintând toată noaptea şi chiar şi pe lumină, până când căldura devenea insuportabilă.

Lara şi-a revenit abia când au ajuns la marginea deşertului şi au pătruns în peisajul deluros al Valcottei. Şi faptul că acum mergea alături de el, cu sabia la talie, îl bucura mai mult decât pâraiele susurătoare care le ieşeau în cale. Întremându-se fizic, Lara a putut să-şi îndrepte mintea spre alte probleme în afară de cea a supravieţuirii.

— Ne oprim aici până mâine-dimineaţă, a declarat ea, părăsind drumul şi pornind spre un crâng.

Un pârâu curgea printre copaci şi alţi călători îl zăgăzuiseră cu pietre pentru a crea un iaz cam de un metru adâncime.

— Abia te-ai pus pe picioare şi deja îmi dai ordine. Mai că mi-e dor de zilele în care nu reuşeai să legi o frază coerentă.

Lara a dat ochii peste cap şi s-a îngrijit de cămile, şoptindu-le cu blândeţe şi legându-le saci plini cu cereale la bot, ca să poată mânca. Câteva şuviţe de păr i se desprinseseră din coada împletită şi fluturau în adierea blândă a vântului, strălucind în lumina soarelui de după-amiază. A vrut să coboare cortul din spinarea unei cămile, dar Aren a apucat-o de încheietura mâinii.

— Mă ocup eu.

Când Lara şi-a înălţat privirea la el, l-a hipnotizat cu ochii săi azurii. Aren părea să se înece în ei, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

— Sunt bine, Aren.

— Ştiu. Şi ştiu că te-ai descurca şi singură. Totuşi, lasă-mă să mă ocup eu.

Roşie în obraji, Lara şi-a ferit privirea.

— Cum vrei.

Au început să-şi aşeze tabăra şi, deşi Aren s-a ocupat de ridicarea cortului, aprinderea focului şi aducerea apei de la pârâu, s-a gândit încontinuu doar la ea.

Şi la sărutul acela.

N-ar fi trebuit s-o facă, asta ştia sigur. Şi-a spus că o sărutase îngrozit de gândul că avea să îi moară în braţe. Că fusese doar o atingere neprihănită a buzelor. Că nu însemna nimic.

Dar însemna totul, pentru că acel singur sărut dărâmase zidurile pe care Aren şi le ridicase în inimă ca să o ţină la distanţă. În plus, ştia că, dacă ea ar fi vrut, dacă s-ar fi oferit, atunci orice ar fi urmat între ei n-ar fi fost nici pe departe neprihănit.

Aşezând o oală pe foc, a luat un sac cu linte şi resturile de fructe uscate şi s-a aşezat faţă în faţă cu soţia lui, de cealaltă parte a focului.

— Era mai bine când mă durea.

Lara şi-a ridicat marginea cămăşii pentru a se scărpina pe spate.

— În viaţa mea n-am mai simţit asemenea mâncărimi.

— Cert e că niciodată n-ai arătat atât de rău, a răspuns el, mestecând o caisă uscată şi, dându-se în lături când Lara a aruncat spre el o bucată de piele descuamată, a râs surprins.

— Bădăranule!

Lara a scos un săpun dintr-un pachet.

— Mă duc să mă spăl cât pregăteşti mâncarea. Îţi propun să faci şi tu la fel la un moment dat... miroşi ca o cămilă.

— Şi totuşi nu-mi acorzi nici jumătate din atenţia cu care te îngrijeşti de ele.

Lara a chicotit încet.

— Atunci stai de veghe. Aş prefera să nu trebuiască să sar din apă ca să mă lupt cu bandiţii în pielea goală.
— S-ar putea să ieşi în avantaj.
— Am destule avantaje, mulţumesc.

I-a făcut cu ochiul, a luat un pumnal şi a pornit desculţă spre pârâu, legănându-şi şoldurile în aşa fel încât lui Aren să-i fie imposibil să privească în altă parte. Apoi i-a strigat:

— Ţi-am spus să te uiţi după soldaţi, Aren. Nu să stai cu ochii pe fundul meu.
— Pe fundul de pe care pielea ţi se desprinde precum coaja cartofilor curăţaţi de un ajutor de bucătar pe o corabie?

Întorcându-se val-vârtej, Lara şi-a înălţat încet degetul mijlociu şi, aruncându-i o privire mânioasă, s-a întors din nou spre apă.

Ce faci? s-a întrebat Aren în gând. *De ce te prefaci că lucrurile dintre voi ar fi bine, când nici c-ar putea să fie mai rele de atât?*

Ithicanii nu aveau s-o accepte niciodată, darămite s-o ierte, iar pe Aren nu-l lăsa conştiinţa să le ceară aşa ceva. Ar fi fost o greşeală chiar şi să recunoască că o iertase, pentru că, ştia bine, mulţi oameni ar fi considerat până şi o astfel de mărturisire un act de trădare. Şi, având în vedere că şi el avea greşeli de răscumpărat, ar fi fost nechibzuit să-şi îngăduie orice formă de intimitate cu ea. Mai ales pentru că aveau să se despartă la un moment dat.

A vărsat lintea în oală şi, luând o lingură cu care s-o învârtă, a încercat să se concentreze asupra sarcinii.

Când?

Când avea să plece? Probabil că momentul oportun era *acum,* pentru că se aflau în Valcotta, un loc mult mai periculos pentru ea decât pentru el. Urma să se întâlnească cu împărăteasa ca să-i ceară iertare şi nu era deloc prudent să se prezinte la braţ cu femeia de dragul căreia rupsese alianţele cu poporul ei.

Fără să vrea, Aren s-a întors şi a sorbit-o din ochi pe soţia

lui. Se dezbrăcase de hainele băieţeşti şi stătea pe malul râului doar în chiloţi. Se spălase pe păr şi buclele ei, lungi de culoarea mierii, îi atârnau pe spate până la şolduri, ascunzându-i rănile cicatrizate rămase în urma arsurilor. Cicatrici peste cicatrici, dar, în loc să-i ştirbească frumuseţea, o făceau doar să pară mai fioroasă. Şi-l făceau pe Aren s-o dorească şi mai mult.

Lara şi-a înălţat un braţ ca să şi-l spele, dezvăluind rotunjimea unui sân, cu sfârcul tare. Lui Aren i s-a întărit penisul, iar dorinţa i-a străbătut trupul când a văzut cum apa i se prelinge uşor pe piele. Lara şi-a aplecat capul pe spate, cu ochii închişi, şi, storcând din nou apă din pânză, şi-a despărţit buzele de plăcere.

Înfigându-şi unghiile în palme, Aren şi-a stăpânit pornirea de a se duce la ea. De a-i înlătura ultima bucată de ţesătură de pe coapse ca s-o poată gusta. De a o face să-şi piardă controlul şi să-i strige numele, de a simţi cum i se cutremură trupul sub el, cu degetele în părul lui când o pătrunde.

Era totul. Minte, trup şi suflet, era tot ce-şi dorea. Tot ce-i trebuia. Era regina de care avea nevoie Ithicana.

Dar, din cauza lui Silas şi a lăcomiei lui, toate îi erau interzise lui Aren.

S-a întors deodată la linte, cu pumnii încleştaţi. Îi venea să lovească ceva. Să urle de furie. Nu era cinstit. La naiba, nu era deloc cinstit!

Lara a venit la el, răspândind un miros curat de săpun.

— Eşti bine?

— Da.

A simţit că-l priveşte atent, că se întreabă ce să facă. Ce să spună. El nu voia decât să o roage să-l *frângă.* Pentru că o singură atingere de-a ei, un singur cuvânt i-ar fi spulberat complet voinţa.

Fă-o! a îndemnat-o el în tăcere. *Hotărăşte pentru mine.*

În loc de asta, Lara a spus:

— Când m-am întors în Eranahl, ithicanii s-au abţinut să

mă omoare doar pentru că i-a împiedicat Ahnna. Şi ea nu m-a ucis doar pentru că voia să te salveze mai mult decât îmi dorea moartea.

Inspirând adânc, Aren s-a întors spre ea. Lara îşi înfăşurase trupul cu o pânză şi stătea cu săpunul în mână.

— Mi-au blestemat numele. M-au scuipat. Mi-au cerut moartea în chipuri cumplite. Pentru că mă urăsc. Şi au dreptate să mă urască.

Aren a deschis gura, vrând s-o contrazică, dar Lara a ridicat o mână.

— Rămân cu tine până când ajungem în Pyrinat şi-i găsim pe ithicanii cu care trebuie să ne întâlnim acolo. Apoi voi pleca.

Aren a simţit că i se îndeasă ceva bont în inimă, strivind-o încet în loc s-o despice cu o singură tăietură.

— Lara...

— Te iubesc, Aren. Ochii îi luceau.

— Dar totul s-a terminat între noi. Trebuie să se termine, ştim bine amândoi. Dacă ne prefacem că n-ar fi aşa, ne va fi şi mai greu când va trebui să plec.

Avea dreptate, ştia şi el acest lucru. Dar în inima lui, Aren ştia că legătura dintre ei n-avea să se curme în veci, nici dacă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Lara avea să fie mereu regina lui.

37. LARA

S-AU ÎNDREPTAT DIRECT spre Pyrinat, capitala Valcottei, parcurgând o bună parte a drumului pe o navă, după ce Aren şi-a demonstrat talentul tipic ithican la negocieri şi le-a vândut cămilele la un preţ dublu faţă de valoarea lor reală.

S-au dat drept harendellieni, dar nu puţini valcottani au strâmbat din nas la Lara, al cărui ten îi sugera originea maridriniană în ciuda rochiilor harendelliene cu guler înalt pe care le purta.

Erau în urma itinerarului cu aproape o lună şi mai rămăseseră doar câteva zile din săptămânile în care Aren ar fi trebuit s-o convingă pe împărăteasa Valcottei să încheie o alianţă.

Asta dacă într-adevăr putea fi convinsă.

Dar, în ciuda problemei apăsătoare a întârzierilor, Lara nu credea că ar fi ales să renunţe la tot timpul petrecut cu Aren. Pentru că uneori închidea ochii şi reuşea să se mintă că se aflau în Eranahl, că se jucau, beau vin şi se tachinau reciproc, mereu la un pas de a cădea îmbrăţişaţi în pat pentru a face dragoste.

Însă, spre deosebire de viaţa lor în Eranahl, acestea din urmă nu sau întâmplat niciodată.

În ciuda dorinţei vădite pe care i-o citea în ochi, pe care Lara i-o provoca cu bună-ştiinţă în clipele ei de slăbiciune, Aren i-a pus cuvintele la inimă şi nu a cedat nicio clipă pasiunii dintre ei. O pasiune care, în ciuda spuselor ei, părea să se înteţească pe zi ce trece.

S-a terminat, şi-a repetat ea la nesfârşit. *Eregele Ithicanei... trebuie să se gândească în primul rând la poporul lui.*

Dar în orele cele mai întunecate ale nopţii, când Lara zăcea ghemuită în pat, cu trupul sfâşiat de un amestec de dorinţă şi de singurătate, raţiunea pierdea teren şi speranţa ameninţa să preia complet controlul.

Abia când vasul lor a acostat în Pyrinat a renunţat în sfârşit să spere şi s-a dedicat întru totul misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

Luându-l de braţ pe Aren ca s-o ajute să coboare pe chei, Lara s-a oprit şi s-a minunat la vederea proporţiilor uriaşe ale oraşului care-i înconjura.

Râul Pyr, care în anumite locuri era lat chiar şi de un kilometru şi jumătate, trecea prin centrul Pyrinatului, ramificân-du-se iar şi iar şi formând canale care înţesau oraşul ca nişte străzi acvatice. Clădirile dispuse cu spatele la canale aveau ieşiri spre cheiuri mici şi zeci de poduri arcuite, cu trepte înguste, coborau spre apă. Clădirile în sine erau construite din blocuri de gresie şi majoritatea aveau ferestre mari, cu geamuri din cea mai curată sticlă din lume, iar de balcoanele aflate deasupra aleilor atârnau fâşii de pânză colorată.

Parfumul mării plutea pe uscat, îmbinându-se cu mirosul de condimente şi de mâncare pe străzile imaculate ale oraşului. Erau pline de valcottani îmbrăcaţi cu haine colorate şi voluminoase, iar vocile le răsunau împrejur când se târguiau cu negustorii din pieţele aglomerate.

La fiecare colţ de stradă părea să cânte câte un muzicant şi, spre deosebire de cei din Vencia, cei de aici erau înveşmântaţi frumos, aparent mai interesaţi să încânte mulţimile care se adunau pentru a-i asculta decât să câştige bani. Cu instrumentele lor nemaivăzute, acompaniau adesea cântăreţi, fete şi băieţi tineri, însă Lara nu le auzise niciodată cântecele.

Fiind familiarizat cu oraşul în urma unor vizite anterioare, Aren a condus-o prin vestitele pieţe de sticlă, unde vânzătorii expuneau felurite articole meşteşugăreşti, de la vase şi pahare la sculpturi care se înălţau spre cer, prin care lumina soarelui pătrundea împrăştiind curcubeie pe potecile de gresie. Lara s-a oprit subit de mai multe ori, pentru a privi uluită la bărbaţii şi femeile care suflau în sticlă, obţinând

forme complicate cărora le adăugau adesea fire de aur şi de argint ca să creeze opere de artă vrednice chiar şi de împărătească.

— Pe aici, a spus Aren, trăgând-o de braţ. Cum spuneai că se numeşte locul de întâlnire?

— Hotelul Nastryan. Înţeleg că patronul e un spion de-ai voştri.

Amintirea i-a înlăturat uimirea inspirată de obiectele de sticlă şi Lara s-a tulburat. Cineva ar fi trebuit să se întâlnească cu ei ca să le dea informaţii despre situaţia Ithicanei, dar, în urma întârzierilor, ce şanse mai aveau să-l găsească pe individul respectiv? Lara şi Aren puteau să se descurce şi singuri, însă ea sperase să afle veşti. Despre Eranahl. Şi despre surorile ei. Faptul că nu ştia dacă scăpaseră cu bine era o povară la care încercase să nu se gândească.

— Aici.

Aren s-a oprit în faţa unei clădiri de trei etaje; parterul avea deschidere spre stradă şi o cafenea mare. Cel puţin zece persoane stăteau pe perne colorate în jurul unor mese joase, bând din ceşti de sticlă pline cu băutură brună şi fierbinte. Un coridor pardosit ducea la un birou mare de lemn, în spatele căruia se afla un bărbat valcottan cu pielea lucindu-i în lumina lămpilor aşezate de o parte şi de alta a lui.

Apropiindu-se, Lara i-a zâmbit.

— Bună dimineaţa. Avem o rezervare.

Ochii valcottanului s-au mărit abia perceptibil, apoi bărbatul s-a întors spre Aren şi iarăşi spre ea. În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— Aţi cam întârziat.

— Au intervenit circumstanţe neprevăzute. Lara a ezitat, fiindu-i teamă să pună întrebarea.

— A sosit vreun mesaj pentru noi?

Bărbatul a clătinat uşor din cap şi Larei i s-a strâns inima.

Oare se întâmplase ceva? Să nu fi reuşit Ahnna să obţină susţinerea Harendellului? Să fi fost cucerit Eranahlul?

— Niciun mesaj, a repetat bărbatul. Dar poate că celălalt tovarăş din grupul vostru ar putea să vă ofere informaţiile dorite.

A arătat spre cafenea, spre persoana care stătea singură la o masă din colţ. Lara a zâmbit.

38. AREN

I-A FOST GREU să se stăpânească. Să nu o rupă la fugă prin cafenea. Să nu se piardă cu firea, dar Aren şi-a impus să meargă încet printre mese, să-şi tragă în tăcere un scaun şi să se aşeze în faţa conaţionalului său.

Cu ochii fixaţi la ceaşca din faţa lui, care *nu* era umplută cu cafea, Jor a mârâit:

— N-am chef de companie.

— Nici de compania unui prieten vechi?

Jor a încremenit şi, cu o mişcare agonizant de lentă, şi-a înălţat chipul. Bătrânul soldat a privit îndelung la Aren înainte să şoptească:

— Pierdusem aproape orice speranţă. Săptămâni... te aştept aici de săptămâni întregi!

Apoi Jor s-a întins deodată peste masă, răsturnându-şi ceaşca pe jos, şi, strângându-l în braţe pe Aren, a fost cât pe ce să se prăvălească cu tot cu el.

— Eşti în viaţă!

Pe lângă scurta lui întrevedere cu Nana, trecuseră luni întregi de când Aren vorbise ultima dată cu vreun ithican. Revederea lui Jor l-a bucurat aproape la fel de mult precum întoarcerea acasă.

— Credeam că ai murit.

Jor vorbea pe un ton răguşit, de parcă s-ar fi străduit să-şi înăbuşe lacrimile, deşi Aren nu-l văzuse niciodată plângând.

— Am ajuns de nenumărate ori la un pas de moarte, a spus Aren, observând că toţi ceilalţi clienţi se holbează la ei.

Împingându-l pe Jor înapoi în scaunul lui, Aren a îndreptat masa şi s-a aşezat la loc.

— Crede-mă, m-am săturat până peste cap de deşert.

— De deşert?

Jor a făcut ochii mari şi s-a întors spre Lara, care aştepta la câţiva paşi lângă ei, cu un zâmbet discret pe chip.

— Planul era altul, fătucă. Ai să-mi dai nişte explicaţii.

— Mai târziu. Avem probleme mai importante de discutat.

Jor s-a înnegurat şi a încuviinţat din cap.

— Dar nu aici.

Ridicându-se, i-a strigat uneia dintre chelneriţe:

— Pune-o în contul meu, domniţă. Şi ceaşca.

— Şi când o să-ţi plăteşti datoria, bătrâne? a răspuns fata pe un ton afectuos. Îţi trimit mâncare în cameră. Să mănânci tot... slăbeşti văzând cu ochii.

Aşa era. Aren a observat schimbarea din înfăţişarea lui Jor când l-a urmat, ieşind din cafenea şi urcând un rând de trepte. Era mai adus de umeri şi mai slab, şi mergea mai încet. Cu paşi mai puţin hotărâţi. Nu mai era tânăr, dar nu trecerea timpului îl îmbătrânise pe parcursul lunilor scurse de la despărţirea lor. Jor îl supraveghease pe Aren încă de când acesta învăţase să meargă, îşi sacrificase şansele de a-şi întemeia o familie pentru a-l păzi pe moştenitorul Ithicanei... pentru a-i proteja viaţa. Şi Aren ştia că Jor se învinuieşte pentru capturarea lui, ceea ce însemna că probabil se învinuise şi pentru presupusa lui moarte.

— Îţi mulţumesc. Că m-ai salvat. Că m-ai aşteptat.

Jor s-a uitat peste umăr, ochii lui căprui întâlnindu-i pe cei ai lui Aren, dar singurul răspuns a fost o încuviinţare scurtă din cap. Scoţându-şi o cheie din buzunar, a deschis uşa unei camere de la primul etaj şi au intrat într-un apartament cu vedere spre curtea interioară a hotelului.

— Ce camere simandicoase!

— Aici trebuia să stai tu. Noroc că ai venit, am impresia că omul nostru de la parter se gândea să mă dea afară în

favoarea vreunui client capabil să-şi plătească cazarea. Doar faptul că oamenii lui Silas au împânzit oraşul ne-a dat speranţă că încă eşti în viaţă.

Încruntându-se, Aren şi-a aruncat traista cu lucrurile lui modeste într-un colţ al încăperii.

— Serin şi-a dat seama unde mergem şi ne-a tăiat calea. De aceea a trebuit să traversăm deşertul. Dar lasă-i pe maridrinieni. Ce ştii despre Eranahl? Şi despre Ahnna?

— Eranahlul încă rezistă, la fel şi sora ta. E acolo în momentul de faţă.

Copleşit de uşurare, Aren aproape că a căzut în genunchi.

— Slavă Domnului!

— Nu slăvi pe nimeni deocamdată. Oraşul supravieţuieşte datorită proviziilor trimise pe insulele din apropiere de un binefăcător misterios, dar, chiar dacă individul respectiv s-ar încumeta să mai facă o livrare, n-am putea să ajungem la provizii decât dacă ar izbucni o furtună puternică. Eranahlul e înconjurat zi şi noapte de corăbii amaridiene. Şi sezonul de acalmie de anul ăsta îşi merită numele cu vârf şi îndesat.

— Deci Zarrah s-a ţinut de cuvânt, a spus Lara.

— La fel şi fratele tău.

Jor a ridicat nedumerit dintr-o sprânceană, aşa că Aren a adăugat:

— Zarrah Anaphora e cea care a trimis proviziile. A fost de acord s-o facă pentru ca eu să-i pun la cale eliberarea din ghearele lui Silas, dar, în realitate, n-am făcut decât să-i distrag atenţia regelui, ca s-o poată elibera Keris Veliant.

— *Prinţul moştenitor?* Aren a dat din cap.

— Se pare că prinţul filosof e amator de intrigi politice. Vrea să scape Maridrina atât de tatăl lui, cât şi de podul nostru, aşa că-l avem drept aliat.

— N-ar trebui să-ţi pui încrederea în el.

— Asta i-am spus şi *eu,* a mormăit Lara. Pentru el reprezentăm doar mijloace prin care vrea să-şi atingă scopurile, iar dacă ar apărea vreo altă opţiune pentru fratele

meu, ne-ar arunca în gura leilor fără nicio clipă de ezitare.

— Poate.

Aren avusese mult răgaz să descifreze motivaţiile lui Keris – jocul pe termen lung, după cum se exprimase prinţul – şi nu era convins că e atât de egoist pe cât susţine. Orice persoană dispunând de resurse şi bani ar fi putut să trimită o corabie încărcată cu provizii în Ithicana, motiv pentru care se impunea următoarea întrebare: De ce considerase Keris că trebuie eliberată Zarrah pentru atingerea acestui scop? Şi Aren era aproape convins că găsise răspunsul.

— Zarrah e aici?

— Dacă e aici, eu n-am auzit de sosirea ei. Poate că şi-a reluat postul de conducere a garnizoanei valcottane din Nerastis? Apropo, şi Keris e acolo. În Pyrinat se zvoneşte că a pornit pe mare de la Vencia a doua zi după evadarea ta. A preluat personal conducerea trupelor maridriniene de la graniţă şi se arată mult mai interesat de îndeplinirea datoriilor lui decât înainte.

— Probabil că vrea să ascundă faptul că a luat-o pe Zarrah de sub nasul tatălui său.

— Ştii ceva despre surorile mele?

Lara i-a pus întrebarea pe un ton stăpânit, dar Aren a observat că-şi încleştează şi-şi relaxează mâinile şi a înţeles că e neliniştită.

— Eşti mătuşă.

Lara a făcut ochii mari.

— Sarhina?

Jor a zâmbit şi a bătut-o cu putere peste umăr, făcând-o să se clatine.

— Fetiţa e sănătoasă tun. Nana a moşit-o la nici jumătate de zi după plecarea voastră. Din câte am aflat înainte să plec, Bronwyn se ţinea bine şi surorile tale din Vencia au scăpat fără prea multe probleme.

Lara a încuviinţat scurt din cap, ştergându-şi obrajii.

— Şi Coralyn? a întrebat Aren. Jor a oftat îndelung.

— Mă tem că n-a mai văzut-o nimeni. Dar nici n-am reuşit

să-i confirmăm moartea.

Aren nu putea decât să spere că Keris îi luase apărarea mătuşii lui, pentru că, dacă Coralyn era în viaţă, probabil că spera la moarte.

— Spuneai că Ahnna s-a întors în Eranahl?

— Da. Se pare că a trebuit să înoate pe întuneric până la insulă când s-a întors din Harendell, pentru că n-a fost chip să treacă cu corabia de amaridieni.

Aren s-a făcut alb la faţă. În perioada de acalmie, în apele din jurul insulei-cetate mişunau rechini.

— N-ar fi trebuit...

— N-a avut încotro, l-a întrerupt Jor. Moralul e la pământ. Se tot vorbeşte despre abandonarea oraşului. Despre abandonarea Ithicanei. Ahnna îi ţine în frâu pe toţi, ca să câştige timp pentru tine, dar...

S-a poticnit.

— De îndată ce sezonul furtunilor va alunga flota asediatoare, se va porni un exod spre nord, spre Harendell, care s-a oferit să ne adăpostească.

Şi Ithicana nu va mai fi.

— Poate că e cea mai bună soluţie.

— Dacă ithicanii ar fi considerat că e cea mai bună soluţie, ar fi plecat cu toţii în timpul ultimului sezon furtunos! a izbucnit Lara, aruncându-şi la rândul ei traista lângă a lui. Vor să plece pentru că nau de ales, nu pentru că asta îşi doresc. Trebuie să le oferim altă opţiune. Jor, cum a reacţionat regele harendellian la propunerea Ahnnei?

Înainte să poată răspunde, cineva a bătut la uşă şi Jor s-a dus s-o deschidă, primind o tavă cu mâncare aburindă şi mulţumindu-i tinerei care o adusese. A turnat apă dintr-o carafă şi i-a întins un pahar lui Aren.

— Harendellienii sunt cât se poate de supăraţi de când podul a ajuns sub stăpânirea Maridrinei, mai ales din cauza tratamentului preferenţial acordat Amaridului în Northwatch. Prietenul nostru, regele Edward, şi-a dat acordul fără prea

mari ezitări. Cu anumite condiţii, evident.

— Şi anume?

— În mare parte, e vorba de înţelegeri comerciale. Jor a strâns din buze.

— Şi au pus-o pe Ahnna să promită că se va întoarce în Harendell imediat după încheierea poveştii ăsteia. Se pare că a venit timpul ca prinţul moştenitor William să se căsătorească.

Aren a deschis gura, vrând să spună că nu-şi va da acordul pentru aşa ceva, dar Jor i-a tăiat vorba.

— Ahnna deja şi-a dat cuvântul, aşa că nu-ţi răci gura de pomană. Dar toate astea depind de obţinerea susţinerii Valcottei; nu are sens ca regele Edward să se alăture cauzei noastre decât dacă ni se alătură şi împărăteasa.

— Adică toate depind de mine.

Aren a dat apa pe gât, gândindu-se că ar fi preferat o băutură mai tare.

— De tine depind şi trebuie să rezolvi problema în doar câteva zile. E nevoie de timp ca să organizăm o petrecere cu atât de mulţi invitaţi şi trebuie să punem totul la punct înainte să înceapă furtunile. Şi nu prea mai avem timp.

— Atunci, a spus Aren, a venit momentul să port o discuţie cu împărăteasa.

Jor a pufnit.

— Nu ştiu dacă se pune problema unei discuţii. Mai curând o să te târăşti în genunchi şi să te milogeşti să te ierte.

Luându-şi traista, Aren şi-a scos lama de bărbierit, apoi şi-a trecut cu tristeţe o mână peste barba de care se folosise, alături de vestimentaţie, pentru a-şi ascunde identitatea.

— Dacă e să mă milogesc, atunci trebuie să arăt bine.

39. LARA

LARA A OCOLIT o baltă de pe stradă, cu mărgelele de sticlă colorată ale sandalelor lucind în lumina soarelui.

— Ai cum să-ţi dovedeşti identitatea? l-a întrebat pe Aren.

Jor le dăduse haine valcottane potrivite pentru ocazie. Lara nu-l mai văzuse pe Aren îmbrăcat în culori atât de vii şi poate că s-ar fi amuzat pe seama disconfortului său dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă.

— Doar eu şi Ahnna cunoaştem anumite lucruri, a răspuns el, dând-o pe Lara la o parte din calea unui măgar înhămat la o căruţă – vizitiul i-a mulţumit ridicând o mână. Altă problemă mă nelinişteşte.

A clătinat din cap, evident încordat.

— Faptul că Maridrina a pus stăpânire pe pod e dezavantajos pentru Valcotta, însă împărăteasa n-a făcut decât să le îngreuneze comerţul. De ce?

— Poate că trage de timp? Ştie că eşti liber... poate că aşteaptă o propunere de alianţă?

Aren a mormăit încet.

— Ar fi putut oricând să încheie o alianţă cu Ithicana, chiar şi în timpul întemniţării mele. Ar fi putut apela la anumiţi intermediari pentru o asemenea înţelegere, ştia bine asta, dar n-a făcut-o.

— Crezi că încă e supărată pentru că Ithicana a luat partea Maridrinei şi a întrerupt blocada de la Southwatch?

Acţiuni întreprinse în baza sfatului ei. Şi pe care Lara nu regreta că- l oferise. Lunile în care Ithicana umpluse burţile maridrinienilor nu doar că salvaseră vieţi, ci câştigaseră şi inimi.

— Bănuiesc că vom afla în curând.

S-au apropiat de porţile zidului care înconjura palatul şi Aren a mormăit:

— De data asta, lasă-mă pe mine să vorbesc. N-o să asculte de o maridriniană, darămite de cineva cu ochi ca ai

tăi.

Nişte soldaţi bine înarmaţi s-au uitat la ei când s-au apropiat, iar unul dintre bărbaţi a ridicat o mână, până când Lara şi Aren s-au oprit la câţiva paşi de el.

— Vă rog să binevoiţi să-mi spuneţi cine sunteţi şi cu ce scop aţi venit.

— Sunt regele Aren al Ithicanei, a spus Aren. Am venit s-o văd pe împărătească.

Soldatului i-a căzut falca, la fel de uluit ca Lara. *Asta* nu făcuse parte din planul lor. Până la amiază, întregul oraş avea să ştie că sunt aici şi asasinii tatălui ei urmau să le sară la gât. Unde naiba i-o fi fost mintea?

— Majestatea Voastră...

Soldatul şi-a pus mâna pe inimă, gestul prin care valcottanii îşi arătau respectul.

— Nu ştiam că vă aflaţi în oraş. Vă rog să-mi iertaţi impertinenţa!

Aren şi-a plecat capul.

— Nu am ce să iert. Din motive pe care nu mă îndoiesc că le cunoşti, ar fi fost riscant să-mi anunţ sosirea.

— Înţeleg, Majestatea Voastră.

Ochii căprui ai soldatului s-au întors spre Lara şi privirea i-a devenit mai dură.

— Atunci aceasta este...

— Lara.

Aren i-a răspuns pe un ton rece, împiedicând pe loc orice observaţii ar fi vrut soldatul să facă despre identitatea Larei.

Bărbatul a încuviinţat din cap, dar Lara a observat că nu-i arată acelaşi respect precum lui Aren. Nu avea importanţă. N-aveau decât s-o urască pentru faptul că era maridriniană, numai să-i ierte pe Aren şi pe regatul lui.

— Vă rog să mă urmaţi, Majestatea Voastră.

Porţile grele s-au deschis spre interior, dezvăluind o curte întinsă, cu o fântână mare în centru. Trimiţând un băiat să anunţe sosirea lui Aren, garda i-a condus prin spaţiul deschis

până la două porţi de bronz aflate în capăt, pe unde au intrat în palat.

Era o clădire diferită de toate cele pe care le văzuse Lara vreodată, în mare parte pentru că abia putea fi numită clădire. Deasupra, vergi din fier forjat se îmbinau în forme rafinate şi arcuite, în care erau fixate panouri din faimoasa sticlă colorată valcottană. Lumina strecurată înăuntru răspândea curcubeie pe potecile pavate cu dale de sticlă translucidă, care şerpuiau prin grădinile pline cu flori.

— Pe aici, Majestatea Voastră, a spus soldatul, conducându-i spre stânga şi străbătând una dintre cărări până la un pavilion.

În centrul lui se afla o masă joasă, înconjurată de perne mari înfăşurate în mătăsuri de nuanţele pietrelor preţioase, iar fântâna de alături, înălţată pe mai multe niveluri, susura armonios.

— În momentul de faţă, împărăteasa e ocupată, dar dacă binevoiţi să aşteptaţi aici, vă vor fi servite gustări.

Soldatul şi-a pus mâna pe inimă şi, dând înapoi cu spatele, s-a întors şi a pornit pe cărare cu paşi iuţi.

Doi băieţi, cu prosoape vopsite în albastrul-ametist al Valcottei atârnate de braţe, au apărut cu vase de sticlă pline cu apă.

Lara şi-a spălat cu grijă mâinile şi s-a şters cu prosopul, apoi s-a aşezat pe una dintre perne, netezindu-şi stofa pantalonilor bufanţi. O fată cu părul împletit în cosiţe spiralate, acoperite cu aur, i-a oferit un pahar înalt şi îngust, plin cu o băutură efervescentă, şi alta i-a adus un platou cu trufe de ciocolată care miroseau a mentă.

Lara a luat o muşcătură dintr-o trufă.

— Sunt foarte prudenţi, nu sunt convinşi de identitatea ta.

Aren a băut îndelung din paharul lui, i-a privit conţinutul încruntat şi l-a pus deoparte.

— Valcottanii sunt politicoşi, dar nu tolerează lipsa de onestitate. Dacă s-ar afla că mint, m-ar executa înainte de

asfinţit.

Mâncând încă o trufă, Lara şi-a înălţat privirea şi a admirat candelabrul. Nenumărate vase mici atârnau de lanţuri delicate şi înăuntrul lor ardeau uleiuri aromate, lumina răsfrângându-se pe tavanul placat cu argint. Pe trei laturi, pavilionul era înconjurat de tufe cu frunze late, sugerând o aparenţă de intimitate, dar, printre ele, Lara a observat siluetele gărzilor care îi supravegheau.

— Opreşte-te, i-a şoptit lui Aren, care deja traversase pavilionul
înainte şi înapoi de vreo cinci ori. Dai impresia că eşti nelinişţit.

Aren a ignorat-o şi s-a oprit abia când a auzit apropierea unor paşi stinşi. Şi-a făcut apariţia o tânără incredibil de frumoasă, îmbrăcată în ţinută militară. Pe chip i s-a ivit un zâmbet larg la vederea lui Aren. Lara a recunoscut-o îndată pe femeia care li se alăturase pentru o vreme în tentativa lor de evadare din palatul tatălui ei.

— Mă bucur să te găsesc în viaţă, Majestate, a spus Zarrah, ducându-şi mâna la piept. Am auzit că ai întâmpinat probleme după ce ne-am despărţit în dreptul porţilor Venciei.

Auzindu-i minciuna, Lara şi-a stăpânit expresia. Era clar că Zarrah le spusese valcottanilor că scăpase doar cu ajutorul ithicanilor, ca să ascundă implicarea lui Keris. După părerea Larei, fusese o decizie înţeleaptă, care nu putea decât să-i servească lui Aren.

El şi-a mijit subtil ochii, dar a spus doar:

— Şi eu mă bucur că eşti bine.

— Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc, aşa că te rog să-mi permiţi s-o fac acum. Poate că voi putea să te răsplătesc într-o bună zi.

— Cred că suntem chit.

Zarrah a clătinat uşor din cap, avertizându-l din ochi, dar zâmbindu-i în continuare. Se înţelegea că nu vrea să se afle

despre proviziile pe care le trimisese în Eranahl, prin urmare o făcuse fără aprobarea împărătesei. Lara s-a întors spre Aren, dornică să vadă dacă revelaţia îl neliniştеşte, dar chipul lui a rămas impasibil.

Zarrah le-a făcut cu mâna gărzilor din apropiere.

— Pe loc repaus. Este, într-adevăr, Majestatea Sa.

Apoi şi-a înclinat capul într-o parte, întâlnind privirea Larei cu ochii ei întunecaţi.

— Şi ea spune adevărul.

În tăcerea care a urmat, cele două femei s-au privit îndelung, măsurându-se din ochi. Era mai frumoasă decât îşi dăduse seama Lara în timpul evadării. Buclele scurte şi brune îi lăsau descoperiţi pomeţii înalţi şi rotunzi, iar dacă ar fi fost o altă femeie, Lara i-ar fi putut asemăna ochii mari şi căprui cu cei ai unei căprioare. Dar, asemenea ei, Zarrah era departe de a fi o pradă pentru fiare, pentru că trupul ei înalt avea puterea şi graţia unei pantere pornite la vânătoare şi degetele i se încordau pe toiagul pe care-l purta cu ea.

— Mi-a făcut mare plăcere să-ţi urmăresc dansul, Majestate, a spus atunci valcottana. Am fost şi mai încântată când l-ai împroşcat cu vin pe tatăl tău. Şi nu oricum, ci direct în faţă.

Lara şi-a plecat capul.

— Şi pentru mine a fost o plăcere. Zarrah şi-a întors atenţia spre Aren.

— Haide, mătuşa mea vrea să cunoască chipul care îţi poartă numele. Bănuiesc că e totodată nerăbdătoare să te mustre pentru toate hotărârile pe care le-ai luat în timpul domniei tale.

Zarrah i-a condus pe cărare, umăr lângă umăr cu Aren, lăsând-o pe Lara să-i urmeze de la o distanţă mică.

— Silas răspândeşte zvonuri cum că ai fi murit, Aren. A împrăştiat vestea de-a lungul întregii coaste, deşi modul în care se presupune că ai murit se schimbă în funcţie de povestitor. Bineînţeles, noi, valcottanii nu am pus preţ pe

aceste afirmaţii. Silas e doar un lăudăros şi pe porţile Venciei nu a apărut niciun cap ithican.

Întorcându-se, Zarrah a adăugat:

— Şi nici capul vreunei femei care să semene cu cele care v-au ajutat. Chiar eşti soră cu toate?

Lara i-a întâlnit privirea.

— Da.

Zarrah a ridicat din sprâncene.

— Fascinant! Mă întreb dacă tatălui tău i-a trecut vreodată prin minte că Maridrina ar putea câştiga războiul dintre naţiunile noastre dacă ar renunţa la concepţia lui nesăbuită cu privire la rolul femeilor în societate.

— Ar însemna să recunoască că s-a înşelat, a răspuns Lara. Ceea ce nu cred că se va întâmpla.

— Tind să-ţi dau dreptate. Zarrah a ridicat dintr-un umăr.

— Suferinţa ţinutului tău natal serveşte de multă vreme intereselor Valcottei, aşa că nu pot spune sincer că-mi pare rău.

Lara nu s-a sinchisit să răspundă. A observat că Aren le ascultă cu atenţie, dar nici el nu a spus nimic.

Şi-au continuat drumul în tăcere pe poteci şi Lara a admirat frumuseţea grădinii uriaşe, traversată de canale cu apă curgătoare, peste care se putea trece pe podeţe ornamentate sau pietre netede. În unele locuri, apa se aduna în iazuri, în adâncul cărora copiii înotau şi se jucau, amintindu-i Larei de portul din caverna Eranahlului, unde ithicanii petreceau în acelaşi fel.

Turnurile pe care le văzuse din afara zidului erau singurele clădiri închise şi la un astfel de turn i-a condus Zarrah.

Gărzile înarmate le-au deschis uşile alcătuite din armături metalice răsucite şi întortocheate, în care erau montate plăci de sticlă de o mie de culori diferite pentru a întruchipa o femeie valcottană cu mâinile înălţate spre cerul albastru. Înăuntru, o scară în spirală urca la etaj, dar Zarrah i-a îndrumat spre o încăpere cu ferestre plină cu mese mici şi

perne mari.

Lângă un perete stătea un soldat uriaş. Fiind mai înalt chiar şi decât Aren, braţele lui enorme erau mai groase decât picioarele Larei. În ciuda staturii lui înalte, atenţia Larei a zburat spre femeia zveltă aşezată pe una dintre perne, care părea ocupată cu confecţionarea unei păpuşi mici din sfori colorate.

— Mătuşă, a spus Zarrah cu o lipsă vădită de formalitate, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Majestatea Sa, regele Aren al Ithicanei, stăpânul podului...

— Ah, dar nu mai eşti stăpânul lui, nu-i aşa, băiete? a întrerupt-o împărăteasa, atentă în continuare la păpuşă. Onoarea asta îi revine şobolanului maridrinian. Îmi închipui că de aceea ai venit, nu-i aşa?

Înainte ca Aren să poată răspunde, împărăteasa a continuat:

— Şi tu, fătucă? Bănuiesc că eşti puiul şobolanului? În casa asta nu ţi se va recunoaşte niciun titlu. Fii recunoscătoare că nu dispun să fii scoasă afară ca să ţi se taie gâtul.

Lara şi-a înălţat fruntea.

— De ce nu o faci?

Mâinile femeii au încremenit.

— Pentru că, oricât ne-am dori să nu fie aşa, viaţa ta nu aparţine Valcottei. Şi nici moartea ta.

— Onoarea voastră e salvarea mea. Împărăteasa a pufnit iritată.

— Nu-mi vorbi despre onoare.

A lăsat păpuşa şi s-a ridicat. Fiind mai înaltă decât Lara, era atât suplă, cât şi musculoasă, confirmând ceea ce se spunea, că la un moment dat fusese şi ea o războinică formidabilă. Era frumoasă şi singurele semne ale vârstei sale erau ridurile discrete din jurul ochilor şi părul cărunt, care i se revărsa din creştet în bucle strânse, întreţesute cu fire de aur, de care atârnau zeci de ametiste sclipitoare. Pantalonii bufanţi şi bluza care-i lăsa abdomenul la vedere erau ţesute

din mătase aurie. Purta o centură bogat ornamentată cu broderii şi pietre preţioase, iar brăţări de aur îi urcau pe braţe până la coate. În urechi avea cercei de aur incrustaţi cu nestemate şi la gât, un colier de aur lucrat minuţios. Era o minune că suporta greutatea atâtor podoabe de metal, dar le purta ca şi când ar fi fost uşoare ca nişte pene.

— Majestatea Voastră Imperială, a spus Aren, plecându-şi adânc capul înainte să renunţe la formalităţi. E un privilegiu să te întâlnesc în persoană.

— Un privilegiu sau o necesitate? a întrebat împărăteasa, plimbându-se în jurul lui Aren cu paşi măsuraţi, călcând fără zgomot pe pardoseală în tălpile goale.

Larei i s-a părut cea mai regală figură din câte cunoscuse vreodată.

— Nu poate fi vorba despre amândouă?

În răspuns, împărăteasa şi-a ţuguiat buzele şi a mormăit echivoc.

— De dragul mamei tale, care ne-a fost cea mai dragă prietenă, ne bucurăm că te vedem în viaţă. Cât despre noi?

Vocea i s-a înăsprit.

— N-am uitat că ai scuipat pe prietenia noastră.

Lara a încremenit, dorindu-şi deodată să fi avut o armă. Ştiuse că va fi riscant să-l aducă pe Aren aici, dar se aşteptase ca împărăteasa să fie prea onorabilă ca să-i facă vreun rău pe lângă eventualul refuz de a acorda ajutor Ithicanei. Dacă se înşelase? Putea să-l scoată cu bine de aici? Măcar era posibilă evadarea?

Soldatul uriaş de lângă perete îi sesizase mişcarea şi s-a apropiat, urmărind-o atent cu ochii lui căprui, deducând, în mod corect, că e periculoasă. Aren nu s-ar fi încumetat să-i facă rău împărătesei, dar Lara nu suferea de asemenea scrupule.

Mai mult, Aren nu dădea niciun semn de nelinişte. Masându-şi bărbia, a privit-o îngândurat pe împărătească.

— Spui că mama ţi-a fost cea mai dragă prietenă, însă ea a propus Tratatul de Cincisprezece Ani dintre Ithicana,

Harendell şi Maridrina, inclusiv clauza despre căsătorii. Mama mea a încheiat o alianţă cu cel mai mare duşman al tău, dar ei nu i-ai purtat pică. Cu toate acestea, când i-am îndeplinit dorinţa, ţi-am ieşit din graţii.

Împărăteasa s-a oprit în faţa lui Aren cu o expresie impasibilă, privindu-l cu ochii ei bruni indescifrabili.

— Mama ta nu a avut de ales. Ithicana murea de foame. Şi tratatul, aşa cum l-a formulat ea, nu afecta în niciun fel Valcotta. Jignirea constă în termenii pe care i-ai acceptat după cincisprezece ani.

A îndreptat un deget spre el.

— Soldaţii mei mor străpunşi de oţelul transportat prin podul ithican.

Lara ştia că Aren detestase acei termeni. Ar fi vrut să aprovizioneze Maridrina cu orice altceva *în afară* de arme.

Ştia totodată că tatăl ei nu-i lăsase nicio altă alternativă.

Dar, în loc să apeleze la argumentul ăsta, Aren a clătinat încet din cap.

— De oţel furnizat de *Harendell,* pe care Maridrina oricum îl importa pe mare. A ajuns să-i coste mai puţin, da, dar ar fi greşit să spunem că astfel au câştigat un avantaj deosebit faţă de soldaţii tăi. Mai mult, pe această cale, Valcotta a obţinut ocazia unică de a-l împiedica pe Silas să-şi obţină preţioasele importuri aproape un an întreg, aşa că s-ar putea spune chiar că, în cele din urmă, termenii sau dovedit a fi în favoarea ta.

Era adevărat, deşi ideea nu-i trecuse prin minte Larei. Înainte de încheierea tratatului, Maridrina îşi primise oţelul prin intermediul corăbiilor harendelliene sau amaridiene, corăbii pe care Valcotta n-ar fi putut să le atace fără să rişte represalii din partea celor două naţiuni. Dar, în urma tratatului, tot oţelul a fost transportat prin pod până în Southwatch, unde a aşteptat să fie preluat de corăbiile maridriniene... pe care Valcotta le-a scufundat fără nicio ezitare.

— Puţinele beneficii descoperite au dispărut îndată, când ţi-ai îndreptat distrugătoarele de nave împotriva noastră, a contrat împărăteasa. Ai preferat o alianţă cu Maridrina în locul prieteniei cu Valcotta şi acum vii la mine în lacrimi pentru că ai descoperit că aliatul tău e un şobolan trădător.

Aren a clătinat din cap.

— Ai pus Ithicana într-o situaţie în care toate drumurile duceau la război şi, când ţi-am propus o cale de a obţine pacea, ai refuzat-o.

— Nu aveam de ales. Împărăteasa şi-a ridicat mâinile.

— Dacă am fi renunţat la blocadă, nimic nu ar mai fi împiedicat Maridrina să-şi obţină prada. Mai mult oţel pe care să-l folosească împotriva Valcottei. Şi apoi, era limpede că Silas nici nu se gândeşte la pace. În niciun caz cu Ithicana.

Lara şi-a ţinut respiraţia, aşteptând ca Aren să reacţioneze la această revelaţie. Aşteptând să se înfurie. Dar el a spus doar:

— Dacă ai întrevăzut ce ne aşteaptă şi nu ne-ai avertizat, atunci cum te poţi numi prietena noastră?

— Chiar dacă văd nori pe cer, asta nu înseamnă că pot prezice unde va lovi fulgerul.

Aren doar şi-a sprijinit bărbia pe o mână, lovindu-şi gânditor buzele cu un deget.

Tăcerea s-a prelungit şi, spre surprinderea Larei, a fost spulberată chiar de împărătească.

— Mai avem multe de discutat, dar cred că ar fi mai bine să vorbim între patru ochi.

Şi-a întors privirea rece spre Lara.

— Vei aştepta aici.

Lara nici nu se gândea să-l scape din ochi pe Aren.

- Nu.

Împărăteasa a ridicat din sprâncene şi a pocnit din degete, făcându-i semn soldatului.

— Welran, imobilizeaz-o!

Încuviinţând din cap, bărbatul masiv s-a repezit spre Lara.

40. AREN

AREN S-A STRĂDUIT din răsputeri să rămână pe loc când valcottanul uriaş a doborât-o pe Lara la pământ, sucindu-i braţul la spate, şi ea s-a făcut roşie la faţă, chinuindu-se să respire sub greutatea lui.

Împărăteasa le-a făcut semn lui Aren şi lui Zarrah să o urmeze şi a pornit spre scări.

Aren s-a luat după femei, dar s-a oprit pentru o clipă lângă Lara şi garda pe nume Welran. Asta-i mai trebuia, să se ajungă la violenţă! Lăsându-şi mâna pe umărul bărbatului solid, a spus:

— Nu pot să plec cu sufletul împăcat fără să te previn.

Ochii căprui ai valcottanului s-au înnegurat.

— Ţi-a prevăzut atacul din prima clipă. Ţi-a furat pumnalul când ai doborât-o. Şi vezi cum se foieşte? Pur pariu pe tot ce am că lama e doar la câţiva centimetri de boaşele tale.

Îndreptându-se, Aren a pornit spre scări, urmărit de hohotele de râs ale lui Welran.

Au urcat până în vârf, unde scara dădea într-o încăpere spaţioasă, cu vitralii întruchipând foşti domnitori valcottani, toţi stând cu mâinile înălţate spre cer. Zarrah a rămas lângă uşă, cu toiagul în mână, dar împărăteasa l-a invitat pe Aren să se aşeze pe una dintre numeroasele perne. O slujnică a apărut cu băuturi şi platouri cu deserturi. Deşi nu-i plăceau dulciurile, Aren s-a încumetat să mănânce o ciocolată şi a băut din vinul uleios care le plăcea valcottanilor.

— Să începem discuţia cu motivul vizitei tale, Aren, a spus împărăteasa. Îl bănuiesc, fireşte, dar aş vrea să mi-l spui chiar tu.

Aren a încuviinţat din cap.

— Cred că îţi dai seama că nimeni nu ar avea de câştigat dacă podul ar rămâne sub stăpânirea lui Silas Veliant, nici măcar poporul lui.

Împărăteasa a mormăit nedesluşit, nici nu l-a aprobat, nici

n-a negat, aşa că Aren a continuat:

— Am primit de veste că sora mea, prinţesa Ahnna, a obţinut susţinerea Harendellului pentru recucerirea Insulei Northwatch. Speranţa mea e că vei înţelege cât de benefic ar fi să mi te alături în încercarea de a recupera Insula Southwatch de la Maridrina şi de a restaura Ithicana ca naţiune suverană.

Luând un pahar, împărăteasa i-a privit conţinutul.

— Insula Southwatch nu poate fi cucerită. În orice caz, nu ar putea fi cucerită fără pierderi inacceptabile de corăbii şi vieţi.

— Poate fi cucerită cu uşurinţă dacă ştii cum se face. Eu ştiu.

— În urma dezvăluirii unui asemenea secret, Insulele Northwatch
şi Southwatch ar rămâne vulnerabile pe vecie... *Ithicana* ar rămâne vulnerabilă pe vecie.

De parcă Aren n-ar şti şi el asta. De parcă ar avea vreo altă opţiune.

— Nu şi dacă Harendellul şi Valcotta s-ar dovedi a fi prieteni şi aliaţi adevăraţi.

Împărăteasa a râs amuzată.

— Prieteniile dintre naţiuni şi domnitori sunt schimbătoare, Aren. Tu însuţi ai demonstrat acest fapt.

— Adevărat, a spus el. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre prieteniile dintre popoare.

— Eşti un idealist. Aren a clătinat din cap.

— Sunt realist. Ithicana nu poate continua ca până acum. Pentru a supravieţui, trebuie să ne schimbăm obiceiurile.

Între ei s-a lăsat tăcerea şi conducătoarea celei mai măreţe naţiuni din lume i-a contemplat rugămintea, cu o expresie distantă pe chip. În spatele lui, Aren a auzit că Zarrah se mută de pe un picior pe altul. Conducătorii valcottani îşi alegeau singuri urmaşii dintre rude şi se ştia că împărăteasa nu-l are la inimă pe fiul ei. Oare avea s-o aleagă pe Zarrah? Oare ea ar fi rămas preferata ei dacă

împărăteasa ar fi aflat ce ştia Aren?

— Semeni cu mama ta, a spus împărăteasa, trezindu-l din gânduri. Dar şi tatăl tău era chipeş.

Aren s-a încruntat.

— Cum ai putea să ştii asta?

Pentru o clipă, pe chipul împărătesei a apărut o urmă de umor... şi una de plăcere, cu gândul că ştia ceva necunoscut lui Aren.

— Doar nu crezi că mi-aş acorda prietenia unei persoane care mi-ar vorbi doar cu faţa ascunsă sub o mască, nu?

Mama lui nu-i spusese niciodată clar de ce avea o relaţie atât de apropiată cu împărăteasa, iar acum Aren începea să bănuiască explicaţia.

— A vizitat Valcotta.

— O, da, de multe, *multe* ori! Delia nu a acceptat să stea închisă în Ithicana şi tatăl tău a fugărit-o pe două continente pentru a o feri de pericole. O singură dată am fost învinsă la jocurile din Pyrinat şi cred că-ţi poţi închipui ce şoc am avut când am descoperit că învingătoarea e o prinţesă ithicană.

Împărăteasa a zâmbit, stingherită, apoi şi-a atins cicatricea pală care-i traversa rădăcina nasului.

— A fost o femeie aprigă.

O revelaţie incredibilă şi, simţind că se sufocă, Aren a răspuns răguşit:

— Da.

— E adevărat că tatăl tău a murit încercând să-i salveze viaţa?

Aren a încuviinţat din cap.

Pe chipul femeii a apărut o expresie îndurerată când şi-a pus mâna pe inimă.

— Voi deplânge pierderea ei, precum şi pe cea a tatălui tău, până la sfârşitul zilelor.

Tristeţea ei era sinceră – nu erau doar vorbe goale, spuse de dragul politeţii sau dintr-un simţ al obligaţiei. Şi, deşi îl durea inima, Aren era nevoit să profite de ea.

— Dacă ai cunoscut-o atât de bine pe mama mea, atunci

trebuie să fi aflat despre visul ei cu privire la viitorul Ithicanei şi al poporului nostru.

— Visul libertăţii? Da, mi-a spus. Împărăteasa a clătinat din cap.

— Dar i-am dat dreptate tatălui tău, care a considerat că nu e posibil. Pentru a supravieţui, a fost mereu o necesitate imperioasă ca Ithicana să fie impenetrabilă sau măcar aproape impenetrabilă. Secretele ei nu ar mai fi secrete dacă mii de oameni care le cunosc ar călători prin lume.

Privirea i s-a înăsprit.

— Şi mai rău ar fi dacă le-ai permite străinilor să vadă ce se petrece înăuntrul Ithicanei. Dar ai învăţat deja lecţia asta, nu-i aşa?

Într-adevăr, o învăţase. Cât să n-o uite toată viaţa.

— Şi totuşi, îi permiţi armei lui Silas Veliant nu doar să-şi păstreze viaţa, ci şi să-ţi stea alături. De ce?

— Nu e arma lui. Nu mai e.

Aren şi-a muşcat interiorul obrajilor, iritat de faptul că părea să fie în defensivă.

— M-a eliberat din Vencia şi tot datorită ei am supravieţuit apoi călătoriei prin Deşertul Roşu.

— Ar putea fi un alt vicleşug, să ştii. Ithicana încă nu a fost învinsă cu totul, ceea ce îl supără nespus pe Silas. Cum altfel să cucerească Eranahlul decât prin trimiterea pe insulă a femeii care a zdrobit mijloacele de apărare ale podului?

Aren a chibzuit asupra ideii împărătesei, cum că Lara şi-ar masca intenţiile. Cum că salvarea lui ar face parte dintr-un plan mai amplu pus la cale de Silas sau de Magpie pentru atingerea scopului pe care nu reuşiseră să-l realizeze pe calea armelor. Dar părea improbabil să fie aşa, având în vedere ce riscuri mari îşi asumaseră Lara şi surorile ei... Bronwyn ajunsese la un pas de moarte. Şi, pe parcursul călătoriei, Lara însăşi înfruntase de mai multe ori pericole de moarte.

— Ne-ar fi foarte uşor să te scăpăm de problema asta, a spus împărăteasa. Femeia aceea ar putea pur şi simplu să

dispară.

Gândul că valcottanii ar putea s-o târască pe Lara în cine ştie ce cotlon întunecat şi să-i taie gâtul i-a asaltat mintea. Aren a simţit că i se răcesc mâinile.

— Nu.

— Supuşii tăi nu o vor accepta niciodată ca regină. Ea e trădătoarea din cauza căreia şi-au pierdut căminele şi persoanele dragi.

— Îmi dau seama. Dar răspunsul rămâne nu. O clipă de tăcere.

— Şi dacă i-aş impune moartea drept condiţie pentru susţinerea Valcottei?

Viaţa Larei la schimb pentru recuperarea podului. Lăsând la o parte sentimentele lui personale, asta părea să fie alegerea evidentă. Alegerea *corectă,* prin care Aren ar fi reuşit să asigure supravieţuirea poporului său. Doar că *ştia* că împărăteasa nu e atât de meschină încât să-şi condiţioneze sprijinul de moartea unei singure femei.

— Nu.

Împărăteasa şi-a dat paharul la o parte şi s-a ridicat deodată în picioare.

— Chiar şi acum pui Maridrina pe primul loc. S-a ridicat şi Aren.

— Pun posibilitatea păcii mai presus de doleanţele noastre vechi. O atitudine pe care ţi-o recomand şi ţie.

Împărăteasa s-a întors val-vârtej spre el şi ochii i-au scăpărat de furie.

— Să facem pace cu Maridrina? Eşti băiatul prietenei mele, dar în privinţa asta întreci măsura. Jur pe viaţa mea că nu-mi voi lăsa toiagul din mână până când Silas Veliant nu îşi va coborî sabia, ceea ce, ştim prea bine, nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se va întâmpla, a aprobat-o Aren. Dar Silas nu va domni la nesfârşit.

A privit în spate spre Zarrah, care stătea cu ochii fixaţi în podea.

— Cum nici tu nu vei conduce veşnic.

Plecându-şi capul, Aren şi-a pus mâna pe inimă, rugân-du-se ca hotărârea asta să nu se adeverească a fi cea mai cumplită greşeală din viaţa lui.

— A fost o onoare să o cunosc pe prietena mamei mele, dar acum trebuie să te părăsesc. Diseară pornesc spre Ithicana.

Zarrah nu a încercat să-l oprească când a părăsit încăperea şi nimeni nu i s-a pus în cale când a coborât treptele în spirală. În sala principală de la parterul turnului, a găsit-o pe Lara aşezată lângă Welran, ambii prinşi într-un fel de joc de societate. Lara s-a ridicat când l-a văzut.

— Mă bucur să te găsesc nevătămat, i-a spus Aren bărbatului uriaş.

— Am văzut moartea cu ochii, Majestatea Voastră. Welran şi-a dus mâna la piept.

— Cu o asemenea femeie în patul domniei voastre, trebuie să dormiţi cu un ochi deschis şi cu mâna pe pumnal.

— Poate că vei avea şi tu norocul ăsta într-o bună zi. Aren şi-a plecat capul înaintea valcottanului şi apoi, întor-cându-se spre Lara, i-a spus:

— Trebuie să plecăm.

41. LARA

DE ÎNDATĂ CE AU trecut de porţile palatului, Lara l-a întrebat, nerăbdătoare:

— Ce ţi-a spus? Ne va ajuta Valcotta?

— Nu.

Aren a ridicat ochii spre soare şi a clătinat din cap.

— Ideea păcii dintre Maridrina şi Valcotta o interesează tot atât de puţin ca pe tatăl tău.

— Asta ar trebui să fie în favoarea noastră.

Lara a început să alerge uşor ca să se poată ţine după paşii mari ai lui Aren.

— Smulgerea Insulei Southwatch din ghearele tatălui meu ar fi trebuit să fie o oportunitate irezistibilă. Doar dacă nu cumva... vrea podul pentru Valcotta?

— Nu.

Aren i-a răspuns pe un ton furios. Abrupt.

— Nu asta vrea.

Cântărind situaţia, Lara a înţeles deodată.

— A condiţionat sprijinul Valcottei de moartea mea. Asta vrea, nui aşa?

Aren a încuviinţat din cap.

— De ce?

Dar întrebarea la care voia cu adevărat să afle răspunsul era de ce nu acceptase Aren.

— Pentru că moartea ta ar garanta că n-ar mai exista nicio şansă de apropiere între Ithicana şi Maridrina.

Lara îl subestimase. În tot acest timp, crezuse că Aren nu vrea decât să se întoarcă acasă şi să-l alunge pe tatăl ei din Ithicana, dar se pare că avea ambiţii mai mari privind soarta regatului său.

— Ai spulberat porţile Ithicanei, Lara. Nu putem să le închidem la loc. Nu ne putem întoarce la obiceiurile noastre vechi. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc altă cale de a-mi proteja poporul.

— Printr-o pace cu Maridrina? Lara şi-a masat tâmplele.

— Dumnezeule, Aren, dar e imposibil! Nu se poate să nu-ţi dai seama că tatăl meu nu va permite niciodată una ca asta.

— Nu, dar fratele tău s-ar putea să consimtă.

— Indiferent de ce ar simţi Keris faţă de mine, sentimentele lui nau nicio importanţă. Fără Valcotta, nu putem recuceri podul. Prima ta prioritate trebuie să fie câştigarea bunăvoinţei împărătesei.

— Dacă i-aş permite să impună ea condiţiile, ne-am întoarce de unde am pornit.

Aren a deschis uşa hotelului.

— Şi nu mizez viitorul regatului meu pe sentimentele pe care ţi le poartă Keris *ţie.*

Intrând, Lara l-a urmat spre scări, pe care Aren le-a urcat două câte două, traversând apoi holul cu paşi mari până la camera în care îi aştepta Jor.

— Ei?

Aren a clătinat din cap.

— Trebuie să procedăm ca şi când am fi pe cont propriu. Cât de repede am putea ajunge acasă?

— Putem porni pe mare diseară, dar doar navele valcottane sunt lăsate să treacă de Nerastis. De acolo ar trebui doar să călătorim spre nord până la locul de întâlnire.

Panica s-a revărsat în venele Larei.

— Aren, nu putem pleca fără s-o convingem pe împărăteasă să se alieze cu noi!

— Nu sunt dispus să fac ceea ce trebuie făcut ca s-o înduplec.

— Atunci e o cauză pierdută! a strigat ea, pierzându-se cu firea, pentru că ştia ce trebuie făcut. Nu doar că ne va fi imposibil să cucerim Southwatchul fără navele împărătesei, dar şi ajutorul Harendellului depinde de implicarea Valcottei. Avem *nevoie* de ei.

— Nu.

— Ce vrea împărăteasa? a întrebat Jor, privind când la

unul, când la celălalt.

— Să mă omoare. Jor a tresărit.

— Înţeleg.

Dar Lara deja se repezise din nou la Aren.

— Acceptă-i condiţia! Dă-i ce-şi doreşte! Oricum n-aş putea să trăiesc cu gândul că am pierdut Ithicana din cauza asta.

Inima îi bătea năvalnic în piept, iar groaza şi tristeţea îi goneau prin vene, pentru că nu voia să moară. Dar şi-ar fi dat viaţa. De dragul Ithicanei. De dragul lui Aren. De dragul ei înseşi, ar fi făcut-o.

— Lasă-i să mă omoare. Aren şi-a plecat capul.

— Nu.

— Atunci o fac cu mâna mea! a izbucnit ea.

Sărind din calea lor, s-a repezit spre uşă şi a dat-o de perete. În faţa ei stătea Zarrah Anaphora.

Valcottana a împins-o pe Lara înapoi în cameră şi, privind peste umăr, a intrat şi ea.

— Nu prea avem timp. Soldaţii vin să te escorteze în port şi să te urce pe o corabie cu destinaţia Nerastis. Mătuşa mea te vrea dus.

— Pentru ce să avem timp?

Lara s-a uitat la Aren, care nu părea deloc surprins de sosirea lui Zarrah.

— Pentru ca eu şi generalul Anaphora să negociem o alianţă între Ithicana şi Valcotta.

42. AREN

AREN A INVITAT-O pe Zarrah să ia loc.

— Păcat că n-am putut să discutăm problema asta înainte să fi îndurat călătoria prin Deşertul Roşu, a spus el. Poate că toate ar fi fost deja spuse şi aranjate.

— Am înţeles că vrei să-i ceri ajutorul mătuşii mele abia când am aflat de incidentul din oaza Jerin şi ţi-am ghicit intenţiile. N-ar trebui să laşi martori în viaţă, Majestate. E puţin probabil să fi aflat doar eu despre cele întâmplate.

Aren a ridicat din umeri.

— Nu omor copii.

— Principiile tale ar fi demne de laudă dacă miza n-ar fi atât de mare.

Zarrah şi-a destins umerii.

— Dar, în cazul ăsta, mi-au servit bine. Trebuia să ajung aici înaintea ta ca să mă asigur că explicaţiile noastre coincid. Proviziile pe care le-am trimis în Eranahl nu au fost tocmai *aprobate* de împărătească.

Nu era singura problemă pe care i-o ascundea împărătesei, dar Aren doar a dat din cap.

— Nici n-am purta discuţia asta dacă, întorcându-mă în Pyrinat, naş fi înţeles mai bine anumite aspecte ale planului pe care şi l-a propus mătuşa mea cu gândul la viitor.

Lara o urmărea cu ochii mijiţi.

— Cred că trebuie să o iei de la început.

— Nu e timp.

— Fă rost!

Oftând îndelung, Zarrah a început:

— Sunt postată la Nerastis încă de la şaptesprezece ani. Ceea ce înseamnă că, de aproape cinci, trăiesc în primele linii ale războiului cu Maridrina şi privesc cum ne luptăm şi ne omorâm între noi pentru acelaşi morman de ruine, pentru aceiaşi zece kilometri de coastă. Înainte şi-napoi, fără să întrevăd niciun sfârşit. Şi de ce să fie unul, din moment ce

purtăm războiul ăsta de sute de ani? Nu ştim nici măcar cum ar fi să *nu* trăim în vreme de război.

Cât de bine înţelegea Aren sentimentul ăsta!

— Dar mătuşa mea întrezăreşte un sfârşit. Zarrah a ezitat şi

şi-a muşcat buza.

— După părerea ei, cucerirea podului a fost prea costisitoare pentru Silas şi are dreptate. Maridrina şi-a împrăştiat trupele pe un teritoriu prea mare, motiv pentru care a devenit vulnerabilă. Valcotta i-a împiedicat comerţul pentru ca podul să nu-i aducă niciun venit din taxe, ştiind bine că va veni şi clipa în care Silas nu va mai putea s-o plătească pe regina amaridiană pentru navele ei. Şi în ziua aceea, ithicanii care au supravieţuit vor începe să atace forţele maridriniene însărcinate să păzească podul, motiv pentru care Silas va fi nevoit să trimită acolo tot mai mulţi din soldaţii care luptă în războiul dintre noi. Pe care piraţii şi alţii vor începe să-i atace în căutarea comorilor ascunse ale Ithicanei, situaţie în care Maridrina va trebui să trimită şi mai multe forţe pentru a apăra insulele. Ceea ce înseamnă că, pentru a le ţine piept, Silas va trebui să-şi retragă toate forţele navale de lângă coasta din jurul oraşului Nerastis, pentru că orgoliul îl va sili să facă tot posibilul pentru a păstra podul.

— Şi, făcând asta, va transforma Maridrina într-o pradă uşoară, a spus Aren, simţind că i se strânge stomacul.

Împărăteasa are de gând să aştepte şi să urmărească situaţia până când Maridrina va slăbi şi atunci va ataca. Nu-i pasă că Ithicana nu va supravieţui până în ziua în care maridrinienii vor pierde podul.

Zarrah a clătinat din cap.

— Ba îi pasă. Dar a hotărât că ar merita pierderea asta dacă astfel ar reuşi să cucerească Vencia şi, în cele din urmă, întregul regat Maridrina, a spus, privindu-l pe Aren în ochi. Jocul ăsta e mai amplu decât îţi închipui şi va avea

consecinţe mult mai cuprinzătoare.

Cuvintele ei i-au amintit lui Aren de ceea ce îi spusese Keris la un moment dat.

— Keris ce părere are despre situaţia asta?

— De unde să ştiu eu ce-i trece prin cap unui prinţ maridrinian?

— Am rămas cu impresia că voi doi sunteţi destul de apropiaţi.

A simţit că Lara se încordează deodată lângă el şi i-a observat surpriza.

— Altfel de ce să-şi fi asumat un risc atât de mare pentru a te salva din mâinile tatălui său?

— Keris Veliant îmi e duşman. Zarrah l-a privit fără să clipească în ochi.

— Mi-a propus un târg: să mă ajute să scap din Vencia ca apoi eu să aprovizionez Eranahlul. Din moment ce amândoi ne-am îndeplinit angajamentele, înţelegerea noastră a luat sfârşit. Chiar şi aşa, aş prefera ca împărăteasa să nu afle niciodată despre existenţa ei.

Aren a clătinat încet din cap.

— Orice persoană care dispune de mijloacele şi de banii necesari ar fi putut să trimită o corabie plină cu provizii în Ithicana, iar Keris le are pe amândouă. Dacă ar fi urmărit doar să asigure supravieţuirea Eranahlului, ar fi făcut-o fără ajutorul vreunuia dintre noi. Fapt pentru care cred că aprovizionarea oraşului meu a fost doar momeala cu care m-a convins să-i îndeplinesc un scop ulterior.

— Şi care să fie scopul acesta, Majestate?

— Eliberarea ta.

Zarrah şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti nebun! De ce să-şi dorească una ca asta?

— Pentru că tu şi Keris aveţi de gând să puneţi capăt războiului dintre Maridrina şi Valcotta.

Lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se în mâini, Aren a încercat să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut.

— Ăsta e jocul pe termen lung al lui Keris, pe care nu poate spera să-l câştige dacă împărăteasa ar profita de lăcomia lui Silas şi ar invada Maridrina.

Zarrah a tăcut preţ de câteva momente şi, în cele din urmă, a spus:

— Eu şi Keris împărtăşim convingerea că războiul dintre naţiunile noastre trebuie să înceteze.

Împărtăşiţi mai mult de atât, a gândit Aren, dar nu şi-a dat glas bănuielilor cu privire la relaţia dintre Zarrah şi Keris.

— Atunci de ce nu i-ai spus lui Keris despre intenţiile împărătesei? Ar fi putut să i le comunice tatălui său şi Silas ar fi fost nevoit să se retragă din Ithicana pentru a-şi apăra regatul şi tronul. Am fi putut să câştigăm războiul fără niciun efort.

Lara şi-a lovit limba de cerul gurii şi a clătinat din cap.

— Ithicana şi-ar câştiga războiul împotriva Maridrinei, dar ceea ce în prezent se limitează la scurte lupte de graniţă şi câteva nave scufundate s-ar transforma într-un conflict între Maridrina şi Valcotta cum n-a mai văzut nimeni de generaţii întregi.

Zarrah a încuviinţat subtil din cap.

— Atunci ce propui? a întrebat Aren. Pentru că n-am de gând să permit ca poporul meu să moară de foame şi să-şi piardă căminul de dragul menţinerii păcii dintre Maridrina şi Valcotta.

Jor şi Lara au încuviinţat la unison din cap, dându-i dreptate.

— Nu ţi-aş propune aşa ceva, Majestate. Ithicana trebuie eliberată de sub stăpânirea Maridrinei, dar în aşa fel încât să nu se observe implicarea Valcottei. Motiv pentru care am de gând să merg cu voi la Nerastis, să pornesc pe navele maridri-niene capturate de soldaţii mei şi să recuceresc Southwatchul pentru tine.

A zâmbit şi, cu toate că tânăra din faţa lui lupta pentru pace, Aren şi-a dat seama că se pricepe la război, şi chiar

bine.

— Singurii martori ai intervenţiei noastre vor fi morţii pe care-i vom împrăştia pe insula voastră.

Era un plan prea complicat, cu prea mulţi participanţi, dar Aren nu avea de ales.

— Observ totuşi o problemă, a spus el. Ai acţiona contrar ordinelor împărătesei. I-ai sabota planurile de invazie a Maridrinei. Şi, oricât de loiali ţi-ar fi soldaţii, nu ai cum să ascunzi asemenea fapte, mai ales pentru că e inevitabil să suferiţi şi voi pierderi. Vei fi acuzată de trădare şi executată.

Lingându-şi buzele, Zarrah a ezitat pentru o clipă, apoi a răspuns:

— Flota mea a observat că maridrinienii se apropie de Southwatch şi am ştiut că vor să atace insula. Am avut ocazia să avertizăm Ithicana, dar n-am făcut-o.

Avertismentul lor ar fi putut schimba totul.

— Corăbiile voastre au fost avertizate să nu se apropie de Southwatch, pentru că altfel ar fi fost atacate de distrugătoarele noastre de nave. Nu pot să-ţi reproşez...

— Cu tot respectul, Majestate, nu încerca să mă absolvi de greşeala aceea. Aş fi putut să te previn, dar n-am făcut-o. Hotărârile sunt luate de regi şi regine, dar oamenii de rând sunt cei care plătesc pentru ele.

Vocea i-a tremurat abia sesizabil, dar şi-a înălţat fruntea şi i-a înfruntat privirea.

— M-am purtat fără onoare, Majestate. Nu îţi voi cere să mă ierţi, ar fi o jignire, dar te rog să mă crezi că voi lupta până la ultima suflare ca să eliberez Ithicana.

Aren îşi obţinuse alianţa.

— Sper să nu-ţi dai ultima suflare decât peste mulţi ani, generale.

Zarrah a încuviinţat încet din cap şi în ochii ei Aren a observat umbra unui vis. Nu doar pentru ţara ei, ci şi pentru ea însăşi.

— Pentru unele lucruri merită să mori. Ridicându-se, a spus:

— Faceţi-vă bagajele! Diseară pornim spre Nerastis.

43. LARA

LA SCURT TIMP după aceea, soldaţii valcottani au sosit ca să-i conducă în port, fiind limpede că împărăteasa nu dorea ca Lara şi Aren să mai zăbovească în ţara ei.

Zarrah era la bord când au ajuns, îmbrăcată din nou cu uniforma ei de general valcottan. Pe punte mişunau soldaţi şi marinari care se pregăteau de plecare, dar, când tânăra femeie şi-a ridicat mâna, toţi s-au oprit.

— La porunca împărătesei, îi vom duce pe regele şi regina Ithicanei la Nerastis, a spus ea şi vocea i-a răsunat pe întreaga corabie. Le veţi acorda cel mai desăvârşit respect. Dacă aflu că cineva mi-a încălcat ordinul, individul respectiv îmi va da socoteală mie şi, în cele din urmă, împărătesei înseşi. Continuaţi!

— S-a zis şi cu discreţia, a bombănit Jor din stânga Larei. Tot oraşul o să afle că am fost aici şi încotro am pornit.

— Asta şi urmăreşte Zarrah, a şoptit Lara. Serin şi-a dat seama că ne îndreptăm spre Valcotta, ceea ce înseamnă că a ghicit ce anume urmărim. Spionii lui au înţesat oraşul, prin urmare vestea că împărăteasa a refuzat să ajute Ithicana va călători odată cu noi înapoi spre Maridrina. Dacă Zarrah ştie să păstreze secrete – şi cred că ştie –, atunci atacul valcottan asupra Insulei Southwatch va fi o surpriză totală.

Nu şi-au mai putut vorbi când Zarrah a venit la ei.

— Te rog să mă urmezi, Majestate. Vom cina în cabina căpitanului.

I-a dus într-o încăpere spaţioasă, prin ferestrele căreia se vedea siajul corabiei când au pornit pe mare. Lambriul pereţilor era vopsit cu nuanţe vii şi în sfeşnice de sticlă bogat ornamentate ardea ulei. Arătându-le masa scundă, acoperită cu mâncare, Zarrah a spus:

— Vă rog. Luaţi loc.

Lara s-a aşezat pe una dintre perne şi a privit bucatele. Majoritatea îi erau necunoscute, dar nu asta i-a risipit pofta

de mâncare. Corabia ieşise din port şi marea nu era câtuşi de puţin calmă. Un gust acru ia umplut gura şi, blestemând în gând faptul că se dezobişnuise cu călătoriile pe apă, s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Nu-i place pe mare, l-a auzit pe Jor spunând când a închis uşa în spatele ei.

Pornind în grabă pe drumul pe care venise, abia a ajuns la balustradă când stomacul ei şi-a golit conţinutul. Marinarii care o urmăreau au râs încet.

— Credeam că ai depăşit problema asta.

Lara şi-a ridicat capul şi a văzut că Aren îi venise alături. I-a dat o cană plină cu apă şi şi-a întors atenţia spre valuri, care abia se vedeau în întunericul tot mai adânc al nopţii. După ce Lara şi-a clătit gura, Aren i-a dat o bomboană lucioasă.

— E cu ghimbir.

Băgându-şi bomboana în gură, Lara i-a zâmbit.

— Mulţumesc.

— Era un vas plin cu ele pe masă. Le-am luat pe toate.

Băgându-şi mâna în buzunar, a scos un pumn de bomboane şi i lea strecurat în buzunarul pantalonilor largi valco-ttani, iar Lara i-a simţit mâna caldă prin pânza subţire care-i acoperea piciorul.

— Mai bine te-ai duce înapoi, a spus ea, ştiind că trebuiau să-şi pună planurile la punct, discuţie la care nu era nevoie să participe şi ea.

— În curând. Zarrah nu vrea să ne apucăm de treabă înainte de masă şi Jor are un apetit sănătos.

— Bine că măcar el are poftă de mâncare.

Lara a zdrobit bomboana între dinţi, înlocuind-o cu una nouă, şi sa întrebat dacă zgomotul de fond e suficient de puternic pentru a le ascunde conversaţia.

— Cum ai ştiut că o să ne ajute Zarrah?

— M-am convins abia când am înţeles că împărăteasa nu

vrea să pună capăt războiului cu Maridrina, în orice caz, nu pe cale paşnică. De aceea mi-a pus o condiţie pe care ştia că n-o s-o accept.

Şi-a sprijinit coatele pe balustradă şi a adăugat:

— Keris mi-a vorbit doar în ghicitori, dar, pe măsură ce m-am gândit mai bine la ce mi-a spus, cuvintele lui au devenit tot mai limpezi. Urmăreşte să facă pace între Valcotta şi Maridrina, iar pentru ca asta să fie posibil, trebuie ca Zarrah să-şi dorească acelaşi lucru. Ithicana e un participant neînsemnat la jocul ăsta.

Lara şi-a înălţat privirea la el.

— Îl citezi?

— Mai mult sau mai puţin.

— Moştenitorii celor mai mari duşmani din lume sunt aliaţi, a spus Lara îngândurată. Mă întreb cum s-au cunoscut.

— Sunt sigur că e o poveste pe cinste. Sunt la fel de sigur că niciunul dintre ei nu ne-o va spune.

Au stat împreună în tăcere, până când şi ultimele raze ale soarelui au dispărut de la orizont şi cerul înnorat a ajuns în curând să sclipească plin de stele. Vântul a devenit mai rece şi Lara s-a cutremurat, observând că pielea braţelor descoperite i se face ca de găină.

— Când ajungem în Nerastis?

— Dacă vântul o să bată ca până acum, în trei zile. E o corabie rapidă.

Trei zile.

Au început s-o usture ochii şi, ştiind că trebuie s-o spună înainte să-şi piardă curajul, Lara a izbucnit:

— Atunci o să mă despart de tine şi de Jor. Am făcut tot ce puteam pentru tine şi ar fi o greşeală să mergem împreună în Ithicana.

— Ştiu, a oftat Aren.

Lara şi-a ţinut respiraţia, aşteptând ca Aren s-o contrazică. Să-i spună că ar fi o greşeală să plece. Dar el doar a luat-o în braţe şi i-a spus:

— Aş fi vrut ca situaţia să fie diferită. Lacrimi fierbinţi i-au

alunecat Larei pe obraji.

— Dar nu poate să fie altfel.

A simţit că Aren îşi atinge faţa de părul ei.

— Vreau să ştii că te-am iertat, Lara. Că... A tăcut deodată, apoi şi-a

dres glasul.

— Trebuie să mă întorc. Probabil că se întreabă unde am plecat.

Lara a încuviinţat din cap, incapabilă să-i răspundă. Să-i spună ceva când Aren i-a dat drumul şi s-a întors în cabină. Dar în mintea ei se repetau la nesfârşit aceleaşi două cuvinte.

Te iubesc.

44. AREN

CU FIECARE ZI ce trecea, era cu un pas mai aproape de Ithicana.

Şi cu un pas mai aproape de clipa în care va trebui să renunţe la Lara.

Situaţia i-a fost uşurată de faptul că el, Zarrah şi Jor s-au închis în cabina căpitanului şi au discutat despre posibile strategii, mai exact, despre cum să cucerească Southwatchul cu cât mai puţine pierderi valcottane, pe când Lara a preferat să-şi petreacă timpul pe punte, la aer curat.

Dar Aren ştia că nu procedează aşa din cauza răului de mare, ci pentru că voia să se distanţeze de el.

Şi asta îl durea. Îl durea atât de tare, încât uneori avea senzaţia că se sufocă, ştiind că după numai câteva ore Lara avea să plece şi că probabil n-avea s-o mai vadă niciodată.

Pe deasupra acestei dureri, Aren era măcinat de teamă, pentru că ştia unde vrea să se ducă Lara. Aşa cum ştia că nu-i stă în putere s-o oprească.

— Deci ăsta e Nerastisul.

Lara stătea lângă el la balustradă şi privea oraşul enorm pe lângă care corabia trecea încet.

— E frumos noaptea.

— Nu te lăsa păcălită de lumini, e un loc mizerabil, a răspuns Zarrah. Jumătate e ars, jumătate dărâmat. Plin de bodegi, bordeluri înţesate de păduchi şi localuri dubioase care deservesc toate dorinţele şi viciile cu putinţă. Înăuntrul zidurilor vei găsi doar indivizi plătiţi să lupte pentru ele şi persoane prea sărace ca să poată pleca.

Şi totuşi, nu ne putem opri să luptăm pentru ele. Aren s-a întrebat dacă Lara auzise cuvintele nerostite ale lui Zarrah la fel de limpede ca el.

— Ne vom apropia cât putem de coasta ocupată de mari-drinieni şi vă voi duce la mal cu barca, a spus Zarrah. Apoi veţi fi pe cont propriu.

Ultima parte a fost pentru urechile marinarilor şi ale

soldaţilor din jurul lui Aren, pentru că în clipa în care aveau să se despartă planul urma să fie pus în aplicare.

— Generale, i-a strigat căpitanul încet, cu grijă să nu fie auzit de patrulele maridriniene. Strângem velele şi pregătim barca. Sunteţi sigură că vreţi să-i conduceţi personal la mal?

— Da.

Nimeni nu a vorbit când s-au urcat în barca mică şi aceasta a fost coborâtă pe apă, ca apoi Jor să se pună la vâsle.

— Aveţi grijă, i-a avertizat Zarrah. E posibil ca vestea plecării voastre spre Nerastis să fi ajuns aici înaintea noastră, adusă călare pe cai zdraveni sau pe corăbii mai rapide. Se prea poate ca Magpie să vă aştepte.

Din instinct, Aren şi-a dus mâinile la armele de la talie, privind malul în căutarea vreunui semn de mişcare în lumina lunii.

Dar nu a văzut nimic.

— Voi rămâne aici, în Nerastis, până în ultima clipă, pentru ca maridrinienii să nu bănuiască nimic, a spus Zarrah. Apoi voi porni pe mare spre nord şi-mi voi staţiona flota în apropierea coastei voastre, aşa cum am stabilit. Îndată ce primim semnalul vostru, vom lua cu asalt Insula Southwatch.

— Eşti sigură, a întrebat Aren pentru a mia oară, că vor asculta de ordinele tale?

Zarrah a dat din cap.

— Sunt moştenitoarea împărătesei. Nimeni nu va crede că-mi pun în pericol poziţia împotrivindu-mă dorinţelor ei. Soldaţii mi se vor supune fără ezitare.

— Plaja! a mormăit Jor. Păstraţi liniştea.

Valurile i-au adus la mal, iar Jor şi Aren au sărit din barcă ca s-o tragă mai departe de apă.

— Stau eu de veghe, a şoptit Lara, scoţând un pumnal şi urcând repede plaja pe întuneric.

Aren a privit-o din urmă, nelinişţit la gândul că poate n-avea s-o mai vadă niciodată. Că, în loc să-şi ia rămas-bun, Lara avea să dispară pe furiş în noapte.

Zarrah i-a dat o traistă cu provizii.

— Mult succes, Majestate! Aştept cu nerăbdare să lupt alături de Ithicana.

Aren a văzut că Jor împinge barca înapoi pe apă. Zarrah a început să tragă de vâsle şi a dispărut în întuneric. Apoi au urcat pe plajă până la poalele unei coline abrupte şi acoperite cu vegetaţie scundă.

Lara a apărut din beznă şi toţi trei au aşteptat în tăcere. Jor şi-a dres glasul.

— E un sat la nord. Mă duc să caut un vas potrivit.

Aren a încuviinţat din cap, dar, înainte ca Jor să facă vreo mişcare, Lara s-a întins şi l-a apucat de braţ pe bătrânul marinar.

— Rămas-bun, Jor.

— Rămas-bun, Lara, a răspuns el, plecându-şi capul. Îţi mulţumesc că ni l-ai adus înapoi.

Apoi a luat-o la fugă pe plajă.

Aren şi Lara au rămas tăcuţi, singurele sunete fiind vuietul valurilor şi şuieratul vântului printre tufişuri. În cele din urmă, Aren a întrebat:

— Vrei să-mi spui unde ai de gând să te duci?

— Probabil că o să mă ascund pentru o vreme. O să rămân aproape de coastă, ca să aflu prima cum a decurs bătălia. Sper să nu regret că te las de capul tău.

Ignorând gluma, Aren a traversat distanţa dintre ei.

— Nu mă minţi. Nu acum.

Lara a tăcut şi lumina lunii a dat o tentă argintie părului şi pielii ei.

— Trebuie să moară.

— Ştiu, dar nu trebuie s-o faci tu neapărat. Lasă-l pe Keris să câştige singur coroana aia la care ţine atât de mult; e timpul să se murdărească şi el pe mâini.

Aren a ridicat o mână şi i-a cuprins obrazul.

— Am destule motive de îngrijorare, fără ca tu să încerci să-l asasinezi pe Silas. Nu-mi ajunge că trebuie să... ?

A tăcut deodată, lăsând sfârşitul nerostit. *Că trebuie să renunţ la tine.*

— Dacă l-aş omorî pe tatăl meu, războiul s-ar putea termina fără lupte. Dacă Keris într-adevăr ţine la pace, atunci şi-ar retrage trupele din Ithicana şi şi-ar îndrepta atenţia spre ambiţiile sale mai măreţe legate de Zarrah şi de Valcotta.

— Poate că o să fii capturată şi ucisă.

— Merită riscul. Aren a clătinat din cap.

— Nici înainte n-aş fi acceptat să te folosesc ca asasină, Lara. Refuz şi acum să o fac. Promite-mi că o să renunţi la ideea asta.

— Nu, a răspuns ea neînduplecată.

Şi în clipa aceea Aren a înţeles că nu are rost să insiste: Lara n-ar fi cedat în veci. Asta iubea la ea. Şi, totodată, ura.

Lovind cu piciorul în nisip, şi-a înălţat privirea încruntată spre lună. Atunci a surprins ceva cu coada ochiului. Luciul luminii reflectate pe lama unei arme. Ţâşnind în faţă, a doborât-o pe Lara şi s-a rostogolit cu tot cu ea în spatele unui bolovan.

— Fugi!

Ridicându-se cu greu, s-au repezit printre tufişuri, săgeţile şuierându-le pe lângă urechi.

— Du-te, îi reţin eu!

Lara l-a împins pe Aren, dar acesta a prins-o de încheietura mâinii şi a tras-o după el.

— Nici să nu te gândeşti!

Au înaintat pe furiş printre plante, la adăpostul întunericului, virând spre satul unde Jor căuta nave, urmaţi de soldaţii maridrinieni care-i vânau fără să-şi ascundă prezenţa.

— Cheamă întăriri! Spune-le că valcottanii ne atacă din spate, de pe mare! a ordonat un bărbat, a cărui voce le era cunoscută.

Pentru că era a lui Keris.

Pământul era umed, iar Aren şi Lara lăsau urme pe care şi un orb le-ar fi putut depista. Trebuiau să se grăbească.

Continuând spre satul din nord, Aren a înaintat fără zgomot, cu mişcări exersate, iar Lara era atât de silenţioasă,

încât îi simţea prezenţa doar pentru că o ţinea de încheietura mâinii.

— Au luat-o pe aici!

Strigătele au răbufnit în spatele lor şi mai sus, pe versant, un cal a apărut galopând pe drum în jos, în direcţia satului.

Renunţând la furişare, Aren a ţâşnit printre tufişuri. Erau atât de aproape! Nu trebuiau să se laşe prinşi tocmai acum.

Au ieşit în câmp deschis, traversând în goană o plajă îngustă. Dar imediat a apărut şi soldatul călare.

Armăsarul sur galopa spre ei şi călăreţul stătea aplecat peste grumazul lui, ţinând o sabie lucioasă într-o mână. Apoi bărbatul s-a dat înapoi, trăgând de hăţuri, şi, dându-şi gluga pe spate, şi-a descoperit chipul.

— Ce naiba căutaţi în Nerastis? s-a răstit Keris şi a clătinat din cap. Nu contează. Trebuie să fugiţi. Soldaţii se apropie şi n-am cum să vă ajut.

Soldaţii maridrinieni au ţâşnit dintre tufişuri şi s-au repezit spre ei pe plajă. Keris s-a schimonosit la faţă de frustrare şi a strigat:

— Prindeţi-i pe valcottani! Ne scapă!

Ţinând-o încă de mână pe Lara, Aren a fugit spre apă, unde Jor dezlega frânghia care priponea la mal o barcă pescărească mică. Au împins-o împreună spre apă, afundându-şi ghetele în nisip.

Dar maridrinienii i-au ajuns din urmă.

Săbiile s-au încrucişat şi, întorcându-se, Aren a văzut că Lara se luptă cu ei, mânuind arma ca un vârtej argintiu în lumina lunii. Dar soldaţii erau zece şi ea era una singură.

— Plecaţi! a strigat ea. Nu vă opriţi!

— Haide, Aren! a mârâit Jor. Împinge!

Ignorându-l, Aren şi-a luat mâinile de pe barcă şi a fugit spre Lara. Scoţându-şi sabia, a spintecat un soldat şi abia i-a auzit ţipătul când s-a prăbuşit, pentru că trebuia să ajungă la ea şi nimic altceva nu mai era important. A omorât încă un bărbat, şi încă unul şi astfel, luptând umăr lângă umăr, Aren şi Lara au reuşit să le ţină piept.

Dar maridrinienilor le soseau întăriri şi tot mai mulţi năvăleau pe plajă.

Totul avea să se sfârşească aici.

Şi nu era, s-a gândit Aren, cel mai rău mod de a muri: luptând spate în spate cu regina lui.

— Retragerea! a răsunat în vacarm vocea lui Keris, care s-a ridicat pe şa, cu picioarele proptite în scară. Retragerea!

Supunându-se imediat, soldaţii maridrinieni au luat-o la fugă şi, întorcându-se repede, Aren a văzut că primele bărci valcottane ajung la mal şi că zeci de soldaţi se revarsă pe plajă.

— Pentru Valcotta! a ţipat Zarrah şi, trecând pe lângă Aren, a spus: Dă-i drumul, Ithicana!

Jor adusese barca de pescuit pe apă şi, înfruntând valurile, Aren şi Lara s-au dus la ea şi au împins-o mai departe în timp ce Jor se chinuia să ridice vela de unul singur.

Urcându-se în barcă, Aren l-a ajutat să dezlege funiile, iar Lara s-a ţinut de marginea ei şi a început să lovească cu putere din picioare, îndreptând barca spre ape mai adânci, pentru că valcottanii deja băteau în retragere.

— Urcă! i-a strigat el când s-a ridicat vela. Trebuie să plecăm!

Dar Lara nu i-a răspuns.

Cuprins de groază, Aren s-a întors val-vârtej.

— Lara!

Încă era acolo. Încă înota. Dar şi-a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea.

— Adio, Aren! a spus ea şi, desprinzându-se de barcă, a pornit înot spre ţărm.

Aren a acţionat din instinct. S-a repezit la ea şi, aplecându-se ca s-o apuce de curea, a scos-o din apă. Lara s-a împiedicat de marginea bărcii şi a căzut pe spate, aterizându-i în braţe.

— Ce faci? l-a întrebat Lara, întorcându-se în braţele lui astfel încât să-l privească în ochi, cu picioarele prinse între ale lui pe fundul bărcii.

Ce făcea?

Neştiind precis ce să-i răspundă, Aren a spus:

— E vremea să ne întoarcem acasă.

45. AREN

NICI NU SE PUNEA problema s-o abandoneze.

Aren îşi spunea că motivul era plaja plină cu soldaţi, că o făcuse pentru ca Lara să nu fie prinsă şi ucisă. Că nu avusese de ales. Dar adevărul era că, în clipa în care trebuise să renunţe la ea, descoperise că nu poate s-o facă.

— S-ar fi descurcat, a spus Jor, privind spre Lara, care dormea cu pieptul înălţându-i-se şi coborându-i abia vizibil în lumina crescândă a zorilor. Valurile ar fi împins-o înapoi la mal.

— În braţele soldaţilor care o aşteptau.

— Mai bine în braţele soldaţilor maridrinieni decât în braţele alor

///

noştri. Keris ar fi putut să născocească un motiv ca să-i cruţe viaţa şi să-i permită să fugă. Crezi că tu o să poţi face la fel pentru ea?

Aren nu avea ce să-i răspundă, pentru că ştia că o scosese pe Lara din lac ca acum s-o arunce în puţ. Planul lor era să călătorească direct spre Ithicana şi să se întâlnească cu ceea ce mai rămăsese din garnizoana Insulei Midwatch. Şi era foarte probabil ca soldaţii lui să încerce s-o omoare pe Lara din prima clipă.

Şi Aren nu prea ştia cum ar fi putut să-i împiedice.

— Mai bine ne-am întoarce pe coasta Maridrinei la noapte, a spus Jor. Putem s-o lăsăm acolo, ca să se descurce cum ştie.

— N-avem timp. Sezonul de acalmie e aproape de final şi trebuie *neapărat* să atacăm înainte de sosirea primelor furtuni.

Aren a aruncat o mreajă în apa din spatele lor, pentru că-i chiorăia stomacul şi majoritatea proviziilor primite de la

Zarrah rămăseseră pe plajă.

— Şi ar fi prea riscant, s-ar putea să ne prindă patrulele. Trebuie să rămânem în larg.

— Patrulele umblă şi în larg. Şi n-am avea nicio şansă să scăpăm de ele pe hârbul ăsta maridrinian.

— Am spus nu!

Jor a scuipat în apă.

— O să moară din cauza ta. S-ar putea să mori şi tu, pentru simplul fapt că o aduci înapoi în Ithicana.

Legând plasa de pupa bărcii, Aren s-a întors şi a văzut că Lara se trezise şi îl urmăreşte.

— Găsesc eu o soluţie.

Lara a clătinat din cap, dar n-a spus nimic, doar s-a întors pe o parte şi şi-a tras pe umeri o bucată de pânză de vele.

Dar, orice ar fi spus, lui Aren nu i-a venit nicio idee pe parcursul călătoriei spre nord, până când, într-un final, au ajuns la marginea Ithicanei. Aici şi-a folosit toată puterea de concentrare pentru a evita să fie descoperiţi, furişându-se pe căi de navigaţie secrete – şi periculoase – care legau insulele între ele, ascunzându-se în ceaţă şi evitând obstacolele nenumărate care pândeau sub valuri.

Când au ajuns pe insula unde credea Jor că se ascunde garnizoana de la Midwatch, toţi trei erau acoperiţi de sare şi obosiţi, cu nervii întinşi până la limită.

— Epavă maridriniană de doi bani! a spus Jor, lovind cu piciorul în barca de pescuit. Îi dau foc cu prima ocazie.

Aren nu a răspuns, doar s-a uitat la Lara.

— Pune-ţi gluga pe cap. Aş vrea să le vorbesc înainte să te recunoască.

Lara şi-a încordat uşor maxilarul, aceasta fiind singura dovadă a neliniştii ei când şi-a pus gluga pentru a-şi ascunde părul şi faţa, scoţând un pumnal care imediat s-a făcut nevăzut. Şi Aren şi-a pus gluga, pentru că nici el nu voia să fie recunoscut de oamenii lui înainte de a se simţi pregătit să le vorbească.

Luând o vâslă de la Jor, l-a ajutat să împingă barca printr-o

deschizătură îngustă dintre stânci, ale căror vârfuri se pierdeau în ceaţă deasupra lor. Nu se auzeau decât ciripitul păsărilor şi clipocitul apei care lovea stâncile, dar ştia că oamenii lui sunt acolo, sus. Ştia că-i urmăresc. Şi, având în vedere că sosiseră pe o barcă maridriniană, probabil că ithicanii stăteau cu săgeţile aţintite spre capetele lor.

Au pătruns mai adânc pe teritoriul insulei, iar vârfurile stâncilor au devenit atât de înalte, încât lumina soarelui nu mai ajungea la apă. Totuşi, Aren a zărit silueta mare, cu aripioare, care înota sub ei, urmărindu-le drumul. Rechinul s-a înălţat, ridicându-şi capul deasupra apei ca să-i privească înainte să alunece înapoi în adânc.

— Semn rău, a mormăit Jor, dar Aren nu l-a luat în seamă şi a îndrumat încet barca pe lângă un cot al apei, unde stâncile lăsau locul unei lagune mici, cu vreo zece bărci ithicane acostate pe o plajă îngustă.

Aren a ridicat vâsla din apă şi a lăsat barca să plutească spre mal, observând mişcări printre copaci cu o clipă înainte ca soldaţii lui să apară cu armele aţintite asupra lor. I s-a strâns inima când a văzut cât de jerpeliţi sunt, cu hainele peticite, dacă nu chiar rupte, şi cu părul murdar, mulţi dintre ei cu bărbi dese sub măştile de piele care le ascundeau feţele.

Dar armele lor erau ascuţite şi luceau scânteietor.

— Ţintiţi în altă parte, a spus Jor, dându-se jos din barcă. Ştiţi cine sunt, nenorociţilor!

Niciunul dintre ei nu şi-a coborât arma.

— Coborâţi din barcă! a spus unul dintre bărbaţi şi, auzindu-i vocea, Aren s-a crispat. Încet!

S-au supus, coborând şi oprindu-se în apa care le ajungea până la genunchi. Jor a urcat pe plajă.

— Cine e comandantul? Sper să aibă mai multă minte decât voi, nătărăilor.

— Eu sunt, a răspuns bărbatul dinainte, dându-şi jos masca.

Deşi îi recunoscuse vocea, Aren a înjurat la vederea

chipului lui Aster. Bătrânul nu doar că-i purta ranchiună lui Aren pentru că îl înlocuise cu Emra la postul de comandant al garnizoanei de pe Kestark, dar nu avusese încredere în Lara de la început.

— Săptămâni întregi n-am mai primit nicio veste de la tine şi acum apari pe o barcă maridriniană, a spus Aster. Cum putem şti că nu ne- ai întins o capcană?

— Nu e nicio capcană.

Aren şi-a tras gluga de pe cap şi exclamaţii uluite au izbucnit în rândul soldaţilor, cărora li s-au alăturat şi alţii ieşind dintre copaci cu armele coborâte.

— Majestate! a spus Aster, făcând ochii mari.

Apoi i-a mijit din nou, privind pe lângă umărul lui Aren.

— Sper că aia nu e...

Aren a ştiut că Lara îşi dăduse gluga pe spate, pentru că toate armele s-au înălţat deodată. Mişcându-se rapid, a păşit între ele şi soţia lui.

— Dacă vreţi s-o omorâţi, trebuie mai întâi să mă omorâţi pe mine.

— Jigodia aia-i o trădătoare! s-a înfuriat Aster. Merită să moară de o mie de ori. Tu însuţi ai spus-o înainte să fi fost capturat. Eu am spus-o încă din clipa în care a pus piciorul pe ţărmul nostru.

— Acum ştiu mai multe decât atunci, a răspuns Aren, observând mişcări cu coada ochiului şi înţelegând că sunt înconjuraţi. M-a eliberat din captivitate. Îi datorez viaţa.

— Şi se pare că de atunci şi-a tot urzit farmecele asupra ta, a spus Aster, cu un gest obscen. Altfel nu-mi explic cum se face că ai adus-o înapoi în Ithicana. Vrăjitoarea aia ţi-a sucit minţile.

— Ce am adus înapoi sunt un plan şi aliaţi cu ajutorul cărora îl vom pune în aplicare.

Aren s-a silit să-şi păstreze calmul, în ciuda groazei crescânde. Se aşteptase să-i fie greu să-şi înduplece soldaţii s-o accepte pe Lara, dar cu Aster la comandă, ar putea fi imposibil.

— Valcotta a acceptat să ne ajute să recucerim podul şi să-i alungăm pe maridrinieni.

Soldaţii lui au ezitat, relaxându-şi mâinile pe arme, şi Aren a observat cât de slabi sunt cu toţii. Aproape piele şi os. Probabil că nici cei din Eranahl nu o duceau bine.

— Şi Ahnna a obţinut susţinerea regelui din Harendell. Ne vom coordona cu flotele lor şi vom ataca garnizoanele. Apoi ne vom întări poziţiile şi vom lăsa furtunile să ne scape de maridrinienii rămaşi.

— De parcă ar fi atât de uşor!

Aster s-a legănat pe călcâie, privind pe lângă Aren şi iarăşi la el.

— Ne chinuim de luni bune să recucerim garnizoanele şi ne-am ales doar cu camarazi morţi.

— Pentru că am fost împrăştiaţi până acum, a spus Aren. De data asta, vom proceda mai strategic. De data asta, nu vom fi învinşi.

Aster a clătinat din cap, gest pe care l-au imitat şi câţiva dintre soldaţi. Da, erau neîncrezători. Dar le era şi teamă. Invazia le lăsase răni pe trupuri şi-n inimi.

— Atunci gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă *nu* luptaţi. Eranahlul moare de foame. Dacă nu punem stăpânire pe pod, oraşul va trebui evacuat odată cu sosirea sezonului de furtuni şi refugiaţii nu se vor întoarce la locuinţele lor. Vor fugi în Harendell sau în Valcotta sau oriunde i-ar duce vântul. Şi, fără poporul său, Ithicana nu va mai exista.

— Poate că e singura cale posibilă. Aren a clătinat din cap.

— Dacă aţi fi crezut asta, aţi fi plecat deja. Şi totuşi, iată-vă. Ştiind că e riscant, a păşit în faţă şi s-a oprit în mijlocul lor.

— Avem o singură şansă să recuperăm ce-i al nostru. Ascultaţi ce am să vă spun şi hotărâţi-vă abia după aceea.

Luând un băţ, a început să contureze forme în nisip, schiţând harta Ithicanei din memorie.

— Uitaţi cum vom proceda.

Planul care i se închegase în minte i s-a revărsat de pe buze şi soldaţii şi-au coborât încet armele pe măsură ce Aren le-a explicat cum vor recuceri podul. Cum îşi vor recuceri căminele. Cum îşi vor recuceri regatul. Când a terminat, cerul se întuneca şi gâtul îi era uscat.

— Ei? Ce spuneţi?

— Eun plan bun, a recunoscut Aster, scărpinându-şi barba, dar apoi s-a întors spre Lara, care aştepta tăcută lângă Jor. Ea ce treabă are?

Lara a vorbit înainte ca Aren să răspundă.

— Cu toţii sunteţi îndreptăţiţi să mă urâţi, a spus ea. Am venit la voi ca spioană maridriniană. V-am înşelat. V-am manipulat. Am uneltit ca să vă trădez.

Soldaţii s-au foit, cu priviri sumbre, dar au ascultat-o în continuare.

— Tatăl meu m-a crescut cu minciuni, ca să ajung să urăsc Ithicana. Ca să vă urăsc pe *voi* atât de mult încât să-mi dedic viaţa nimicirii voastre. Dar, când i-am descoperit înşelăciunea, am întors spatele intrigilor lui. Doar că asta nu înseamnă nimic, pentru că pagubele au fost deja făcute. A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— N-am venit să vă cer iertare. Am venit să vă rog să-mi permiteţi să lupt alături de voi, pentru că, vă asigur, îl urăsc pe tatăl meu mai mult decât aţi putea voi să-l urâţi vreodată.

Aster i-a scuipat la picioare.

— Meriţi o moarte de trădătoare.

— Ştiu. Dar, în schimb, îngăduiţi-mi să răzbun suferinţa îndurată de Ithicana.

Aren nu a spus nimic când soldaţii lui s-au retras şi, adunându-se laolaltă, au dezbătut rugămintea Larei. Broboane de transpiraţie rece i-au alunecat pe spinare, pentru că ştia că aceştia au tot dreptul să-i ceară execuţia.

De ce ai adus-o aici? s-a mustrat singur în tăcere. *De ce nu ai lăsat-o pe plaja aia?*

Aster s-a desprins din grup.

— Încă o consideri soţia ta?

Da, a gândit Aren, dar a clătinat din cap.

— Nu.

— Regina ta?

— Nu.

— Va pleca de îndată ce se termină povestea asta?

Aren nu a ezitat. Nu putea. Lara trebuia să scape cu viaţă.

— Da.

Aster a schimbat priviri cu câţiva soldaţi şi, încuviinţând din cap, şi-a desprins un corn de la curea şi i l-a aruncat lui Aren.

— Cred că ai face bine să înştiinţezi Ithicana că te-ai întors, Majestate.

Inspirând adânc, Aren şi-a dus cornul la buze şi şi-a chemat regatul la război.

46. LARA

AŞA CUM ERA de aşteptat din partea ithicanilor, totul a decurs fără nicio întârziere.

Şi pentru asta Lara era profund recunoscătoare. Timp de trei zile şi trei nopţi, Aren a pus la punct strategii cu Jor şi Aster şi cornii au răsunat neîntrerupt, comunicând planul pe toată întinderea Ithicanei, cât soldaţii împrăştiaţi pe insulele mici s-au adunat în grupuri, atenţi să-şi ascundă manevrele în întuneric sau în ceaţă. Garnizoana Insulei Midwatch a ajuns să numere aproape trei sute de membri şi, de fiecare dată când sosea câte o barcă aducând soldaţi noi, Lara strângea din dinţi, presimţind ce o aşteaptă.

Nu ameninţări.

Nici atentate la viaţa ei.

Nici cereri noi ca Aren s-o execute.

Ithicanii i-au adus doar adevărul, care a fost mult mai dureros. Unul câte unul, se aşezau şi-i spuneau câte înduraseră din cauza invaziei maridriniene.

Din cauza ei.

Aster îi vorbise primul.

— Fata mea, Raina, a făcut parte din *escorta* fratelui tău pe pod, a spus el pe un ton lipsit de emoţie. Semenii tăi au măcelărit-o şi i-au atârnat cadavrul sub pod, ca să putrezească alături de camarazii ei.

Lara s-a făcut albă la faţă, dar Aster mai avea să-i spună şi altele.

— Mi-au omorât nepotul. Dar mai întâi l-au silit să privească cum îi moare soţia. Ştiu asta pentru că băiatul lor a văzut scena din junglă, unde stătea ascuns. L-am găsit alături de alţi câţiva copii înfometaţi, care supravieţuiseră cu ajutorul resturilor găsite în satul incendiat. Trăiseră alături de cadavrele părinţilor lor, pentru că niciunul dintre ei nu era suficient de mare încât să le poată muta.

Lara a vomitat şi spasmele i-au continuat chiar şi după ce stomacul n-a mai avut ce să dea afară.

— Îmi pare rău.

Aster n-a făcut decât s-o privească cu scârbă.

— Soţia şi ceilalţi copii ai mei sunt pe Insula Eranahl. Nu i-am mai văzut de aproape un an. Nici nu ştiu dacă mai trăiesc, ştiu doar că, dacă sunt în viaţă, suferă de foame. Şi de frică. Şi nu pot să ajung la ei.

— Sper să-i revezi în curând. Aster doar a clătinat din cap.

— Puţin probabil să-i revăd în viaţa asta. Urmase o femeie soldat.

— Cei trei băieţi ai mei sunt la Eranahl. Insula aceea a fost mereu un refugiu intangibil. Dar acum...

I-a tremurat vocea.

— I-am *abandonat* acolo.

— Ai hotărât bine. Sunt mai feriţi de pericole acolo decât aici.

Femeia a clătinat încet din cap, cu o expresie dispreţuitoare.

— N-ar fi trebuit să fie deloc în pericol. Urmase un băiat de vreo şaisprezece ani.

— O ţin pe sora mea prizonieră pe Insula Gamire. Şi-a încleştat pumnii.

— Ştii ce le fac semenii tăi prizonierilor? Dumnezeule, ştia foarte bine!

— Vom încerca s-o salvăm.

— Adică să recuperăm ce a mai rămas din ea. A scuipat-o în faţă.

— Trădătoareo!

Lara a pierdut şirul celor care au stat de vorbă cu ea, dar nu le-a uitat numele, pe niciunul dintre ele, pentru că i se perindau în minte de fiecare dată când închidea ochii şi astfel, din cauza vinovăţiei, i-a fost aproape imposibil să doarmă.

Nu ştia dacă Aren trece prin aceleaşi chinuri, pentru că abia îl mai vedea. În parte, lipsea pentru că-şi petrecea fiecare clipă făcând strategii, dar Lara intuia adevărata explicaţie, şi anume că o evita. Şi, cu toate că înţelegea că Aren nu avusese de ales, conversaţia dintre el şi Aster îi bântuia gândurile.

Nu sunt soţia lui.

Nu sunt regina lui.

Nu sunt a lui.

— Eşti gata?

Lara a tresărit şi, întorcându-se, l-a văzut pe Aren în spatele ei. Se îmbrăcase din nou cu haine ithicane, dar îşi păstrase părul lung şi şuviţele întunecate îi mângâiau obrajii. Avea o macetă legată de curea şi îşi ţinea arcul atârnat de umăr, alături de o tolbă plină cu săgeţi.

I-a dat sabia ei ascuţită, cu tăişul lucind.

— A sosit clipa.

Lia, venită recent, stătea în barcă. Alături de tânăra femeie erau Jor, Aster şi încă trei ithicani şi dincolo de ei, plutind pe apele lagunei, aştepta încă o barcă plină cu soldaţi. Lara a urcat şi ea şi, din instinct, s-a aşezat în aşa fel încât să nu-i încurce pe ceilalţi, iar Jor şi Aster au apucat vâslele şi au

condus barca printre stâncile îngrămădite.

O ceaţă groasă plutea deasupra apei calme, reducând vizibilitatea la câţiva paşi în toate direcţiile. Toţi vorbeau în şoaptă pe măsură ce înaintau şerpuind printre insule.

Aren stătea ghemuit lângă ea, cu arcul aşezat pe genunchi. Chipul îi era lipsit de expresie, dar mici indicii îi trădau neliniştea: îşi sălta arcul pe genunchi, muşchii maxilarului i se încordau şi iarăşi i se relaxau, ochii îi zburau de colo-colo la cel mai mic sunet.

Apoi s-a întors spre ea şi Larei i-a tresărit inima când a spus:

— Vom cuceri Gamire. Gamire era insula Nanei.

— De ce nu Midwatchul?

— Pe Gamire îi ţin pe prizonieri. Îi vom elibera şi vom pune stăpânire pe insulă, urmând să atacăm Midwatchul mâine. Midwatchul era o ţintă mai valoroasă din punct de vedere strategic, dar Lara înţelegea de ce luase hotărârea asta. Dezlegând o mască de la cureaua lui, Aren i-a întins-o.

— Pentru bătălie. Rămâi aproape după ce urcăm pe pod. Ţine-te după mine.

— Să nu înjunghii pe nimeni pe la spate, a mormăit Aster. Nici ea,

nici Aren nu au reacţionat la aluzia lui. Nu era momentul.

Podul a apărut prin ceaţă ca o siluetă cenuşie şi umbroasă care se întindea sinuos pe deasupra lor. Ithicanii au coborât velele şi bărcile s-au apropiat de unul dintre picioarele podului care se înălţau din ocean. Ţepuşele înconjurătoare răsăreau în toate direcţiile, împiedicând bărcile să se apropie prea mult, şi, deasupra lor, pereţii de piatră erau atât de netezi, încât nici cei mai pricepuţi oameni n-ar fi putut să se caţăre pe suprafaţa alunecoasă.

Dar, la prora bărcii, Lia îşi descălţa ghetele, cu un colac de funie subţire atârnat de-a curmezişul pieptului.

— E o deschizătură sub suprafaţa apei, i-a şoptit Aren la ureche Larei, înfiorând-o uşor. Lia va înota prin ea şi se va căţăra pe pereţii interiori ai pilonului, de unde se poate

ajunge pe pod. Ne va arunca funia şi cu ajutorul ei vom urca apoi cu toţii.

— De ce să urcăm? De ce să nu înotăm şi noi prin deschizătură?

Aplecându-se peste margine, Aren i-a arătat o siluetă mare care trecea pe sub barca lor. Şi nu era singură. Lara a simţit fiori de spaimă pe şira spinării când a zărit rechinii uriaşi care înotau în jurul debarcaderului.

Dar, sprijinindu-se cu o mână de catarg şi privind apa, Lia nu părea deloc îngrijorată. Cealaltă barcă se afla la o oarecare distanţă în spatele lor şi Lara a văzut că soldaţii din ea scot peşti încă vii dintrun sac şi pregătesc o găleată care, bănuia ea, era plină cu sânge.

— Lia e rapidă. Îi trebuie doar câteva secunde ca să coboare şi să pătrundă în pilon, a spus Aren încet,apoi privirea i-a zburat spre ithicană. Eşti pregătită?

Lia a încuviinţat din cap şi Aren şi-a ridicat mâna ca să le dea un semnal soldaţilor din cealaltă barcă. Unul dintre ei a vărsat sângele în mare şi ceilalţi au început să arunce peste el peştii muribunzi, care, zbătându-se, agitau suprafaţa apei.

Lara a privit imediat în adânc şi a văzut că siluetele mari ţâşnesc spre apa tulbure.

Lia şi-a îndoit genunchii, pregătită să plonjeze.

Apoi, de deasupra lor, s-au auzit vag nişte voci.

Repezindu-se la ea, Lara a apucat-o de mână pe Lia şi a tras-o înapoi, acoperindu-i repede gura când tânăra a încercat să protesteze. Cu cealaltă mână, Lara a arătat în sus şi a schiţat pe buze cuvântul „patrulă”.

Barca a încremenit, Aren le-a făcut semn şi celorlalţi să facă linişte şi toţi au ciulit urechile.

Lara a surprins vocile unor bărbaţi, dar podul era prea înalt ca să înţeleagă ce spun. Sau ca să le numere.

Dar Aren a clătinat din cap şi, cu gesturi mute, i-a ordonat celeilalte bărci să se depărteze de dig şi să iasă în larg.

Abia după ce s-au distanţat, Aren a înjurat şi a lovit cu pumnul în marginea bărcii lor.

— Tocmai aici le-a venit să ia masa!
— Putem urca prin alt pilon? a întrebat Lara.
— Nu mai e niciunul în apropierea Insulei Gamire, a răspuns Jor. Şi timpul e scurt.
— Este unul.
Toţi s-au întors spre Aren.
— E destul de aproape, aşa că, în ciuda întârzierii, vom putea să respectăm programul.
— Nu, a răspuns Jor egal. Trebuie să găsim altă cale.
— Nu avem altă cale! s-a răstit Aren. În orice caz, nu există nicio altă soluţie care să ne permită să respectăm programul. Trebuie să atacăm de pe partea superioară a podului şi să-i eliminăm pe maridrinienii care manevrează distrugătoarele de nave, altfel oamenii noştri vor deveni ţinte uşoare când se vor apropia pe apă.
— Atunci să mergem mai spre sud. Sunt câţiva piloni prin care am putea urca. Dacă ne mişcăm repede...
— Maridrinienii nu sunt proşti. Patrulează pe pod. Cu câţi am fi nevoiţi să ne luptăm ca să ajungem înapoi la Gamire? Ce şanse am avea să nu transmită semnale prin care să ne anunţe atacul? Asta e singura soluţie.
Jor era roşu la faţă.
— Am spus nu. Eu sunt prea lent şi refuz să risc viaţa cuiva din grupul ăsta pentru asemenea prostii.
— Oricum, eu ar trebui s-o fac, a spus Aren. Sunt cel mai rapid dintre noi.
Abia atunci a înţeles Lara cum anume propunea Aren să ajungă pe pod. *Insula Şerpilor.*
— Nici să nu-ţi treacă prin cap! a izbucnit Jor. În aceeaşi clipă, Lara a spus:
— O fac eu.
Cei doi bărbaţi şi-au întrerupt cearta şi s-au holbat la ea, alături de ceilalţi ithicani din barcă.
— O fac eu, a repetat ea. Sunt rapidă şi ştiu să mă caţăr.
Lia a fluierat printre dinţi, evident impresionată, dar Jor i-a aruncat o privire care i-a împiedicat orice altă reacţie.

Totuşi, nu putea să stăvilească privirile curioase cu care ithicanii o fixau pe Lara. Aren strângea din dinţi.

— E mai greu decât pare, Lara. Şi, dacă vreunul dintre şerpi şi-ar înfige colţii în tine, n-am avea cum să te ajutăm. N-o să apuci să te caţări înainte să te afecteze paralizia şi, dacă n-o să te omoare căderea, o să-ţi vină de hac unul dintre şerpii mai mari. Şi trebuie să treci de toate obstacolele astea cu un colac de frânghie în spinare.

Lara a ridicat din umeri, sperând ca gestul ăsta să-i ascundă fiorul de spaimă care-i urca pe şira spinării.

— N-ar fi cine ştie ce pierdere pentru tine dacă aş muri. Şi, dacă şerpii ar fi ocupaţi cu mine, atunci poate că tu ai avea şanse mai mari să te urci pe zid.

— Are dreptate, a spus Jor. Dar tu hotărăşti.

Aren nu a spus nimic, dar, privindu-l în ochi, Lara şi-a dat seama că-i e greu să ia o decizie, ştiind ce impresie ar fi făcut dacă ar fi riscat viaţa altcuiva în locul ei, fie pe a unui soldat, fie pe a lui. În cele din urmă, a spus:

— Să mergem.

Transpiraţia îi şiroia Larei pe spinare când au ajuns pe insula mică, ascunşi de ceaţă şi nori de privirile patrulelor maridriniene de pe pod şi de pe apă. În ziua în care Aren fugise printre şerpi, vremea fusese senină, dar astăzi sutele de reptile care mişunau printre stânci nu se vedeau din cauza ceţii.

Motiv pentru care încercarea pe care şi-o propusese Lara avea să fie şi mai îngrozitoare.

— Nu te gândi că trebuie să ne dai cine ştie ce dovadă de curaj.

Aren şi-a atârnat arcul de umăr şi i-a dat lui Jor un sac plin cu peşti care încă se zbăteau, luând apoi unul pentru sine.

— O să tot momim şerpii, ca să elibereze cărarea, apoi o să te apărăm cât putem cu săgeţile. Dar în condiţiile astea de vizibilitate...

— E în regulă, a spus Lara cu o încredere pe care nu o

simţea cu adevărat. Ori ajung la debarcader înaintea lor, ori nu. Câteva săgeţi oricum n-ar rezolva mare lucru.

Aster a venit la ea şi i-a aşezat un colac subţire de frânghie pe umeri, legându-i-l apoi de centură. Era mai greu decât se aştepta. Suficient de greu încât s-o încetinească.

— Nu-i nevoie să faci asta. Pot să..., a încercat să spună Aren, dar Lara a sărit din barcă pe bancul de nisip scufundat şi s-a apropiat de insulă până când apa i-a coborât la genunchi.

Unindu-şi între ele degetele mâinilor, şi-a întins braţele în faţă şi spatele i-a trosnit.

— Sunt pregătită.

Nu era pregătită. Nici pe departe. Pe fondul freamătului valurilor, a auzit mişcările şerpilor, care alunecau foşnitor unii peste alţii şi urmăreau intruşii, cu şuierele a sute de limbi unindu-se într-un singur glas monstruos.

Echipajele ambelor bărci au coborât în apă şi, luând sacii cu peşti, câţiva dintre ei au început să lovească zgomotos în apă din direcţii opuse, ademenind şerpii de lângă cărare. Ceilalţi soldaţi, printre care şi Aren, şi-au ridicat arcurile.

Vei reuşi!

A observat mişcări pe plajă şi a zărit siluete alunecând şerpuitor pe nisip, tulburând ceaţa.

— Cărarea e relativ netedă, a spus Aren. Ai încredere în picioarele tale şi ai grijă la şerpi.

De parcă n-ar fi ştiut şi ea să procedeze aşa!

— Pot să sară. Trebuie să te caţări măcar patru metri pe pilon ca să nu mai poată ajunge la tine. În cel mai bun caz, o să-ţi rămână doar câteva secunde ca să te urci.

Lara şi-a încleştat dinţii, stăpânindu-şi impulsul de a încuviinţa din cap. Orice mişcare ar fi atras atenţia şerpilor.

— La semnalul meu! N-avea să reuşească.

— Du-te!

Lara a luat-o la fugă, dând din picioare cu toată puterea, împroşcând cu apă şi urcând pe plajă. Nu s-a uitat să vadă dacă ithicanii aruncaseră peştii. Nu s-a uitat să vadă dacă

şerpii o observaseră.

Pur şi simplu a alergat.

Nisipul adânc se mişca şi picioarele i se afundau în el, dar Lara copilărise în Deşertul Roşu şi senzaţia asta îi era la fel de familiară precum respiraţia.

Dar în deşert nu se găseau asemenea şerpi.

A auzit vag strigătele ithicanilor, care se străduiau să le atragă atenţia reptilelor.

Şi-a dat seama că planul nu merge. A simţit că şerpii se adună în jurul ei, în jurul invadatoarei care ar fi fost o pradă mult mai bună decât orice peşte.

Ceaţa se risipea în rotocoale când călca pe cărare şi ea înainta cu privirea aţintită fix în faţă, căutând semne de mişcare.

Acolo! Un cap întunecat s-a repezit spre ea, tot numai colţi. Lara a sărit în faţă, ţâşnind pe deasupra şarpelui atacator, a aterizat rostogolindu-se şi în aceeaşi clipă s-a pus din nou pe picioare.

Dar şerpii erau pe urmele ei. Şi se tot apropiau. A alergat şi mai repede.

Pietrele mici îi răneau tălpile goale, dar Lara abia le-a simţit când pilonul podului s-a ivit prin ceaţă.

O săgeată a şuierat pe lângă ea, străpungând capul unui şarpe care apăruse din senin, şi trupul lui s-a izbit de glezna ei când Lara a trecut pe lângă el, făcând-o să se împiedice.

Nu te opri!

A fugit în continuare, zărind cu coada ochiului tot mai mulţi şerpi care se apropiau din lături. *Mai repede!*

— Fugi, Lara!

Vocea lui Aren i-a răsunat în urechi şi tonul lui disperat i-a dat avântul necesar. A sărit peste o piatră şi un icnet i-a scăpat de pe buze când ceva i s-a lovit de călcâi.

— Fugi!

Pilonul era doar la câţiva metri în faţă, dar Lara auzea cum trupurile şerpilor se izbesc de pământ în spatele ei.

Mai avea puţin. Adunându-şi puterile, Lara a sărit la

peretele de piatră aspră.

S-a izbit de zid şi a căutat puncte de sprijin cu degetele, dar acestea i-au alunecat, unghiile i s-au rupt şi greutatea colacului de frânghie a tras-o în jos.

— Lara!

Suspinând, Lara a încercat cu disperare să se apuce de stâncă şi, în sfârşit, a reuşit să se agaţe cu degetele. S-a căţărat, cu inima în gât.

Apoi ceva a lovit-o în spatele genunchiului şi piciorul i-a fost săgetat de durere.

A cuprins-o groaza, dar n-a îndrăznit să se oprească şi să vadă dacă fusese muşcată, pentru că tot mai mulţi şerpi se izbeau de pilon chiar sub picioarele ei.

— Urcă mai mult!

Un picior i-a alunecat şi smucitura i-a făcut braţele să urle de efort, dar Lara a urcat mai departe. Centimetru cu centimetru, cu întregul trup tremurând.

Oare fusese muşcată? Mai avea doar câteva clipe înainte să cadă pradă morţii? Lara nu ştia. Nu ştia sigur dacă lichidul pe care-l simţea alunecându-i pe picioare era sânge sau transpiraţie, dar s-a căţărat în continuare.

S-a urcat tot mai mult şi apoi a înconjurat pilonul ca să se poată căţăra pe edificiul propriu-zis.

În sfârşit, a ajuns pe pod. Rostogolindu-se peste margine, s-a întins pe spate, gâfâind epuizată. Moment în care nişte glasuri i-au răsunat în urechi.

Şi nu erau ale ithicanilor de dedesubt.

JOR ŞI ASTER îl ţineau de braţe şi, când l-au tras înapoi, toţi trei au căzut zgomotos în apă.

— A ajuns! Se caţără!

Dar Aren văzuse că a fost atinsă de un şarpe. Până şi o muşcătură superficială putea să fie fatală. Trebuia să ajungă la ea.

Îmbrâncindu-l pe Jor, a pornit împleticit spre ţărm, dar imediat a fost împins cu capul sub apă şi s-a izbit cu faţa de

nisip.

Jor l-a scos la suprafaţă trăgându-l de păr.

— Nu mă pune să te înec pe jumătate ca să-ţi vină mintea la cap, băiete. Uite! Deja a ajuns sus.

Aşa era. Prin ceaţă, Aren a reuşit să vadă că Lara înconjoară pilonul şi urcă latura podului cu mişcări constante şi sigure, dispărând pe acoperişul lui. Răsuflând uşurat, şi-a plecat capul şi a dat cu ochii de câţiva şerpi care se apropiau de apă, urmărindu-l cu interes.

— Încercaţi numai! le-a şuierat el, dar s-a întors la barcă în loc să sfideze soarta.

Şi atunci a auzit glasuri.

— Fir-ar! a bombănit Jor. Patrulă!

Aren abia mai putea respira, îşi simţea pieptul strivit de teamă ca într-o menghină. Lara avea doar un pumnal legat de

curea şi era epuizată în urma goanei şi a urcuşului. Trebuia neapărat să se caţăre şi el. Trebuia s-o ajute.

Dar plaja era plină cu şerpi şi soldaţii lui îşi aruncaseră toţi peştii pentru a-i momi de lângă Lara. Totuşi, Aren trebuia să încerce. Trebuia să...

Jor l-a apucat ferm de încheietura mâinii şi i-a arătat ceva cu mâna liberă.

Lara coborâse din nou pe latura podului şi atârna acolo, abia vizibilă prin ceaţă.

— Am auzit strigăte din direcţia asta. Vocea unui maridrinian.

— Nu văd nimic, a răspuns altul. Aiurezi.

— Ceaţa asta blestemată e de vină, a spus încă unul. Niciodată nu se vede nimic. Mai că-mi pierd minţile!

Cel puţin trei soldaţi, dar probabil că erau mai mulţi.

— Nu ne văd, a şoptit Jor şi le-a făcut semn Liei şi celorlalţi să tacă. O să plece în curând.

Dar maridrinienii s-au oprit exact lângă locul în care Lara stătea agăţată de pod cu vârfurile degetelor şi vocile lor au

răsunat până la bărci.

— Ithicanii pun ceva la cale, a spus primul dintre ei. Se simte. După toţii cornii ăia pe care i-am auzit ieri, comunicând iar şi iar acelaşi mesaj...

— Şi ce dacă? Îşi fac speranţe deşarte. Nu se poate să fi supravieţuit mai mult de câteva sute şi, dacă li s-a năzărit să-şi înfrunte propriile mijloace de apărare, atunci n-au decât! Să moară mai repede, ca să mă pot întoarce la vinul şi la femeile mele.

Maridrinienii au râs şi hohotele au răzbit prin ceaţă. Aren a înlemnit de furie, dar Jor l-a apucat mai strâns de braţ.

— Lasă violenţa pe mai târziu. Dar Lara părea să aibă alte intenţii.

Aren a privit neajutorat cum se caţără silenţios pe pod.

Văzduhul s-a umplut de răcnete.

Un soldat a căzut zbierând şi, aterizând cu un bufnet pe nisip, a fost copleşit de şerpi într-o clipă. Dar Aren nu-şi putea lua privirea de la vârtejurile de ceaţă de deasupra, pentru că mai mult nu vedea din încăierare. Icnete şi bufnituri i-au ajuns la urechi şi încă un bărbat s-a prăvălit, de data asta, în apă.

Lia a sărit îndată la soldatul muribund şi i-a tăiat gâtul înainte ca el să-i poată da de gol.

Încă un ţipăt, apoi sunete de paşi alergând. Apoi tăcere. Aren nu putea să respire. Nu putea să se mişte. Nu putea decât să privească ţintă la pod şi să aştepte. *Te rog, fii în viaţă!*

Apoi s-au auzit fluierături, două scurte şi un tril lung, şi, răsuflând adânc, Aren şi-a luat arcul care plutea pe suprafaţa apei. După o clipă, Lara le-a aruncat capătul funiei.

Lia a legat de el frânghia înnodată şi groasă pe care o foloseau pentru căţărat şi, trăgând-o în sus, Lara a fixat-o de pod.

Încă o fluierătură.

— Urc eu prima, a spus Lia, dar Aren a ignorat-o şi a sărit

ca să apuce frânghia, apoi s-a cățărat până în vârf, efortul arzându-i umerii.

Lara stătea printre morți, cu fața și cu hainele pătate de sânge, singura rană vizibilă fiindu-i buza crăpată.

— Ești rănită?

— N-am nimic.

S-a clătinat ușor și Aren a simțit fiori pe șira spinării. Așezându-se în genunchi, a apucat și a ridicat cracul pantalonilor ei largi. A descoperit o vânătaie roșie lăsată de șarpele care i se izbise cu putere de pulpa piciorului, dar, ca prin miracol, colții fiarei nu-i străpunseseră pielea.

— Aren, sunt bine.

A încercat să se elibereze, dar Aren și-a băgat degetele prin cele două găuri apărute în pânza pantalonilor ei și i-a întâlnit privirea, observând că Lara păleşte.

— Ești norocoasă, a mârâit el și furia i-a alungat teama. Nu era supărat pe ea. Ci pe el însuși.

De ce o adusese aici? De ce nu o lăsase pe plaja aia?

Întorcându-i spatele Larei, a început să împingă cadavrele peste marginea podului, în caz că ar fi trecut pe aici și alte patrule. Când a terminat, a văzut că întreaga echipă urcase deja. Toți se uitau la Lara cu respect, până și Aster.

— Să mergem! a ordonat Aren. Ne-au rămas doar trei ore ca să eliminăm apărarea de pe Gamire.

Au mai întâlnit o singură patrulă în drum spre Gamire și soldații făceau atâta gălăgie, încât Aren i-a auzit de la jumătate de kilometru distanță. Așa se întâmpla în condiții de ceață: cei care nu erau obișnuiți cu ea nu înțelegeau că înăbușă sunetele, că le distorsionează și le face să pară că vin din alte direcții. Dar Aren se folosise adesea de arma asta. Și o folosea cu efect.

Soldații au murit înainte chiar să-și ducă mâinile la arme.

Ținându-și încă sabia în mână, Aren a declanșat mecanismul de deschidere a trapei pe care o păziseră maridrinienii și arcurile au împins în sus placa de piatră

îndeajuns pentru ca el şi Jor să-şi strecoare degetele sub ea. Aren a ascultat pentru o clipă şi a dat scurt din cap, apoi au ridicat-o împreună.

Coborând fără zgomot înăuntrul podului, urmat de Jor şi de Lia, a inspirat mirosul de mucegai. Şi-a lipit palma de perete şi atingerea familiară a interiorului podului i-a liniştit zvâcnetele inimii când ceilalţi au închis trapa pentru a înăbuşi sunetele mării.

Spre deosebire de ceaţă, interiorul podului amplifica zgomotele şi dădea impresia că maridrinienii vorbesc la numai câţiva paşi de ei, când de fapt se aflau la o distanţă de aproape un kilometru.

Aren a înaintat prin întuneric câteva minute, apoi a luat un sac de la Jor. Dinăuntru a scos un vas de tablă şi trei bidoane pe laturile cărora erau gravate descrieri ale conţinutului lor. A vărsat două în vas şi le-a spus celorlalţi în şoaptă:

— Mergeţi. Vin şi eu imediat.

Lia şi Jor s-au întors la trapă şi, de îndată ce au ieşit, Aren a destupat cu grijă şi al treilea bidon. Trăgând adânc aer în piept şi ţinându-şi respiraţia, a turnat lichidul în vas şi a auzit cum sfârâie violent. Aruncând bidonul, a fugit înapoi la trapă şi a inspirat abia după ce Jor şi Lia l-au tras pe acoperişul podului.

— Ce ai făcut? a întrebat Lara încet.

— Gaz otrăvitor, a răspuns el. Curentul de aer o să-l împingă spre patrulă.

Lara s-a încruntat.

— O să scape prin pilon. O să-i avertizeze şi pe ceilalţi soldaţi din garnizoană.

— Doar dacă nu ajungem acolo înaintea lor.

A înaintat aproape în fugă pe pod, până când a zărit insula şi a încetinit, ca să nu facă zgomot. Ghemuindu-se, a privit prin ceaţa din jurul pilonului podului şi a ascultat atent. Jor lega o frânghie în jurul brâului Liei când Aren şi-a ridicat capul. A arătat două degete şi ea a încuviinţat din cap. Apoi, cu armele în mâini, Lia a coborât peste margine.

După câteva secunde s-au auzit gâlgâituri şi un bufnet surd.

Le-au trebuit câteva minute ca să coboare cu toţii şi Aren abia a reuşit să înfigă un pumnal pe sub uşa de intrare în pilon, ca s-o blocheze, când în urechi i-au răsunat nişte ţipete înăbuşite. Urmate de nişte tropăituri de ghete care coborau treptele şi apoi de un bufnet când soldaţii s-au izbit cu mâinile în uşă, încercând disperaţi s-o deschidă.

Urletele au continuat câteva minute, apoi s-a făcut linişte.

Făcându-le semn celorlalţi să se dea înapoi, Aren a scos pumnalul de sub uşă şi aceasta s-a deschis de la sine: a lăsat să iasă fum şi cadavre, dezvăluind suprafaţa interioară zgâriată şi mânjită cu sânge. După ce s-a retras la o distanţă sigură, s-a uitat la faţa Larei, dar ea nu părea afectată de moartea înfiorătoare a maridrinienilor.

Şi-au continuat drumul în tăcere spre marginea insulei, oprindu-se la o mică distanţă de apă.

— Cum stăm cu timpul? i-a şoptit Aren lui Jor. Lingându-şi degetele, Jor le-a ridicat în aer şi a dat din umeri.

— Douăzeci de minute, poate ceva mai puţin.

Nu puteau şti dacă oamenii lor îşi ocupaseră poziţiile pe apă. Nu aveau cum să le trimită semnale fără ca maridrinienii să bănuiască atacul. Aren nu putea decât să spere că ithicanii încă aveau suficientă încredere în el încât să-i urmeze planurile.

— Să eliminăm distrugătoarele.

S-au împărţit în grupuri şi Lara şi Jor l-au urmat pe Aren printre copacii, ferigile şi lujerii îngrămădiţi, prin desişul mare care crescuse după opt săptămâni lipsite de furtuni. Lara înainta la fel de silenţios ca ithicanii şi Aren a descoperit că o tot caută cu privirea.

Încruntându-se, a apucat-o de gleznă şi, când Lara s-a întors, Aren şi-a arătat masca de pe faţă, ştiind că şi ea avea una prinsă de centură.

Lara a schiţat fără zgomot cuvântul „nu” şi a clătinat din

cap.

Dar Aren nu i-a eliberat glezna. Dacă vreunul dintre soldaţii de la distrugătoare ar fi zărit-o şi ar fi dat alarma, le-ar fi zădărnicit toate eforturile.

Lara s-a încruntat şi, băgându-şi mâna în noroi, şi l-a întins pe faţă, ascunzându-şi tenul deschis la culoare şi căpătând o înfăţişare mai sălbatică. I-a întâlnit privirea cu ochii ei albaştri ca marea şi Aren a simţit că-i zvâcneşte inima în piept şi că o dorinţă dureroasă şi bineştiută îi pune stăpânire pe trup. Dar n-a făcut decât să o aprobe în linişte şi să pornească spre vuietul oceanului.

Patru soldaţi stăteau la loc ferit de o parte şi de cealaltă a distrugătorului de nave şi doi dintre ei urmăreau ceaţa cu dezinteresul oamenilor care fac o muncă anostă de prea mult timp. Ceilalţi doi stăteau cu feţele spre interiorul insulei, dar mâncau pâine şi carne uscată şi îşi ridicau privirile doar din când în când. Jor şi-a înălţat pe tăcute arcul şi i-a potrivit o săgeată în coardă, iar în mâna Larei a apărut un pumnal de aruncat.

Dar soldaţii aceia nu erau singuri. Nişte patrule înconjurau insula, grupuri de bărbaţi care urmăreau apele cu mult mai multă atenţie decât ar fi vrut Aren.

Rămânând nemişcat când un grup de maridrinieni li s-a alăturat celor patru, şi-a încleştat dinţii, stăpânindu-şi pornirea de a-i ataca, deşi ştia că sunt depăşiţi numeric.

Atunci a început să bată vântul.

Aren l-a auzit înainte să-i vadă efectele, a auzit foşnetul frunzelor şi al ramurilor care tremurau în adierea care străbătea insula. Vântul a suflat din nou, prinzând putere, şi ceaţa a început să se învârtă violent în rotocoale.

Un clopot de alarmă a răsunat din capătul opus al insulei şi Aren a zâmbit.

— Ne atacă! Ne atacă! Ithicanii atacă!

Strigătele s-au răspândit pe toată Insula Gamire odată cu ordinele de ocupare a poziţiilor de luptă şi, scoţându-şi armele, soldaţii maridrinieni s-au ghemuit şi au privit prin

pâcla în continuare densă pe partea asta a insulei.

Vântul s-a înteţit şi mai mult şi probabil că deja risipise ceaţa în celălalt capăt al insulei, dezvăluind numeroasele bărci pline cu ithicani care, văzându-se descoperiţi, intrau în panică. Sau, în orice caz, se prefăceau panicaţi.

Într-adevăr, distrugătoarele de nave au intrat în acţiune şi trosnetele lor familiare au răsunat în văzduh când maridrinienii au început să arunce pietre asupra bărcilor pline cu ithicani, care cunoşteau prea bine bătaia respectivelor arme şi ştiau precis cât ar fi durat să fie reîncărcate. Probabil că deja intrau în raza lor de acţiune, folosindu-se de toate mijloacele pe care le aveau la îndemână ca să le dea maridrinie-nilor impresia unui asalt adevărat.

Când, de fapt, ithicanii le ofereau doar o ţintă falsă.

A izbucnit o explozie, apoi încă una, şi s-au auzit strigăte după întăriri.

Unul dintre maridrinienii care păzeau distrugătorul s-a ridicat în picioare şi, ducându-şi o lunetă la ochi, de parcă ar fi putut să străpungă ceaţa cu ea, a clătinat neliniştit din cap.

Plecaţi! l-a îndemnat Aren în gând, ştiind că, în doar câteva minute, vântul avea să spulbere ceaţa din partea asta a insulei, descoperind pericolul adevărat. *Plecaţi!*

— Rahat! a înjurat agitat unul dintre soldaţii patrulei, intuind instinctiv ameninţarea, deşi nu vedea nimic.

Au urmat încă câteva explozii şi strigăte după întăriri, pe care soldaţii nu le-au mai putut ignora.

— Voi patru rămâneţi la distrugător, a ordonat maridrinianul. Să nu-l părăsiţi orice ar fi. Aţi înţeles?

Desişul a început să foşnească când el şi camarazii lui au pornit în grabă pentru a se alătura eforturilor de apărare din capătul opus al insulei.

Au plecat în ultima clipă.

Vântul deja bătea constant, cu putere, şi ochii experimentaţi ai lui Aren au surprins mişcările de pe apă: nişte bărci îşi ocupau poziţiile în tăcere.

— Ce-i aia? a întrebat unul dintre soldaţii de lângă distrugător. Arată ca o...

Aren a sărit la atac şi zvâcnetul arcului lui Jor i-a răsunat în urechi. Un soldat s-a apucat cu mâinile de săgeata care-i străpunsese pieptul şi altul a căzut într-o parte, având pumnalul Larei înfipt în spate. Ceilalţi doi s-au întors val-vârtej şi Aren l-a decapitat pe unul cu sabia. Dar, înainte să-l poată omorî şi pe celălalt, Lara i-a strivit gâtul cu o lovitură de picior.

Maridrinianul s-a dat împleticit în spate, făcând ochii mari şi chinuindu-se să respire, dar Lara s-a învârtit şi l-a lovit din nou, nimerindu-l cu piciorul drept în piept şi împingându-l dincolo de marginea falezei, peste stâncile de dedesubt.

Aren a privit-o încruntat, iritat de faptul că Lara îi ignorase planul, dar, înainte să-i poată spune ceva, bărcile s-au apropiat de faleză şi soldaţii lui au sărit sprinten pe stâncile descoperite de reflux. Jor deja scotea frânghiile de rezervă ale distrugătorului de nave şi, legându- le de el, le arunca jos pentru a-i ajuta pe ithicani să urce.

În câteva minute, Aren s-a trezit înconjurat de zeci de ithicani şi, dacă toate decurseseră conform planului, atunci acelaşi lucru se întâmpla şi la celelalte distrugătoare capturate de echipa lui.

— Arătaţi-le aceeaşi milă pe care ne-au arătat-o ei, a spus el şi a pornit pe insulă în fruntea armatei sale.

AREN SE TEMUSE că poporul lui n-avea să-l urmeze. Că ithicanii n-aveau să-i acorde destulă încredere încât să-l lase să-i conducă la luptă. Să îndrume Ithicana spre libertate.

Dar Lara nu se îndoise nicio clipă de el.

Ithicanii au traversat Insula Gamire fără nicio ezitare, în frunte cu regele lor, a cărui încredere se vedea în fiecare pas mare cu care înainta, îndrumându-şi armata să atace inamicul din spate.

Lara fusese crescută ca luptătoare, dar nu fusese învăţată să conducă bărbaţi şi femei la luptă. Nu aşa cum fusese

învăţat Aren. Şi esenţiale nu erau strategiile şi tacticile lui, deşi şi acestea erau impresionante. Formidabil era faptul că fiecare războinic care-l urma ştia că Aren e dispus să lupte pentru ei. Să moară pentru ei. Ştiau că Ithicana înseamnă totul pentru el.

Şi pe ea o tolerau doar pentru că li-l adusese înapoi.

Cu un pumnal într-o mână şi cu o sabie în cealaltă, Lara l-a urmat îndeaproape pe Aren pe toată întinderea insulei, înaintând în direcţia bătăliei. Maridrinienii erau mai numeroşi, dar, în ciuda evenimentelor recente, nu se aşteptau să fie atacaţi din spate.

Explozibilele aruncate pe ţărm de trupele care-i momiseră pe apărători stârniseră incendii şi vântul împrăştia fum pe insulă. O dată la câteva minute, un distrugător de nave lansa câte un proiectil, dar strigătele nervoase care izbucneau apoi dovedeau că maridrinienii nu prea reuşesc să-şi nimerească ţintele. Apoi o voce familiară a ajuns la urechile Larei şi inima i-a tresărit, iar Aren s-a oprit brusc.

— Nu te ajut să-mi ataci poporul, maridrinian ticălos ce eşti! se răstea femeia şi, privind printre copaci, Lara a recunoscut-o pe verişoara lui Aren.

Taryn nu murise.

Lara s-a cutremurat şi, dacă n-ar fi stat deja în patru labe, s-ar fi prăbuşit. Înainte ca Aren s-o fi exilat din Ithicana, îi spusese că tânăra femeie fusese ucisă de un distrugător când încercase să fugă de pe Midwatch pentru a semnala invazia, dar, cumva, prietena Larei scăpase cu viaţă. Uşurarea copleşitoare a făcut-o să înţeleagă cât de vinovată se simţise pentru pierderea lui Taryn. Ca acum să se simtă vinovată pentru lunile lungi pe care Taryn le petrecuse ca prizonieră în propriul regat.

— Fă-le să meargă ca lumea, altfel îţi tai gâtul! a răcnit unul dintre soldaţii maridrinieni, ridicându-şi pumnalul.

Taryn doar şi-a îndreptat umerii şi nici funiile cu care-i erau legate încheieturile mâinilor nu i-au descurajat atitudinea

sfidătoare.

— Merg foarte bine. Doar că ţintiţi ca naiba.

Soldatul a plesnit-o. Taryn s-a clătinat şi, repezindu-se la el, l-a scuipat în faţă. Şi Lara a înţeles ce urmăreşte. A înţeles că prietena sa încearcă să-şi provoace singură moartea, ca să nu poată fi folosită împotriva poporului ei.

Dar Lara nici nu se gândea să stea cu mâinile în sân şi s-o lase pe Taryn să moară.

Ignorând semnele agitate ale lui Aren, care-i ordona să rămână pe loc, Lara a pornit cu capul plecat, înaintând din ce în ce mai repede spre locul conflictului.

Soldatul maridrinian şi-a înălţat sabia, pregătindu-se să lovească, dar atunci Lara a ţâşnit dintre copaci şi şi-a aruncat pumnalul. Taryn a făcut ochii mari când lama s-a înfipt în braţul cu care soldatul îşi ţinea sabia, dar, cu reflexele ascuţite după o viaţă întreagă de antrenamente, i-a prins arma înainte să cadă pe pământ.

— Atacaţi! a strigat Aren din spatele Larei, dar ea abia l-a auzit, concentrându-se doar asupra acelui colţ mic al câmpului de luptă.

Ridicându-şi sabia, l-a străpuns pe bărbatul care o pălmuise pe Taryn şi s-a învârtit ca să-i atace pe ceilalţi soldaţi din jurul distrugătorului de nave.

Trebuia să înfrunte singură zece maridrinieni, dar asemenea şanse mici de izbândă nu o descurajaseră niciodată.

Doi soldaţi s-au repezit la ea şi Lara a evitat o lovitură de sabie, parând-o apoi pe cealaltă, având grijă să rămână între maridrinieni şi Taryn, care-şi tăia legăturile mâinilor cu sabia capturată.

Atunci a apărut şi Aren.

L-a spintecat pe unul dintre soldaţi şi s-a învârtit ca să-l pocnească pe altul în faţă. Atât a apucat să vadă Lara înainte ca maridrinienii să se năpustească asupra ei.

Ea se bizuia mai curând pe viteză decât pe forţă brută, anticipa atacuri şi sărea din calea lor înainte să se întoarcă

imediat pentru a da lovituri fatale. Dar o încurca faptul că trebuia s-o apere pe Taryn, să-i ţină la distanţă pe soldaţi pentru ca ea să se elibereze şi să se poată alătura bătăliei.

Un bărbat i-a dat un pumn şi Lara s-a dezechilibrat, evitând în ultima clipă o lovitură în genunchi. Rostogolindu-se, a sărit din nou în picioare şi l-a fixat cu privirea pe unul dintre soldaţii răniţi, care şi-a ridicat pumnalul.

Ţinându-şi maţele cu o mână, se apropia împleticit de Taryn, cu o furie nebună în ochi.

— Nu!

Lara s-a aruncat în calea lui.

A săgetat-o o durere arzătoare pe o latură a piciorului, dar a ignorat-o şi şi-a înălţat arma ca să oprească orice lovitură descendentă.

Ca în clipa următoare să vadă cum Taryn îi străpunge faţa soldatului.

Tânăra şi-a eliberat arma şi a privit imperturbabil cum victima sa se prăbuşeşte. Apoi s-a uitat în ochii Larei şi şi-a ridicat sabia, cu braţul tremurând. Gata să lovească.

Lara nu s-a clintit.

Dar Taryn a spus doar:

— Nu s-ar schimba nimic dacă te-aş omorî. Şi, fără niciun alt cuvânt, s-a aruncat în luptă.

INSULA GAMIRE ERA ELIBERATĂ.

Era doar una dintre zecile de insule ale Ithicanei, dar, pentru el, victoria de aici părea mai dulce decât oricare alta. Prizonierii ithicani ţinuţi pe insulă nu erau în stare bună, dar măcar trăiau şi Aren le-a îngăduit satisfacţia de a-şi executa temnicerii.

— Credeam că ai murit, i-a spus el lui Taryn, umplându-i cupa cu vin şi observând cum îi tremură mâna cu care o ţinea. Lia a văzut cum proiectilul îţi nimereşte barca. Te-ai scufundat. N-ai mai ieşit la suprafaţă. Dacă am fi ştiut că eşti în viaţă...

— Am reuşit să înot înapoi în golf, a spus ea fără nicio

inflexiune în glas. Au hotărât că le sunt mai utilă ca prizonieră decât ca trup neînsufleţit.

Şi maridrinienii erau notorii pentru cruzimea pe care le-o arătau prizonierilor. Aren descoperise asta pe propria-i piele.

— Îmi pare rău, n-am...

— Ce caută aici, Aren? De ce nu e *moartă?*

— S-au întâmplat multe lucruri despre care nu ştii. Situaţia s-a schimbat, a spus el, oftând încurcat. Lara ţi-a salvat viaţa, Taryn. În ciuda tuturor greşelilor ei, poţi măcar să-i fi recunoscătoare pentru asta?

Era un răspuns greşit. Un răspuns prostesc. Aren a înţeles asta chiar în timp ce îl rostea şi Taryn i-a confirmat presupunerea, împroşcându-l în faţă cu vin.

— Mi-a distrus viaţa! a urlat ea. Mai bine mă înjunghia în inimă!

Soldaţii din apropiere îşi opriseră petrecerea pentru o clipă şi toţi le urmăreau conversaţia.

— Va pleca după sfârşitul războiului. A venit aici doar ca să lupte pentru noi.

Taryn şi-a încleştat pumnii şi a clătinat din cap.

— Aşa să facă.

Apoi a pornit cu paşi mari prin sat. Lia şi-a lăsat cupa şi a fugit după ea.

— O să vorbească Lia cu ea, a spus Jor, apărând lângă Aren. O să-i explice ce s-a întâmplat.

Doar că toţi cei din jur *aflaseră* deja explicaţia şi asta nu schimbase nimic. Golindu-şi cupa, Aren s-a întors şi a căutat-o pe Lara printre soldaţi. Mai devreme o văzuse ajutând la eliminarea inamicilor răzleţiţi de pe insulă, dar apoi dispăruse. Şi destui bărbaţi şi femei de pe insula asta ar fi avut motive să încerce s-o omoare.

Aren a pornit prin sat, preocupat doar să găsească luciul familiar al părului ei blond. Ochii aceia albaştri. Chipul care-i apărea în vise.

Dar nu vedea decât ithicani.

L-a cuprins neliniştea şi s-a întors spre Jor.

— Unde-i Lara?

ERA DUREROS.

Dumnezeule, era o durere adâncă şi chinuitoare şi, în ciuda bandajului pe care şi-l legase strâns, sângele îi curgea fierbinte pe picior. A trebuit să facă un mare efort de voinţă ca să cutreiere satul fără să şchioapete, căutându-i alături de ceilalţi ithicani pe maridrinienii care ar fi putut să supravieţuiască atacului. Aren dădea ordine şi se vedea limpede că e în elementul său.

Avea succes. Planul lui avea succes şi, dacă Valcotta şi Harendellul îşi îndeplineau şi ele misiunile, Northwatchul şi Southwatchul aveau să fie cucerite a doua zi şi Ithicana urma să redevină stăpâna podului. Aren avea să redevină regele ei.

Dar, ca Lara să poată lupta, trebuia să-şi oprească sângerarea. Deja îi era greu să se ţină pe picioare.

Strângând din dinţi, Lara s-a uitat la Aren şi la ceilalţi ithicani, care în mare parte se adunaseră în jurul focului mare din centrul satului, pentru a da impresia că maridrinienii încă stăpânesc insula. Frigeau peşti pe grătar şi câteva ploşti circulau din mână în mână în timp ce unul dintre vindecători se îngrijea de răniţi.

În loc să li se alăture, Lara a pornit şchiopătând pe cărarea care ducea la casa Nanei, ţinându-şi sabia lejer într-o mână, deşi era prea obosită ca s-o poată folosi. Când a ajuns

la clădire, a deschis uşa cu băgare de seamă, înălţându-şi felinarul ca să lumineze interiorul.

După dezordine, soldaţii maridrinieni trecuseră pe aici, probabil în căutarea unor obiecte de preţ. Cuştile cu şerpi dispăruseră, dar nu se putea şti dacă Nana îi eliberase sau dacă îi luase cu ea pe Insula Eranahl.

Mergând la rafturile dărâmate, a căutat prin grămada de borcane şi cioburi până când a găsit ce căuta, apoi şi-a aşezat felinarul pe masă şi a început să-şi dezlege bandajul

îmbibat cu sânge din jurul coapsei.

Pe picior i s-a revărsat sânge proaspăt, iar Lara s-a strâmbat când sa dezbrăcat încet de pantalonii rupţi pentru a-şi descoperi rana. O tăietură curată, imediat sub coapsă, dar adâncă aproape până la os.

— Rahat!

S-a împotrivit vertijului care a copleşit-o din cauza fricii şi a durerii şi a pierderii de sânge, care ameninţau să-i spulbere stăpânirea de sine.

Amestecând într-un vas ierburile găsite cu puţină apă de ploaie, şi- a curăţat rana, respirând sacadat din cauza înţepăturilor soluţiei usturătoare. Dar ştia că răul cel mai mare abia urma.

Mâinile îi tremurau şi a trebuit să facă mai multe încercări până când a reuşit să treacă firul prin urechea acului. S-a aşezat cu grijă pe masă şi şi-a întors rana însângerată spre lumina felinarului.

— Vei reuşi!

S-a înfiorat auzindu-şi vocea răguşită şi văzând că lumea din jur se tulbură intermitent ca prin ceaţă.

— Hai, dă-i de capăt!

Încleştându-şi dinţii, Lara şi-a apropiat marginile rănii, simţindu-şi muşchii alunecoşi sub degete. Apoi i-a străpuns cu acul.

Printre buze i-a scăpat un suspin şi s-a răsucit pentru a-şi apăsa fruntea de masă, luptându-se cu ameţeala, înainte să tragă firul şi să- l înnoade. Inspirând adânc, şi-a poziţionat iar acul pe piele, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât muşchii i-au alunecat de sub degete.

Lacrimile i-au şiroit pe obraji şi s-a chinuit să-i apropie din nou, apoi să apuce bine acul între degetele mânjite cu sânge.

În acel moment au apucat-o de încheieturi nişte mâini familiare. Înălţându-şi faţa, Lara a întâlnit privirea lui Aren, în ai cărui ochi căprui licărea lumina felinarului.

— De ce n-ai cerut ajutor?

— Pentru că n-am dreptul să cer nimic de la niciunul dintre ei, a spus ea printre suspine, ferindu-şi ochii. E în regulă. Mă descurc. Doar că durează mai mult.

Dar Aren nu i-a dat drumul mâinilor şi, ţinându-le nemişcate, s-a aplecat ca să-i privească rana.

— E adâncă.

— O să fie bine, numai s-o cos.

— Până o coşi tu, o să sângerezi până la moarte. I-a eliberat încheieturile.

— O fac eu.

— Nu-i nevoie.

Lara a tăcut deodată când i-a văzut expresia.

Găsind puţin săpun, Aren s-a spălat pe mâini într-un lighean şi Lara a profitat de neatenţia lui ca să-l privească. Ca să-i memoreze chipul. Pentru prima dată de când călătoriseră spre Valcotta, erau singuri. Şi ar putea la fel de bine să fie şi ultima dată.

— Trebuie să încetezi.

— Ce anume? a întrebat ea, deşi a înţeles la ce se referă.

— Să te pui cu tot dinadinsul în pericol.

Îşi freca pielea cu putere, curăţându-se de pământ şi de sângele duşmanilor lui.

— Aşa n-o să schimbi nimic, doar o să sfârşeşti moartă.

Vocea i-a devenit răguşită când a rostit cuvântul *moartă,* iar Larei i s-a strâns inima.

— Taryn trăieşte. E liberă. E o realizare.

— Asta nu schimbă faptul că a ajuns prizonieră din cauza ta.

Mâinile i s-au oprit.

— Nu schimbă părerea ithicanilor despre tine.

O mincinoasă. O trădătoare. Un duşman. Luându-şi ochii de la mâinile lui Aren, Lara s-a uitat lung la sângele care-i curgea din tăietura de pe picior şi s-a străduit să-şi înăbuşe sughiţurile care o năpădeau odată cu lacrimile.

— Nu încerc să le schimb părerea. Îmi dau seama că asta

n-o să se întâmple niciodată.

— Atunci ce încerci să faci? a întrebat-o el mânios. Să-ţi grăbeşti moartea?

— Nu. Încerc să găsesc o cale de a trăi cu mine însămi.

Fără să-l vadă, a simţit că Aren îşi ridică lent capul şi-şi îndreaptă privirea asupra ei pentru a o întreba:

— Şi îţi iese?

Închizând ochii, Lara s-a concentrat asupra durerii din picior, disperată s-o ignore pe cea din inimă.

— Încă nu.

Ghetele lui Aren au lovit uşor podeaua cât ocolea masa, iar Lara s-a cutremurat când i-a apucat piciorul, simţindu-i mâinile calde pe pielea goală.

— Vrei să-ţi dau ceva de strâns între dinţi?

Lara a clătinat din cap, apoi şi-a lipit fruntea de masă când Aren a apropiat felinarul. Şi-a încleştat pumnii când el a luat acul şi firul petrecut prin rană s-a întins, împrăştiindu-i fiori de durere în coapsă.

— Fă-o odată!

Cuvintele ei nu erau decât bravadă şi de pe buze i-a scăpat un suspin când Aren a apucat marginile rănii şi le-a apropiat una de alta, pentru ca apoi să-şi piardă treptat stăpânirea de sine cu fiecare înţepătură a acului. Şi-a înfipt unghiile în lemnul mesei şi a început să tremure atât de tare, încât lumina felinarului părea să danseze.

A leşinat la un moment dat şi, când s-a dezmeticit, a văzut mâinile însângerate ale lui Aren aşezate pe piciorul ei. Avea fruntea asudată şi ochii înroşiţi.

— A trecut ce era mai rău, a şoptit el, apoi a strecurat încă un fir prin urechea acului şi i-a apropiat pielea ca să-i facă încă un rând de cusături. Având în vedere că pe mine m-ai certat pentru orice tresărire de fiecare dată când mi-ai cusut rănile, aş zice că nu te descurci prea bine.

Lara a râs cu amărăciune.

— Urăsc cusăturile. Mai bine să fiu înjunghiată decât să mă coase cineva.

— Te porţi ca un copil. Nu-i aşa de rău.
— Nemernicule!
Dar când ochii li s-au întâlnit, expresia lui i-a risipit durerea. Operaţia era la fel de chinuitoare şi pentru el.
— Îţi mulţumesc.
— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat verişoara.
O singură victorie rătăcită într-un ocean de pierderi, însă Larei i s-a mai domolit încordarea din piept.
Aren a terminat de cusut rana şi i-a înfăşurat piciorul cu pânză, legând-o cu mişcări exersate. Ridicându-se în capul oaselor, Lara a alunecat de pe masă şi s-a pus pe picioare, dar s-a clătinat din cauza ameţelii şi, din reflex, şi-a întins mâinile ca să se sprijine de umerii lui.
Se aştepta ca Aren s-o îndepărteze, dar mâinile lui i-au alunecat în jurul taliei ca să o susţină. Şi, deşi ştia că greşeşte, Lara şi-a lipit fruntea de pieptul lui, simţindu-i căldura prin haine.
— Ai pierdut mult sânge, i-a spus Aren cu voce joasă, iar răsuflarea lui caldă i-a mângâiat urechea. Trebuie să te odihneşti.
Avea dreptate, dar Lara se temea să arate vreun semn de slăbiciune. Se temea că ar fi fost părăsită dacă n-ar mai fi putut să-i ajute. Că şi-ar fi pierdut şansa de a-şi răscumpăra greşelile.
— O să-mi revin.
— Lara...
— Trebuie doar să mănânc şi să beau ceva. Genunchii îi tremurau şi-i dezminţeau cuvintele.
— Te rog, nu mă lăsa în urmă! Te rog, lasă-mă să lupt în continuare.
— Abia te ţii pe picioare.
— Te rog! a insistat ea, fără suflu. Îmi dau seama că n-am dreptul să-ţi cer nimic, dar te rog, nu-mi fura şansa să duc misiunea asta până la capăt. Trebuie să-l fac să plătească. Trebuie să-l alung din Ithicana. Trebuie. Altfel...
Degetele lui Aren s-au încordat uşor pe talia ei, de parcă ar

fi înţeles ce vrea să spună. O înţelegea mai bine decât oricine altcineva.

— Nu plecăm nicăieri până mâine-dimineaţă, a răspuns el în cele din urmă. Să vedem cum te simţi atunci.

Răsuflând uşor, Lara şi-a ascuns faţa la pieptul lui Aren, aşteptând ca el să se îndepărteze şi să se întoarcă la ceilalţi. Dar Aren nu şi-a coborât mâinile. Nu i-a întors spatele. A tras-o mai aproape, apoi şi-a strecurat degetele pe sub marginea maioului ei distrus, masându-i spatele.

Larei i s-au accelerat bătăile inimii, ceaţa indusă de pierderea sângelui şi de epuizare s-a risipit, iar mintea i s-a limpezit când şi-a apăsat sânii şi şoldurile de trupul lui. Şi-a petrecut braţele pe după gâtul lui şi părul lui Aren i-a mângâiat antebraţele goale, stârnindu-i furnicături şi un fior de spaimă. Se temea că e un vicleşug sau o iluzie şi că, dacă s-ar fi mişcat, visul s-ar fi spulberat şi el ar fi dispărut.

Dar a refuzat să se lase stăpânită de frică, aşa că şi-a ridicat privirea.

Aren stătea cu ochii închişi, dar ea i-a văzut muşchiul zvâcnind încontinuu la gât, trădându-i pulsul accelerat. I-a simţit respiraţia sacadată pe obraz când el şi-a coborât faţa, iar mâna lui i-a alunecat în sus pe spate, până când şi-a strecurat degetele în părul ei.

Cu buzele la un milimetru de gura Larei, a şoptit:

— Fie că sunt treaz, fie că dorm, tot ce văd e chipul tău. Tot ce aud e vocea ta. Te simt doar pe tine în braţele mele. Te doresc doar pe *tine.*

Lara tremura. Sau el tremura. Nu-şi dădea seama. Pentru că lumea se clătina în jur şi îşi simţea trupul străpuns de o durere care nu avea nicio legătură cu piciorul rănit.

— Aren...

Buzele lui i-au curmat glasul, sărutând-o cu o lăcomie care i-a făcut genunchii să cedeze. Numai braţul cu care Aren o ţinea de talie a ţinut-o în picioare când limba lui a alunecat peste a ei, smulgându-i un suspin din adâncul pieptului. Lara s-a agăţat de gâtul lui când el a început s-o devoreze – dinţii

lui i-au alunecat uşor peste bărbie, iau prins lobul urechii, au muşcat-o de gât.

Dintr-o singură mişcare fulgerătoare, Aren i-a tras maioul peste cap şi l-a aruncat în lături, apoi mâinile i-au înconjurat coastele înainte să şi le ridice pentru a-i cuprinde sânii. A împins-o pe Lara până când a ajuns cu spatele lipit de masă, iar ochii lui înneguraţi de patimă i-au dezmierdat lent trupul aproape complet dezbrăcat.

Lara s-a apucat de masă ca să se echilibreze şi, când a văzut că Aren îşi scoate tunica, lăsând la iveală pielea bronzată şi conturul ferm al pieptului, s-a gândit că trupul îi e şi mai frumos datorită cicatricilor care-l brăzdau.

Când Aren şi-a dezlegat cureaua, greutatea armelor legate de ea i-a tras pantalonii în jos. I-a coborât, dezvăluind pielea mai deschisă la culoare, apoi oasele şoldurilor, apoi *întregul* lui trup, şi privelişte a-i tăiat respiraţia Larei.

A început să se lase în genunchi, dar el a apucat-o de şolduri şi şi-a strecurat degetele mari pe sub marginea chiloţilor ei, trăgându-i încet peste bandaj. Aren a îngenuncheat şi i-a sărutat buricul, plimbându-şi mâinile în sus pe picioarele ei, îndemnând-o să-şi îndepărteze coapsele cu atingeri seducătoare ale degetelor.

— Eşti perfectă! a mârâit el.

Lara i-a simţit respiraţia înfierbântată pe sexul ei umed, apoi un scâncet nerăbdător i-a scăpat de pe buze când Aren i-a despărţit şi mai mult coapsele, strecurându-şi degetele înăuntru în timp ce-şi cobora faţa ca să o guste.

Copleşită de plăcere, Lara a suspinat şi o dorinţă îndelung ignorată a început să-i curgă fierbinte prin vene, tot mai intensă, în timp ce limba lui Aren îi aluneca peste carnea sensibilă şi degetele lui o mângâiau tot mai adânc, până când trupul i s-a topit, predându-se atingerii lui. Lara a început să se împingă spre el, înfigându-şi degetele în părul lui. Lumea se învârtea tot mai repede în jur pe măsură ce se apropia de culmea plăcerii, dar atunci Aren s-a ridicat deodată în picioare.

— Încă nu, a şoptit el.

S-a aplecat pentru a-i săruta un sân, apoi pe celălalt, cuprinzându-i sfârcurile între buzele fierbinţi şi zgâriindu-le uşor cu dinţii.

Un fior i-a străbătut trupul Larei, care l-a apucat de gât cu un braţ şi l-a sărutat. Cu cealaltă i-a apucat penisul şi a zâmbit când Aren a gemut, cu buzele lipite de ale ei, şi s-a încordat când ea l-a strâns cu putere. L-a mângâiat cu mişcări lungi, de la vârf până la bază, înteţindu-i dorinţa şi aducându-l la o răsuflare distanţă de a-şi pierde controlul. Apoi i-a şoptit la ureche:

— Vreau să te simt în mine.

Aren a întors-o, trasându-i cu gura dâre de foc pe ceafă, muşcându- i uşor pielea umărului. Şi-a împletit degetele cu ale ei şi, când a aplecat-o peste masă, nu le-a păsat că mâinile le-au alunecat prin sânge şi au împins armele Larei, care au zdrăngănit la contactul cu podeaua.

— Nu există nimeni pe lume ca tine.

Aren şi-a apropiat pieptul de spatele ei şi Lara i-a simţit bătăile năvalnice ale inimii. I-a simţit penisul între coapse, înflăcărându-i fiecare celulă din trup, în timp ce se împingea în el, aşteptând cu nerăbdare ca Aren s-o umple. S-o aducă pe culmile extazului.

— Mă duci la pierzanie, dar nu va mai exista nimeni ca tine.

Apoi a pătruns-o.

Un ţipăt de plăcere a izbucnit din pieptul Larei când Aren şi-a impins iar şi iar şoldurile, stârnindu-i senzaţii familiare şi totuşi noi, aducându-o în pragul nebuniei. Larei i s-au cutremurat umerii, coatele i-au cedat sub greutatea care o apăsa şi doar braţul lui, care-i înconjura talia, a împiedicat-o să cadă. Aren se sprijinea cu celălalt de suprafaţa mesei.

Într-un fel, mişcările lor păreau sălbatice. Disperate, ca şi când amândoi ar fi fost însetaţi pentru prea mult timp şi ar fi tânjit după apă. Lara a ţipat, cuprinsă de o plăcere tot mai răvăşitoare, apoi orgasmul i-a cutremurat în valuri trupul,

consumând prin intensitatea sa toată energia care-i mai rămăsese şi spulberând şi ultima urmă de control a lui Aren, care a pătruns-o cu forţă, strigându-i numele, înainte ca amândoi să se prăbuşească pe masă.

Epuizată dincolo de limită, Lara abia l-a simţit când a ridicat-o şi a dus-o spre pat. Braţele lui au înconjurat-o, iar ea s-a cufundat în somn şi uitare.

Când s-a trezit după câteva ore, era ghemuită cu faţa la pieptul lui Aren şi i-a simţit bătăile regulate ale inimii lângă ureche. I-a simţit palma pe spate şi, când a inspirat, mirosul lui familiar i-a umplut nările. Aici era locul ei, unde nu îndrăznise să spere că se va mai regăsi vreodată. Şi totuşi, în loc de mulţumire, prin vene îi mişuna o senzaţie de nelinişte.

Aren nu dormea; putea să-şi dea seama după sunetul respiraţiei lui. Şi totuşi, stătea perfect nemişcat, cu mâna rigidă pe spatele ei, în loc s-o mângâie şi s-o dezmiardă cu mişcările blânde cu care obişnuise s-o deştepte.

Ceva nu era în regulă.

Lara şi-a înălţat faţa. Aren privea ţintă la tavan şi expresia abia i se vedea în lumina felinarului lăsat în celălalt capăt al încăperii. Când a simţit-o mişcându-se, s-a foit, s-a strecurat treptat de sub trupul ei, apoi şi-a trecut picioarele peste marginea patului.

— Ce faci? a întrebat ea, răguşită, şi a tuşit ca să-şi dreagă glasul.

— Trebuie să merg şi eu în patrulare.

Era un pretext. Lara l-a luat de mână, dornică să-l reţină. Să prelungească aceste clipe, despre care ştiuse în adâncul inimii că sunt prea fericite pentru a fi adevărate.

— Lasă-i pe alţii s-o facă.

Dar Aren deja traversase încăperea şi se îmbrăca cu spatele la ea.

— Aren.

Lara a căzut din pat, cu picioarele prinse în aşternut, iar

când s-a ridicat, ameţeala a forţat-o să se oprească pentru o clipă.

— Nu pleca!

Lui Aren i-au încremenit mâinile pe curea, apoi şi-a încheiat-o până la capăt şi şi-a încălţat ghetele.

— A fost o greşeală.

— N-a fost. Nu spune asta.

— A fost. Le-am promis oamenilor mei că s-a terminat între noi. Ţinând cont de ce am făcut noi în seara asta, aş fi putut la fel de bine să-i fi scuipat în faţă.

Lara şi-a simţit pieptul strâns ca într-o menghină, până când respiraţia i-a devenit dureroasă din cauza încordării.

— Nu pot să mai fiu în preajma ta, Lara. Asta nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Lara ştia că el are dreptate, dar tot a spus:

— Te iubesc.

Aren doar s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit cu mâna pe zăvor şi s-a întors spre ea.

— Îmi pare rău.

Apoi a dispărut în noapte.

AREN S-A ÎMPIEDICAT de mai multe ori pe cărarea care ducea în sat; a fost o mică minune că nu a călcat pe vreun şarpe şi că nu şi-a sucit glezna, pentru că gândurile împrăştiate îi erau îndreptate oriunde altundeva, mai puţin la pământul din faţa lui.

Suspinul care-i scăpase Larei la plecarea lui fusese mai dureros decât un pumnal înfipt în burtă şi suferinţa care-i răsunase în voce fusese de o mie de ori mai cumplită decât atunci când îi cususe rana de la picior. Aren nu voia decât să se întoarcă la ea. S-o ridice în braţe şi să se piardă în fiinţa ei. S-o vegheze până la vindecare. Să nu se mai despartă niciodată de ea.

Dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea expresiile care ar fi apărut pe feţele ithicanilor dacă ar fi aflat ce făcuse. Dacă ar fi descoperit că el, regele lor, o primise înapoi în patul lui pe femeia care îi trădase.

Înapoi în inima lui.

Abia a observat saluturile soldaţilor de gardă când s-a îndreptat spre centrul satului, spre lumina stinsă a focului şi silueta solitară care şedea lângă el.

— A durat cam mult să-i coşi piciorul, chiar şi pentru tine, a tărăgănat Jor şi s-a întins până când i-a pârâit spatele. E bine?

Lara nu era deloc bine, dar nu era nevoie să afle şi Jor.

— O să-şi revină, numai să nu i se infecteze rana. Şi să nu se sprijine pe picior.

— Asta-i puţin probabil, a spus Jor, întinzându-i o sticlă. *Tu* eşti bine?

Nici pe departe.

— N-am nimic. Unde-i Taryn?

— Cu Lia. A fost un an greu pentru ea, dar se ţine tare. Dacă-i pui o armă în mână, o să lupte.

Lui Taryn nu-i mai trebuia violenţă, dar Aren doar a dat din cap, punându-şi încrederea în judecata lui Jor.

Aşezându-se de cealaltă parte a focului, a luat o gură mare din sticlă. A privit flăcările. A încercat să-şi stăpânească emoţiile, dar amestecul de durere, furie şi vinovăţie care-l chinuia refuza să-i dea pace.

— Îţi dai seama că trebuie să faci o alegere. Jor şi-a luat sticla înapoi şi a băut îndelung.

— Între ea şi Ithicana. Nu poţi să le păstrezi pe amândouă.

— N-o vreau pe ea.

De parcă asemenea cuvinte ar fi putut schimba realitatea.

— Mă mir, când mă gândesc la zgomotele pe care le-am auzit dinspre casa Nanei.

Aren a încremenit şi s-a încruntat la el, dar Jor doar a ridicat din umeri.

— Doar nu-ţi închipui că nu te păzim cu toţii îndeaproape, nu? Abia te-ai întors la noi şi nu vrem să te pierdem din nou. În niciun caz din cauza ei.

— A fost o greşeală. N-o să se mai întâmple.

— Aha.

— Am avut nevoie să mi-o scot din minte, atâta tot. Jor i-a dat sticla înapoi.

— Poţi să te culci cu ea în fiecare noapte şi tot să nu ţi-o scoţi din minte, Aren. Asta-i problema cu dragostea.

Aren a strâns din dinţi, vrând să-şi spulbere durerea din piept printr-un efort de voinţă.

— Ithicana n-o să accepte niciodată o regină în care nu poate să aibă încredere. Mai ales una care a provocat deja atâtea pagube şi chinuri. Şi, dacă-i rămâi alături, în curând n-o să mai aibă încredere nici în tine.

O parte din Aren se întreba cum de ithicanii au încredere în el *acum.* Se întreba de ce îl urmează în continuare, după toate greşelile pe care le făcuse. Pe care continua să le facă.

— Am ales deja.

— Atunci trebuie s-o alungi acum. Dac-o mai ţii aici, întâmplarea *aia* – a arătat spre casa Nanei – o să se repete iar şi iar. Trebuie să se termine. Să te desparţi definitiv de ea.

Ideea de a o părăsi pe Lara *acum,* când era mai slăbită decât oricând, i-a făcut rău. Dar Jor avea dreptate. Luând încă o înghiţitură, Aren sa ridicat.

— Adună-i pe toţi şi pregătiţi bărcile. Atacăm Midwatchul în noaptea asta.

LARA S-A TREZIT încet din adâncurile somnului şi, deschizându-şi pleoapele lipicioase, a clipit în lumina slabă care pătrundea prin fereastră. Piciorul îi zvâcnea, cuprins de o durere întrecută doar de cea care-i chinuia capul, şi îşi simţea gură uscată ca nisipul.

Sprijinindu-se într-un cot, şi-a coborât încet picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat, tresărind din cauza junghiului care ia săgetat trupul în timp ce şchiopăta până la masă, pe care erau aşezate o carafă cu apă şi un pahar. Era clar că cineva le adusese în timpul nopţii. *Să fi fost Aren?* A

respins imediat gândul. I-o spusese cu toată seriozitatea: noaptea trecută fusese o greşeală pe care nu avea de gând s-o mai repete.

Ochii o usturau, dar şi i-a frecat cu putere, refuzând să mai plângă. Era sfârşitul. Totul se terminase între ei. Tot ce mai conta acum era să elibereze Ithicana şi să se răzbune pe tatăl ei.

Dar, ca să reuşească, trebuia să demonstreze că poate să ţină pasul. Că poate să lupte în continuare.

Ducându-se la rafturile Nanei, a căutat analgezice şi stimulente cu care să-şi alunge oboseala. Le-a adunat pe toate într-o traistă, împreună cu nişte bandaje curate pentru rană, şi a pornit pe cărarea care ducea în sat.

Neliniştea i-a furnicat pielea când a observat tăcerea din jur, singurele sunete fiind vuietul oceanului în depărtare

şi foşnetul ramurilor copacilor printre care sufla o adiere uşoară. În aer se simţea un miros de pământ umed şi vegetaţie, dar Lara nu a observat niciun iz de fum sau mâncare gătită. Înălţându-şi privirea, a încercat să dibuie soarele printre nori şi copaci, dar era aproape imposibil să ghicească ora din zi. Având în vedere că Aren îşi pusese în gând să atace Midwatchul în cursul dimineţii, probabil că încă era devreme.

Apoi norii s-au mişcat şi au descoperit o pată de lumină spre vest. Ignorându-şi durerea, Lara a luat-o la fugă.

A ajuns în sat în numai câteva minute şi, cu inima în dinţi, a căutat prin zonă, sperând să găsească pe cineva. Pe oricine. Dar ithicanii dispăruseră.

Aren o părăsise.

Un ţipăt i-a erupt din piept şi Lara a căzut, izbind cu pumnii în pământ, încercând fără succes să-şi astâmpere furia. Frustrarea. Durerea.

Ce rost avea? De ce se mai străduia? Nu era dorită aici nici de ithicani, nici de Aren. Atunci de ce să mai zăbovească?

Pentru că i-ai promis. Pentru că ai spus că vei lupta până

când Ithicana va fi liberă.

Din depărtare i-a ajuns la urechi un sunet vag de corn. S-a repetat, de data asta mai de aproape, apoi iarăşi, mai de departe, şi Lara a înţeles că semnalul înaintează spre nord. Împrăştiind vestea.

Vestea că valcottanii învinseseră la Southwatch.

Se terminase. Într-o clipă, totul se terminase.

Ithicana era liberă.

Ascunzându-şi faţa în pământ, Lara a izbucnit în lacrimi.

APUCÂNDU-L DE PĂR şi trăgând înapoi capul soldatului maridrinian muribund, Aren i-a tăiat gâtul cu pumnalul şi l-a lăsat să cadă înapoi în noroi, cercetând câmpul de luptă din jur.

Maridrinienii fuseseră pregătiţi pentru ei, dar asta nu-i ajutase cu nimic. Aren şi trupele lui se căţăraseră pe stânci şi atacaseră garnizoana din spate într-o bătălie corp la corp de pe urma căreia, ştia bine, suferiseră multe pierderi. Acum vindecătorii fugeau de colo-colo ca să-i ajute pe răniţi.

Câţi oameni muriseră în lupta pentru recuperarea podului? Sute. Poate chiar mai mulţi. La care trebuiau adăugaţi cei care muriseră când podul fusese cucerit şi pe parcursul anului care urmase. Pierderi catastrofale.

I s-a făcut rău.

Atunci în urechi i-a răsunat sunetul de corn. Mesajul a zburat pe lângă Midwatch, continuând spre nord, şi Aren a răsuflat uşurat în aceeaşi clipă în care soldaţii au izbucnit în urale.

Valcotta cucerise Southwatchul. Zarrah se ţinuse de cuvânt.

Şi, dacă luptele ar fi continuat conform planului, în scurt timp Northwatchul avea să cedeze sub asaltul harendellienilor şi Ithicana urma să fie liberă.

Dar Aren nu se simţea câtuşi de puţin victorios.

Ştergându-şi pumnalul de uniforma maridrinianului mort, a pornit pe cărarea dinspre casa lui, călcând peste cadavre în

lumina soarelui care deja se apropia de asfinţit.

Nu i-a luat mult ca să ajungă în poiana unde se afla casa lui de pe Midwatch: locuinţa pe care tatăl lui o construise pentru mama sa. Pe care Aren i-o dăruise Larei pe vremea când nutrise ambiţii şi speranţe la un viitor mai bun pentru supuşii lui.

Speranţe nesăbuite.

Uşa de la intrarea din faţă atârna în balamalele rupte şi, înainte chiar să pună piciorul în prag, Aren a înţeles că maridrinienii folosiseră casa îndelung, pentru că mirosul dinăuntru aproape că l-a făcut să se oprească. Duhnea a soldaţi şi a mizerie. A vin vărsat şi a mâncare putrezită.

A moarte.

Dar s-a silit să intre cu sabia în mână, în caz că vreun maridrinian ar fi scăpat de măcel. Podeaua era acoperită cu pământ, lambriul pereţilor era crăpat şi obiectele de artă ori lipseau, ori fuseseră distruse. Masa din vestibul fusese răsturnată şi lângă ea, pe podea, zăcea un maridrinian mort, cu burta spintecată, în jurul căruia deja roiau muştele. Aren a aruncat o privire în sufragerie, zărind teancurile de vase murdare şi grămezile de cioburi de pe podeaua acoperită cu sticle sparte luate din pivniţa cu vinuri, din care probabil că se furase totul.

A mers mai departe pe coridor, privind în camere fără să se oprească, până când a ajuns la uşa întredeschisă care dădea în dormitorul lui, unde a găsit un bărbat dezbrăcat şi mort întins pe pat. Un scâncet i-a atras atenţia şi, întorcându-se, Aren a dat cu ochii de o femeie maridriniană care se ascundea în colţ.

— Afară! a spus şi femeia s-a repezit pe lângă el, ieşind pe hol.

Putea să hotărască altcineva ce e de făcut cu ea.

Aren s-a uitat prin încăpere, privind obiectele soldatului mort amestecate printre ale lui, aşteptând ca toate astea să-i stârnească o reacţie. Orice fel de emoţie. Tristeţe. Furie. Orice.

/ / /

Dar se simţea doar amorţit, aşa că a ieşit în curte şi s-a dus cu paşi mari în centrul ei, unde cândva stătuse în mijlocul unei furtuni şi luase cea mai catastrofală hotărâre din viaţa lui.

Cornii au răsunat din nou, de data asta aducând de la Northwatch vestea că harendellienii puseseră stăpânire pe insulă.

Aren s-a uitat îndelung la cascadă. La sticla de vin goală care plutea în bazin, înconjurată de aburi.

Nu simţea nimic. Faţă de nimic. Nici măcar faţă de locul ăsta.

/ / /

Părăsind curtea, s-a întors în casă, a luat un felinar stins de pe birou şi i-a împrăştiat uleiul pe covoare. Pe pat. A mers din cameră în cameră, împroşcând cu ulei, până când a găsit un felinar aprins. După ce l-a luat, i-a apropiat flacăra de o dâră de ulei şi a privit cum scapără. Focul a traversat camera care-i aparţinuse Ahnnei, arzând covoarele şi pânzele şi perdelele. Încăperea s-a umplut de fum.

Aren a pornit înapoi prin casă, incendiind camerele din mers, şi a ieşit abia când a început să tuşească şi să se înece din cauza fumului. Pentru ca în dreptul casei să-l găsească în aşteptare pe Jor.

— Am terminat.

Bătrânul soldat privea casa, înăuntrul căreia izbucnise un incendiu mistuitor, şi urmărea flăcările tremurătoare care izbucneau prin ferestrele sparte ale sufrageriei.

— Maridrinienii sunt învinşi.

— Am auzit.

— N-a fost cine ştie ce luptă, a spus Jor încet.

— Asta să le-o spui morţilor.

Celălalt bărbat a răsuflat îndelung şi a clătinat din cap.

— Ştii ce vreau să spun. Luni întregi ne-am străduit din răsputeri să-i alungăm pe nemernicii ăştia şi ne-au respins toate atacurile. Ca acum să-i înfrângem în doar câteva zile?

— Înainte nu-i aveam ca aliaţi pe harendellieni şi pe

valcottani.

Jor s-a strâmbat.

— Chiar şi aşa. Am senzaţia că ceva nu e în regulă şi bănuiesc că din acelaşi motiv ai venit şi tu aici ca să-ţi incendiezi casa, în loc să petreci în cazarmă.

Nimic nu părea în regulă. Aren a privit flăcările, întrebându-se dacă Lara se trezise în sfârşit. Întrebându-se dacă e bine. Întrebându- se cum reacţionase când a descoperit că o abandonase.

Simte ceva! Ce-i cu tine?

În depărtare, Aren a auzit semnale de corn, dar nu a putut desluşi mesajul din cauza flăcărilor uruitoare.

— Se descurcă ea, a spus Jor. I-am lăsat tot ce-i trebuie. Probabil că deja a pornit înapoi spre surorile ei. Îi poartă ele de grijă.

— Ştiu.

— Ai făcut alegerea corectă.

— Ştiu.

— O să întâlneşti şi alte femei. O să găseşti una pe gustul tău, o ithicană vrednică. O să-i dăruieşti regatului un moştenitor, ca să-i mulţumeşti pe toţi.

Niciodată n-avea să existe altă femeie. Niciuna ca ea.

Dar poate că aşa era cel mai bine. Poate că era mai bine să se ferească de asemenea sentimente, ca să nu trebuiască să-şi împartă loialitatea. Şi-ar fi putut îndrepta toate eforturile spre reclădirea Ithicanei. Ca să-i redea poporului său puterea de altă dată.

— Majestatea Voastră!

Aren s-a întors şi a văzut un soldat care venea alergând pe cărare. S-a oprit gâfâind.

— Ce-i? a strigat Jor pe fondul incendiului mistuitor. Încă un atac?

— Nu aţi auzit cornii?

— Evident că nu. Ce au transmis?

Soldatul şi-a şters transpiraţia care-i şiroia pe faţă.

— La Southwatch nu a avut loc nicio bătălie. Lui Aren i s-a

încleştat inima.

— A fost un semnal fals? Maridrina încă stăpâneşte insula?

— Nu, Majestatea Voastră. Când valcottanii au atacat, au găsit insula părăsită. Şi primim veşti cum că patrulele noastre ar fi găsit puţine trupe pe celelalte insule. Flota maridrini-ană şi cea amaridiană sunt de negăsit.

Lui Aren i-a furnicat pielea de nelinişte.

— Şi Northwatchul?

— Am transmis întrebarea, dar încă n-am primit niciun răspuns.

De îndată ce soldatul a spus asta, Aren a auzit cornii în depărtare şi a descifrat mesajul transmis de femeile şi bărbaţii poziţionaţi pentru acest scop pe toată lungimea Ithicanei.

A întâlnit privirea lui Jor.

— Au aflat despre planul nostru.

— Dar cum? Chiar dacă ar fi văzut că flota valcottană se apropie de Southwatch, n-ar fi avut destul timp să evacueze insula.

— Keris.

Blestemând, Aren a lovit cu piciorul în pământ.

— Era pe plajă când Zarrah şi echipajul ei au venit la mal ca să ne salveze. Probabil că a aflat că împărăteasa a refuzat să ne ajute şi, prin urmare, că Zarrah e pe cont propriu.

— Dar de ce să-i fi spus lui Silas? N-ar fi mai bine pentru el dacă tatăl lui ar pierde podul?

— Ca s-o protejeze pe Zarrah. Fără bătălie. Fără pierderi. Fără trădare. Împărăteasa o să fie nemulţumită de ea, dar e puţin probabil s-o execute. Poate chiar o va reţine ca moştenitoare, după cum are nevoie Keris.

Totuşi, ceva nu părea în regulă în toată povestea asta. Capturaseră Southwatchul fără a întâmpina nicio împotrivire, dar parcă nu obţinuseră victoria sperată.

— Lui Silas nu-i stă în fire să dea înapoi.

— Poate că l-a înduplecat Keris.

— Puţin probabil.

Aren îl *cunoştea* pe regele Maridrinei. Ştia că n-ar fi cedat în veci. Şi, în clipa aceea, Aren a înţeles precis ce urmăreşte Silas.

Ithicana nu era podul. Ithicana era poporul ei. I s-a strâns inima.

Aren a luat-o la fugă în susul dealului, fără să observe şi fără să-i pese dacă-l urmează şi ceilalţi. Trebuia doar să ajungă într-un punct înalt.

Soarele abia mai lumina în vest, aşternând umbre lungi, în timp ce Aren gonea pe cărarea noroioasă, cu inima bubuindu-i în piept.

Mai repede.

A ajuns pe platoul din vârful muntelui mic şi a fugit la turnul de observaţie. Treptele fuseseră neglijate şi erau acoperite cu moloz, dar Aren le-a urcat două câte două şi a ajuns în vârf în aceeaşi clipă în care soarele a apus şi a cufundat Ithicana în întuneric.

A pus mâna pe lunetă, dar apoi şi-a coborât-o în lături, pentru că nu avea nevoie de ea.

În zare ardea un foc de semnalizare uriaş, luminând cu nuanţe strălucitoare de roşu şi portocaliu. Aren nu mai văzuse o asemenea privelişte şi se rugase să n-o vadă niciodată.

Jor a strigat din capătul luminişului.

— Ce-i aia?

— Eranahlul, a răspuns Aren, sufocându-se. Cere ajutor.

ÎNAINTA ŞCHIOPĂTÂND PE POD, îndreptându-se spre Maridrina.

Era conştientă că ar fi fost mai logic să rămână pe Insula Gamire până când ar fi început să i se vindece rana sau măcar până când nar mai fi simţit efectele pierderii de sânge. Acolo avea mâncare şi adăpost, precum şi toate proviziile medicale de care ar fi putut avea nevoie.

Dar gândul de a rămâne în Ithicana fără Aren era mai mult decât putea suporta, aşa că adunase tot ce-i trebuia şi se

căţă-rase pe pilonul podului, refuzând să pătrundă în interiorul strâmt. Pentru că-i era greu să respire chiar şi în aer liber.

A auzit cornii când au semnalat că Insula Northwatch fusese capturată de flota harendellianã, precum şi alte mesaje sonore pe care n-a reuşit să le descifreze.

Şi, oricum, ce importanţă avea? Ithicana era liberă, scăpase de Maridrina şi de tatăl ei. Asta îşi dorise Lara, pentru asta luptase. Era ceea ce, se aşteptase ea, urma să-i ridice în sfârşit de pe inimă povara remuşcărilor pe care le purta de atâta amar de vreme şi să-i îngăduie să-şi vadă mai departe de viaţă.

Doar că sentimentul acela nu dispăruse. Se simţea chiar mai rău, pentru că măcar înainte avusese un scop. Un ţel pentru care să lupte.

Acum nu-i mai rămăsese decât dorinţa de a se răzbuna pe tatăl ei. Şi totuşi, gândul la el o lăsa rece.

Aşa că mergea în continuare în direcţia hotărâtă de pod şi de nimeni altcineva. Soarele a asfinţit treptat, dar ea nu s-a oprit. Nu s-a întrebat unde avea să petreacă noaptea. Nu a mâncat din provizii şi nici nu a băut din burduful cu apă pe care-l purta legat la brâu.

Încă un pas.

Încă un pas.

Încă un pas.

Apoi o lumină i-a atras atenţia, sclipirile portocalii şi roşii dând impresia că soarele şi-ar fi schimbat sensul de înaintare pe cer. Le-a privit cu ochii mijiţi şi pulsul i-a accelerat când şi-a dat seama că e vorba despre un foc de semnalizare uriaş, vizibil doar pentru că fusese aprins în punctul cel mai înalt din Ithicana.

Şi ithicanii ar fi avut un singur motiv să-l aprindă.

Eranahlul era atacat.

AREN A AJUNS alergând pe plajă, unde soldaţii lui deja

împingeau bărcile pe apă.

— Toţi cei care pot să lupte să urce în bărci!

— Avem zeci de răniţi, a spus Jor, chinuindu-se să ţină pasul cu el. Nu putem să-i abandonăm, pur şi simplu.

— O să se descurce.

Aren s-a urcat în barca pregătită de Lia, Aster şi de restul membrilor echipajului, care deja îşi puseseră măştile pe feţe. Şi-a desprins-o şi el pe a lui de la curea, observând că pielea din care era confecţionată încă era pătată cu sângele vărsat în timpul luptei pentru cucerirea Insulei Midwatch.

— Dacă Eranahlul cade, o să fie un măcel.

— Poate că e o capcană, a spus Jor, urcând după el. Un vicleşug prin care încearcă să ne atragă în larg ca să ne înfrunte pe apă.

— Deja am căzut în capcană. Silas a înţeles că ne vom folosi de toţi soldaţii ca să recucerim podul. A lăsat în urmă doar atâţia oameni cât să se asigure că vom muşca momeala. Şi acum atacă Eranahlul pe la spatele nostru.

Aren a ridicat ochii la stele şi şi-a stabilit direcţia de navigaţie. Toată viaţa fusese învăţat că înfrângerea Ithicanei ar fi presupus cucerirea podului, dar Maridrina îi demonstrase contrariul. Înfrângerea Ithicanei presupunea nimicirea

poporului ei. Fără ithicani, ce importanţă ar mai fi putut să aibă pierderea podului?

Părea că Silas învăţase din greşelile lui.

Dar regele Maridrinei se înşela dacă-şi închipuia că învinsese, pentru că Aren refuza să permită ca Eranahlul să cadă fără luptă.

TREBUIA SĂ GĂSEASCĂ o barcă. Să pornească pe apă şi să se îndrepte spre Eranahl. Deşi nu ştia ce ar fi putut să facă odată ajunsă acolo. Nu-i păsa.

Ţinând în mână un borcan mic plin cu alge luminoase, a alergat cu o viteză imprudentă de-a lungul podului spre Insula Şerpilor, unde ithicanii îşi lăsaseră bărcile. Şi s-a rugat

să le găsească acolo.

Piciorul îi urla şi sângele îi murdărea bandajul înfăşurat în jurul lui, dar, în loc să se oprească, şi-a pus în gură câteva fărâme din medicamentele luate din casa Nanei. În doar câteva minute, a simţit efectul stimulentelor, care i-au alungat oboseala şi durerea şi i-au lăsat doar dorinţa de luptă.

A încetinit doar pentru a privi însemnele kilometrice cu care era marcat acoperişul podului şi s-a oprit în dreptul celui despre care ştia că se află în apropierea insulei. Dedesubt, valurile se vărsau huruitor pe plajă, spărgându-se de chei, dar Lara nu vedea decât întuneric.

Întinzându-se pe burtă, a ascultat cu atenţie şi, într-un final, a distins sunetul apei care lovea carenele placate cu oţel ale bărcilor. Erau chiar acolo.

Dar cum să coboare până la ele?

Ar fi fost sinucidere curată să coboare pe pilon, mai ales că nu avea cum să îndepărteze şerpii de pe cărare. Şi următorul

pilon din şir fusese conceput în aşa fel încât să descurajeze căţăratul. Lara ar fi căzut şi s-ar fi înfipt în una dintre numeroasele ţepuşe.

Îi rămânea doar să sară şi să înoate până la bancul de nisip deasupra căruia erau ancorate bărcile.

Folosindu-se de alge pentru a însemna latura podului deasupra bărcii, Lara a lăsat jos borcanul gol şi s-a depărtat până când a ajuns deasupra unui loc cu apă mai adâncă. Transpiraţia care-i curgea pe spinare s-a răcit când a găsit cu aproximaţie punctul din care sărise cândva Aren şi a înţeles că, dacă greşise locul, avea să moară în urma săriturii. Dacă ar fi fost prea aproape de insulă, ar fi căzut în apele puţin adânci care acopereau bancul de nisip.

Dacă ar fi sărit prea departe de insulă, n-ar fi reuşit să înoate până la barcă, mai ales dacă s-ar fi rătăcit pe întuneric.

Sau dacă fiarele care cutreierau apele i-ar fi dat târcoale.

Inima îi zvâcnea iute în piept, respira sacadat şi superficial şi groaza o apăsa tot mai mult, clipă de clipă. Şi-a ridicat ochii ca să privească focul de semnalizare strălucitor de pe Insula Eranahl şi, inspirând adânc, a sărit.

Aerul a vuit pe lângă ea şi întunericul a înghiţit-o. Apoi Lara a lovit apa cu picioarele şi s-a cufundat în adânc. Jos, tot mai jos, până când panica i s-a răspândit în vene ca un incendiu.

Înoată! Nu vei muri aici în noaptea asta!

Dând cu putere din picioare, a înotat în sus, simţind că pieptul îi ia foc, dar apoi s-a înălţat cu capul deasupra apei. A tras aer în piept disperată şi a început să calce apa cu stângăcie, înălţându-se şi coborând odată cu valurile, căutând algele cu care însemnase podul.

Mişcându-şi mâinile şi picioarele, a înotat încet în direcţia bancului de nisip. Era convinsă că, în orice clipă, ceva avea s-o apuce de picioare şi s-o tragă în adâncuri, aşa că a ţipat uluită când a lovit nisipul.

Ridicându-se, Lara a pornit la pas spre locul unde apa era mai puţin adâncă, ţinându-şi braţele întinse în faţă până când a dat de o barcă. I-a ridicat ancora şi a împins-o în larg, până când apa i-a urcat până la talie şi s-a căţărat în ea, bâjbâind orbeşte. Era un vas mai mare decât cel cu care Lara părăsise şi apoi se întorsese în Ithicana, dar îi văzuse pe Aren şi pe ceilalţi manevrând genul ăsta de bărci de nenumărate ori. Putea s-o facă.

Trebuia s-o facă.

Pentru că refuza să permită ca Eranahlul să cadă fără luptă.

JOR S-A RIDICAT ca să stea lângă Aren şi s-a uitat împreună cu el la haosul care înconjura insula.

— Să ne ajute Dumnezeu! a mormăit.

Erau peste o sută de corăbii, dar nu asta i-a atras atenţia lui Aren, ci focurile numeroase care ardeau pe versanţii insulei Eranahl. Distrugătoarele de nave, mijloacele ei de

apărare principale, erau doar resturi şi cenuşă.

Dar câştigul acesta îl costase scump pe Silas.

Multe corăbii ardeau şi stăteau înclinate, iar valurile erau pline de sfărâmături. Şi totuşi, de Eranahl se apropiau zeci de vase, ale căror marinari aruncau ancore cu gheare pe falezele abrupte ale insulei şi îşi riscau vieţile încercând să le escaladeze.

Aren îi putea distinge pe oamenii lui care luptau pentru a-i împiedica pe maridrinieni să ajungă în vârf, dar arcaşii de pe corăbii îi săgetau unul câte unul. Flăcările nenumărate luminau cerul ca şi când ar fi fost zi.

Singurul gol rămas în flota încercuitoare se afla lângă intrarea în peştera care ducea la portul subteran al Eranahlului şi asta datorită singurului distrugător de nave rămas întreg, care încă lansa proiectile asupra tuturor corăbiilor din apropiere. Dar soldaţii de pe uscat înaintau spre distrugătorul respectiv. Dacă ar fi fost distrus, flota lui Silas s-ar

fi adunat în jurul peşterii cu toate forţele sale şi doar hersa le-ar mai fi stat în cale.

— Atacaţi-i din spate, a ordonat Aren şi porunca lui a fost transmisă şi celorlalte bărci. Distrageţi-le atenţia.

— De la ce anume să le distragem atenţia? a întrebat Jor înfiorat.

— De la noi, ca să încercăm să ajungem pe insulă.

Luând un corn, Aren a scos o serie de sunete pe care a repetat-o de încă două ori. Era semnalul lui personal. A aşteptat cu inima în dinţi şi Eranahlul i-a răspuns.

— Haideţi!

Velele s-au întins şi barca lor a ţâşnit peste valuri, ghidată printre corăbii de Lia şi îndreptându-se spre intrarea peşterii, în vreme ce ceilalţi soldaţi ithicani atacau flota din spate, lansând săgeţi şi explozibile cum numai ei ştiau să o facă.

Dar, în ciuda eforturilor lor, în scurt timp flota inamică a observat barca lui Aren.

Săgeţile au şuierat pe lângă capul lui, silindu-i pe toţi să se ghemuiască, şi numai Lia a rămas în picioare pentru a manevra cârma. Apoi a urlat de durere şi s-a apucat de braţ. Trăgând-o în jos, Aren a preluat el însuşi cârma şi a îndrumat barca prin intrarea întunecată, unde un zornăit de lanţuri i-a răsunat în urechi.

— Ţineţi-vă bine! a strigat el.

Năvăleau prin peşteră cu o viteză aproape sinucigaşă şi săgeţile li se înfigeau în barcă sau ricoşau de stânci.

Barca s-a izbit de peretele cavernei şi cadrul ei de susţinere lateral s-a sfărâmat, iar Aren a fost cât pe ce să cadă în apă, dar avântul lor a fost suficient pentru a-i împinge mai departe.

În faţă a zărit luminile de la ithicanii aflaţi de cealaltă parte a hersei, cu arme în mâini şi cu expresii sumbre.

Şi pe bună dreptate. Din spate îl urmăreau bărci cu vâsle pline până la refuz cu soldaţi.

Catargul s-a lovit de hersa ridicată pe jumătate.

— Săriţi! a strigat Aren.

Susţinând-o pe Lia cu ajutorul lui Jor, a sărit în apă odată cu ceilalţi şi toţi au înotat pe sub hersă, care deja cobora, spre prietenii pregătiţi să-i urce în vasele lor.

În aer au răsunat pârâitul şi trosnetele bărcii străpunse de hersă, care a cufundat-o în adânc, urmate de sunetele săgeţilor lansate din bărcile din spate, lovindu-se de oţelul greu.

Ghemuindu-se în spatele scuturilor ithicanilor, Aren s-a aplecat deasupra Liei şi a inspectat săgeata care-i pătrunsese în biceps. Chipul ei era schimonosit de durere, dar a spus:

— Am suferit şi altele mai rele. Adu-mi un pumnal, ca să pot lupta.

— Duceţi-o înapoi! le-a ordonat soldaţilor din barcă şi, fără să le aştepte răspunsul, a sărit în ambarcaţiunea alăturată, făcându-le pe amândouă să se clatine violent.

Jumătate din echipaj lansa săgeţi asupra inamicului şi

ceilalţi ţineau scuturi şi suliţe cu care îi respingeau pe maridrinienii ajunşi chiar în spatele hersei. O săgeată i-a şuierat lui Aren pe lângă ureche şi şi-a plecat capul între doi soldaţi.

— Ce drăguţ din partea ta să ni te alături, Majestate! Ahnna şi-a

coborât arcul şi i-a zâmbit larg, apoi a lăsat arma şi i-a sărit în braţe, înfigându-şi degetele în umerii lui.

Dar nu era un moment prielnic pentru regăsiri.

Dându-i drumul surorii lui, Aren a privit printre scuturi şi, zărind lanţurile şi frânghiile din mâinile maridrinienilor, a simţit că i se încleştează inima.

— Mai avem un singur distrugător funcţional pe partea asta a insulei, dar a fost avariat. Au început să urce pe faleze şi nu avem destule forţe ca să-i respingem la nesfârşit.

Ahnna şi-a încordat maxilarul şi a lansat o săgeată, nimerind un maridrinian în gât.

— Săgeţile aproape că s-au terminat.

S-a aplecat spre apă şi a cules două care pluteau pe alături.

— Nu ştiu cât mai putem să le ţinem piept.

Pe Aren l-a cuprins frica. Inamicul îi depăşea numeric, dar mai rău era că toţi ithicanii vulnerabili se aflau pe insula-fortăreaţă. Copii. Bătrâni. Persoane care nu puteau să lupte. Şi nu aveau nicio cale de scăpare.

— I-am adunat în depozitele din caverne, a spus Ahnna, citindu-i gândurile. Au încuiau uşile şi le-au baricadat pe dinăuntru.

Ceea ce-i ţinea deocamdată în siguranţă, dar aveau să moară de foame dacă Aren nu reuşea să apere insula.

— S-a dus şi ultimul distrugător! a răsunat o voce în peşteră. Cuceresc falezele!

— Rahat!

Ahnna a lovit cu pumnul în marginea bărcii. Dar apoi s-a întors spre Aren.

— Ce facem?

Aren a simţit că toţi soldaţii îşi îndreaptă atenţia spre el,

luptând totodată pentru a respinge inamicul, şi că toţi aşteaptă să le ofere o soluţie. Să-i conducă la victorie. Să se poarte ca un rege.

O panică paralizantă i-a răsărit în piept, dar şi-a înăbuşit-o. *Ştii să lupţi. Ştii cum trebuie apărată Ithicana. Deci fă-o!*

În depărtare a erupt un tunet şi o rafală de vânt cu iz de fulgere şi ploaie şi *violenţă* a suflat prin cavernă. Şi toţi soldaţii ithicani şi-au întors feţele în direcţia vântului, recunos-cându-i mirosul.

Furtunile care apărau Ithicana nu o abandonau în ceasul ei cel mai întunecat. Aren trebuia doar să reziste până la sosirea lor.

— Lasă-mi două bărci cu echipaje şi du-te cu toţi ceilalţi să apăraţi falezele, i-a ordonat surorii lui.

Apoi, către Taryn, care trăgea metodic în maridrinieni, cu o expresie fioroasă pe chip, a spus:

— Pune distrugătorul ăla în funcţiune.

Bărcile s-au mişcat şi s-au clătinat când soldaţii au trecut din una în alta şi bărbaţii şi femeile care crescuseră împreună cu Aren, care luptaseră umăr lângă umăr cu el, care-l urmaseră toată viaţa, i-au venit alături.

Jor s-a aşezat într-un genunchi lângă el.

— Dacă vor poarta asta, s-o plătească cu sânge! a strigat el şi ceilalţi i-au repetat cuvintele, până când întreaga peşteră le-a purtat ecourile.

Aren s-a uitat printre scuturi, întâlnind ochii inamicilor care le întorceau privirile. Cu o mână, şi-a dat jos masca şi a aruncat-o în apă, zâmbind când a observat că maridrinienii îl recunosc.

— Pentru Ithicana! a strigat el şi şi-a ridicat sabia.

INSULA ERA ÎN FLĂCĂRI.

Lara s-a holbat îngrozită şi mâinile i s-au relaxat pe frânghiile pe care le apucase cu atâta înverşunare cu doar câteva clipe în urmă.

Sosise prea târziu.

În ciuda numeroaselor corăbii adunate între barca ei şi insulă, putea vedea soldaţii inamici care se căţărau pe faleze, luptele acerbe dintre maridrinieni şi ithicani, de pe versanţii vulcanului, şi distrugătoarele de nave prefăcute în mormane fumegânde. Mai multe corăbii erau înghesuite în jurul intrării în peşteră şi în apă erau coborâte bărci pline cu soldaţi, care porneau vâslind în întuneric. Dacă nu pătrunseseră deja prin poartă, atunci aveau oricum să o facă în curând.

Eranahlul era pe punctul de a cădea.

O durere a săgetat-o în burtă şi Lara şi-a plecat capul, apucându- se de marginile bărcii, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Toată noaptea se chinuise cu barca, înaintând încet printre insule spre lumina focurilor de semnalizare ale Eranahlului, încercând cu disperare să ajungă la căminul ei suficient de repede încât să-şi poată aduce contribuţia la bătălie.

Dar totul fusese în zadar.

Furia i-a alungat deodată amărăciunea şi Lara a lovit cu palmele în marginile bărcii. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple lucrurile. Ithicana ar fi trebuit să fie liberă, tatăl ei ar fi

trebuit să fie învins, dar acum, în ciuda tuturor eforturilor ei şi ale lui Aren, în ciuda îndârjirii cu care luptaseră, totul se terminase.

S-a auzit un tunet şi, înălţându-şi capul, Lara a privit fulgerele din depărtare. Probabil că se apropiau zorii, dar nori negri dominau cerul în est, ascunzând orice urmă de soare. O rafală violentă a năvălit peste ea şi barca a început îndată să se înalţe şi să coboare pe valurile tot mai mari.

Furtunile ar fi trebuit să apere Ithicana, dar până şi ele ajunseseră prea târziu.

Întorcându-se spre insulă, Lara s-a uitat la soldaţii care se căţărau pe frânghii, atârnând între bărci şi vârfurile falezei. Talazurile se izbeau de stânci, împrăştiind vase sfărâmate, resturi şi cadavre, dar totuşi maridrinienii atacau în

continuare.

Şi ithicanii continuau să li se împotrivească.

Lara a înţeles că ithicanii nu aveau să cedeze niciodată. Nu aveau să capituleze, pentru că tot ce îndrăgeau pe lumea asta se afla în oraşul acela. Şi era poporul ei. Un popor care suferea şi murea în timp ce ea stătea şi *privea.*

Îndreptându-se de spate, Lara a mijit ochii la corăbiile din jurul insulei. Apoi s-a căutat în buzunar şi, scoţând tot ce-i mai rămăsese din stimulente, le-a mestecat şi le-a înghiţit fără să le mai simtă gustul de plante. A tras tare de frânghia din mână şi a văzut cum vela se umflă în bătaia vântului, pur-tând-o spre bătălie.

Era suficient de întuneric ca să nu fie observată de pe corăbii. Când s-a apropiat de ele, ajungând pe apele luminate de focurile de pe versanţii Eranahlului, soldaţii rămaşi la bord au strigat şi au arătat în direcţia ei. Săgeţile lor au vuit pe lângă ea, căzând în apă şi lovind barca, şi Lara s-a ghemuit strâns, privind ţintă spre faleză. Căutând goluri în hărmălaia de bărci şi de epave de la poalele ei.

— Ai o singură şansă, a şoptit ea, alegându-şi destinaţia. Dacă nu reuşeşti, vei muri.

Sângele îi gonea în vene, stârnit de adrenalină şi de stimulente, însă durerea şi frica i-au dispărut când a dat drumul frânghiilor. Şi-a îndoit genunchii şi valurile i-au împins barca spre faleză.

În ultima clipă, Lara a sărit şi a încercat să se apuce de versant în aceeaşi clipă în care barca s-a izbit de stânci şi s-a făcut bucăţi.

Tot trupul i-a fost săgetat de durere când s-a lovit de zid şi s-a chinuit să se agaţe de suprafaţa netedă de piatră, rupân-du-şi unghiile. I-a alunecat o mână şi Lara a ţipat.

Dar a reuşit să se ţină cu cealaltă.

A atârnat în gol pentru o clipă, dar marea s-a învolburat din nou în spatele ei, aşa că s-a apucat cu mâna liberă de o fisură din stâncă şi sa tras în sus.

Valurile au ajuns până la ea, atingându-i gleznele. Lara le-a

ignorat şi a început să se caţăre. Sus, tot mai sus, tăin-du-şi degetele pe muchiile de piatră ascuţite şi lăsând în urmă dâre de sânge.

Abia îşi simţea rănile.

Sus, tot mai sus, până când freamătul valurilor a fost înlocuit de strigătele soldaţilor maridrinieni care se adunau în vârf, aşteptând să formeze grupuri suficient de numeroase pentru a porni în sus pe versant.

Apoi Lara a auzit huruituri.

Iniţial, a crezut că e vorba despre un tunet, dar a simţit că piatra de sub degetele ei tremură şi a înţeles ce făcuseră ithicanii.

Copleşită de panică, s-a mişcat repede în lateral, adăpostindu-se sub un ieşind mic, şi s-a lipit de stâncă de îndată ce văzduhul s-a umplut de ţipete.

Încleştându-şi dinţii, Lara a văzut că soldaţii aflaţi deasupra se aruncă de pe faleză în apă şi a închis ochii.

Nu au reuşit să se salveze.

O avalanşă de pietre şi sfărâmături s-a revărsat în prăpastie, prăvălindu-se peste bărcile şi soldaţii de dedesubt. Strivindu-i sau înecându-i.

Nişte pietre mici i-au rănit umerii, spintecându-i hainele şi trupul, dar Lara a rămas lipită de versant, cu braţele şi picioarele tremurând din cauza efortului cu care se chinuia să-şi păstreze poziţia.

Când zgomotul a încetat, Lara s-a relaxat îndeajuns cât să privească în jos. Apele învolburate din jurul ţărmului erau pline de sânge şi de cadavre zdrobite, pierdute printre resturile spulberate ale bărcilor.

Urcă!

Dar puterea i se risipise, trupul îi tremura şi unghiile îi alunecau pe piatră, oricât s-ar fi străduit să se ţină. — Urcă! şi-a strigat sieşi.

Ridicând o mână, s-a agăţat de o piatră care imediat s-a desprins. Un ţipăt i-a zburat de pe buze şi Lara a început să cadă.

NU MAI AVEAU SĂGEŢI.

Luptau corp la corp, ambele tabere împungeau cu armele lor printre zăbrele, fiecare încercând s-o împingă înapoi pe cealaltă, iar cadavre pluteau în apă de ambele părţi. Dar, în timp ce lui Aren îi rămăseseră în jur de zece soldaţi, maridrinienii se adunau necontenit.

Valurile tot mai înalte nu-i ajutau deloc, pentru că le era aproape imposibil să rămână cu bărcile suficient de aproape de hersă încât să poată lupta. Maridrinienii le tăiau mâinile şi braţele când ithicanii încercau să se apuce de gratii.

Întinzându-se prin hersă, Aren a înjunghiat un bărbat în faţă, dar, în clipa în care acesta a căzut în apă, Aren a văzut ce e în barca lor.

Un lanţ, cu verigi groase cât încheietura mâinii lui.

Chiar în acel moment, apa s-a învolburat şi un val i-a împins barca înapoi. Cea maridriniană s-a izbit de hersă, azvârlind soldaţi în apă, dar doi dintre ei au reuşit să se ţină pe picioare. Şi, sub privirea îngrozită a lui Aren, au petrecut lanţul printre zăbrele.

În timp ce soldaţii lui încercau cu disperare să se întoarcă la hersă, Aren a văzut că cei doi soldaţi trimit lanţul înapoi de-a lungul bărcilor înghesuite în tunel, până când nu i s-a mai văzut niciun capăt.

Barca lui a ajuns în sfârşit la gratii şi, apucând lanţul, Aren a tras de el cu putere, deşi ştia că nu are rost.

Bărcile maridriniene s-au retras din tunel şi, după o clipă, lanţul s-a întins şi s-a încordat.

CĂDEA.

Apoi trupul i s-a oprit cu o smucitură, pentru că o mână puternică o apucase de încheietură.

Privind în sus, Lara a dat cu ochii de chipul Ahnnei. Prinţesa i-a rânjit.

— Nu putem scăpa de tine, aşa-i?

Trăgând de ea cu putere, Ahnna a ridicat-o şi, cu ajutorul încă unui ithican, a tras-o peste marginea prăpastiei, unde

Lara a zăcut câteva clipe, luptându-se să respire, pentru ca apoi să se ridice în picioare.

Alături de Ahnna mai erau câţiva ithicani, pe care Lara i-a recunoscut. Erau plini de sânge şi stăteau cu umerii aplecaţi din cauza epuizării. Dar ochii încă le scânteiau sfidător, dovedind că nu au de gând să cedeze.

— Să trimitem pe cineva care să-l anunţe pe rege? a întrebat unul dintre ei.

— Aren e aici? a izbucnit Lara.

Ahnna s-a uitat la soldat şi a clătinat abia perceptibil din cap, apoi s-a întors spre Lara.

— Nu degeaba te-a lăsat în urmă, Lara. Nu eşti binevenită aici. Spune-mi, ce motiv aş avea să nu te arunc în apă alături de oamenii tăi?

— Sunt aici ca să lupt pentru Ithicana. Era aici ca să lupte

pentru sine.

Ahnna a privit-o atent.

— Abia te ţii pe picioare.

Îndreptându-şi umerii, Lara a întâlnit privirea femeii mai înalte din faţa ei.

— Vrei să-ţi arăt că nu-i aşa?

Înainte ca Ahnna să-i poată răspunde, s-a auzit un scrâşnet zgomotos, ca de metal.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat alarmat unul dintre ithicani, dar Ahnna s-a făcut albă la faţă şi a luat-o la fugă.

Lara a pornit după ea, sărind peste resturile împrăştiate de alunecarea de stânci şi înconjurând insula. Soarele răsărise, dar, în zare, un val de furtună gonea spre Eranahl, cu nori negri în care dansau fulgere şi vânturi puternice.

Au ajuns la marginea alunecării de teren şi s-au trezit în mijlocul bătăliei, unde ithicanii luptau corp la corp cu maridrinienii şi amaridienii, iar versantul era acoperit de cadavre.

Lara şi-a aruncat pumnalul în spatele unui soldat şi altuia i-a tăiat cu sabia tendoanele din spatele genunchilor, dar a fugit mai departe după prinţesă, fără să mai dea lovitura de

graţie. Cusăturile de pe picior începeau să se rupă şi sângele îi curgea în firişoare fierbinţi, dar Lara a ignorat durerea.

Ahnna nu s-a oprit ca să se lupte, i-a doborât doar pe cei care i-au sărit în cale în goana ei nebună în jurul vulcanului. Şi la marginea falezei tot mai mulţi inamici urcau din prăpastie şi se alăturau bătăliei.

— Ahnna! Trebuie să-i împingem înapoi!

Dar prinţesa a ignorat-o şi a alergat mai departe, lovind în stânga şi-n dreapta cu pumnii şi cu sabia şi împrăştiind cadavre în urma ei. Apoi s-a oprit subit.

— Nu! a zbierat Ahnna şi, urmărindu-i privirea, Lana a încremenit când a văzut corabia cu velele umflate de vântul furtunii şi cu frânghii întinse în spatele ei, dispărând în peştera portului.

Trăgeau de hersă.

Încă un scrâşnet şuierător i-a răsunat Larei în urechi, ca de metal frecându-se de stânci, îndoindu-se şi frângându-se din cauza încordării. Şi, în clipa în care maridrinienii ar fi reuşit să desprindă hersa, în cavernă s-ar fi revărsat bărci nenumărate pline cu soldaţi.

Ahnna a ţâşnit deodată pe câmpul de lupă, atacându-i şi ciopârţindu-i pe toţi cei care-i stăteau în drum. Lara s-a ţinut după ea, apărând-o din spate, până când au pătruns într-o mulţime mare de ithicani care apărau faleza deasupra intrării în peşteră.

— Taryn! a strigat-o Ahnna pe verişoara ei şi trupele s-au dat în lături, descoperind-o pe tânăra care meşterea la distrugătorul de nave, al cărui lemn arsese şi ale cărui frânghii erau roase şi înnegrite. Trebuie să-l faci să meargă!

Taryn a clătinat din cap.

— Am nevoie de timp, Ahnna. Trebuie să înlocuiesc frânghiile.

— N-avem timp! Dacă doboară poarta, Aren o să fie copleşit. Trebuie să distrugem corabia aia!

Aren era acolo, jos.

Depărtându-se de ele, Lana a fugit la marginea prăpastiei,

apoi şi-a coborât privirea. Sute de soldaţi aşteptau în bărci, toţi înarmaţi până în dinţi. Dacă ar fi pătruns în craterul vulcanului, bătălia s-ar fi terminat.

Vântul i-a şuierat deodată prin păr, suflându-l încolo şi-n-coace, şi în urechi i-a răsunat bubuitura unui tunet. Bărcile supraîncărcate sau înălţat şi au coborât, scuturate de valurile tot mai mari, şi apa a început să se reverse peste marginile lor. Iar dedesubt mişunau umbre, spintecând talazurile cu aripioare mari. Chiar şi aflată la cincisprezece metri deasupra lor, Lara a observat frica de pe chipurile soldaţilor. Dar niciuna dintre bărci nu s-a întors.

— Amaridienii se retrag!

Cuvintele au fost strigate iar şi iar şi, ridicând privirea, Lara a văzut că navele cu pavilionul Amaridului îşi ridică pânzele şi-i părăsesc pe soldaţii din bărci şi pe cei aflaţi deja pe insulă, pentru a fugi din calea furtunii care se apropia.

Tot mai multe corăbii s-au desprins din inelul care înconjura insula, dar maridrinienii nu au dat înapoi şi s-au apropiat de intrarea în peşteră, unde frânghiile s-au încordat din nou şi în aer a răzbit încă un scrâşnet metalic.

Era o cursă împotriva furtunii. O cursă pentru flota tatălui ei, care trebuia să cucerească caverna şi să debarce suficienţi soldaţi pentru a stăpâni insula, pentru ca apoi să fugă din calea vânturilor violente şi a ploii care i-ar fi împrăştiat toate corăbiile pe fundul mării.

Lara s-a lăsat în genunchi şi a încremenit, înţelegând că nu poate să ajungă la timp la intrarea cavernei ca să schimbe ceva.

Un val a răsturnat una dintre bărci şi, înotând, soldaţii din ea s-au agăţat de marginile navelor din jur, care şi ele riscau să se scufunde.

Unul câte unul, bărbaţii din apă au fost traşi în adânc şi pe marea întunecată au răsărit pete roşii pe măsură ce rechinii Ithicanei s-au înfruptat din trupurile inamicilor ei. Însă bărcile tot n-au dat înapoi.

Ce îi îndemna să-şi dorească atât de mult această insulă

încât să-şi rişte vieţile? Gloria? Bogăţia?

Frica?

Ce ar fi putut să fie mai îngrozitor decât furtuna asta? Decât rechinii care le sfârtecau camarazii chiar sub ochii lor?

O convingere subită i-a umplut pieptul şi, ridicându-se, Lara a luat o lunetă din mâinile unuia dintre ithicani. Ducând-o la ochi, a cercetat corabia care trăgea de hersă şi s-a oprit când în raza vizuală i-a apărut un chip familiar.

Tatăl ei stătea pe puntea corabiei, cu braţele încrucişate peste piept şi cu ochii fixaţi asupra ţintei lui, fără nicio urmă de frică pe chip.

De el se temeau soldaţii. Din cauza lui nu fugea flota din calea furtunii. Din cauza lui porniseră oamenii aceia pe apele ucigaşe. Coborând luneta, Lara a apucat-o de braţ pe Ahnna şi a tras-o spre marginea falezei. I-a arătat cu degetul spre apă. — Ajută-mă să ajung pe corabia aia.

AHNNA S-A ÎNTUNECAT la faţă, cu arma ridicată.

— Iar schimbi tabăra?

Lara a clătinat din cap, refuzând să se lase provocată.

— Pe corabia aia e tatăl meu. Dacă mă ajuţi să cobor la ea şi-l omor, flota se va retrage. Maridrinienii luptă în continuare doar din cauza lui.

Strâmbându-se, Ahnna s-a întors şi, dând ordine răstite, a trimis vreo zece ithicani să alerge în sus pe versant, apoi s-a uitat din nou la Lara.

— E imposibil. Nu putem trimite nicio barcă şi, chiar dacă ai şti să înoţi cum trebuie, tot n-ai supravieţui în apele alea.

— Coboară-mă până la frânghia cu care trag de hersă. De acolo mă caţăr pe corabie.

— O să tragă în tine înainte să te apropii de ea. Aren m-ar omorî dacă ar afla că mi-am dat acordul pentru aşa ceva.

Lara şi-a încleştat pumnii, simţind pe frunte primii stropi de ploaie. Auzind scrâşnetul metalic al hersei, care era scoasă din peşteră centimetru cu centimetru.

— N-o să mai aibă cine să te omoare dacă nu facem ceva.

Strângând din dinţi, Ahnna a privit spre corabia care se înălţa şi cobora pe valurile tumultoase.

— S-ar putea să existe o cale.

Apucând doi soldaţi, le-a şoptit ceva. Bărbaţii au încuviinţat din cap şi au pornit înapoi prin învălmăşeală. După câteva

clipe, unul dintre ei s-a întors cu o armă familiară, pe care i-a dat-o prinţesei.

— N-o să putem s-o legăm, i-a explicat Ahnna Larei. Corabia se tot mişcă şi saltă. O să ţinem frânghia, dar, dacă nava se îndepărtează prea mult, o să trebuiască să-i dăm drumul, ca să nu cădem în prăpastie. Aşa că trebuie să te mişti rapid.

Lara s-a întors şi a privit în hău. A privit marea agitată. Şi aripioarele care alunecau prin apă.

— O să mă mişc rapid.

Cineva i-a dat Ahnnei o funie subţire legată de capătul unei săgeţi mari şi prinţesa a încărcat arma cu mişcări exersate. Apoi s-a oprit şi s-a uitat în ochii Larei.

— N-o să te putem aduce înapoi.

Înghiţind în sec, Lara a dat din cap şi a primit un cârlig de la acelaşi soldat.

— Oricum e timpul să plec.

Îngenunchind, Ahnna a ridicat arma şi Aster, împreună cu câţiva alţi ithicani, au apucat capătul frânghiei, cu expresii hotărâte pe chipuri. Ţintind arma asupra corabiei care tot sălta pe apă, prinţesa a ochit şi, fără nicio ezitare, a lansat săgeata.

Lara şi-a pus un pumnal între dinţi, privind cum funia zboară pe deasupra golului dintre faleză şi corabie şi cum săgeata se înfige adânc în puntea ei.

Ithicanii au întins funia şi Ahnna a strigat:

— Acum!

Lara nu a şovăit.

Trecând cârligul peste frânghie, a sărit.

Vântul şi ploaia i-au biciuit faţa când a alunecat în jos şi marea s-a înălţat în întâmpinarea ei cu o viteză înfiorătoare. Funia s-a încordat şi s-a lăsat în repetate rânduri odată cu mişcările corabiei pe valuri, făcând-o pe Lara să salte violent, şi umerii i-au răcnit cu fiecare smucitură, dar mânerul cârligului nu i-a scăpat din mâini.

Pe corabie, soldaţii trăgeau de săgeată şi câţiva arătau spre ea. *Încă nu,* s-a rugat Lara în gând, pătrunsă de groază. *Încă mai am nevoie de câteva secunde.*

Atunci unul dintre maridrinieni a renunţat la încercarea de a smulge săgeata. Înălţându-şi sabia, a tăiat funia.

Lara a căzut.

A ţipat şi a aterizat cu călcâiele pe punte, unde piciorul rănit i-a cedat. S-a rostogolit din reflex şi s-a ridicat cu pumnalul în mână.

De jur-împrejurul ei, soldaţii şi marinarii se holbau la ea, uluiţi, şi câţiva bâiguiau:

— E nenorocita de prinţesă! Fiica regelui.

— Aş vrea să vorbesc cu tatăl meu.

Soldaţii s-au dat în lături şi tatăl ei, regele Maridrinei, s-a apropiat agale pe punte. Avea părul argintiu şi hainele ude leoarcă şi o vânătaie cumplită pe obraz, dar nimic din toate astea nu i-a şţirbit aerul regal când s-a oprit la zece paşi de ea şi a fixat-o cu privirea.

— Lara, dragă! Ce frumos că ni te alături!

— N-am venit ca să stăm la taclale, i-a răspuns ea. Trebuie să pleci. Furtuna aia o să-ţi spulbere flota şi mii de soldaţi o să-ţi moară înecaţi.

Cineva a strigat:

— Poarta se desprinde! Pregătiţi-vă de atac! Tatăl ei a ridicat dintr-o sprânceană.

— Se pare că-mi voi obţine victoria *înainte* de sosirea furtunii.

Lara a aruncat o privire spre cavernă, dar lanţul încă era întins şi hersa încă rezista.

— Pentru ce faci toate astea? a întrebat ea. Ce ai de

câştigat? Chiar dacă ai cuceri Eranahlul şi i-ai măcelări toţi locuitorii nevinovaţi, tot n-o să stăpâneşti niciodată podul. Chiar dacă i-ai omorî pe toţi ithicanii, până la ultimul on, Harendellul şi Valcotta nu ţi-ar permite în veci să păstrezi teritoriul cucerit. Ai *pierdut.* Tatăl ei a râs.

— În curând, Harendellul va avea problemele lui şi nu va putea să se războiască cu noi, cât despre Valcotta... Să zicem că fratele tău şi-a demonstrat în sfârşit vrednicia.

A zâmbit sinistru, arătându-şi toţi dinţii.

— Ithicana a pierdut şi ai pierdut şi tu, fata mea. I-a întors spatele

şi le-a făcut semn soldaţilor lui.

— Omorâţi-o.

— Te provoc la duel. Aici şi acum. Tu alegi arma.

Tatăl ei a încremenit şi a privit-o din cap până-n picioare.

— Nu prea eşti în formă ca să te poţi duela, Lara. Din câte văd, ai sângerat mult şi deja ai ajuns în pragul morţii. N-ar fi nicio provocare.

— Atunci poţi să accepţi fără nicio teamă. Silas a pufnit.

— N-am obiceiul să mă lupt cu femeile.

— Doar să le omori.

Un fior de ameţeală i-a săgetat trupul, dar Lara l-a alungat.

— Aşa cum mi-ai omorât mama. Cum ai încercat să-mi omori surorile. Aşa cum o să mă omori pe mine.

A râs.

— Mai bine spus, aşa cum o să-ţi pui soldaţii să mă omoare, pentru că, din câte văd, n-ai curajul s-o faci cu mâna ta.

Soldaţii au început să se foiască şi curiozitatea le-a alungat frica de furtuna care se apropia. Dacă tatăl ei ar fi refuzat, ar fi fost considerat un laş şi, în curând, echipajul lui s-ar fi răzvrătit. Dacă ar fi acceptat şi ar fi pierdut lupta...

Tatăl ei a văzut cum se uită maridrinienii la el. Şi-a dat seama că, dacă nu se va lupta cu ea, va fi terminat.

— Cum vrei, a spus şi şi-a scos sabia. Îţi fac pe plac. Dacă ai noroc, poate că vei mai trăi suficient cât să vezi cum se

prăbuşeşte regatul tău.

Lara şi-a tras şi ea sabia din teacă, apoi i-a făcut semn cu pumnalul să se apropie.

— Gata cu vorba, bătrâne! Să-i dăm drumul!

Soldaţii s-au dat în spate ca să le facă loc şi Lara a rămas pe poziţie, urmărindu-şi tatăl, care-i dădea târcoale.

Amândoi ştiau că Lara blufa. Silas era un spadasin iscusit, având ani lungi de experienţă, şi, deşi Lara probabil că s-ar fi putut măsura cu el în privinţa îndemânării, trupul ei nu mai făcea faţă. Cusăturile de pe coapsă i se rupseseră cu totul, sângele îi şiroia şi-i băltea în gheată şi piciorul abia o mai susţinea. Lara era copleşită de ameţeală şi de epuizare şi făcea eforturi cumplite chiar şi numai ca să-şi păstreze echilibrul pe puntea care se legăna.

Dar nu trebuia să renunţe. De dragul tuturor din Eranahl, trebuia să lupte în continuare.

Silas a fandat spre ea, cu fulgerele reflectându-i-se scânteietor pe sabie, dar Lara îi anticipase atacul. I-a parat lovitura şi braţul i s-a cutremurat sub forţa impactului, ca apoi tatăl ei să atace iar şi iar, forţând-o să se retragă cu spatele pe punte ca să încerce s-o obosească.

— N-are niciun haz, a izbucnit tatăl ei, învârtindu-se şi evitând contraatacul Larei, ale cărei mişcări erau lente şi greoaie.

— Atunci pune-i capăt!

Silas şi-a întins piciorul şi i-a agăţat glezna. Lara s-a sprijinit pe piciorul rănit şi a ţipat când i-a cedat.

Disperată, s-a rostogolit şi şi-a înălţat sabia la timp pentru a opri o lovitură descendentă care ar fi tăiat-o în două.

Armele li s-au încleştat şi tatăl ei s-a aplecat înainte, apoi a sărit în spate când Lara a încercat să-l rănească cu un pumnal şi l-a lovit razant în genunchi cu călcâiul ghetei, făcându-l să se împiedice.

Ridicându-se, cu chiu, cu vai, Lara a sărit la atac, hotărâtă să taie, să împungă şi să găsească un prilej decisiv. Corabia s-a înclinat într-o parte şi amândoi au căzut, iar marinarii au

căutat îngroziţi să se apuce de ceva, până când puntea s-a îndreptat din nou.

— Am desprins-o! Am desprins-o!

Când pe chipul tatălui ei a apărut o expresie triumfătoare, Larei i sa părut că altcineva i-ar fi strâns inima în pumn.

— Atacaţi!

Dar soldaţii lui ezitau, cântărindu-şi şansele de supravieţuire, fiind nevoiţi să aleagă între a încerca să cucerească caverna şi a rămâne pe corabie.

— Trebuie să ridicăm pânzele, Majestatea Voastră! a strigat căpitanul, care se ţinea de o balustradă. Furtuna ne va face bucăţi. Trebuie să plecăm acum!

— Nu!

Tatăl ei s-a ferit când Lara s-a pus din nou pe picioare şi i-a ţintit gâtul.

— Toţi care fug vor fi consideraţi laşi. Trădători! Toţi care pleacă vor ajunge cu capetele înfipte pe porţile Venciei!

Dar, cu colţul ochiului, Lara a văzut că navele se retrag. Îşi ridicau velele şi porneau în grabă din calea furtunii, care se pregătea să se abată asupra lor cu o furie răzbunătoare. Asta însă nu însemna că Eranahlul e salvat, pentru că sutele de soldaţi din bărci aveau să avanseze luptând prin peşteră, ştiind că tatăl ei nu le-ar fi permis să se întoarcă la corabie.

Lara trebuia să le ofere altă cale şi trebuia s-o facă chiar acum.

Oricum, ştiuse că nu va avea nicio şansă să scape cu viaţa din situaţia asta.

Sprijinindu-se de balustradă, a atacat, asaltându-l pe tatăl ei cu lovituri.

S-a prefăcut că se împiedică. A observat privirea triumfătoare a lui Silas când sabia lui i-a alunecat peste coaste.

Şi şocul care i-a fulgerat pe chip când Lara i-a înfipt pumnalul în piept.

Corabia s-a clătinat şi i-a despărţit. Lara s-a trântit pe spate şi tatăl ei a căzut în genunchi, trăgând fără rost de

mânerul armei.

— Eşti o trădătoare, a şuierat el. Faţă de familia ta. Faţă de poporul tău.

— Nu, tată, a şoptit ea. Asta se va spune despre tine. Silas s-a uitat la ea cu o furie inumană, apoi lumina i s-a stins din ochii azurii şi s-a prăvălit pe punte. Tatăl ei era mort.

Lara a privit cadavrul bărbatului care îi modelase destinul şi abia a observat când soldaţii au anunţat retragerea şi bărcile s-au întors la corabie, fiind abandonate de luptătorii care urcau pe scări şi pe funii, înţesând puntea.

— Toate pânzele sus! a ordonat căpitanul. Cine nu-i la bord trebuie abandonat!

Marinarii s-au grăbit să-i îndeplinească porunca, dar, în clipa în care vântul a umflat velele, corabia s-a cutremurat şi s-a smucit. Arborii au pârâit şi şuierul strident ca de metal frecat de piatră i-a răsunat Larei în urechi.

— Tăiaţi frânghiile, idioţilor! a răcnit căpitanul. Eliberaţi-ne!

Lara n-a putut vedea dacă se supune cineva, pentru că soldaţii de elită ai tatălui ei se apropiau cu sticliri ucigaşe în ochi.

Stăpânindu-şi durerea, Lara s-a ridicat în picioare, cu sângele şiroindu-i pe o latură a trupului, îmbibându-i cămaşa cu fiecare respiraţie. Sprijinindu-se de balustradă, i-a privit sfidător pe bărbaţii aceştia care-l susţinuseră şi-l protejaseră pe tatăl ei pe parcursul vieţii lui pline de mişelii. Dacă ar fi avut puterea, Lara i-ar fi omorât pe toţi.

Soldaţii şi-au ridicat armele.

Lara s-a lăsat pe spate.

S-a dat peste cap şi a sărit peste balustradă, căzând în mare. Apa rece i-a acoperit capul şi s-a străduit să se înalţe din nou, dând frenetic din picioare.

A ajuns cu capul deasupra apei, dar în clipa următoare un val s-a revărsat peste ea. Tuşind şi hârâind sufocată, Lara s-a apucat de nişte resturi plutitoare şi s-a ţinut de ele, ridicân-du-se şi coborând pe talazurile învolburate.

Dinspre distrugătorul de nave a răsunat un trosnet zgomotos şi o piatră a zdrobit una dintre bărci. Apoi încă una a căzut în apă în spatele corabiei. Încă una a sfărâmat o a doua barcă. Apoi s-a făcut linişte.

Pentru că bătălia luase sfârşit.

Peste tot se vedeau corăbii alunecând pe marea înspumată, cu velele umflate de vânt, încercând să scape de furtuna care se prăvălea peste ei cu o furie îndârjită. Rămăseseră oameni în apă, soldaţi care le strigau navelor să se întoarcă, care le strigau camarazilor lor să-i salveze, dar, unul câte unul, toţi au fost traşi în adânc.

Şi aripioarele îi dădeau târcoale Larei.

Intrând în panică, a început să respire poticnit când a observat apropierea rechinilor şi a icnit înfiorată când ceva i-a atins glezna.

— Înoată, Lara! Înoată!

Auzindu-şi numele, şi-a luat ochii de la aripioare şi a privit spre ithicanii de deasupra, din vârful falezei, ale căror haine fluturau în bătaia vântului. Zeci de ithicani. Sute. Şi Ahnna şi Taryn îi strigau, făcându-i semne spre peştera de dedesubt.

— Înoată!

Nu avea nicio şansă de scăpare. Nicio şansă să nu fie trasă la fund de unul dintre rechini sau să nu sângereze până la moarte.

Dar Lara a început să se împingă înainte.

Ţinându-se bine de resturile de lemn, a dat din picioare, ignorându-şi durerea şi aţintindu-şi privirea asupra intrării în cavernă. Urletele soldaţilor abandonaţi se întreceau cu vuietele furtunii şi fulgerele se precipitau, înţesând cerul. Aripioarele îi dădeau târcoale, siluete uriaşe şi lucioase care se repezeau la ea şi, în ultima clipă, îşi schimbau direcţia.

Se apropiau tot mai mult, lovindu-i picioarele cu cozile lor când coteau abrupt şi, de fiecare dată, Lara se aştepta ca fiarele să-şi înfigă dinţii în trupul ei. Să fie trasă în adânc şi sfâşiată sau înecată.

Dar a înotat în continuare.

Talazurile se spărgeau de faleză, dar ţipetele amuţiseră şi Lara rămăsese singura persoană vie din apă. Braţele îi tremurau din cauza efortului cu care se ţinea de resturile plutitoare şi picioarele i-au cedat, neputincioase, când valurile au azvârlit-o prin intrarea peşterii.

Pretutindeni domnea o beznă animată de uruitul asurzitor al vântului şi al mării, iar Lara a simţit că o lasă puterile. A scăpat lemnul din mâini şi s-a scufundat, pentru ca în secunda următoare să se înalţe cu greu pentru a putea respira încă o dată.

Luptă mai departe! şi-a ordonat sieşi. *Nu te lăsa bătută! Eşti prea aproape ca să te laşi bătută.*

În faţă a zărit o lumină slabă, dar apoi apele au năvălit din nou peste ea şi Lara a ţipat, izbindu-se de o reţea de fier contorsionat.

ERA GREU SĂ VEZI CEVA.

Dar nu trebuia să vadă ca să ştie că inamicii se căţărau pe hersa distrusă şi pătrundeau prin golul dintre marginea ei de sus şi tavanul peşterii. Le auzea vocile înăbuşite. Şi gâfâielile. Distingea pleoscăiturile ori de câte ori cădeau în apă de cealaltă parte a porţii, pornind apoi înot.

Ca să dea cu ochii de ithicanii care-i aşteptau.

Aren ataca la orice semn de mişcare şi braţele îi erau istovite de efort, iar mişcările, lente şi stângace.

Dar nu s-a oprit. Nu se putea opri când maridrinienii înaintau necontenit şi apa era înţesată de cadavre şi de oameni care înotau. Au înconjurat bărcile şi şi-au înălţat mâinile, apucându-l de haine şi trăgându-l peste margine în adâncuri.

O parte din mintea lui se întreba dacă nu cumva murise deja, dacă nu ajunsese într-un soi de infern.

Fiorul de durere care i-a săgetat antebraţul l-a adus cu gândul înapoi în prezent şi Aren s-a străduit să se ridice la suprafaţa apei, fiind împresurat de trupuri din toate părţile.

— Retragerea! Retragerea!

— Nu! a hârâit Aren. Nu ne vom retrage! Nu mă voi retrage! Apoi şi-a dat seama că strigătele veneau de la maridrinieni.

A simţit *schimbarea* când inamicul a încercat să dea înapoi. Să se strecoare prin golul mic deschis deasupra oţelului contorsionat.

Lumina unei torţe s-a aprins în spatele lui, licărind pe apă şi relevând marea de cadavre şi de oameni.

— Te-am prins!

Nişte mâini l-au ridicat într-o barcă şi faţa lui Jor a apărut deasupra lui.

— Se retrag. Se pare că furtuna i-a pus pe fugă.

— Am auzit.

Aren şi-a închis ochii, încercând să-şi tragă sufletul.

Apoi un scrâşnet asurzitor a răsunat în aer şi Aren s-a ridicat brusc în capul oaselor, văzând că hersa e târâtă înainte cu câţiva metri şi că se blochează în punctul în care tunelul se îngusta. Apoi lanţurile au slăbit şi au alunecat în mare.

Nu mai exista nicio cale de intrare în Eranahl.

Ceea ce însemna totodată că nu mai există nicio cale de ieşire şi zeci de soldaţi inamici încă înotau de partea asta a porţii de oţel contorsionate. Se adunau la baza ei şi trăgeau de ea, chinuindu-se s-o desprindă, dar fără rost. Şi aproape toţi s-au întors deodată şi au dat ochii cu Aren şi soldaţii lui.

Instinctul îi cerea să-i omoare. Să le ia viaţa acestor oameni care au vrut să-i măcelărească poporul şi să-i distrugă căminul.

Dar în ochii lor luceau frica şi disperarea.

— Vă predaţi?

Maridrinienii au încuviinţat repede, prin gesturi mute, şi, cu o singură mişcare a capului, Aren a acceptat.

— Lăsaţi-vă armele şi veniţi unul câte unul. Dacă ne faceţi probleme, vă tăiem gâturile. Aţi înţeles?

Soldaţii şi-au plecat din nou frunţile şi Aren le-a spus

oamenilor lui:

— Legaţi-i. O să le hotărâm soarta mai târziu.

Nişte bărci s-au apropiat dinspre portul subteran şi mai multe voci au răspândit vestea că flota renunţase la atac şi că soldaţii inamici aflaţi încă pe insulă se predau, apoi au întrebat ce porunceşte Aren în privinţa lor.

— Acceptaţi-le capitularea. Am vărsat destul sânge azi cât să ne ajungă toată viaţa. Îi vom ţine prizonieri până când Maridrina se va retrage complet din Ithicana şi apoi voi...

A tăcut deodată, neştiind ce să facă cu oamenii aceia. Ultima dată când îi îngăduise unei străine să intre în Eranahl, povestea nu se terminase cu bine.

Dar Ithicana trebuia să se schimbe. El însuşi trebuia să se schimbe.

— Voi negocia înapoierea lor în Maridrina.

— Da, Majestatea Voastră.

Soldaţii s-au apropiat înot unul câte unul şi ithicanii i-au primit în bărci, i-au legat şi s-au întors cu ei la chei. Aren s-a urcat pe un ieşind al peretelui cavernei şi s-a aşezat cu coatele pe genunchi. Şi a respirat. Doar a respirat.

— Aren!

S-a întors când a auzit vocea Liei şi, în lumina slabă, a văzut-o pe garda lui de corp apropiindu-se într-o barcă, înfruntând valurile tot mai mari.

— Trebuie să ridici hersa!

Privind metalul îndoit şi înţepenit între pereţii peşterii, Aren a clătinat din cap.

— Nu se poate. Va trebui s-o tăiem ca s-o desprindem.

— Atunci tai-o! a ţipat, disperată.

— De ce?

Lia a sărit din barcă pe stâncă, lângă el, cu braţul înfăşurat în bandaje.

— Pentru că Lara-i afară. Lui Aren i-a îngheţat inima.

— Imposibil! Am lăsat-o pe Gamire fără barcă.

— Ei bine, a găsit o cale să vină aici.

Lia a ridicat o torţă, luminând apa care năvălea în peşteră şi ţâşnea înapoi cu aceeaşi forţă.

— L-a provocat la luptă pe tatăl ei. L-a omorât. De aceea s-au retras. Ne-a salvat şi acum trebuie s-o salvăm şi noi pe ea.

Vuietul mării şi al furtunii s-a prefăcut într-un murmur surd şi lumina torţei a devenit deodată prea puternică.

— Aduceţi uneltele pentru tăiat oţel! Unul dintre soldaţii de la vâsle a spus:

— Dar, Majestatea Voastră, a venit furtuna! Trebuie să ieşim din tunel înainte ca valurile să devină şi mai violente!

— Aduceţi naibii uneltele! i-a răcnit Aren în faţă. Dacă desprindem repede hersa, poate că vom apuca să prindem corabia din urmă!

Deşi nu ştia ce ar fi putut să facă dacă ar fi ajuns la ea. Ştia doar că trebuie neapărat să facă tot posibilul pentru a o salva pe Lara.

Lia l-a apucat de braţ, înfigându-şi degetele în pielea lui.

— Lara nu-i pe corabie, Aren. E în apă.

Când a spus asta, marea s-a umflat şi apele ei s-au revărsat în peşteră, aducând cu ele o siluetă subţire.

— Lara! a strigat Aren, chiar înainte ca trupul ei să se izbească de oţelul hersei.

DECI ASTA ÎNSEAMNĂ să mori.

Tot trupul i-a fost zdrobit de durere când marea a izbit-o de oţel şi a tras-o înapoi, pentru ca imediat s-o trântească din nou.

Până aici. Lupta mea a luat sfârşit.

Totul s-a întunecat, dar apoi a simţit că cineva o apucă de mână şi se împotriveşte mării care încerca s-o smulgă înapoi. Umărul i-a urlat când a fost trasă în sus şi, răsărind cu faţa deasupra apei, Lara a inspirat cu sete.

Şi imediat apa a acoperit-o din nou, strivindu-i trupul.

Dar acea singură respiraţie a fost de ajuns.

Cel care o apucase de braţe a ajutat-o să se caţăre şi Lara

a urcat, rănindu-şi tălpile pe oţelul acoperit cu scoici. Valurile nu se mai revărsau peste ea. Tuşind şi inspirând cu nesaţ, a deschis ochii.

Şi s-a trezit nas în nas cu Aren.

— Te ţin.

A tras-o şi mai sus, până când au ajuns cu capetele chiar sub tavanul peşterii.

— Nu-ţi dau drumul.

Lara a simţit vag că sunt şi alţi oameni în spatele lui, dar avea ochi doar pentru el. Şi simţea doar cea mai profundă recunoştinţă faţă de Dumnezeu sau de soartă sau de noroc,

care îi îngăduise să-l mai vadă o dată înainte să fie luată de Mările Furtunoase.

— Ţine-te bine!

Când a spus asta, apa s-a învolburat din nou şi doar puterea lui Aren a ţinut-o pe loc pe Lara.

— Aduc unelte. O să tăiem zăbrelele. Trebuie doar să rezişti până atunci.

Lara a dat din cap, dar era o minciună. Pentru că nu avea nicio speranţă să supravieţuiască situaţiei în care se afla. Cu fiecare val, apa se înălţa tot mai mult şi, când furtuna urma să-i lovească cu toată puterea, nici măcar Aren n-avea s-o mai poată proteja. Şi ar fi fost un miracol dacă nu s-ar fi înecat şi
el.

— Trebuie să-mi dai drumul.

Era atât de obosită! Atât de sătulă de lupte!

— Trebuie să te duci la loc sigur.

— Nu! Nu te părăsesc.

Aren şi-a strecurat un braţ printre gratii, înconjurându-i talia. Lara a tresărit când degetele lui i-au apăsat rana din coastă şi a văzut cum i se crispează faţa când a înţeles cât de adâncă e. Întorcându-şi capul, Aren a strigat:

— Unde naiba sunt uneltele alea?

Dar Lara ştia că n-aveau să ajungă la timp. Strecurându-şi

mâinile printre gratii, i-a cuprins faţa.

— Uită-te la mine. Ascultă-mă.

Aren s-a împotrivit. Ca şi când ar fi ştiut ce vrea să-i spună. Dar apoi i-a întâlnit privirea.

— Îmi pare rău.

Un val a izbit-o din spate, silind-o să tacă pentru o clipă, ca să se împotrivească curentului.

— Îmi pare atât de rău pentru toată suferinţa pe care ţi-am provocat-o! Pe care i-am provocat-o Ithicanei. Şi vreau să ştii că mi- aş da viaţa de o mie de ori dacă aş avea cum să-mi îndrept greşeala.

— Lara...

Ea a clătinat violent din cap, pentru că nu-i voia iertarea. Nu o merita.

— Tatăl meu e mort. E mort şi nu poate să vă mai facă rău ţie şi Ithicanei. Keris va deveni rege şi Maridrina şi Ithicana vor avea ocazia să devină aliaţi adevăraţi. Pentru prima dată în istorie, Ithicana are şansa să-şi asigure un viitor mai bun. Dar are nevoie de *tine* pentru a-l împlini. Nu-l sacrifica din cauza mea.

— Dar am nevoie de tine.

A tras-o aproape de metal, apoi şi-a lipit fruntea de a ei printre gratii.

— Te iubesc şi nu am încetat niciodată să te iubesc. Nici măcar pentru o clipă, nici măcar când ar fi trebuit s-o fac.

A sărutat-o, încălzindu-i pielea cu gura lui fierbinte, iar Lara i-a simţit gustul sărat al mării pe limbă. S-a sprijinit de el şi lacrimile care-i şiroiau pe faţă au fost şterse de valurile care-i izbeau.

— Din ziua în care te-am cunoscut, n-a mai existat nimeni pentru mine. Şi nici nu va mai exista. Tu eşti regina mea şi am nevoie de tine.

Lara a izbucnit în plâns. Chiar dacă ar fi scăpat cu viaţă, nu i-ar fi aşteptat nimic bun în viitor. Pentru că Aren era regele. Şi nu voia să-l pună în situaţia de a alege între ea şi Ithicana.

— Aren...
— Nu te las să mori!
Căuta cu privirea pe tavanul peşterii şi i-a dat drumul Larei doar pentru o secundă, ca să se sprijine cu picioarele de perete şi să se încordeze, încercând să tragă hersa în spate.
Dar era imobilizată, blocată de puterea corabiei cu vele.
Renunţând, Aren s-a apropiat din nou de trupul ei.
— Nu-ţi da drumul. Promite-mi că n-o să-ţi dai drumul!
A privit-o în ochi până când Lara a încuviinţat din cap şi, încolăcindu-şi braţele pe după gratii, s-a apucat strâns de ele în aceeaşi clipă în care apa s-a înălţat din nou.
Şi Aren s-a scufundat în adâncul ei.
Lara nu-l mai vedea prin spumă şi întuneric şi, când a observat că nu se mai întoarce, frica i-a depăşit ameţeala provocată de pierderea sângelui.
— Nu. Nu. Nu! a suspinat ea. Nu-l poţi lua!
Ithicanii din bărci încercau să se apropie, dar valurile îi împingeau înapoi. În spate, tot mai în spate, până când în apropiere a rămas doar Lia, care stătea cocoţată pe un ieşind stâncos îngust. Femeia şi-a aşezat torţa alături, în mod clar pregătindu-se să sară în apă.
Apoi Aren a ieşit la suprafaţă.
S-a apucat de zăbrele şi s-a urcat repede, până când a ajuns faţă în faţă cu Lara, cu sângele curgându-i pe obraz de la o tăietură la sprânceană.
— E un gol în partea de jos, a spus el printre gâfâieli. E prea mic pentru mine, dar umerii tăi sunt înguşti. Pot să te trag prin el, numai să-ţi ţii respiraţia.
Dar, ca să ajungă la deschizătură, Lara ar fi trebuit să coboare.
Să coboare în întunericul din adâncul apei... şi o groază bineştiută i-a apărut în piept, răspândindu-i-se în vene.
— Nu pot.
— Ba poţi.
A sărutat-o pătimaş.
— Niciodată n-am văzut ca frica să hotărască în locul tău.

Lara a clătinat din cap. Era prea mult.

— Am nevoie de tine.

Respiraţia îi era fierbinte pe buzele ei.

— Şi trebuie să lupţi în continuare.

Închizând ochii, Lara s-a luptat cu frica de apă, cu groaza care o urmărea încă din prima zi în care pusese piciorul în Ithicana. *Eşti o prinţesă,* şi-a spus. *O regină.*

Dar, mai presus de toate, era *Gândăcelul.*

Lara a încuviinţat din cap şi a inspirat adânc.

Apoi Aren a tras-o în jos, sub suprafaţa apei.

Nu vedea nimic. Era complet dezorientată, oceanul trăgea de trupul ei şi doar strânsoarea lui Aren împiedica apa s-o poarte în larg.

Tot mai jos. Şi-a dat seama că Aren o trage tot mai jos, pentru că i-a crescut presiunea din urechi şi a trebuit să facă un efort îngrozitor ca să se apuce de zăbrele şi să coboare când instinctele îi urlau să *urce.* Înapoi la suprafaţă, la aer.

Jos, tot mai jos.

A cuprins-o panica, nevoia de a respira a devenit tot mai apăsătoare, clipă de clipă, însă Lara nu şi-a pierdut minţile doar datorită gândului că Aren îi e alături. Că trebuie să se salveze pe sine, ca să-l poată salva pe el.

Apoi a atins o suprafaţă de piatră.

Ajunseseră pe fundul peşterii.

Ţinând-o strâns de încheieturi, Aren a tras-o în lateral şi ea a simţit golul creat între gratiile depărtate cu forţa.

Dar deschiderea era îngustă. Atât de îngustă!

Pieptul i s-a zbuciumat, încercând să inspire, dar Lara nu s-a zbătut şi l-a lăsat pe Aren s-o tragă de braţe şi să-i întoarcă umerii până când a trecut prin hersă.

Pentru ca apoi să simtă că i s-a agăţat cureaua.

Aren a tras de ea, sprijinindu-se cu picioarele de podeaua cavernei, dar nu a reuşit s-o elibereze. Disperată, Lara şi-a smuls mâna dintr-a lui şi a încercat să şi-o strecoare printre trup şi suprafaţa de piatră, ca să-şi descheie catarama, dar nu avea loc.

Şi trebuia să respire.
Trebuia să respire.
Trebuia să respire.
Lara a inspirat.

BULELE AU ŢÂŞNIT pe lângă el şi braţul Larei s-a lăsat moale în mâinile lui.

Nu! Un strigăt mut i-a răsunat în cap şi Aren s-a tras spre ea, bâjbâind în întuneric după locul în care se agăţase de oţel.

Cureaua ei.

Pieptul îl durea, chinuit de nevoia de a respira, şi faptul că-şi petrecuse toată viaţa în apă i-a îngăduit să reziste doar câteva momente în plus.

Căutându-şi repede pumnalul, a tăiat pielea curelei până când s-a despicat. Lăsând arma, a apucat-o pe Lara de braţe şi a tras de ea din răsputeri.

Lara a alunecat prin deschidere.

Ţinând-o bine, Aren a înotat în sus şi apele care năvăleau de afară l-au împins tot mai departe în interiorul peşterii pe măsură ce se înălţa, dând iute din picioare.

Nu te las să mori.

A ajuns la suprafaţă şi a inspirat şuierător, iar valurile l-au izbit de pereţii stâncoşi, dar apoi l-au tras înapoi. Înapoi spre hersă. Şi trebuia s-o scoată pe Lara din apă. Trebuia s-o salveze. Nişte braţe l-au tras în sus şi Aren a aterizat pe spate în barcă, cu trupul nemişcat al Larei căzând peste el.

— Lara!

A întors-o, împingându-i pe oamenii care-i stăteau în cale.

O torţă i-a luminat faţa Larei, care avea ochii deschişi, dar nevăzători. Stinşi.

— Nu! a ţipat el, lovindu-i pieptul cu palmele. Iar şi iar.

— Aduceţi un vindecător! a strigat cineva, dar nu avea niciun rost, pentru că Lara murise.

Soţia lui, regina lui, murise.

— Aren, opreşte-te!

Jor a încercat să-l tragă în spate, dar Aren l-a îmbrâncit şi s-a întors la Lara, masându-i pieptul din nou. Îndemnând-o în gând să respire.

— Aren, n-o să-şi revină. Trebuie să renunţi la ea.

— Nu!

Barca s-a lovit de treptele stâncoase ale portului şi, luând-o pe Lara în braţe, Aren a urcat-o în fugă şi a întins-o pe chei, unde a continuat să-i apese pieptul până când braţele au început să-i tremure de efort.

— Te iubesc.

Simţea cum ithicanii se adună împrejur, simţea ploaia care cădea din cer.

— Am nevoie de tine. Te rog, întoarce-te!

Părea atât de mică, atât de diferită de războinica neînduplecată pe care o cunoştea atât de bine.

— Lara! a strigat el. Luptă!

SE ÎNĂLŢA ANEVOIE dintr-o beznă de nepătruns. Era cel mai lung urcuş din câte făcuse vreodată, prin întuneric, tristeţe şi groază, fugărită de toţi monştrii care o chinuiseră de-a lungul vieţii, printre care se număra şi cel din propria inimă. Dar apoi i-a auzit vocea. Şi-a auzit numele. A auzit singura poruncă pe care i-o dăduse vreodată. Lara a deschis ochii.

PRIMUL LUCRU PE CARE l-a simţit a fost parfumul Ithicanei. Mirosea a apă sărată şi a furtuni şi a junglă. Al doilea a fost durerea.

Tresărind, şi-a deschis ochii, iar lumina orbitoare a făcut-o să lăcrimeze şi să clipească. Se afla în dormitorul pe care-l ocupase cândva cu Aren în Eranahl, apa care curgea în bazinul pentru scăldat susura încet şi borcanele cu alge luminoase proiectau umbre delicate pe perete.

Şi Aren, cu capul rezemat pe un braţ, dormea pe un scaun lângă pat.

Lara i-a privit chipul, observându-i cearcănele şi cusăturile care-i legau o rană pe frunte, lângă tâmplă. Mâinile îi erau

zgâriate şi avea antebraţul acoperit cu vânătăi viorii. Dar era în viaţă.

La fel şi ea.

Mişcându-se uşor, Lara n-a reuşit să-şi înăbuşe geamătul de durere şi Aren şi-a ridicat deodată capul.

— Te-ai trezit.

— Cât am dormit?

Îşi simţea limba uscată ca nisipul şi a acceptat cu nerăbdare paharul cu apă pe care Aren i l-a dus la buze, fără să-i pese de stropii care i-au alunecat pe bărbie când a băut.

— Trei zile.

A aşezat paharul alături şi s-a aplecat deasupra ei, privind-o atent.

— Mi-au spus că e un adevărat miracol că ai supravieţuit după atâtea răni şi...

A tăcut deodată şi faţa i s-a încordat.

— Şi după faptul că m-am înecat?

— Da.

Aren i-a întâlnit privirea, cu ochii plini de lacrimi nevărsate.

— Erai moartă. Zăceai moartă în braţele mele şi am... am... Şi-a trecut o mână peste faţă, clătinând din cap.

— Te-am auzit când mi-ai strigat numele, a şoptit ea. Când mi-ai ordonat să lupt.

— Prima data când m-ai ascultat!

Lara a zâmbit, dar pieptul i s-a umplut de tristeţe.

— Să nu te obişnuieşti.

Amintirile îi erau tulburi. Bătălia. Clipele petrecute în tunel, despărţiţi de hersă. Dar şi-a amintit. Şi-a amintit că Aren îi spusese că o iubeşte. Că are nevoie de ea. Că nu va renunţa la ea.

Însă cuvintele acelea fuseseră rostite într-un moment de criză, când credeau că urmau să moară. Când orice părea posibil pentru ei dacă scăpau cu viaţă.

Acum amândoi trebuiau să înfrunte realitatea.

Lara era regina trădătoare. Cea din cauza căreia Ithicana

pierduse podul. Din cauza căreia muriseră sute, dacă nu chiar mii de ithicani. Faptul că jucase un rol esenţial în eliberarea regatului nu însemna nimic – unele crime erau de neiertat.

— S-a terminat războiul? a întrebat ea. Aţi recucerit podul?

Aren a încuviinţat din cap.

— Furtuna a durat doar o jumătate de zi, dar a alungat şi flota amaridiană, şi pe cea maridriniană. Pentru că tatăl tău a murit, se pare că flotele au hotărât să se întoarcă în porturile lor. Soldaţii rămaşi pe ţărmurile noastre s-au predat în mare parte şi le vom permite să plece pe la Southwatch. Vom face la fel şi cu prizonierii de aici, de îndată ce vom putea să-i transportăm.

— Nu eşti îngrijorat? a întrebat ea, simţind un fior de nelinişte în inimă. Îi redai Maridrinei armata înainte de a fi reluat cu totul în stăpânire Ithicana.

— Deşi ne-a trădat, Keris nu e ca tatăl tău. Şi ştim amândoi că mintea îi stă doar la conflictul cu Valcotta. Şi la Zarrah. După sfârşitul sezonului de acalmie, furtunile îşi vor face datoria şi vor apăra Ithicana până când vom reuşi să ne punem pe picioare. Oamenii vor să se întoarcă la casele lor. Să înceapă reconstrucţia. De îndată ce ne asigurăm că n-a mai rămas niciun pericol pe insule, îi transportăm înapoi.

Larei i s-a strâns inima, dar a înţeles că trebuie să-şi încheie socotelile.

— O să plec imediat ce-mi revin îndeajuns încât să mă pot ţine pe picioare.

Deşi nu ştia sigur încotro va merge. Întâi o va căuta pe Sarhina. Şi apoi…

Viitorul ei era liber şi neîngrădit, dar i se părea doar pustiu.

Aren a tăcut câteva clipe.

— Dacă asta e decizia ta, n-o să te opresc.

— Decizia implică să ai de ales, Aren. Şi în situaţia de faţă nu există nicio altă opţiune. Nu sunt binevenită aici.

Aren a ezitat şi mărul lui Adam i-a tremurat când a înghiţit o dată. De două ori.

— Vreau să rămâi aici, dacă accepţi. Dacă *vrei* să rămâi.

Lara a închis ochii şi a inspirat adânc, tresărind din cauza durerii din dreptul coastelor.

Ar fi fost mai uşor dacă Aren i-ar fi spus să plece. Acum trebuia s-o facă ştiind că el încă ţine la ea. Trebuia să plece ştiind că ar fi existat totuşi şanse pentru ei, dacă ar fi fost atât de egoistă încât să profite de ele.

— Ithicana are nevoie de tine, Aren. Are nevoie de regele ei.

— Şi de regina ei.

Rezemându-se de spătarul scaunului, a scos ceva din buzunar şi Lara a recunoscut colierul mamei lui. Din aur, smaralde şi diamante negre, care formau o hartă a Ithicanei. Îl lăsase aici, la loc sigur, fără să-i treacă prin minte că-l va mai purta vreodată.

— Ştii cum îi judecăm pe trădători în Ithicana? a întrebat el, rupându-i firul gândurilor.

— Îi daţi de mâncare la rechini.

Un zâmbet vag a apărut pe chipul lui Aren.

— Nu e chiar atât de simplu. Îl coborâm pe acuzat în apă şi aruncăm momeală în jurul lui. Dacă rechinii îl omoară, înseamnă că acuzaţia era îndreptăţită, la fel şi pedeapsa. Dar, dacă rechinii îl lasă în pace, înseamnă că persoana respectivă nu e trădătoare, ci loială Ithicanei.

Aren a privit-o cu scântei în ochi.

— La toate judecăţile la care am fost martor, rechinii s-au înfruptat întotdeauna. N-am auzit să se fi întâmplat altfel vreodată. Până acum.

Pentru o clipă, Larei i s-a oprit inima.

— A văzut şi Ahnna. A văzut şi Taryn. Şi Aster, binecuvântat să-i fie sufletul superstiţios, a văzut când ai sărit de pe corabia aia şi ai pornit înot, sângerând şi zbătându-te prin apa plină de rechini, şi niciunul nu s-a atins de tine.

— Am avut noroc, a răsuflat ea, dar Aren a clătinat din cap.

— Erau sute de rechini. Şi Ahnna spune că cei mai mari

dintre ei au înotat tocmai până la tine, au aruncat o privire şi au plecat. Iar şi iar. I-au omorât pe toţi soldaţii din apă, până la ultimul om, dar nu şi pe *tine. Nimeni* nu-ţi mai spune *regina trădătoare.*

O lacrimă fierbinte a alunecat pe obrazul Larei, pentru că, într- adevăr, *era* loială Ithicanei. Iubea regatul şi-i iubea poporul, dar...

— Miturile şi legendele nu sunt suficiente pentru ca ithicanii să mă ierte, Aren.

— Aşa e. Dar miturile şi legendele astea îţi dau ocazia să le *câştigi* iertarea. Dacă eşti dispusă să încerci.

Lara deja plângea, suspinând uşurată. Asta îşi dorea mai mult decât orice altceva. Şansa să-şi răscumpere greşelile. Să devină o persoană mai bună. Să iubească.

— Vei rămâne?

— Da.

A zâmbit când Aren a ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi l-a îmbrăţişat. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său. I-a inspirat mirosul.

— Rămân.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă şi Ahnna a intrat în cameră. Prinţesa Ithicanei i-a privit cu răceală, dar şi-a aplecat respectuos capul înaintea amândurora.

— S-au adunat cu toţii, Majestate. Aşteaptă să le vorbeşti.

Aren s-a ridicat.

— Mă duc să le explic planul meu. Rămâi aici. Odih-neşte-te. O să mă întorc.

Dar Lara a clătinat din cap. Înăbuşindu-şi durerea, s-a ridicat şi s-a sprijinit de braţul întins al lui Aren. Primind hainele oferite de Ahnna, s-a îmbrăcat cu atenţie, simţind jun-ghiurile rănilor cusute şi durerea coastelor rupte, dar totuşi se simţea mai puternică decât oricând. De fapt, nicicând nu se simţise mai plină de viaţă.

De data asta, Aren a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie să-mi demonstrezi nimic, Lara. Ştiu mai bine decât oricine cât de puternică eşti.

Legându-şi cureaua, Lara a ridicat ochii spre el.

— Am jurat să lupt alături de tine, să te apăr până la ultima suflare, să preţuiesc trupul tău şi numai pe al tău, să-ţi fiu loială până la moarte.

Luându-şi pumnalele, şi le-a strecurat hotărâtă în teci, lamele zăngănind la unison.

— Asta înseamnă că acolo unde mergi tu, merg şi eu. Ochii lui erau plini de căldură. De ardoare. De respect.

— Cum doreşti, Majestate.

Întinzându-i un braţ, Aren s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche, mângâind-o cu respiraţia lui caldă:

— Nu mai există nimeni ca tine pe lume, să ştii.

— Nu, nu există.

Lara şi-a îndreptat umerii când uşile spre balcon s-au deschis larg, dezvăluind mulţimea care îi aştepta.

— Pentru că există o singură regină a Ithicanei. Aşa cum există un singur rege. Şi, dacă vreunul dintre duşmanii noştri va îndrăzni să ne atace regatul, îi vom îngenunchea.

Despre autoare

DANIELLE L. JENSEN

Danielle L. Jensen este o autoare canadiană cunoscută pentru că a scris romane fantastice pentru tineri. Ea este cel mai bine cunoscută pentru Trilogia ei Malediction, care include cărţile Stolen Songbird, Hidden Huntress şi Warrior Witch. Scrierea lui Jensen este cunoscută pentru construirea complexă a lumii, personajele complexe şi povestirea captivantă.

DANIELLE L. JENSEN PE SOCIAL MEDIA

FACEBOOK

INSTAGRAM

DANIELLE L. JENSEN
REGINA TRĂDĂTOARE
STORIA BOOKS